JENNIFER BLAKE
Propunere indecentă
Traducere: LIVIANATANE

EDITURA LIDER
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BLAKE, JENNIFER
Propunere indecentă/Jennifer Blake;
trad.: Liviana Tane.
Bucureşti: Lider, 2007 ISBN 978 – 973 – 629 – 157 – 9
I. Tane, Liviana (trad.) 821.111 (73) – 31135.1
Redactare: EUGENIA IONESCU
Corectura: EMILIA LEANCĂ
Tehnoredactare: FLORIAN BULMEZ
CHALLENGE TO HONOR

1

New Orleans, Louisiana
Februarie 1840

A sosit o doamnă să vă vadă, domnule Rio.

Rio de Silva, care lenevea într-un fotoliu cu un picior întins către cărbunii ce ardeau mocnit, ţinând un pahar cu un strop de coniac în mână, nu se mişcă şi nici nu deschise ochii. Când vorbi, o făcu cu o încetineală care spunea multe celor ce aveau înţelepciunea să-l asculte.

— Înştiinţeaz-o că nu sunt acasă.

— Am făcut asta, desigur, îi răspunse moale Olivier, majordomul său. Nu a fost suficient.

Atunci Rio deschise ochii şi ceva din privirea lui îl făcu pe majordom să se dea un pas înapoi atât de repede, încât flacăra lumânării pe care o ţinea pâlpâi.

— I-ai spus pe naiba.

— Este destul de hotărâtă.

Era un semn de avertisment în trăsăturile delicate ale feţei lui Olivier, de culoarea scorţişoarei, îşi spuse Rio. Problema era că nu avea nici starea şi nici posibilitatea de a-i acorda atenţie.

De obicei, femeile nu veneau după el. Mai degrabă se ducea el la ele, escaladând ziduri, sărind peste fortificaţii şi şanţuri ca să ajungă în balcoane, mergând ca o fantomă prin pasajele ce puteau fi trecute pe jos, intrând prin uşile lăsate descuiate pentru a fi la îndemâna lui. Văduvele şi soţiile neglijate din New Orleans, care participau cu nerăbdare la diversiunile din dormitoare, erau recunoscătoare pentru discreţia lui. Şi de ce nu ar fi fost? Să fii văzută în compania lui, la lumina zilei, ar fi provocat un vârtej de speculaţii; să îl vizitezi în

propriile! Încăperi, la această oră din noapte, era o provocare sigură a scandalului. În plus, pasajul cunoscut de către francezi drept Passage de la Bourse şi de către americani drept Exchange Alley era interzis femeilor respectabile. Această cale de trecere, cu birouri de brokeri şi avocaţi, magazine de croitorie, saloane, săli pentru jocuri şi multe săli pentru scrimă, era o zonă exclusivă a bărbaţilor. Numai câteva femei ar fi zăbovit pe sub arcadele întunecate, după lăsarea nopţii, dar acelea nu s-ar fi putut numi doamne.

Mai mult, Rio nu încuraja invazia. O aversiune vădită faţă de exploatarea persoanelor silite să îşi închirieze trupurile îl făcea să stea la distanţă de femeile străzii. Nu era loc în viaţa lui nici pentru aşa-zisele *jeunes filles* sau convenabilele văduve din clasa de jos, care ar fi putut fi la dispoziţia lui. Nu, prefera obişnuitele lui legături. Intense, dar deschise. Rareori însemnau mai mult de câteva întâlniri. Concubinele lui erau femei cu experienţă, care preferau să îşi satisfacă dorinţele fără să îşi rişte poziţia socială sau sentimentele şi, în mod sigur, fără să atragă atenţia. Erau mult prea discrete pentru a apărea la uşa lui.

Printre dinţi, Rio spuse:

— Scapă de ea.

Un foşnet de fuste se auzi de undeva din spatele său.

— A descoperit că acest lucru este imposibil, *monsieur*. Poate că vă veţi deranja să încercaţi chiar dumneavoastră acest lucru.

Acele cuvinte, rostite clar, ca nişte sunete de clopot, tăiară aburii coniacului din capul lui Rio ca un tăiş de sabie. Cultivat, uşor caustic, tonul avea amprenta aristocraţiei francez-creole din New Orleans şi îi era necunoscut. Şi s-ar putea să fie obligat să facă tocmai acest lucru, dacă ar fi fost descoperită cu el, aici, singură.

Goli paharul şi îl aşeză pe masa de lângă el, apoi se ridică în picioare. Întorcându-se în modul său obişnuit, îndatoritor, îşi înfruntă vizitatoarea care rămăsese în cadrul uşii deschise.

Stătea în camera întunecată, strălucitoare – nu era alt cuvânt care să se potrivească. Pielea ei albă era iluminată de sănătate şi vitalitate. O cascadă de cârlionţi de culoare blond-castaniu curgea cu o lucire splendidă din coroana de bucle din creştetul capului, înconjurându-i un umăr, pentru a i se odihni pe piept. Rochia pe care o purta era din mătase albă cu dungi aurii, care prindeau lumina lumânării într-o sclipire ameţitoare, mai ales corsajul, ce se ridică şi

cobora din cauza respiraţiei ei grăbite. Mantia din satin greu era aruncată pe spate, pentru a scoate în evidenţă linia irizată în roşu şi corai, care reflecta strălucirea caldă a flăcărilor.

Olivier se răsuci către doamnă, ca şi cum ar fi intenţionat să o protejeze.

— Mademoiselle, regret…

— Rămâi. Rio îşi însoţi ordinul ridicând o mână, după care făcu un semn rapid de concediere, fără să îşi dezlipească privirea de la femeia din faţa lui.

Olivier, cu o expresie imperturbabilă, făcu o plecăciune şi ieşi din cameră, dar nu închise uşa, observă Rio surprins. Adevăratele doamne îl impresionau până şi pe majordomul lui cel subţirel şi filfizon, care le proteja cu tandreţe, exaltat de impulsurile pe care le simţea din partea lor. Rio nu era atât de susceptibil.

— Acum, mademoiselle, spuse el cu o blândeţe incisivă, cărui fapt îi datorez această onoare?

— Grija sau mai precis excesul ei, îi răspunse doamna, cu promptitudine. Dacă aceasta este maniera în care marele Silver Shadow se pregăteşte pentru o întâlnire în zori, se pare că mi-am făcut degeaba griji în ceea ce priveşte întâlnirea dumneavoastră cu fratele meu.

Înţelegerea şi furia apărură în acelaşi timp. Rio păşi spre ea, un avans lent şi prădalnic.

— Domnişoara Vallier, presupun, dacă Denys Vallier este ruda dumneavoastră?

— Precum spuneţi, Celina Vallier.

Rio îi văzu ochii mărindu-se, în timp ce îl privea apropiindu-se, dar nu se retrase. Poate că ar fi fost în avantajul ei, dacă nu ar fi fost opusul a ceea ce se aşteptase.

— Denys v-a trimis să îi pledaţi cauza?

— Nici vorbă!

Rio se opri, dar nu înainte să ajungă suficient de aproape ca să o poată atinge.

— Atunci a fost decizia dumneavoastră să interveniţi.

— Numai a mea.

Îi studie bărbia ridicată şi privirea directă, în timp ce îşi simţea în interior schimbarea, care îl avertiza. Nu era o frumuseţe de genul celor de pe cutiile de ciocolată la modă, numai forme rotunjite, buze

ţuguiate şi obraji fragezi. Trăsăturile ei erau mult prea bine definite; îi lipsea moliciunea obligatorie, plină de gropiţe. Cu toate acestea era aproape imposibil să îţi dezlipeşti privirea de ochii ei umbriţi, de culoarea brun-aurie a vinului de Jerez, de pomeţii sculptaţi, de liniile perfecte ale gurii. Avea un farmec deosebit, ce venea din interior, care era cu atât mai puternic, cu cât era neintenţionat. Era, fără îndoială, la fel de inocentă ca rochia ei albă pe care o purtase în acea noapte, la operă, primind în loja familiei candidaţi potriviţi, în maniera folosită în acest oraş pentru a prezenta societăţii tinerele femei. Şi, în plus, era mult prea curajoasă pentru scopurile lui. Cu greu putea spune dacă trebuia să blesteme sau să salute îndrăzneala ei.

Cu o voce adâncă, încărcată de aluzii, o întrebă:

— Decizia dumneavoastră, luată fără să ţineţi seama de consecinţe?

— Consecinţe? Tulburarea îi umbri ochii. Am vrut doar să vorbesc un moment cu dumneavoastră, să vă întreb dacă este chiar necesar să pricinuiţi o rană cuiva de departe mai puţin experimentat. Mă gândeam să descopăr singură dacă există vreo modalitate de a vă convinge să renunţaţi la întâlnire.

El o cercetă, permiţând atenţiei sale să coboare de la ovalul feţei, spre coloana zveltă a gâtului, către întinderea albă a umerilor, deasupra decolteului adânc. Curbele din această zonă erau dulci, ademenitoare în moliciunea lor. Ridicându-şi din nou privirea, îi văzu faţa şi privirea, mocnind de indignare, din cauza acestei evaluări. Asta era bine.

— Să înţeleg că fratele dumneavoastră doreşte să îşi ceară scuze?

— Cu siguranţă nu. Sunteţi perfect conştient de faptul că nu poate face acest lucru fără să fie acuzat de laşitate. Oricum, nu o face, şi din cauza asta…

— Nu ştie nimic despre faptul că sunteţi aici. Sau, dacă îmi pot permite să mă aventurez, nimeni altcineva nu ştie.

Ea înghiţi, o mişcare delicată a gâtului, care îl făcu să îşi dorească, dintr-odată, să îşi lipească buzele de pielea ei fină. Trecu un moment înainte să primească răspunsul ei.

— Este exact aşa cum spuneţi.

El se apropie şi mai mult.

— Şi mama dumneavoastră, însoţitoarea, camerista – oricare

dintre cele care vă veghează virtutea – unde le-aţi lăsat?

— Camerista mea este afară, spuse ea, cu o urmă de neliniște în privire. Deşi nu reuşesc să îmi dau seama care ar fi diferenţa.

Buzele lui schiţară un zâmbet melancolic.

— Nu vreau să fie lipsită de confort, în timp ce aşteaptă după bunul meu plac.

— Nu voi lipsi mult.

— Nu? Tonul erau plin de aluzii.

— Nu, cu adevărat. Nu ar trebui să îmi ia mult timp ca să…

— Ca să cereţi clemenţă pentru Denys sau, în fine, să îmi cereţi să renunţ la întâlnirea din zori.

— Dacă… dacă sunteţi bun.

— Indiferent ce aleg, îmi va compromite poziţia. Va trebui să fiţi de acord că este drept să mă aştept la o oarecare recompensă?

Ea îşi umezi buzele, un gest pe care el îl urmări cu mai multă atenţie decât era normal. Când vorbi, vocea ei tremură puţin.

— Dacă vă referiţi la o recompensă pecuniară, accesul meu la orice sumă care ar avea importanţă pentru dumneavoastră este destul de limitat. Oricum, am câteva bijuterii interesante.

— Nu mă interesează asemenea fleacuri. Rio se strădui să nu îşi facă simţită în voce neplăcerea ideii că ar putea fi cumpărat, dar nu era sigur că reuşise.

— Iapa mea. Este un animal bun, pursânge, tocmai potrivită pentru un gentilom, la fel ca şi pentru o lady.

— Nu.

— Atunci îmi pare rău, dar nu am nimic altceva de oferit! îşi strânse buzele, cu o expresie sfidătoare.

— Nimic? îşi ridică o sprânceană şi aşteptă.

Era inocentă, dar nu proastă; îşi dăduse seama ce insinua. Dar tot nu putea crede aşa ceva legat de persoana ei; nu îl credea în stare să aibă îndrăzneala de a merge până la capăt. Se înşela însă foarte tare.

Uitându-se într-un punct al cămăşii lui, îi spuse:

— Sunt cumva într-un oarecare impas, şi nu îmi dau seama ce anume v-ar putea atrage.

— Dumneavoastră. El se întinse să îi atingă cu vârful degetelor lui aspre, de spadasin, moliciunea de petală a obrazului ei, apoi îşi trecu degetul peste rotunjimea buzei de jos. Aş putea cocheta şi cu dizgraţia, pentru o noapte în braţele dumneavoastră.

Se aştepta să se retragă îngrozită, să leşine, sau să se repeadă la el. Ea nu făcu niciunul dintre aceste lucruri, deşi îi simţi respiraţia adâncă trecând peste mâna lui ridicată şi îi văzu sângele scurgându-i-se din obraji. Un tremur îi traversă făptura zveltă şi apoi rămase nemişcată.

— Imposibil.

Deşi Rio nu se aşteptase la altceva, îşi simţi muşchii stomacului strângându-se, când îi auzi refuzul fără loc de întoarcere. Îşi trecu mâna peste linia dreaptă a bărbiei, alunecându-şi un deget în spirala unei bucle ce era aşezată pe umărul ei. Cu o blândeţe ucigătoare, o întrebă:

— De ce?

Ea îi întâlni privirea, dar nu încercă să îi evite atingerea.

— Este o ticăloşie. Niciun gentilom nu ar cere aşa ceva.

— Oh, sunt de acord. Dar, după cum probabil ştiţi, eu nu sunt un gentilom.

— Nu asta este ceea ce oamenii spun despre dumneavoastră, îl contrazise ea, disperarea făcându-se simţită în tonul vocii ei.

Aproape că ar fi fost posibil să renunţe, numai de dragul acelui sentiment, şi dacă ar fi băut ceva mai puţin. Dar înăuntrul lui era un demon care îl conducea şi care nu putea fi potolit, care îşi bătea joc de tot ce însemna obiceiuri vechi, bune maniere şi vise de demult.

— În fond, vorbim de viaţa fratelui dumneavoastră. Ce vă împiedică să renunţaţi la câteva ore din timpul dumneavoastră în schimbul unui astfel de serviciu?

— Onoarea mea.

— Care, evident, este mai importantă decât a mea. Asta se subînţelege. Zâmbetul lui era strâmb, şi nu lipsit de durere. Dar onoarea mea, vedeţi dumneavoastră, este tot ce am.

Tăcerea coborî peste ei, minute întregi, vibrând, în timp ce ea îl analiza, examinându-i trăsăturile una câte una, poposind asupra cicatricei care îi marca bărbia, înfruntându-i privirea sigură, ca şi cum ar fi vrut să îi cerceteze sufletul. Apoi o bucată de cărbune se răsuci pe grătarul căminului şi flăcările ţâşniră, aruncând pe pereţi umbre vălurite, în nuanţe portocalii. Scânteile i se văzură în ochi, luminându-le negura.

— Văd, spuse ea tăios. Nu v-aţi gândit niciodată la intimitate între noi, doar aţi vrut să atrageţi atenţia asupra unui lucru. Şi poate să

îmi daţi şi un semnal de alarmă.

— Salut înţelegerea dumneavoastră.

— Îmi imaginez că este îndoielnic faptul că aţi accepta sacrificiul, dacă m-aş arunca singură în braţele dumneavoastră.

Şuvoiul de căldură şi presiune care îl străbătu sub imperiul acestei imagini era impresionant. Se sili să îl domolească, dar rămase ceva din el în tonul vocii, când îi spuse:

— Nu vă sfătuiesc să încercaţi să verificaţi acest lucru.

— Nu. Dar nu vă daţi seama că, tocmai din cauza reputaţiei dumneavoastră de om de onoare, cutez să fac această intervenţie? Ce ar putea să vă determine să nu vă mai întâlniţi cu fratele meu? Sunteţi un *maître d'arme*, un maestru spadasin care învaţă alţi bărbaţi arta de a se lupta cu spada. Aţi fost implicat în numeroase incidente cu arme şi nu aţi pierdut niciodată. Aveţi o îndemânare, o tehnică şi o putere pe care nimeni nu le poate egala şi aţi dovedit asta în manifestări publice, împotriva celor mai buni profesori de spadă din întregul New Orleans. Dacă veţi refuza să apăreţi pe terenul de luptă, cine v-ar putea acuza de laşitate? Unde este dezonoarea în faptul că veţi evita asasinarea unui om care nu are nicio şansă să se ridice la nivelul dumneavoastră?

Căldura din spatele cuvintelor ei era impresionantă, dar Rio nu putea permite ca aceasta s-o ia în considerare.

— Vă daţi seama că a nu-mi face apariţia ar însemna la fel de mult ca sfârşitul fratelui dumneavoastră? Moartea prin ridiculizare nu este mai uşoară decât cea provocată de o lovitură în inimă.

— Atunci întâlniţi-vă, dar nu…

— Să nu îl ating? sugeră el, retezându-i cuvintele. Să nu îl pun în situaţia de a se apăra? Probabil consideraţi că ar trebui să îl las să mă atingă o dată sau de două ori, doar ca să îl fac să creadă că este important.

— Nu am spus asta!

— Nu, nu aţi spus-o, dar puteţi afirma că nu asta aveaţi în minte?

Se pare că era suficient de înţeleaptă ca să nu insiste, în schimb, spuse:

— Fratele meu mai mare, Theodore, a căzut pe câmpul de luptă acum trei ani. Mama şi sora mea mai mică au murit vara trecută de friguri galbene, în timp ce tata se trata pentru durerea de piept la Izvoarele White Sulphur. Eu şi cu Denys am scăpat numai pentru că am

călătorit împreună. Acum, Denys este ultimul din familia Vallier. Dacă ar… cădea mâine de dimineaţă, l-ar ucide pe tata la fel de sigur, ca şi cum l-ar străpunge pe el în inimă.

— Melodramatic, spuse Rio. V-ar avea în continuare pe dumneavoastră.

— O fiică? Buzele ei se răsfrânseră într-un zâmbet. Nu este acelaşi lucru.

Rio ştia prea bine ce voia să spună. Printre francezii din New Orleans, o fiică ar fi fost iubită, apreciată şi mângâiată, aşa cum cineva se bucura în Antichitate de o pisică. Totuşi, era o ameninţare la adresa onoarei familiei sale, până în momentul în care era aranjată o căsătorie, care urma să cimenteze un avantaj financiar, social sau politic. Dacă nu i-ar reuşi o asemenea alianţă sau dacă i-ar lipsi fondurile pentru o zestre sau un trusou care să îi asigure viitorul, şi-ar distruge viaţa având grijă de părinţii în vârstă sau ca menajeră neplătită, ori cameristă în casa fratelui sau a vreunei rude, ori ar fi încurajată să se îndrepte spre mănăstire. Pe de altă parte, un fiu era mândrul purtător al numelui unui bărbat, speranţa lui de nemurire, întrupa onoarea tatălui său, îi uşura obligaţiile sociale şi, desigur, îi moştenea cea mai mare parte a averii. Mai pe scurt, o fată era crescută ca fiind o obligaţie, în timp ce un fiu era întotdeauna o investiţie.

Rio ştia bine asta, pentru că acelaşi lucru se întâmpla şi în nobilimea spaniolă. Asemenea convenţionalisme îi păruseră odinioară normale, deşi fusese stânjenit când, băiat fiind, tatăl lui îşi arătase preferinţele în faţa surorilor lui. Acelaşi standard îl făcuse să devină o ţintă, după ce tatăl lui şi restul familiei muriseră într-un incendiu ce distrusese casa lor de vară din munţii Cataloniei.

— Atunci, poate tatăl dumneavoastră este cel care v-a trimis? Rio îşi înclină capul, în timp ce făcea presupunerea. Dacă vă apreciază atât de puţin, faptul că vă permite să pledaţi pentru singurul său fiu poate părea un lucru rezonabil.

— Nu îl cunoaşteţi, dacă gândiţi asta. Este mult prea mândru şi nu are încredere absolut deloc în farmecul feminin.

Era o afirmaţie şocantă, una pe care Rio ar fi analizat-o în profunzime cu mai multă atenţie decât îi permiteau circumstanţele. Cum nu îi permiteau, se mulţumi cu un singur comentariu.

— Este nebun.

— Cu greu se poate spune asta.

— Nu? Atunci mai degrabă un bărbat care îşi vede fiica asemenea unui obiect de ornament. Mă întreb, spuse Rio meditativ, ce ar face dacă ar şti că fiica lui şi-a riscat reputaţia venind aici.

— Nu va afla asta. Îşi strânse buzele atât de tare, încât i se albiră.

— Dar camerista dumneavoastră?

— Îmi este credincioasă.

— Vă felicit. Totuşi, este surprinzător că riscaţi atât de mult.

— Era necesar, din moment ce, indiferent cât de necugetat pare, eu sunt pricina acestei confruntări.

Deci ştia. Se întrebase.

— Fratele dumneavoastră v-a spus, presupun. A fost o mişcare foarte nepotrivită din partea lui.

— Denys şi cu mine am fost întotdeauna apropiaţi în copilărie şi ne-am apropiat şi mai mult în aceşti ultimi trei ani. Era puţin îngrijorat că, într-un final, voi afla.

— Un gentilom nu deranjează doamnele casei cu asemenea probleme.

— Oh, vă rog, spuse ea cu ironie muşcătoare în voce. Canoanele Codului Ducllo poate că sunt sacre pentru bărbaţi, dar par ridicole unei biete femei. Ceea ce nu înţeleg este de ce aţi simţit nevoia să vorbiţi despre mine într-un loc public. Nu puteţi şti nimic despre caracterul meu, fie el bun sau rău. Din câte ştiu, nu ne-am întâlnit niciodată, nu am schimbat nici măcar un singur cuvânt, înainte de noaptea asta.

Era destul de adevărat. Tatăl ei, fratele, veri îndepărtaţi şi cunoştinţe poate că s-au intersectat cu un bărbat ca el, un simplu *maître d'armes*. L-ar fi putut remarca în baruri, restaurante, localuri rău famate pentru pariuri şi la curse, lupte de cocoşi, lupte cu tauri şi chiar la baluri publice. I-ar fi putut frecventa atelierul de scrimă, i-ar fi putut imita stilul de a lupta cu spada, croiala hainei sau graţia reverenţei. Dar nu fusese niciodată invitat în casele lor sau la balurile private, unde fiicele, surorile şi verişoarele lor dansau sub privirea atentă a însoţitorilor, nu fusese niciodată prezentat unor asemenea flori rare, aflate sub protecţie.

Aceste lucruri îi fuseseră odată la îndemână, ca tânăr cu proprietăţi, avere şi un viitor strălucit, dar nu acum. Nu şi acum.

— Nu, spuse el încet, nu ne-am întâlnit.

— Drumurile noastre nu s-au încrucişat niciodată.

— Nu în sensul pe care îl aveţi în vedere.

— Am rănit vreodată pe cineva care vă era apropiat, drag?

— Nu.

— Atunci nu reuşesc să îmi dau seama ce anume aţi fi putut spune, pentru a mă discredita. Sunt silită să cred că acea aluzie perfidă folosită pentru a provoca un duel a fost o născocire.

— Este o concluzie fără nicio substanţă.

Ochii ei sclipiră de indignare.

— Adevărat? Atunci spuneţi-mi de ce am fost târâtă în această afacere?

— Puteţi să îl numiţi un accident. Nu vă ştiam în acel moment numele, ci vorbeam despre o mireasă presupusă, doar în termeni generali. Ca regulă, Rio nu îşi analiza propriile acţiuni. Şi totuşi, se gândi că merita să ştie măcar atât.

— Vă doreaţi acest duel.

— Nu.

— Atunci de ce…?

— Motivul a fost al meu şi numai al meu, şi nu vreau să discut despre acest lucru. Totuşi, îmi voi prezenta scuzele oficial, dacă asta vă consolează pentru ceea ce urmează să vi se întâmple şi vă determină să plecaţi.

— Ceea ce urmează pentru mine nu are nicio legătură! Refuz să permit ca nişte cuvinte şoptite, din câte văd, fără niciun motiv, să provoace moartea fratelui meu. Dacă aţi vorbit din greşeală, atunci trebuie, cu toată onoarea, să vă retrageţi ofensa.

— Asta nu pot să o fac.

— Atunci am avut dreptate. L-aţi atras pe Denys în acest duel.

— Nu am avut niciodată intenţia de a mă întâlni cu fratele dumneavoastră. A auzit un comentariu spus pentru altcineva şi a reacţionat mult prea repede.

— Spus pentru…? făcu o pauză, apoi adăugă încet:

Oh!

El dădu din cap, în timp ce observa umbra de înţelegere care apărea în ochii ei de culoarea chihlimbarului.

— O dată aruncată provocarea, nu mai este cale de întoarcere.

— O explicaţie fiind exclusă, desigur, aşa cum este şi

— Exact. Aprobarea lui fu scurtă, din moment ce îi dăduse cu mult mai multe detalii decât intenţionase, sau decât ştia că ar fi fost înţelept.

— Este o nebunie! Jocurile pe care domnii le joacă sunt dincolo de orice raţiune, să se spintece cu săbii şi să se împuşte cu pistoale pentru orice fleac. Să rişti moartea pentru o tâmpenie are foarte puţin de-a face cu onoarea şi foarte mult cu prostia.

— Sunt mai multe lucruri în joc.

— Spuneţi-mi ce anume şi poate voi fi de acord cu dumneavoastră. Între timp, cred că părerea dumneavoastră despre onoare are nevoie de nişte modificări. Nu este absolut nimic onorabil în a străpunge un tânăr cu puţine cunoştinţe legate de lupta cu spada, din cauza unei ofense spuse dintr-un motiv oarecare.

Avea dreptate, Rio ştia asta. Ăsta era şi motivul pentru care paharul pe jumătate gol se afla pe masa de lângă scaunul său. Denys Vallier nu era bărbatul pe care se aşteptase să îl înfrunte în zori. Rio nu voia să se întâlnească cu el, nu avea nicio dorinţă să îl rănească, cu atât mai mult să fie responsabil de moartea lui.

Ţinta unui duel nu trebuie să fie sfârşitul vieţii unui bărbat, desigur. Onoarea putea fi, şi de obicei era, satisfăcută la primele picături de sânge. Cu toate astea, prea des o alunecare a încheieturii, o lovitură de răspuns prea slabă sau o lovitură având în spate mai multă furie decât fineţe, făceau să apară la cimitir o altă placă pe care se putea citi *Mort sur le champ d'honneur*. Mort pe câmpul de luptă al onoarei.

— Îndemânarea mea legată de mânuirea spadei şi reprezintă modul de a-mi câştiga existenţa, spuse el, încercând să îşi construiască apărarea. Dacă o compromit, s-a terminat cu mine. Bărbaţii care vin la sala mea îşi vor găsi alţi maeştri care să îi înveţe să rămână în viaţă. Mai mult, voi deveni o ţintă dacă voi permite unui tânăr neexperimentat să mă învingă. Nu mă dau în lături din faţa niciunei provocări, dar nici nu încurajez întâlnirile frivole.

— Numai pe aceasta în care a intervenit fratele meu. Înţeleg. Se răsuci brusc, cu un fâşâit mătăsos al fustelor, îndepărtându-se câţiva paşi de unde sta, uitându-se la un bust în bronz al lui Napoleon, aşezat pe un piedestal, într-un colţ al camerei. Apoi îşi şterse ochii cu un gest supărat şi îşi ridică bărbia, înainte de a se întoarce din nou spre el. Foarte bine, accept.

— Acceptaţi…?

— Propunerea dumneavoastră. Onoarea mea pentru a dumneavoastră, ca preţ pentru compromiterea statutului şi

principiilor dumneavoastră. Cred că aceasta era înţelegerea.

Era ultimul lucru la care se aştepta. Lacrimi, argumente, poate mai multe acuzaţii reciproce, dar nu capitulare. Rămase înmărmurit.

— Deci? Ce mai aşteptaţi?

— Nu cred că vă daţi seama ce spuneţi.

— Ceea ce mi-aţi spus a fost foarte clar pentru mine, spuse ea rece. Dar nu am să o iau ad litteram. Cer doar, pe cât posibil, rana fratelui meu să fie cât mai lipsită de durere şi de urmări. Apoi îmi veţi putea cere tot ce veţi

Coniacul şi sângele înfierbântat nu erau o combinaţie tocmai bună. Rio îşi putea simţi bătăile inimii pulsându-i în creier, traversându-i venele, generând impulsuri care se adunau, tremurând, sub stofa pantalonilor. Ar trebui să refuze acest sacrificiu, pe loc, ştia, ar trebui să o facă cu o finalitate brutală, astfel încât Celina Vallier să fugă de lângă el, îngrozită. Ar fi fost mai bine pentru ea şi mult mai puţin periculos pentru el, decât orice altă înţelegere.

Cuvintele nu se iveau. În schimb, i se infiltră în minte imaginea unei răzbunări perfecte. Mult mai bună decât o simplă lovitură de spadă, direct în inimă, mult mai calculată şi, în final, mult mai devastatoare. S-o posede pe doamna curtată de duşmanul lui, să o trimită în patul acestuia pângărită, poate chiar purtând un copil care să devină moştenitorul de drept al bărbatului. Ce ar putea fi mai potrivit? Tot ce trebuia să facă, Rio vedea acum clar, era să abandoneze onoarea.

Nu putea să o facă.

Oare?

Ca în vis, se văzu micşorând distanţa dintre el şi Celina Vallier, cu pas încet. Îi luă mâna şi i-o duse la buze, atingând cu căldura gurii sale pielea moale de pe încheietură. Apoi îi aşeză degetele fără vlagă pe umărul lui şi se apropie să îi înconjoare talia, atrăgând-o lângă el. Senzaţia corsetului, atingerea fustelor ei de pantalonii lui erau o incitare dincolo de orice imaginaţie. Parfumul ei, ca petalele de trandafir, calde, catifelate, îl ameţea. Strălucirea ochilor ei era un reproş pe care el îl alungă, coborându-şi pleoapele, uitându-se spre liniile buzelor ei, moi, tremurânde. Apoi se aplecă să le guste, absorbind curbele moi, delicate, sorbind inocenţa lor delicioasă, ca un bărbat care moare de sete.

Ea nu opuse rezistenţă. Un tremur scurt o traversă, apoi rămase nemişcată, împietrită în braţele lui. Nu era niciun pic de pasiune, nicio

dorinţă ca răspuns, numai abandon mut, pasiv.

Voia mai mult. Voia un răspuns, disperat, o nebunie seducătoare de dorinţă. Voia ca ea să îl dorească, şi va obţine asta. Dacă trebuia să renunţe la suflet pentru răzbunare, atunci intenţiona să obţină acelaşi lucru în schimb. Nu putea fi satisfăcut în niciun alt fel. Îi va da duşmanului său o soţie care tânjea după un altul şi care nu va putea găsi niciodată plăcere sau alinare în braţele soţului. Va fi ironia finală.

Îi eliberă gura cu blândeţe şi se dădu înapoi. Cu vocea răguşită, spuse:

— Mai târziu. Când întâlnirea se va termina.

— Atunci?

— Atunci voi veni la dumneavoastră, când veţi vedea că mi-am ţinut promisiunea.

Dumnezeu să îl ierte. Şi ce va face atunci, numai diavolul însuşi putea spune, căci el cu siguranţă nu ştia.

Ea îşi ridică o mână spre buze, atingându-le doar cu vârful degetelor. Ochii îi erau imenşi pe faţa palidă, în timp ce îi cerceta trăsăturile.

— Vă rog, eu…

— Nu vă temeţi, îi spuse el încet. Nu va şti nimeni, reputaţia dumneavoastră va fi în siguranţă. Şi asta este o promisiune.

— Da. Era puţin mai mult decât o şoaptă.

El îi apucă braţul şi o conduse spre uşă, prin hol, afară, către camerista care o aştepta în anticameră, împreună cu Olivier. În timp ce ambele femei se îndreptară pe scări spre etajul inferior, el observă, aprobator, vălul pe care camerista îl aşeza peste stăpâna ei, şi felul în care ea îşi strânse colţurile mantiei peste albul imaculat al rochiei. Se uită după ele câteva secunde, ascultându-le paşii şi fâşâitul moale al rochiilor pe trepte.

S-ar fi oferit să le însoţească dacă nu ar fi fost atât de compromiţătoare asocierea cu el. Vorbi şoptit cu Olivier. Câteva secunde mai târziu, Rio îşi puse haina şi mănuşile aduse de majordom. Apoi, luându-şi sabia de pe suportul de marmură aşezat lângă uşă, ieşi afară, în noapte.

O urmări pe Celina Vallier şi pe camerista ei, de-a lungul pasajului, în josul străzii care se intersecta cu strada Royale. Rămânând destul de mult în urmă, le păstră în vedere pe cele două femei, în timp ce treceau prin dreptul felinarelor ce luminau

intersecţia, traversând partea pavată cu piatră a străzii Royale, mişcându-se de-a lungul zidurilor curţilor, însoţite de parfumul dulce al măslinilor şi al iasomiei ce se revărsa peste ele, în sunetul fântânilor ascunse. Încă aproape două străzi, şi le va urmări intrând pe proprietatea familiei Vallier, localizată deasupra unui magazin de galanterie, în stilul oraşului, potrivit căruia să locuieşti la nivelul străzii era considerat atât murdar, cât şi periculos. Uşa, alături de poarta mare, cu grilaj de fier forjat, se închise cu zgomot în urma lor. Câteva minute mai târziu, strălucirea luminii unei lumânări apăru în spatele unor obloane, într-o cameră din colţ, în spatele tradiţionalului grilaj de fier, vopsit albastru-verde, înălţat în partea de sus a balconului.

Rio observă locul cu grijă, din moment ce, în afară de a fi sigur că ajung cu bine acasă, să descopere unde locuia fusese un alt scop al său. Totuşi, nu plecă, ci rămase cu atenţia fixată pe umbrele mişcătoare din spatele obloanelor. Mulţumirea şi îndoiala se luptau înăuntrul lui, alături de multe alte sentimente la fel de puternice, cum ar fi instinctul de conservare şi posesiunea, anticiparea şi tulburarea.

Celina Vallier urma să fie a lui. Îi pusese la dispoziţie ultima şi cea mai bună armă pentru a-şi finaliza lunga căutare. Preocuparea legată de cum l-ar fi putut afecta dorinţa ei nu îl deranja, din moment ce ar fi fost de zece ori mai bine să fi avut parte de prima ei atingere intimă de mâinile unui bărbat, orice bărbat, altul decât cel despre care se presupunea că îi va fi soţ. Oricum, contactul dintre ei va trebui să fie un eveniment scurt şi singular. Când se va termina, nu va trebui să îi mai vorbească niciodată, nici să o întâlnească faţă în faţă. Indiferent ce secrete ar fi purtat cu ea în patul nupţial şi dincolo, în viaţa ei de văduvă, vor trebui să rămână numai între ei doi.

Asta era de la sine înţeles, comportamentul inevitabil al lumii lor. Prin urmare, nu exista niciun motiv pentru părerea de rău inoportună pe care o resimţea, niciun scop pentru regretul care se strecura, cu durere, în inima lui.

Totuşi, sub acest regret, se regăsea o suspiciune înfloritoare, care îl ţintuia pe loc. Celina Vallier era o doamnă plină de suflet şi curaj, inocenţă şi onoare. Posibilitatea ca ea să conspire împotriva soţului ales de tatăl ei era atât de improbabilă, încât Rio se gândi că fusese mai beat decât crezuse ca să îşi imagineze aşa ceva. Chiar şi pentru o secundă. Era disperată să îşi salveze fratele, dar faptul că îşi putea trăda viitorul mire, ca apoi să ţină ascuns acest lucru în noaptea

nunţii lor şi după aceasta, era cu siguranţă imposibil.

Şi totuşi Celina Vallier acceptase propunerea diabolică a lui Rio. Nu se abţinuse să protesteze, da, dar, într-un final, se întorsese spre el, în toată splendoarea ei strălucitoare, virginală, şi îşi dăduse cuvântul.

El blestemă cu o şoaptă vehementă, şi tăie aerul cu o lovitură de sabie. Dumnezeule, era nebun! Trebuia să aibă un motiv, un plan sau un scop care îi scăpa atenţiei, datorită noutăţii argumentaţiei ei şi a reacţiei lui flagrante. Sigur că o făcuse, dar ce însemna asta?

De ce naiba, pe toate cele sfinte, de ce fusese de acord?

2

Ce făcuse?

Întrebarea bubuia ca un clopot de biserică în mintea Celinei, rămasă în mijlocul dormitorului ei, în timp ce Suzette se chinuia cu nasturii din spate ai rochiei de seară.

I se părea de necrezut că a găsit curajul să încheie un acord cu Rio de Silva, cu atât mai puţin că găsise cuvinte pentru a-l pecetlui. Se dusese la el din grijă pentru viaţa lui Denys şi se întorsese cu puterea de a se lupta pentru a ei. Dar, pentru început, trebuia să se supună voinţei lui Silver Shadow.

Suzette scoase peste cap faldurile de mătase ale rochiei, cu o mişcare îndemânatică. Îndreptându-se spre dulapul din lemn de trandafir Mallard, pentru a o aşeza, spuse peste umăr:

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Aveţi de gând să îmi spuneţi ce s-a întâmplat între dumneavoastră şi acest infam *maître d'armes*, sau trebuie să îmi imaginez?

— Am bănuit că ai auzit totul. Celina evită privirea cameristei, aplecându-se să netezească panglicile juponului. Sau erai mult prea ocupată cu majordomul lui ca să mai auzi ceva?

— Am vorbit, da, răspunse Suzette, ridicând din umeri.

— Este foarte frumos, nu-i aşa?

— Olivier, vreţi să spuneţi? Sau domnul de Silva?

Pentru câteva secunde, Celina îl văzu cu ochii minţii pe maestrul spadasin, aşa cum o făcuse şi mai devreme. Trăsăturile puternice şi severe, şi faţetele de argint, ca fulgerele, din ochii de un gri-închis, erau, fără îndoială, săpate în memoria ei. O cicatrice veche pornea de sub pleoapa ochiului stâng până la linia bărbiei, o dungă subţire,

palidă, pe faţa sa bronzată. Era mai înalt decât aproape toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse, mai mare, cu umeri mai solizi, din cauza unei permanente mânuiri a spadei. Condiţia lui fizică superbă era bine pusă în evidenţă de mişcările sale suple, controlate, şi de muşchii bine definiţi, ai picioarelor. Se înfăţişase sigur pe sine, la un pas de aroganţă, iar sprâncenele negre şi subţiri, ridicate, ca şi colţurile dăltuite ale gurii întăreau această impresie. Şi, în fiecare secundă în care fusese cu el, o studiase cu un interes viu.

Cu o voce ascuţită, spuse:

— Ştii foarte bine că vorbeam despre acest Olivier.

— Oh, da, o aprobă Suzette, cu o privire şireată. Foarte agreabil, părerea mea. Nu este sclav, ştiţi.

— Nu?

— El şi domnul de Silva s-au întâlnit la Havana, cel puţin aşa mi-a spus. Olivier era un om liber, de culoare. Bunica lui fusese sclavă, dar a fost eliberată de stăpânul ei, un alb, când a născut copilul care a fost mama lui Olivier. A fost o relaţie acceptată, aşa spune Olivier, şi bunica şi mama lui au trăit amândouă în casa bunicului său alb. Mama lui chiar a fost educată de călugăriţe. Pe urmă, s-a măritat cu un negustor de pe o corabie din Boston, deşi omul uitase să îi spună că a mai lăsat în urmă o familie, înainte să vină la Havana. Neguţătorul s-a întors la Boston înainte să se nască Olivier şi nu au mai auzit niciodată de el. Olivier a fost trimis în Spania ca să studieze la universitatea din Toledo.

— Mă gândeam că este un om cultivat, spuse cu interes Celina. Rămăsese acolo, ascunzându-se în spatele unei tăceri pline de respect.

Suzette făcu un semn din cap.

— Dar mai departe povestea nu este tocmai plăcută. La întoarcerea sa din Spania, lui Olivier i s-a dat o slujbă pe plantaţia de zahăr a familiei. A muncit acolo până când a murit bunicul său. O parte din avere trebuia să fie a lui, dar unul dintre moştenitorii legali, un domn cu influenţă şi bani, a angajat asasini să îl ucidă pe Olivier, la câteva nopţi după înmormântare, când pleca de la birou. Aproape că l-au ucis şi ar fi făcut-o, dacă nu ar fi apărut domnul de Silva. Se întâmpla să fie în apropiere când l-au atacat şi i-a alungat pe ucigaşi cu sabia lui. După aceea, au venit la New Orleans împreună, domnul de Silva pentru că avea nişte afaceri, iar Olivier pentru că, dacă ar fi rămas la Havana, ar fi riscat să fie omorât. Olivier îi datorează viaţa lui *maître*

d'armes, aşa că îl va servi toată viaţa lui.

— O poveste romantică, spuse Celina. Crezi că este adevărat?

— Da, cred că este. Olivier spune că nici domnul de Silva nu crede în sclavie, pentru că odată, când era tânăr, a fost el însuşi sclav. Asta mi se pare ciudat, dar Olivier est convins.

I se părea puţin probabil şi Celinei, dar nu spuse

— Tu şi Olivier aţi avut o mulţime de vorbit.

— Adevărat. Nu a fost nicio greutate să îl ascult, pentru că vorbeşte atât de frumos. Cu toate astea, nu cred că este la fel de frumos ca Silver Shadow. Privirea scurtă, aruncată de cameristă peste umăr, dură doar o clipă.

Celina schiţă o ridicare din umeri.

— Aşa crezi? Bănuiam că nimeni nu îl va putea depăşi pe Croquere, în ochii tăi.

Bastile Croquere, un maestru spadasin mulatru, care avea un atelier destul de îngrijit la numai câteva uşi distanţă de cel al lui Rio de Silva, era considerat cel mai frumos bărbat din New Orleans. Renumit pentru gusturile sale fine, era la fel de cunoscut şi pentru colecţia sa de medalioane şi ace de păr.

Suzette îi aruncă un zâmbet amuzat.

— Nu aţi auzit ultima ştire despre el?

Celina scutură capul.

— Se spune că purta o brăţară la operă, marţea trecută, frumos sculptată din sidef. Un bărbat a avut curajul să chicotească în legătură cu alegerea podoabei. Croquere l-a provocat, desigur, dar i-a fost refuzat privilegiul unei întâlniri.

— Ce păcat.

Celina ştia că bărbaţii frecventau sala lui Croquere datorită priceperii şi eleganţei sale, încrucişându-şi sabia cu a lui, fără să ia în seamă sângele negru care curgea la fel în venele lui, ca şi în cele ale albilor. Totuşi, faptul că era mulatru îl făcea să fie nedemn pentru un duel. Ce bărbat ar fi putut să îşi apere onoarea în faţa cuiva care nu este considerat egalul său?

— Nu contează. Domnul Pasquale a luat asupra sa ofensa şi va lupta în numele domnului Croquere. Astfel vor învăţa să nu mai râdă şi data viitoare să îşi păstreze opiniile pentru ei.

— Pasquale, maestrul spadasin italian?

— Chiar el, cel supranumit La Roche. Camerista se apropie din

nou, întinzându-i Celinei o mână în timp ce aceasta ieşea din mormanul încreţit al juponului.

— Crezi că vreunul dintre cele două nume este al său?

Era cunoscut faptul că peste jumătate dintre maeştrii spadasini, care aveau saloane în Passage de la Bourse, lucrau sub un nom de guerre. Pasquale, în italiană, însemna Easter (Paşti), îşi spuse ea, un nume de botez neobişnuit.

— Cine ar putea spune? Dar nu o să mă las îndepărtată de discuţia despre bărbaţii frumoşi, ma chère. Ce a făcut domnul de Silva ca să te pună pe fugă, ca şi cum te-ar fi urmărit mii de diavoli?

— Nu am fugit.

— Drumul de întoarcere nu a fost o plimbare de voie. Te-a insultat?

— Nu. Cel puţin… Celina făcu o pauză pentru o secundă, în timp ce îşi aminti atingerea gurii lui pe a ei, senzaţia fermă a braţelor lui în jurul ei. Fusese ceva legat de el, o senzaţie periculoasă că ar fi fost în stare să obţină capitularea ei, dacă voia, şi că ar fi avut şi puterea de a o face să îşi dorească acest lucru, la fel de mult.

— Ştiam eu! Nu ţi-am spus că este o greşeală enormă să mergi acolo? Că un bărbat ca el nu poate fi atât de nobil, pe cât se spune? Ai fost norocoasă că ai scăpat neatinsă.

— Nu ar fi ajuns atât de departe, nu când ştia că eşti chiar afară.

— Nu cred că i-ar fi păsat prea mult. Nu poate să i se permită să scape prea uşor.

— Să îl înştiinţez pe Denys că poate să îl provoace din nou? Sau crezi că tata va avea plăcerea să îl înfrunte el însuşi cu sabia în mână?

— Mon Dieu! Ce a făcut bărbatul acesta?

— Nimic îngrozitor, spuse Celina, în timp ce se întoarse ca să o lase pe Suzette să îi desfacă legăturile corsetului. Cel puţin, nimic care să nu îmi convină.

— Din ce în ce mai rău. Spuneţi-mi imediat ce s-a întâmplat între dumneavoastră, înainte să îmi imaginez un adevărat dezastru.

Să tăinuiască circumstanţele înţelegerii ei cu Rio de Silva nu avea niciun rost. Suzette devenise păstrătoarea secretelor Celinei de ani de zile, de când îi fusese prezentată drept cadou mamei sale, de către bunicul ei, în ziua în care se născuse ea. Cum învăţase să vorbească, Celina o numise Zuzu, şi uneori încă o mai striga cu acel petit nom. Deşi camerista era mai mare doar cu doi ani, cele două

crescuseră împreună. Dormiseră în aceeaşi cameră, făcuseră aceleaşi pozne şi nebunii, împărţiseră bolile copilăriei şi învăţaseră aceleaşi lecţii, până când Celina fusese trimisă la călugăriţele Ursuline pentru a studia muzica, artele şi broderia fină. Săptămâni întregi, amândouă plânseseră în fiecare dimineaţă când venea momentul ca Celina să meargă cu călugăriţele. Surorile nu putea fi mai apropiate ca ele.

Mai mult, Suzette nu mai putea dormi în coşul de sub patul înalt, cu baldachin, al Celinei, dar încă se mai ocupa de îngrijirea dormitorului ei, de haine şi de ea. Ar fi fost imposibil să ţină ascunsă orice vizită clandestină. Singura cale de a se putea întâlni cu Rio de Silva era să obţină ajutorul şi cooperarea cameristei.

Faţa lui Suzette, de culoarea cafelei cu lapte, prinse o culoare roşu-închis, în timp ce asculta. După ce Celina tăcu, ea îşi aşează mâinile în şolduri.

— Este Satana în persoană.

— Poate. Celina se încruntă. Deşi cred că…

— Ce?

— Că propunerea lui este o simplă răutate. Îi permise lui Suzette să îi slăbească şi să îi scoată peste cap corsetul.

— Oare ce vreţi să spuneţi?

— Că ar fi mai degrabă interesat de a răni un conte, decât să invadeze fortăreaţa dormitorului meu.

Suzette împinse corsetul într-o parte, întorcându-se cu o cămaşă de noapte din batist brodat, pe care o ţinu, până când Celina localiză găurile mânecilor.

— Şi asta contează pentru dumneavoastră?

— Nu este tocmai flatant. Celina îi aruncă un zâmbet şters, în timp ce capul ei apărea dintre cutele cămăşii de noapte.

— Aveţi noroc că nu a făcut ce-a vrut cu dumneavoastră acolo, în camera lui. V-am spus că este o nebunie să vă duceţi. Dar când ascultaţi ceva din ceea ce vă spun eu?!

— Adesea, şi tu ştii asta. Totuşi, jur că nu s-a pus problema să fie ceva cu adevărat nepotrivit.

— Nu trebuie să arătaţi dezamăgită.

— Am fost îngrozită, dacă vrei să ştii. În mod cert, domnul de Silva este tot ceea ce se spune despre el, un gentilom şi cel mai bun maestru spadasin, da, dar şi un bărbat cu sânge rece, care îşi plănuieşte cu atenţie mişcările, înainte să lovească, şi căruia nu îi pasă

de durerea sau inima zdrobită a unui bărbat sau a unei feSuzette şopti un blestem, în timp ce îndrepta cutele cămăşii de noapte, apoi se duse să se aşeze lângă masa de toaletă, aşteptând ca şi Celina să facă la fel.

— Acesta este bărbatul care va veni să îşi ceară recompensa pentru că l-a cruţat pe Denys, şi dumneavoastră vă aşteptaţi să mă uit în altă parte?

— Nu o să fie aşa.

— Nu, nu, cu siguranţă că nu. Sunt convinsă că a promis să vă facă curte, cu bileţele de dragoste, cadouri şi complimente şoptite la ureche. Nu puteţi fi atât de naivă şi să îl credeţi!

— Când ştii tu că am aşteptat să mi se întâmple aceste lucruri, ba mai mult, să depind de ele? Celina îi aruncă o privire scurtă cameristei prin oglinda de deasupra mesei de toaletă, în timp ce se aşeza în faţa ei. Nu am fost martoră decât la curtea făcută de conte.

Suzette o studie cu o expresie tulburată. Erau amândouă conştiente de faptul că apariţia Celinei la operă, la balurile şi petrecerile de *saison de visites*, sezonul oficial de iarnă, fuseseră întârziate de trei ani de doliu, mai întâi pentru fratele ei mai mare, apoi pentru mama şi sora ei mai mică. Celina era periculos de aproape de vârsta la care o femeie necăsătorită era sfătuită să îşi arunce corsetul în mijlocul dulapului şi să se resemneze cu celibatul până la sfârşit. Spre mirarea tuturor, atrăsese imediat atenţia stăpânului actual, contele spaniol, care venise pentru un sejur în oraşul lor.

Oricum, sensibilitatea romantică avea un rol slab în tentativele acestuia. Amândoi schimbaseră mai puţin de douăzeci de cuvinte, şi acelea în public, înainte ca tatăl ci să fie abordat de conte. Singurul compliment pe care i-l făcuse era că părea sănătoasă şi destul de capabilă să producă un moştenitor care îi fusese refuzat de celelalte două soţii decedate. Aranjamentele nupţiale fuseseră iniţiate la un pahar de coniac şi ar fi putut fi gata, cu excepţia câtorva detalii mărunte legate de avere. Tatăl ei insista ca o parte importantă a zestrei să rămână pe numele ei, o clauză nu tocmai pe placul contelui. Problema era în continuare negociată.

— Aşa se întâmplă aceste lucruri, spuse camerista, scuturând din cap. Bărbaţii îşi respectă soţiile şi îşi iubesc la nebunie amantele, în timp ce femeile îşi respectă soţii şi îşi iubesc copiii.

— Da, şi aşa stau lucrurile şi cu tinerii bărbaţi care mor în locul numit Ticăloşii stejari Allard, dar Denys nu se va număra printre ei,

dacă eu pot să împiedic asta.

— Să vă luptaţi cu moartea este fără sens, domnişoară. Nu o puteţi opri, indiferent cât de tare vă străduiţi. Suzette înmuie o bucată de pânză în ligheanul din apropiere şi i-o întinse Celinei ca să îndepărteze pudra de orez şi uleiul de carmin, singurele ei cosmetice.

Celina acceptă pânza, dar refuză să întâlnească din nou privirea lui Suzette, intuind simpatia şi înţelegerea trecute dincolo de părere de rău, de regret, pe care le-ar fi găsit acolo.

— Mi-am dat cuvântul. Este prea târziu să mai dau înapoi.

— Mă întreb dacă este… începu Suzette.

O bătaie uşoară în uşă o întrerupse. Aproape imediat, uşa se deschise şi apăru o femeie mai în vârstă, purtând o bonetă cu volănaşe, de sub care ţâşneau bucle delicate, de culoarea argintului. Cu oase mici şi rotunjite în forme delicate, avea ochi zâmbitori şi o voce veselă, deşi scârţâită, ca a unui greier.

— Oh, ce bine, chere. Mi s-a părut că aud voci. Slavă îngerilor că v-aţi întors. Începeam să îmi fac griji.

— Îmi pare rău, mătuşă Marie Rose, deşi ţi-am spus că nu o să treacă mult până când te voi ajunge din urmă.

— Tot mai sunt convinsă că tatăl tău ar crede că este o neglijenţă din partea mea că nu am fost cu tine să verifici ce face Felicite Parmentier, după accesul de *la grippe*. Sarcina mea este să am grijă de tine. Femeia matură intră în cameră.

— Vrei să iei şi tu tuse convulsivă? Ştii cât de repede te îmbolnăveşti. Nici nu merită să vorbim despre asta, mai ales că m-am întors, fără niciun incident. Poţi să te linişteşti, draga mea mătuşă.

— Şi ce mai face biata Felicite?

— Mult mai bine, răspunse ferm Celina. Motivul de care se folosise pentru a scăpa de escortă, după ce plecaseră de la Teatrul Orléans, cunoscut drept operă, nu era falsă. Vorbise pe scurt cu mama prietenei sale. Totuşi, faptul că o indusese în eroare pe mătuşa ei îi lăsase un gust amar.

— Văd că Denys nu s-a întors cu tine. Am tras. Cu ochiul în cameră la el şi patul este gol.

Fratele ei dormea în altă parte, ca să prevină îngrijorarea legată de întâlnirea lui de dimineaţă cu Rio de Silva, şi îi dăduse instrucţiuni ce anume să spună dacă va lipsi. Acum era încântată, din moment ce putea să pară că se bucurase de prezenţa lui, după ce o lăsase pe

mătuşa Marie Rose.

— S-a întâlnit cu Hippolyte Ducolet, lângă operă, şi a fost invitat să se alăture petrecerii lui, la o luptă de cocoşi sau ceva asemănător, după ce m-a condus acasă. Cu siguranţă îi va oferi un pat liber din *garçonniere Ducolet*.

— Un tânăr aşa de drăguţ, acest Hippolyte. Ce sprijin este pentru mama lui!

Hippolyte era, de fapt, un diavol care rareori ajungea în pat înainte de ivirea zorilor, acesta fiind în mod evident motivul pentru care fratele ei îl alesese ca secund. El însuşi un somnoros notoriu, Denys avea nevoie de cineva care să îl trezească de vreme pentru a fi sigur că ajunge la timp la întâlnirea de sub stejari.

— Eşti foarte drăguţă că îţi faci griji pentru noi, spuse Celina, dar nu ar trebui să fii în pat? Aminteşte-ţi că mâine este ziua în care trebuie să coşi pentru orfanii de la St. Joseph.

— Desigur, deşi mă simt atât de rău încât probabil voi fi nevoită să le trimit regretele mele. Ficatul, ştii. Nu ar fi trebuit să mănânc tartă cu pere la cină. Tarta cu pere îmi provoacă întotdeauna tulburări ale vezicii biliare.

Chiar aşa se întâmpla, dar întotdeauna mânca şi întotdeauna se plângea.

— Poate că o infuzie te va ajuta să te simţi mai bine.

— Tocmai mă îndreptam să îmi fac una, când m-am

— Mătuşă Marie Rose, ar fi trebuit să suni.

— Aşa îmi spuneţi mereu, şi tu şi tatăl tău, dar îmi displace să creez atâta agitaţie în casă la ora asta!

Mătuşa ei ura să deranjeze indiferent de oră. Era o soră a mamei Celinei. Venise într-o vizită, la o săptămână sau două după moartea soţului ei, şi stătea acolo de douăzeci de ani. Fără a putea fi acuzată că ar fi avut vreun interes, era un musafir plăcut şi o însoţitoare convenabilă, în ciuda faptului că era o martiră a bolilor, în infinita şi fascinanta lor varietate.

— Ar putea Suzette să ţi-o pregătească. Ştii că este pricepută la ierburi.

— Aş fi mai mult decât fericită, spuse camerista imediat, deşi se vedea ironia în privirea pe care i-o trimise Celinei, ca şi cum ar fi ştiut că sarcina pe care i-o dădea era o scuză pentru a scăpa atât de ea, cât şi de mătuşă.

— Nu, haide, spuse agitată mătuşa Marie Rose. Nu aş putea cere, asta este, nu mă aştept… chiar aş prefera…

— Ştii exact cum îţi place, adăugă Celina cu o voce calmă.

— Aşa-i, o aprobă mătuşa ei, cu un suspin de uşurare. O să merg în bucătărie, dar poţi să fii sigură că am să las totul în ordine. Ştiu cât de mult îi displace tatălui tău când cănile sau tacâmurile sunt puse în alt loc.

— Este acasă?

— Nu, nu, încă mai este cu contele de Lérida, bănuiesc. Nu crezi că este providenţial că au atâtea în comun? Bine, noapte bună, chere. Somn uşor.

— Şi ţie, spuse Celina, apoi suspină, în timp ce asculta paşii mătuşii ei pe scările ce duceau spre uşa bucătăriei.

— Chiar ar trebui să vă băgaţi în pat, fără întârziere, spuse Suzette, dând la o parte cuverturile patului. Ziua de mâine ar putea aduce orice.

— Asta înseamnă că Denys ar putea să ajungă acasă în zori, adus pe o targă sau că viitorul meu soţ l-ar putea duce pe tata într-un local pentru jocuri ca să piardă totul, inclusiv dota mea.

— Nu este viitorul dumneavoastră soţ până când nu sunt semnate contractele de căsătorie, iar tatăl dumneavoastră are suficient bun-simţ să nu stea prea mult la masa de joc.

— Este impresionat de nobilul spaniol şi nerăbdător să îl aibă ca membru al acestei familii.

— Ştiţi că vrea doar ce este mai bun pentru dumneavoastră.

— Vrea să arate că este în stare să aibă grijă de mine, în ciuda faptului că…

— Nu, chere, o întrerupse brusc Suzette. Vrea să fiţi fericită.

— Îi pasă atât de mult, încât este gata să mă mărite cu un bărbat mai în vârstă cu câteva decenii, care poartă corset mai strâns decât mine şi este dependent de ecarte şi poker la mize ridicate.

— Nu este treaba dumneavoastră să ştiţi despre toate lucrurile astea, şi nu ar trebui să facă excepţie nici Oenys.

— Faptul că nu le-aş cunoaşte nu m-ar face să mă resemnez în faţa acestei căsătorii.

Suzette nu se uită spre stăpâna ei, în timp ce se întindea să îi ia camelia albă pe care o purtase prinsă în onduleurile strânse în vârful capului; apoi scoase agrafele şi acele care îi ţineau părul.

— Femeile au cedat întotdeauna acestui fel de aranjament.

— Pentru că nu au avut înţelepciune sau coloană vertebrală.

— Pentru că aşa este lumea. Femeile pot să plângă sau să se împotrivească, dar, într-un sfârşit, se supun, căci cum ar putea să trăiască altfel? Adesea ajung să îşi iubească soţii şi sunt fericite în noile lor case.

— Dar, alteori, sunt atât de nefericite, încât nu pot rezista decât dacă simţurile le sunt amorţite cu apă de flori de trandafiri, îndoită cu laudanum, spuse Celina pe un ton agresiv. Dansează şi pariază la jocul de cărţi, de parcă viaţa lor ar depinde de asta, lasă bolile şi duritatea naşterii să le învăluie sau chiar fac lucruri îngrozitoare ca să poată trăi separat de soţii lor.

— Îngrozitoare, chere?

Celina refuză să se oprească.

— Este o prostie, şi nu am să calc pe urmele lor dacă pot să previn asta.

— Da, dar puteţi să o faceţi?

Celina nu răspunse. Stând acolo, doar în cămaşa de noapte, o trecu un fior rece. Nu putea să îşi scoată din minte imaginea lui Rio de Silva, strălucirea argintie din ochii lui şi concentrarea intensă a trăsăturilor, în momentul în care se apropia să o atingă. Obrazul ei simţea încă locul în care el o atinsese. Şi, în ciuda protestelor ei, era perfect conştientă că numai voinţa şi consideraţia îl opriseră de la alte avansuri.

— Domnişoară, tremuraţi. Haide, veniţi să terminăm, pe urmă o să fac o infuzie tocmai bună ca să vă calmeze nervii.

— Mă simt bine.

— Sigur că vă simţiţi bine, o dojeni Suzette, în timp ce aşează camelia şi acele de păr într-o parte. Apoi luă peria cu fire aspre din păr de porc şi începu să o treacă prin buclele Celinei.

Celina închise pentru un moment ochii, relaxându-se puţin datorită mişcărilor plăcute pe care peria le făcea pe creştetul ei, ceea ce era o uşurare faţă de strânsoarea greutăţii părului prins în ace. Oricum, nu o putea distrage nimic pentru multă vreme.

— Dacă domnul de Silva nu reuşeşte să îşi ţină promisiunea? Dacă Denys este ucis?

— Dar dacă trăieşte! spuse Suzette, încruntându-se. Aţi făcut un pact înfiorător, domnişoară, şi nu văd cum aţi putea să îl respectaţi

fără să fiţi distrusă.

— Nu o să mă căsătoresc niciodată, prin urmare, cu greu va avea consecinţe.

— Şi ce o să îi spuneţi lui papa? Sau lui Denys? Este o nebunie. Nu ar fi trebuit să merg cu dumneavoastră în noaptea asta.

— Nu eşti tu de vină. Bănuiesc că a fost o prostie să mă amestec, dar credeam că…

— V-aţi gândit să îl salvaţi încă o dată pe Denys. Când vă veţi învăţa minte?

— Este fratele meu, toată familia care mi-a mai rămas.

— Mai este şi tatăl dumneavoastră.

— Da.

Suzette dădu scurt din cap.

— Ceea ce s-a făcut nu mai poate fi schimbat. Acum, în pat cu dumneavoastră. Dimineaţa va sosi destul de repede.

— Nu voi reuşi să adorm.

— Faptul că te gândeşti la ce s-ar putea să se întâmple sau nu, nu este de niciun ajutor. Suzette lăsă jos plasa de voal împotriva ţânţarilor, în timp ce Celina se urca în pat şi se întindea pe salteaua groasă.

— Scoteţi-vă totul din minte.

— Uşor de zis, dar nu la fel de uşor de făcut, spuse Celina, închizând ochii, cu un suspin. Chiar în momentul în care zăcea acolo, putea vedea cu ochii minţii cei doi bărbaţi care se înfruntau, cu săbiile scoase, în lumina palidă a dimineţii. După un moment, deschise din nou ochii.

— Suzette?

— Domnişoară? Camerista se întoarse din locul în care aranja masa de toaletă.

— Crezi că am putea să…

— Nu!

— Dar nu ştii ce aveam de gând să spun, protestă ea.

— Vă cunosc şi mă aşteptam să decideţi că cel mai bun mod de a avea grijă de Denys ar fi să vedeţi dumneavoastră înşivă duelul. Nu se face. În plus, tatăl dumneavoastră s-ar înfuria.

— Nu e nevoie să ştie.

— Credeţi că aţi putea trimite după trăsură în zori fără ca el să audă? Vizitiul nu ar îndrăzni să vă asculte fără să verifice mai întâi.

— Ai putea să te duci să aduci un cal închiriat. Eu aş putea să mă strecor ca să ne întâlnim undeva, la colţ, departe de aici.

— Şi ce să folosesc în loc de bani? Niciuna dintre noi nu are mai mult de câţiva piaştri.

Asta era adevărat, îşi spuse Celina încruntându-se. Deşi tatăl ei era un bărbat cu avere şi ea avea libertatea de a cheltui o sumă rezonabilă pentru garderobă şi pentru zorzoane femeieşti, cum ar fi mănuşi, pene şi umbrele, cumpărăturile ei erau puse într-un cont, iar facturile trimise la casa din oraş. Chiar şi atunci când mergea în piaţa franţuzească, tot Suzette sau valetul Mortimer, care se târguiau cu vânzătorii în numele ei, înmânau banii, la fel cum tot ei erau cei care duceau coşul de cumpărături. Se presupunea că nu are nevoie de mai mult decât să îşi ia o pralină sau o prăjitură de orez de pe stradă sau să pună bani în cutie, când aprindea lumânări, la catedrală.

— Trebuie să fie o cale, gândi ea cu voce tare.

— Nu vă gândiţi la asta, vă rog, îi spuse Suzette. Gândiţi-vă numai cum vor bârfi gurile rele, dacă veţi fi prinsă. Gândiţi-vă la biata dumneavoastră mătuşă, care ar fi distrusă că nu a reuşit să vă oprească. Gândiţi-vă la Denys, la cât de jenat va fi când îşi va da seama că nu aveţi încredere în el că va rezolva problema asta ca un bărbat.

Celinei îi păsa foarte puţin de bârfa ce va circula şi, deşi ţinea foarte mult la mătuşa ei, era conştientă că nu putea fi învinovăţită prea tare. Felul în care Denys s-ar fi simţit, asta era o altă problemă. Nu dorea să îl facă să se simtă stânjenit în faţa prietenilor. Nu-i plăcea însă câtuşi de puţin ideea că l-ar putea distrage într-un moment crucial.

— Cât de tare îmi doresc să fi fost bărbat! spuse ea cu pasiune. M-aş fi putut plimba singură pe străzi sau să fiu prezentă la acest duel.

— Dar nu sunteţi, aşa că trebuie să aşteptaţi.

— Da. Celina închise din nou ochii. Mă rog ca domnul de Silva să îşi ţină promisiunea.

— Iar eu mă tem că şi-o va ţine, replică Suzette încruntată. Mă tem foarte tare.

3

Olivier bătu uşor la uşa lui Rio, cu puţin înainte de ora cinci. Rio era deja treaz şi stătea în faţa ferestrei camerei sale, larg deschisă, privind cum ultima urmă de întuneric lasă locul unei străluciri roz a cerului, deasupra fluviului Mississippi. Se îmbrăcase cu grijă, în pantaloni mulaţi, care îi permiteau să se mişte uşor. Purta o cămaşă

proaspăt călcată, încheiată cu butoni de onix, cravată de mătase albă, legată cu un nod larg, ce putea fi desfăcut cu o singură mişcare, jiletcă cu dungi gri şi tunică neagră. Deşi nu îi păsa de moda de a-ţi pomăda din abundenţă părul, folosise puţin pomadă pentru a împiedica briza dimineţii să îi arunce şuviţe de păr în faţă. Pălăria din piele se odihnea lângă cutia în care avea spada preferată pentru acest tip de afaceri, împreună cu alte două, de mărimi diferite, în caz de nevoie.

— Cafeaua dumneavoastră, domnule Rio.

Se întoarse să ia cana de pe tava pe care o ţinea Olivier, sorbind din ea înainte să spună vreun cuvânt de mulţumire.

— O dimineaţă plăcută pentru afaceri.

Rio ridică un umăr cu un tremur uşor. Aşa părea, deoarece era doar o urmă de ceaţă.

— Ar fi trebuit să aşteptaţi cu cravata, spuse Olivier, ochind cele trei bucăţi de mătase, mototolite şi aruncate pe pat. V-aş fi putut scăpa de o groază de neplăceri.

— M-am trezit devreme.

Olivier făcu un semn cu capul, ca şi cum ar fi putut să îşi dea seama.

— Nu era nevoie să pierdem amândoi noaptea.

— Sunteţi îngrijorat?

Rio îi aruncă o privire sarcastică.

— Întâlnirea asta nu ar fi trebuit să aibă loc.

— În curând se va termina.

— Da. Rio dădu pe gât jumătate din lichidul fierbinte şi aşeză cana înapoi pe tavă.

— Vizita de noaptea trecută a domnişoarei Vallier…

— Nu! spuse Rio scurt.

Olivier îşi feri privirea şi rămase tăcut.

Rio ura atitudinea asta servilă. Scopul ei era, îşi spuse, să îl determine să ofere o explicaţie pe care nu avea chef să o dea. Ca un preludiu al inevitabilului, spuse:

— Să te gândeşti la femei înaintea unui duel este un lucru la fel de idiot ca a-ţi petrece noaptea cu o cocotă.

— Exact aşa, murmură Olivier.

— Nu că amestecul domnişoarei Vallier ar trebui spus la vreun moment dat. Aş prefera doar să nu fie amintit.

— Nu aveaţi nicio intenţie să îi ucideţi fratele nici înainte să fi

venit ea.

— Nu sunt un criminal, spuse scurt Rio.

— Nu. Întrebarea este de ce nu i-aţi spus asta domnişoarei şi să terminaţi cu totul.

— Ce, şi să trec atât de uşor peste oportunitatea de a-mi fi datoare?

— Ca şi cum ar conta.

— Ea crede că sunt un om de onoare. Cuvintele erau

— Şi nu are dreptate?

O bătaie în uşa de la intrare făcu inoportun un răspuns la această întrebare. Erau Caid Roe O'Neill şi Gilbert Roşiere, bunii lui prieteni şi tovarăşi *maître d'armes*, care fiind secunzii lui, veniseră să îl însoţească spre Oaks. Ajunseseră la timp. Era de bun augur.

Caid, secundul principal, un irlandez abia sosit în oraş şi în Passage de la Bourse, tocmise un landou. Îi aştepta pe strada Saint-Pierre. Gilbert se ocupă de cutia cu săbii, şi toţi trei se îndreptară prin Passage, mergând spre strada lăturalnică unde îi aştepta trăsura, cu acoperişul coborât în dimineaţa de iarnă, şi vizitiul pregătit în faţă. Străbătură distanţa scurtă până la casa doctorului Kiefer, care fusese chemat pentru eveniment. Bărbat inteligent şi medic renumit, din Viena, cu experienţă mare în domeniu, doctorul ieşi din casă imediat, ducând geanta neagră, de chirurg, înainte de a porni mai departe, schimbară câteva replici spirituale.

Roţile landoului hurducăiau pe pietrele colţuroase ale pavajului străzii Saint-Anne, printre gunoaiele străzii murdare care traversa Congo Square. Landoul prinse viteză, în timp ce lăsa în urmă hotarele Vieux Carré şi Old Square, reţea de străzi construită de inginerii francezi acum mai bine de o sută de ani, cu pereţi înconjurători şi forturi de apărare. În zona care se întindea în spatele Faubourg Marigny, stâlpii, care se înălţau ca nişte schelete şi temeliile caselor, care se construiau, arătau nivelul de evoluţie al oraşului.

Merseră în direcţia Bayou St. Jean, ajungând aproape la limitele plantaţiei Allard. Rio se uita spre palmieri şi platani, spre florile de ochiul-boului de culoare purpurie şi la iarba înaltă, care umplea şanţurile, unduindu-se în bătaia curentului pe care îl stârneau în trecerea lor. În spatele acelei mări de verdeaţă se întindea peretele verde, compact, de trestii de zahăr. În curând va fi vremea culesului, vor fi culcate la pământ cu cuţite ascuţite, de o mulţime de mâini,

pentru dulceaţa lor. Se întoarse, cu faţa încremenită într-o grimasă.

După încă vreo milă, le apăru în raza vizuală dumbrava cu stejari, care devenise locul preferat pentru rezolvarea problemelor legate de onoare. Frunzele copacilor aveau o strălucire de oglindă în lumina dimineţii, iar muşchiul gri ce atârna de pe crengile lor semăna cu nişte fâşii de dantelă argintie. Dedesubt, umbra era densă, în timp ce iarba luxuriantă care creştea acolo arăta doar puţin mai galbenă printre frunzele verzi. La marginea dumbrăvii, creştea un grup de stejari, cunoscuţi sub numele de Surorile Gemene, care ofereau o combinaţie perfectă între protecţia faţă de razele piezişe ale soarelui, ce se ridica, şi care ar fi putut orbi pe spadasin, şi un loc plat pentru manevre sprintene.

Nu era nici urmă de Vallier. Gilbert se uită spre Rio şi ridică o sprânceană.

— Se pare că vom lua micul dejun singuri, mon ami, fără vărsări de sânge care să ne strice pofta de mâncare.

— Aşteaptă, Titi, îi spuse Caid cu un zâmbet, folosind porecla care era la modă pentru creolii francezi, singura pe care o putea suporta maestrul spadasin. Am ajuns aici ceva mai devreme, din moment ce nu a trebuit să îl smulgem din pat pe prietenul nostru, aici de faţă.

— Exact. Este destul de vioi, nu ţi se pare?

Rio aruncă o privire cinică spre prietenii lui, ştiind că nici ei nu ar fi fost mai puţin pregătiţi dacă s-ar fi aflat în locul lui. Erau amândoi foarte potriviţi, aşa cum se cerca pentru cei mai buni în meseria pe care şi-o aleseseră, Gilbert, deşi italian prin naştere, părea un francez adevărat, iar efectul era întregit de arta croitorilor, a cizmarilor şi a saloanelor de tuns franţuzeşti. Expansiv şi cu o personalitate debordantă, era unul dintre puţinii maeştri spadasini însurat şi îşi ţinea familia într-o locuinţă deasupra salonului său.

Caid era mai înalt şi cu o musculatură mai puternică decât a lui Gilbert, aproape de dimensiunile lui Rio, şi îi lipsea orice urmă de stil galic. Deşi venea din Irlanda, era în aparenţă un irlandez negru, ca şi cum strămoaşele sale, una sau două dintre ele întâlniseră pe plajă un călăreţ spaniol. Părul lui era negru şi ondulat, ochii albaştri ca adâncul Mării Nordului, iar comportamentul, când fermecător, când alunecând spre grosolănie. Ambii bărbaţi aveau o mare dexteritate în mânuirea spadei şi un grad ridicat de îndemânare comparativ cu cei mai mulţi

maître d'armes. În puţinele ocazii în care se întrecuseră pe terenul de scrimă, fie luptaseră până unul cedase, fie enunţaseră când rezultatul fusese dictat de simpla şansă.

Chiar în momentul acela, un zgomot de roţi se auzi pe drum. O trăsură închiriată îşi croia drum, grăbindu-se spre ei, cu caii plini de spumă, lăsând un nor de praf în urmă. Trăsura se opri şi grupul Vallier sări jos. Cele două grupuri se salutară, iar Denys Vallier înaintă.

— Scuzele mele că v-am făcut să aşteptaţi, domnilor. Trăsura a întârziat.

Era imposibil să îţi displacă francheţea şi curtoazia tânărului bărbat, îşi spuse Rio. Era imposibil să nu observe asemănarea cu sora lui, deşi rafinamentul aristocratic al trăsăturilor lua o tentă masculină în cazul tânărului Vallier, cu o încercare de barbă uşoară şi favoriţi, în stilul romanticilor. Rio simţi cum i se strânge nodul din capul pieptului. În curând va trebui să ia o decizie pe care o evitase noaptea trecută.

— Nu e cazul, spuse el scurt. Am venit noi mai devreme.

Denys Vallier se înclină din mijloc, drept mulţumire, şi grupurile se distanţară la vreo douăzeci de paşi unul de celălalt. Doctorul Kiefer şi chirurgul erau lângă Vallier, iar doctorul Buchanan, de cealaltă parte, unde îşi lăsaseră instrumentele, pe bucăţi de pânză albe. Cei doi secunzi principali se întâlniră la jumătatea drumului, pentru a-şi îndeplini atribuţiunile care le mai rămăseseră. Se făcu oferta de a verifica armele, care a fost respinsă, după ce s-a stabilit că se vor folosi acele *colichemards* standard, un tip de spadă cu formă triunghiulară, cu tăiş de treizeci şi şase de inci şi mâner de opt, şi obişnuitele cingători. Terenul, era hotărât, va fi redus la cei cincisprezece paşi regulamentari, zona fiind marcată cu cretă albă, pentru a delimita suprafaţa pe care se vor confrunta spadasinii. A fost adus un dolar de argint, mexican, şi aruncat în sus de câteva ori, pentru a stabili care dintre spadasini va sta cu faţa spre soare şi care spre vânt şi care va da semnalul. Cain câştigă. Totul era pregătit.

În acest răstimp, Rio îşi scoase haina şi jiletca şi îşi suflecă mânecile cămăşii până la umeri. În timp ce împăturea haina, observă sosirea mai multor trăsuri ce aduceau spectatori. Erau parte integrantă din ceea ce urma să se întâmple, şi zumzetul comentariilor lor şi pariurile strigate nu îl puteau împiedica să se concentreze.

Cei mai mulţi *maîtres d'armes* adorau prezenţa publicului, orice duel în care luptau era văzut ca un spectacol din care puteau câştiga

noi clienţi. Întâmpinau cu entuziasm, căutau chiar aceste provocări care le ofereau posibilitatea de a-şi arăta îndemânarea. Rio avea numai dispreţ pentru astfel de tactici. După părerea lui, ceea ce era dincolo de Surorile Gemene semăna cu Circul lui Maximus din Roma antică, unde bărbaţii se luptau până la moarte ca să distreze mulţimea. Nu simţea niciun fel de mândrie sau plăcere în faptul că era unul dintre cei pe care bărbaţii adunaţi aici veniseră să îl vadă luptând şi poate cum i se scurge viaţa prin răni.

Caid mută cutia lui Rio cu săbii, care zăcea pe pământ, şi le testă lamele. După un scurt mormăit satisfăcut, se uită în sus.

— Ai vreo preferinţă?

Rio arătă spre cea mai simplă şi mai groasă dintre ele şi o acceptă, în timp ce îi era dată, peste braţul lui Cain. Permiţând tecii să cadă pe pământ, îşi relaxă umerii şi rămase în aşteptare.

Dimineaţa înainta, primele raze ale soarelui străbăteau printre copaci, transformând frunzele în oglinzi mici, lucitoare, balansând muşchiul care atârna. O adiere încărcată cu miros de praf şi iarbă strivită trecu cu un fâşâit uşor pe deasupra capetelor lor. O veveriţă trecu la o oarecare distanţă, păsări cardinal ţâşneau prin copaci, ca nişte dâre de sânge. Undeva, se auzi o cioară ţipând de trei ori, apoi se făcu tăcere.

Rio şi secunzii lui înaintară spre centrul terenului, unde imediat veni şi Vallier, împreună cu prietenii săi. El şi Denys făcură obişnuitele saluturi cu lamele săbiilor fluturându-le. Însoţitorii se dădură din drumul lor, rămânând în lateral, de-o parte şi de alta.

Caid se uită spre Rio. Ochii lor se opriră pentru o clipă de tăcută comunicare. Apoi, Rio dădu o lovitură scurtă.

— En garde, strigă Caid.

Rio îşi ridică spada şi lovi capătul sabiei oponentului său.

În timp ce amândoi se aşezau în poziţia de luptă îl privi peste săbiile încrucişate. Faţa lui Denys Vallier era aprinsă, ochii îi ardeau, dar nu era nicio urmă de ostilitate. Se ţinea bine, şi nu se observa decât un tremur slab în braţul întins.

— Începeţi!

La comanda lui Caid, Rio simţi vioiciunea familiară şi dexteritatea mentală care se aşezau peste el ca o mantie. Concentrarea lui se axă spre spadă, în timp ce accepta manevra, garda lama ca şi cum ar fi făcut parte din corpul său. Cu o mişcare moale asemenea unei

bucăţi de mătase şi cu o coordonare perfectă, se lansă în atac.

Câteva momente mai târziu, ştia că îl putea ucide pe fratele Celinei când voia. Nu era surprinzător, totuşi Rio crezuse că va avea mai mult de luptă, din moment ce Vallier era elev în salonul lui Croquere.

Vocile spectatorilor scăzură în intensitate, apoi se stinseră. Cei mai mulţi se pricepeau la mânuitul spadei, fără nicio îndoială, aşa că ştiau cu siguranţă că cel mai bun amator nu ar fi avut nicio şansă împotriva unui maestru. Probabil că era limpede ca lumina zilei că Vallier, cu tot curajul său, era ceva mai puţin decât cel mai bun.

Un sentiment de furie îl străbătu pe Rio, datorat impulsului sinucigaş de mândrie sau nebunie care îl împinsese pe acest tânăr galant să îl provoace. Desigur, onoarea fusese cea care îl condusese; Denys Vallier nu putea trece peste remarcile despre sora lui. Încă o dată, Kio se blestemă pentru ghinionul de a fi avut un martor la referirea pe care o făcuse despre Celina Vallier şi pentru propria prostie de a fi făcut asta. Totuşi, se întrebă dacă lui cumva pentru Vallier această provocare însemna mai mult, poate notorietatea de a se întâlni cu cel mai bun maestru spadasin. Erau mulţi cei care sperau să obţină o fărâmă de faimă, înfruntându-se cu cineva cu reputaţia lui. Nu ar fi prima dată când îşi risca viaţa pentru o asemenea cauză lipsită de importanţă.

Tânărul bărbat avea o agilitate şi o rapiditate care, împreună, îi permiteau să arate un spectacol defensiv. În ciuda acestui lucru, mişcările lui nu aveau eleganţă. Era puţin control în loviturile lui, iar încheietura mâinii îi era mult prea rigidă. Fanda atât de nechibzuit, para atât de larg, încât nu era foarte dificil să îl atingă din greşeală. Citindu-i intenţiile, Rio îl scoase din joc cu grijă, încercând să găsească o cale de ieşire, fără a transforma totul într-o parodie.

Faţa lui Vallier era acum albă, iar buzele aveau o nuanţă albăstruie, în timp ce respira strângând din dinţi. Ochii, atât de asemănători cu ai surorii lui, deveniseră de un căprui-închis de disperare. Era, probabil, conştient că nu se ridica la un nivel corespunzător de profesionalism şi aştepta din moment în moment să simtă oţelul rece străpungându-i pieptul. Era o cruzime să îl ţină agăţat aşa, luptând fără nicio speranţă ca să nu se simtă la strâmtoare.

De mai multe ori, Rio îşi ucisese adversarul, dar numai pentru că acesta nu acceptase o altă formă a înfrângerii. Ca majoritatea

francezilor din New Orleans, prefera crezul european al duelului, conform căruia onoarea era spălată la primele picături de sânge, şi nu versiunea americanizată, în care se aştepta ca fiecare încercare să aibă ca rezultat moartea. Un asemenea sfârşit îi păruse întotdeauna barbar, semănând mai mult a răzbunare decât a luptă pentru apărarea onoarei. Credea şi mai mult asta în acel moment.

În fond, nu era nevoie de nicio decizie. Singurul lucru pe care îl putea face fără procese de conştiinţă era acelaşi cu acela care i-o punea pe sora lui Denys Vallier în mâinile lui.

Era o chestiune destul de uşoară să ţintească braţul drept al adversarului. O răsucire a încheieturii era suficientă, deşi un spadasin experimentat ar fi parat încercarea de rănire. Înainte ca gândul să se fi format pe de-a întregul în mintea lui, Rio se răsuci într-un atac intenţionat. Execută mişcarea şi simţi vârful spadei tăind pielea şi muşchiul.

Vallier scoase un strigăt înăbuşit, apoi dădu drumul spadei. Rio făcu un pas înapoi, deşi secundul îi ordonă să o ridice şi să meargă înainte. Atât el, cât şi Vallier se întoarseră pe călcâie şi făcură câţiva paşi în direcţia opusă. Un murmur se ridică din mijlocul mulţimii, deşi cu greu se putea spune dacă era unul de simpatie sau de dezamăgire.

Medicul lui Vallier se grăbi să îi cerceteze rana şi o tamponă cu o bucată de vată înmuiată în alcool. El îşi apăsă degetul în carnea încheieturii tânărului, strângând cu putere. Secundul lui Vallier se foia în jurul lor. Se ţinu o scurtă şedinţă, după care secundul principal înaintă.

— Doctorul Buchanan este de părere că omul nostru a fost rănit în aşa fel încât ar putea sângera până la moarte, dacă va continua. Duelul nu trebuie să mai continue.

Înseamnă că i-am atins o arteră, îşi spuse Rio. Asta fusese şi intenţia lui, deşi recursese la o încercare nesigură. Spera să nu fi atins tendoane importante, care să îl lase pe Vallier cu vreo mână paralizată.

Înmânându-i spada lui Caid, se întoarse spre Gilbert.

— Întreabă dacă mă pot apropia, Titi. Aş dori să-i spun o vorbă distinsului meu adversar.

Gilbert Roşiere se îndepărtă cu această misiune şi se întoarse cu permisiunea solicitată. Între timp, Rio îşi dăduse jos mânecile cămăşii şi îşi pusese haina. Traversă câmpul, spre locul în care se afla fratele domnişoarei Vallier, oprindu-se şi făcând o plecăciune adâncă.

Vallier era palid, dar nervozitatea febrilă de dinainte îi dispăruse de pe chip. Când îl salută pe Rio, expresia Idei lui era calmă şi uşor timidă.

— Aţi dorit să îmi vorbiţi, domnule?

— Adevărat, spuse Rio, cu o voce aspră. Este ceva ce cu sau medicul meu putem face ca să fim de ajutor?

— Nimic, replică doctorul lui Vallier. Am sângerarea sub control. Se va opri în scurt timp, dacă mâna nu se va mai încleşta pe armă.

— Excelent. Rio se întoarse din nou spre Vallier. Permiteţi-mi să vă spun, atunci, că regret că aţi fost rănit, la fel de mult ca şi remarca ce a dus la această întâlnire. Vă cer să le uitaţi pe amândouă, dacă sunteţi bun.

Adversarul său ar fi putut să accentueze acest moment, ar fi putut să întrebe dacă erau scuze formale. Nu se folosi de acest privilegiu. Ridicându-şi mâna sănătoasă, spuse:

— Bine, şi o fac bucuros.

Mărinimia aceasta îi spori simpatia lui Rio în privinţa băiatului. Acceptându-i mâna, îi spuse:

— Când rănile vă vor permite, voi considera o mare plăcere să îmi încrucişez sabia cu dumneavoastră, în circumstanţe mai plăcute. Poate mă veţi vizita la sală?

— Domnule, eu… îmi acordaţi o onoare mult prea mare, se bâlbâi Vallier.

Probabil că era adevărat, dar Rio nu regreta. Dacă avea cuvântul Celinei Vallier, ar face bine să îl valorifice până la capăt.

— Atunci ne vom vedea acolo.

— Puteţi conta pe asta.

Rio salută înclinând capul, apoi se întoarse să se alăture prietenilor săi. Câteva minute mai târziu, erau în drum spre New Orleans.

— Frumos lucrat, scuza aceea, spuse Titi. Nu am ştiut niciodată că o poţi face.

— Am greşit şi am recunoscut. Asta este tot. Rio ştia că folosea cuvinte grele, dar nu avea ce să facă.

Caid îi aruncă o privire amuzată.

— Ştii că toţi tinerii din oraş te vor călca pe picioare şi îţi vor da coate în coaste.

— Aşteaptă numai. Vor decide că ai devenit prea moale ca să

mai fi periculos sau vor spera să devină obiectul milei şi al unor lecţii gratuite.

— Nu mi-a fost milă de Vallier.

— L-ai lăsat să trăiască pentru ochii lui frumoşi, bănuiesc. Sau poate pentru a-i surorii lui?

Rio se întoarse spre prietenii săi.

— Ce ştiţi voi despre asta?

— Nimic, nimic, în afară de faptul că ţi-ai retras afirmaţia, ceea ce înseamnă că nu mai crezi că este disperată să aibă un soţ, pentru că şi-a amânat debutul din cauza a trei ani de doliu. Oare ce anume te-ar putea face să îţi schimbi părerea, dacă nu chiar doamna în cauză?

— Am avut păreri de rău.

— Sper că da, *mon ami*.

— Asta însemnând că…?

— Ştii prea bine. Tu şi cu mine poate că vom fi acceptaţi în casa unor văduve îndrăzneţe ca Maurell

Herriot, recent întoarsă de la Paris, unde romanticii, boemii şi alţii de genul acesta sunt acceptaţi în cercurile la modă. Cu o femeie de vârsta măritişului, în New Orleans, treaba stă cu totul altfel. Păşeşti prea mult peste linie şi clienţii tăi vor dispărea mai repede decât gheaţa ic un vapor cu abur ce coboară în josul râului.

— Nu sunt în pericol să uit acest amănunt, spuse Rio, i u vocea aspră.

— Îl ignori? Nu, uită că am spus asta. Nu ai putea fi atât de prost.

Rio îi aruncă lui Caid o privire dură, dar Titi sări înainte să fi putut spune ceva.

— Bem ceva, ca de obicei, să sărbătorim rezultatul favorabil al afacerii? Eu, unul, sunt mai mult decât dispus pentru asta.

— Şi micul dejun, aprobă Caid. Unde mergem?

Era o turnură serioasă a discuţiei, mâncarea şi băutura fiind subiecte de importanţă majoră pentru cei care frecventau casa Vieux Carré. Existau o mulţime de variante de luat în discuţie, dar alegerea finală se opri la St. Louis Merchant Exchange şi Hotel. Nu numai că bucătarul de la Álvarez era magnific, dar localul se afla şi în faţa străzii Saint-Loius, în partea opusă a intrării în Passage de la Bourse, erau la o aruncătură de băţ de sălile lor, şi plin cu elevii lor.

Exchange era un furnicar. Deschis de mai puţin de patru ani de James Hewlett, acaparase clienţii vechiului Maspero Exchange de pe

strada Charters, devenind locul în care trebuia să fii văzut şi în care să închei afaceri. Avea o structură magnifică, bar şi restaurant la etajul inferior, iar sus Exchange, plus camere pentru vreo două sute de oaspeţi şi câteva săli de bal imense. Centrul deschis, care traversa al doilea etaj, era o cupolă uriaşă, în care se auzea ecoul, proiectată de arhitectul Charles

Bingley Dakin, imitând templul grecesc din Atena, al lui Lysicrates. Avea aceeaşi temă a flăcării lui Diogene, aşa că garanta un nivel înalt pentru afacerile ce se derulau sub el. Sub acea vastitate plină de ecouri, în timpul săptămânii erau organizate licitaţii zgomotoase pentru vasele cu aburi, pentru proprietăţile oraşului, plantaţii, ferme de animale; licitaţiile pentru sclavi se ţineau duminica.

Mirosurile combinate de cafea tare şi baghete cu zahăr erau ca o ceaţă groasă prin care trebuiau să plutească pentru a ajunge la masa lor preferată, din colţ. În câteva minute, simţeau mirosul de fasole gătită, amestecat cu cel de lapte fiert şi coniac, în timp ce împărţeau un platou imens cu prăjituri.

Din când în când, îi salutau pe oamenii care trecuseră prin saloanele lor sau care erau membri ai altor săli renumite, ori elevi privaţi. Mai salutau, înclinând capul, şi pe alţi maeştri spadasini care îşi făceau plimbarea, printre care şi pe ultimul venit în Passage, Nicholas Pasquale, care fusese rapid numit La Roche, Stânca, de frăţia de spadasini, din cauza posturii lui de luptă, nemişcată. La un moment dat, se uitară cu ironie spre José Llulla, cunoscut ca Pepe, care intra urmat de un grup de tineri ce purtau mustăţi subţiri, căzute pe colţurile gurii, imitând stilul tăcutului, dar ucigătorului lor maestru. Nimeni nu ştia câţi oameni ucisese Llulla pe covor, dar circula o glumă macabră care spunea că avea nevoie de un cimitir privat care să îi cuprindă pe toţi. Pepe fusese cel care propusese să se ţină un turneu care să îi aducă pe toţi *maîtres d'armes* din Passage să lupte unul împotriva celuilalt. Acest spectacol trebuia să ia locul încăierările separate ce aveau loc pentru a-i atrage pe oameni în săli. Ideea încă mai era discutată între ei, câţiva dintre maeştrii mai înţepaţi solicitând un certificat emis de o academie renumită de antrenament drept condiţie pentru a fi admişi. Alţii pretindeau că este

O încercare de a-l îndepărta pe Pepe şi pe alţi maeştri ca el, care nu aveau asemenea certificate. În legătură cu asta, fiecare îşi dădea cu părerea.

Pepe Llulla nu îi observase încă, pentru că altfel li s-ar fi alăturat, cu siguranţă, îşi spuse Rio. Din moment ce maestrul subţire, saturnian, venea din Insulele Balcare, erau un fel de concetăţeni şi ajunseseră să aibă un soi de prietenie, atâta câtă putea fi între adversari. În timp ce îl priveau, el se îndreptă spre locul în care uralele se auzeau din spatele încăperii. Un filfizon cu o barbă ca; i lui Don Quijote şi cu o haină minunat brodată se ridică pentru a executa o reverenţă adâncă; apoi întinse mâna spre scaunul liber, cu o invitaţie evidentă de a-l însoţi pe el şi pe prietenii lui. Llulla ezită sau păru că o face, înainte să accepte.

Cine ar putea fi? întrebă Caid, făcând un semn spre tânărul Don Quijote. Nu cred că l-am mai văzut prin preajmă.

— Un mesager din Mexic, parcă aşa mi s-a spus. Gilbert făcu o pauză ca să permită servitorului să îi umple din nou cana cu cafea. Se presupune că este în drum spre Washington, unde speră să împiedice acceptarea Texasului în Uniune.

— Nu este o atitudine prea populară pe aici. Rio nu ivea vreun interes deosebit pentru fosta colonie spaniolă sau pentru Mexic, dar cei mai mulţi din New Orleans, ştia asta, aveau o părere diferită. Legăturile dintre Texas şi Louisiana fuseseră puternice din vremurile când regele Spaniei deţinuse puterea în zonă şi El Camino Real, Drumul Regelui, mergea din Natchez către ceea ce acum era Mississippi, spre Natchitoches, apoi de-a lungul San Antonio, prin Texas şi în jos, spre México City. New Orleans era în fierbere din cauza luptei pentru independenţă a Texasului, cu patru sau cinci ani în urmă, şi nu ar privi cu bunăvoinţă niciun fel de încercare a Mexicului de a anexa tânăra republică.

— Cele mai multe state favorizează aderarea Texasului, spuse Caid. Mexicul deja deţine controlul unei mari părţi a câmpiilor vestice şi al teritoriilor din deşert, fără să mai menţionez zona căreia i se spune California. Dacă reclamă Texasul – ceea ce este probabil să facă, dacă i se va nega dreptul de a fi stat – atunci frontierele vor deveni limite impuse de cuceritorii Louisianei. Expansiunea războiului din vest va înceta. New Orleans va rămâne pentru totdeauna zona tampon dintre ţara asta şi Mexic.

— Ar putea fi de folos, spuse Gilbert. Facţiunile împotriva sclaviei din nord par neclintite în obiecţiile lor de a lăsa Texasul să intre în Uniune ca un stat sclavagist.

— Nu este nicio îndoială, dar politicienii abia dacă îşi pot permite să rişte o asemenea nouă mărire de teritoriu.

— Va fi război dacă Mexicul va fi invadat, spuse Gilbert, concluzionând.

— Ar putea fi război şi dacă Texasul îşi câştigă independenţa ca stat, punctă Rio. Autorităţile Mexicului îl vor considera un pământ pe care Statele au pus mâna.

— Ceea ce se va întâmpla, desigur, aprobă Gilbert, cu o încruntare a sprâncenelor. Şi când va începe lupta, New Orleans va fi în mijlocul ei.

Caid se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Va fi mai mult de muncă pentru noi atunci, prieteni. Armata din Mexic este compusă din spadasini. O sabie face parte din uniformă. Bărbaţii care se îndreaptă spre Texas pentru a înfrunta săbiile vor avea nevoie de antrenament suplimentar pentru a-şi apăra capetele.

Rio dădu din cap, mecanic, căci încetase să mai asculte. Masa preferată a jurnaliştilor din apropierea birourilor cotidianului L'Abeille (Albina), se golea.

Aceasta îi permitea să aibă o vedere liberă a gentilomului care şedea cu mesagerul şi Pepe Llulla.

Faţa bărbatului era rumenă, iar fălcile îi erau purpurii în locul în care se răsuceau într-o pereche dublă de bărbii, deasupra cravatei de mătase aurie. Hainele pe care le purta, deşi impecabil croite, i se potriveau ca nuca în perete. Pomada din părul lui reuşea să îi înnegrească locurile goale şi era atât de groasă încât lucea în lumina dimineţii care intra pe fereastră. Buchetul de flori de la rever era mult prea mare şi lanţul de care îi atârna ceasul era atât de ornat, încât se lovea de masă, în timp ce se apleca înainte să îşi împingă prăjitura în gură. Rio cataloga detaliile înfăţişării acestui bărbat, şi ostilitatea din inima lui era atât de dură, încât tresări, brusc, din cauza fiorilor.

— *Mon vieux*, spuse Titi, în timp ce îi atingea braţul. le simţi bine? Ai văzut pe cineva întors din mormânt?

Rio reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

— Ai putea spune şi asta.

— Acesta este contele spaniol, spuse Caid, întinzându-şi gâtul să urmărească privirea lui Rio. Nobilul nostru vizitator, care a venit să verifice zahărul şi bumbacul şi, se spune, posibilitatea de a-şi spori averea luându-şi ca mireasă pe fiica unui colonist bogat.

— Don Dámian Francisco Adriano de *Vega y Ruiz*, conte de Lérida, în stil spaniol, adăugă Titi. La fel de înflorat pe cât este de solid, deşi sunt unii care îi iartă totul de dragul titlului. A îngropat două soţii în Spania, una dintre ele după o tentativă de suicid, sau cel puţin aşa se spune. Se zice că ar umbla după fiica lui Vallier. Se opri brusc, observând expresia întunecată din ochii lui.

— Ce altceva mai ştii despre el? întrebă Rio, cu voce moale.

Titi schimbă o privire rapidă cu Caid, care ridică din umeri, apoi, dregându-şi vocea, continuă:

— Contele a sosit în oraş de la Havana, acum câteva săptămâni. Şi-a găsit o mulatră drăguţă în casa Rampart şi o vizitează periodic, aşa cum unii bărbaţi merg la medic. Se mai spune că a fost adesea văzut în casele de pariuri, unde joacă pentru mize mari, dar că nu ştie să piardă.

— Continuă, spuse Rio, deoarece Titi făcu o pauză.

— Are nişte facturi uriaşe la vânzătorii din Royal şi Charters. La fel şi la Hewlett, aici, la hotel, unde are unul dintre cele mai bune apartamente. Contele este devotat ciocolatei de dimineaţă, bea cel puţin trei căni înainte să se ridice din pat. Hemoroizii sunt crucea pe care trebuie să o poarte – bine, alături de genunchii slabi. Se spune că are nevoie de două cameriste zdravene ca să îl ridice de pe oala de noapte, dacă ajunge vreodată la ea. Rânji. Este suficient?

Rio îi aruncă o privire plină de invidie.

— De unde ai adunat toate amănuntele astea?

— Trăiască bârfa din New Orleans. Să nu crezi niciodată că oamenii care te servesc nu cunosc fiecare detaliu al existenţei tale. Ce altceva ai mai dori să auzi?

— Care sunt şansele contelui să îl convingă pe domnul Vallier să îl accepte ca soţ al fiicei sale?

— Bune spre excelente. Domnul Vallier, după o perioadă prelungită de doliu, în timpul căreia a fost rareori văzut prin oraş, a făcut o relativ recentă alianţă cu o tânără pe nume Clementine, pe care a întâlnit-o la un bal de mulatri, în compania contelui. Se pare că a mai fost văzut apărând noaptea la casa de pariuri a lui Davis, în tandem cu noul lui *compadre*. Sunt şanse doi la unu, acum, aici, la Álvarez, să fie semnate contractele imediat, şi nunta să aibă loc înainte în Postul Mare.

— Şi cum vede domnişoara Vallier acest proiect?

Titi ridică din umeri.

— Nu a întrebat-o nimeni.

Era o omisiune care trebuia remediată, îşi spuse Rio. Şi va fi, în curând.

4

Denys!

Celina, stând în capătul scărilor ce coborau din galena de la etaj tocmai în curte, strigă numele fratelui ei, când îl văzu intrând pe poarta cea mare. Lacrimi de bucurie şi uşurare îi ţâşniră din ochi, orbind-o, aşa încât aproape că se împiedică în momentul în care alergă spre ei, în josul scărilor.

— Eşti în siguranţă! strigă ea, grăbindu-se spre el. Nu-mi vine să cred. Eşti în siguranţă!

— Păi, bineînţeles că sunt în siguranţă, prostuţo, îi spuse el, cu vocea înecată pentru că ea îl strângea prea tare. Credeai că o chestie măruntă cum ar fi un duel cu un maestru spadasin va fi sfârşitul meu?

— Unul ca de Silva? De ce nu? aruncă un zâmbet slab de bun venit prietenilor fratelui ei, Hippolyte Ducolet şi Armand Lollain, care îl urmaseră din umbrele asemănătoare cu ale unui tunel ale trăsurii, apoi se întoarse din nou spre Denys. Cum ai reuşit să scapi? Trebuie să îmi spui. Spune-mi totul!

— Înainte de toate a fost fantastic, spuse fratele ei. Domnul de Silva arăta destul de mortal, îţi jur.

— Denys l-a înfruntat la fel de detaşat, ca şi cum ar participa la un duel în fiecare dimineaţă, înainte de micul dejun, interveni Hippolyte. Am fost cu adevărat uimiţi.

— Mulţumesc, spuse Denys, cu un reproş surd la aprecierea făcută. Dar domnul de Silva a fost mai mult decât generos, Lina, atât de generos, încât îţi va fi greu să crezi.

— Chiar a fost? Vocea ei nu era tocmai sigură, în timp ce se întorcea, mergând spre scară, cu un braţ în jurul mijlocului fratelui ei, în timp ce tinerii îi urmau aproape.

— Pot să jur că ar fi putut să mă măcelărească de zece ori, dacă ar fi dorit. Şi totuşi s-a retras, din motive pe care abia dacă pot începe să le înţeleg. Mi-a îngăduit privilegiul de a mă lupta cu el aproape cinci minute, după ceas, apoi a terminat cu aşa o încredere în sine, încât…

— Ce vrei să spui, cu „pot începe să le înţeleg*?

— Şi-a cerut scuze, Lina, şi a fost foarte frumos. Dar asta s-a întâmplat după. Înainte de asta, mă aşteptam ca dată fiind rana

superficială pe care mi-o produsese să ceară ca duelul să continue. Nu aşa s-a întâmplat. Doctorul a declarat starea mea ca necorespunzătoare, iar de Silva a acceptat fără o şoaptă de protest.

— Ai fost rănit? Unde? Lasă-mă să văd. Îl trase ca să îl oprească în capătul scărilor, trecându-şi privirea peste corpul lui subţire. Picături întunecate se vedeau pe cizme şi pe cracul pantalonului pe piciorul drept şi ea le urmări calea până când văzu bandajul care se iţea din mâneca hainei.

— Nu este nimic, spuse el, smulgându-se din strânsoarea ei. Doar o zgârietură.

— Aşa spui tu. Dar dacă doctorul a oprit duelul, atunci trebuie să fie ceva serios.

— A fost atinsă o arteră, spuse Armand. Sângera ca un porc înjunghiat.

— Părea mai rău decât era, insistă Denys. Consider că domnul de Silva ştia exact cum stau lucrurile. Expresia din ochii lui, chere… Ar fi trebuit să o vezi, o asemenea intensitate, hotărâre, o asemenea concentrare ucigătoare.

Credeam… credeam că acum vei încerca să opreşti timpul, să întorci oglinzile cu faţa spre perete.

— Nu face asta! exclamă ea, suprimându-şi un tremur.

Denys nu acordă atenţie sensibilităţii ei excesive.

— Şi mai este ceva, Lina. Nu vei ghici niciodată. Maestrul a sugerat că ne-am putea încrucişa săbiile în particular, în sala sa, un privilegiu rezervat doar celor mai buni şi celor talentaţi.

— Nu s-a mai auzit aşa ceva venind din partea lui de Silva, spuse Hippolyte, în timp ce intrau în galeria de la etaj şi se aşezau la masa pe care era aşezat micul dejun. Hram verde ca iarba de invidie.

— Şi eu la fel, declară Armand. Verde ca smaraldul!

— Verde ca frunza de bananier. Asta veni de la Hippolyte, cu un gest larg spre plantele ce creşteau în curtea de dedesubt, înconjurând colţurile pavate cu piatră ale acelei suprafeţe, agăţându-se de fântâna din fier forjat care murmura calm într-un colţ.

— Verde ca frunza de stejar! spuse Armand, cu privirea întoarsă spre bătrânul stejar din spatele fântânii, înainte să se uite repede spre Hippolyte. Şi nimic nu poate fi mai verde de atât.

— Este o onoare imensă, să înţeleg? întrebă Celina, într-o încercare de a le calma spiritele încinse datorită uşurării. Era de

înţeles, cu siguranţă, dar se putea transforma într-o mascaradă care risca să devină periculoasă pentru mobilier sau pentru încheietura rănită a lui Denys.

— Una incredibilă, replică fratele ei. Sunt uimit la culme de această invitaţie. Am rămas fără cuvinte, îţi jur.

El şi prietenii lui mai aveau o mulţime de lucruri de spus despre Rio de Silva. Îndemânarea lui, condiţia fizică, cumpătarea remarcabilă şi, cel mai mult, amabilitatea cu care îşi prezentase scuzele, toate au fost descrise cu lux de amănunte. O parte din spiritele lor încinse, observă ea după câteva minute, se datora băuturii tari pe care se pare că se opriseră să o ia în drum spre casă. Nu o deranja deloc, din moment ce părea că fratele ei merita această relaxare, după greaua încercare la care fusese supus. Nu o deranja absolut nimic, atâta timp cât era în viaţă.

Cei trei tineri încă mai luptau în duel, oferindu-i o descriere a fiecărei lovituri în parte, cu sunetele de rigoare, când o uşă se deschise undeva, în galerie. Tatăl lor intră, purtând o mantie din brocart, care îi ajungea până la glezne, în stil persan, şi având încă pe cap scufia de noapte cu ciucure.

— Papa! spuse Denys, dând să se ridice din scaun. Te-am trezit? Nu aş fi făcut asta pentru nimic în lume, dacă aş fi ştiut că eşti încă în pat.

— Prostii. Vocea tatălui lui era morocănoasă. Venind lângă masă, îşi prinse fiul într-o îmbrăţişare scurtă. De ce, pentru le bon Dieu, trebuie să aflu de la străini că fiul meu urmează să se întâlnească cu un asasin pe câmpul de luptă? M-am întors acasă în momentul în care am aflat, dar nu erai aici.

— Ţi-aş fi spus, Papa, dacă aş fi ştiut unde să te găsesc.

Interveni un scurt moment de tăcere. Roşeaţa uşoară care apăru pe faţa tatălui lor făcu ca ochii injectaţi să pară mai roşii, iar venele sparte de pe nas să arate şi mai proeminente.

— Da, bine. Dar ai supravieţuit, lucru pentru care mulţumesc Maicii Sfinte şi întregului panteon de sfinţi. Cu adevărat eşti binecuvântat sau aşa pare, din câte am auzit despre acest de Silva. Bătrânul îl eliberă şi făcu un semn cu mâna spre ceilalţi doi tineri să ia loc, deoarece se ridicaseră în semn de respect. Aşezându-se pe scaunul din capul mesei, continuă: Povesteşte-mi imediat despre escapada asta a ta. Am înţeles că ai fost rănit, dar cum s-a întâmplat că nu este o rană

mortală?

Celina auzise mai mult decât putea suporta. Ridicându-se şopti o scuză. Motivând că trebuie să aibă grijă de micul dejun, coborî spre bucătăria aşezată dedesubtul unei *garonniere*, amplasată în unghi drept cu casa. Îi spusese bucătarului să le trimită cafea, chifle şi omletă cu brânză pentru ceea ce devenise un fel de petrecere între bărbaţi şi făcu cale întoarsă pe podeaua pietruită a galeriei de os, care făcea legătura între bucătărie şi casa principală, ca şi galeria de deasupra, un pasaj dintr-o cameră în cealaltă. Putea auzi murmurul vocilor. Fără a se grăbi să ajungă din nou în compania bărbaţilor, făcu o pauză de un minut, sprijinindu-se de stâlpul de cărămidă, acoperit eu tencuială de culoare ocru. Abia când îi simţi sprijinul ferm, încălzit de soare, lângă spatele ei, îşi dădu seama că genunchii îi tremurau.

Respiră adânc, încercând să îşi calmeze nervii răvăşiţi, în timp ce privea spre curtea însorită. Era o oază, plăcută, verde şi ordonată. Bătrânul stejar arunca, dantelat, umbre mişcătoare pe pietrele de dedesubt, ca o lumină bătută de vânt, cu degete grele, dungate cu ferigi parazite de un verde întunecat. Violete de iarnă se jucau de-a v-aţi ascunselea printre ferigile robuste ce formau nişte şi râturi, şi o mierlă bea apă din bazinul fântânii, agăţată de bananierii înalţi şi de palmierii care nu simţiseră încă atingerea îngheţului, în acest spaţiu protejat. Ar fi trebuit să fie o scenă relaxată, şi totuşi Celina găsea foarte puţin calm în ea.

Rio de Silva se ţinuse de cuvânt. Îi permisese fratelui ei să scape, cu o rană dintre cele mai uşoare. Mai mult decât atât, avusese grijă ca Denys să nu fie dojenit sau umilit, ci să îşi păstreze imaginea în faţa lui şi a prietenilor.

Ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare. O parte din ea o făcea, cu adevărat. Dar în adâncul ei auzea o voce stridentă, care punea sub semnul întrebării această victorie uşoară şi se întreba, cu teamă, ce îi va cere maestrul spadasin în schimbul unei asemenea mărinimii.

Nu avea niciun răspuns, şi nici nu găsi vreunul, pe măsură ce ziua înainta. Prietenii fratelui ei plecaseră, iar Denys se retrăsese în camerele lui, ca să îşi schimbe hainele, să se odihnească şi poate să citească puţin din Blackstone, din moment ce studia dreptul cu renumitul avocat Judah P. Benjamin. Celina vorbi cu tatăl ei despre planurile din seara respectivă. Pentru că Denys era oarecum indispus, acceptă fără nicio tragere de inimă să o însoţească pe ea şi pe mătuşa

ei la serata dată de mama verişoarei ei, doamna Sonia Plauchet. Discutară şi meniul de la cină, apoi el se îmbrăcă şi se duse la piaţa din strada de la Levee, cu Mortimer, valetul, şi o slujnică. Tatăl ei se întoarse după o oră, cu Mortimer cărând un coş cu cumpărături. În el se găseau un sac cu iarbă udă, în care se odihneau creveţi proaspeţi, o găină grasă, patru sau cinci mere galbene, salată verde şi un borcan cu pământ în care creştea sassafras din Choctaw Indians. Tatăl Celinei mai petrecu câteva minute dând unele instrucţiuni bucătarului pentru pregătirea acestor ingrediente pentru cină, apoi părăsi din nou casa fără să spună unde se duce.

Mătuşa Marie Rose se întoarse de la întâlnirea ei de brodat de după-amiază. Obosită de treaba făcută şi de bucuria orelor de bârfit împreună cu prietenele, se întinse să se odihnească. Celina lucră ceva vreme la goblen, găsindu-şi o anume linişte, brodând cu firele de mătase viu colorate. Către amurg, se spălă şi se schimbă pentru seară. Din moment ce serata nu era decât o petrecere în familie, îşi puse o rochie simplă de mătase albastră, cu un jupon cu trei volane, şi pantofi albi. Suzette îi aranjă parul într-o coroană de cozi împletite, îi prinse în jurul gâtului un medalion din aur, suspendat pe o panglică de mătase neagră, apoi îi dădu o mantie din catifea aurie.

Serata era plăcută. Domnul Sloman, un tenor cu o bună reputaţie, care participase de curând la un spectacol de binefacere la Teatrul St. Charles, cântă câteva cântece vesele. După aceea, s-a dansat, deoarece nicio serată nu ni fi fost desăvârşită fără dans. Prăjiturile cu cremă care nu fost servite în timpul mesei erau deosebit de fine şi dădură ocazia multor comentarii. Contele, musafirul preferat al sezonului, nu apăru, aşa cum promisese, ceea ce o umili pe gazdă, dar nu o deranja absolut deloc pe Celina. Plouă tot timpul serii, un lucru normal în ceea ce trebuia să fie sezonul umed, dar ploaia se opri cu mult timp înainte ca Suzette, Celina şi tatăl ei să se îndrepte pe jos spre casa din oraş, în loc să cheme trăsura. După ce o duse acasă, tatăl ei ieşi din nou.

În detaliu, era, aşadar, o zi ca oricare alta, însă nicio clipă Celina nu uită ceea ce promisese sau cui îşi dăduse cuvântul. Tot timpul se întreba dacă Rio de Silva va veni în ea în noaptea aceea.

Se uitase să-l vadă, în timp ce traversaseră cele câteva străzi până la casa verişoarei Plauchet şi înapoi. Nu se afla printre trecători, călugăriţe în uniformă, vânzători de flori şi praline pe lângă care

treceau pe trotuare, în drumul lor de-a lungul străzilor care erau numite după asemănarea lor cu poduri mici, deasupra rigolelor pline cu apă murdară şi alte gunoaie. Până când ajunseră din nou acasă şi Suzette o dezbrăcă de haine ca să se pregătească de culcare, Celina deja se convinsese că îşi face griji degeaba. Probabil că spadasinul nu intenţionase niciodată să vină, ameninţând-o numai ca să o facă să îşi dea seama cât de greşit era din partea ei să intervină în treburile lui.

Suzette îi ură vise plăcute şi se duse în propriul dormitor, la etaj, în aripa cu bucătăria. Celina încercă să citească dintr-un volum al unui poet macabru, Poe, dar nu îşi putea convinge mintea să aprecieze versurile. Într-un târziu, stinse lumânarea şi rămase întinsă, uitându-se la întunericul traversat doar de razele anemice care treceau prin obloane, de la felinarele cu ulei din colţul străzii.

Ploua din nou, cu un clipocit slab. Muzica unei chitare se ridica până la ea, o melodie într-o cheie minoră, cântată de un muzicant al străzii, care se refugia probabil în apropiere, în cadrul unei uşi. Zgomotul unei trăsuri trecu, acompaniat de ecoul ritmic al copitelor. Câinii lătrau la câteva străzi distanţă, ca şi cum ar fi urmărit o pisică sau un porc ce grohăia în mocirlă. Celina suspină şi strânse pleoapele, ţinându-le aşa, cu hotărâre.

— Bună seara, *mademoiselle*. Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult.

Se ridică brusc, cu un gâfâit. Privirea ei cercetă camera, oprindu-se la uşa franţuzească ce se deschidea spre balconul cu vedere către stradă. Un bărbat înalt era aşezat în faţa luminii date de felinarul din stradă, după ce trăsese oblonul şi închisese uşa. Deşi nu se vedea clar din cauza perdelei împotriva ţânţarilor, i-ar fi recunoscut oriunde statura înaltă, graţioasă.

Rio de Silva.

— Cum… cum aţi intrat aici? întrebă ea.

— Nimic mai uşor, draga mea. Îndreptă în direcţia ei ceva ce ar fi putut fi un bici răsucit sau o bucată de frânghie. De fapt, a fost atât de simplu, încât nu pot să mii dau seama cum de cei care locuiesc deasupra străzii se simt în siguranţă şi rareori îşi încuie uşile balcoanelor.

— Dar poate v-a văzut cineva!

Am făcut în aşa fel încât să fiu sigur că nu, deşi sunt onorat de grija dumneavoastră. Aruncă deoparte colacul de frânghie şi pălăria lui

îl urmă.

Inima îi tresări. Nu putea gândi coerent, abia dacă putea respira.

— Nu îmi fac griji, spuse ea, privindu-l cu prudenţă cum se apropie. Cel puţin nu pentru…

— Pentru reputaţia dumneavoastră? Asta este în grija mea, cred, şi, în felul acesta, se află în siguranţă.

Ce răspuns ar fi putut să îi dea la aşa ceva? Oricum, erau lucruri mult mai importante între ei.

— Trebuie să vă mulţumesc pentru grija de care aţi dat dovadă în privinţa lui Denys. A fost bine lucrat şi… vă sunt cu adevărat recunoscătoare.

— Mi-am dat cuvântul, răspunse el, apropiindu-se de pat. Aşa cum şi dumneavoastră vi l-aţi dat.

— Şi totuşi…

— Oricum, credeam că grija dumneavoastră va fi îndreptată spre alte lucruri.

— Adică?

— Grija pe care urmează să v-o acord.

Îi stătea pe vârful limbii să întrebe ce voia să spună, cu adevărat, ce avea de gând să facă cu ea, dar se opri. Nu o să îi dea această satisfacţie. Mai mult, nu era tocmai sigură că voia să ştie dinainte.

— Mă bazez pe promisiunea dumneavoastră că nu îmi veţi face rău, îi răspunse ea, cu un tremur în voce.

El rămase tăcut pentru câteva momente lungi. Apoi făcu un pas şi ridică perdeaua, dând-o în spatele piciorului patului. Păşind pe treapta de jos, se aşeză într-o parte a saltelei. Ea o simţi cedând sub greutatea lui şi îşi înfipse degetele în cearşaful şi cuvertura care o acopereau, pentru a-şi înfrânge instinctul de a se retrage în cealaltă parte.

— Rău, medită el. Aş spune că asta depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Sau de cel al bărbatului cu care urmează să vă căsătoriţi.

— Nu văd cum… începu ea, apoi se opri brusc. Oh.

— Oh, cu adevărat.

Amuzamentul din comentariu lui îi zgârie nervii, întotdeauna urâse să fie obiectul amuzamentului. Iritarea pe care o simţea era un antidot binecuvântat împotriva fricii.

— Bănuiesc că va trece cu vederea orice mică… defecţiune, de

dragul dotei mele.

— Chiar aşa va face? Nu prea pare a fi vorba de o căsătorie din dragoste.

— Cu siguranţă că nu, spuse ea cu asprime în voce. Este o înţelegere.

— Un cu totul alt lucru, din câte observ. Scutură din cap. Văd ce va primi mirele, o mireasă tânără şi frumoasă, cu o moştenire greu de ignorat. Dar care este partea atractivă pentru dumneavoastră?

Faţa lui se afla în întuneric, iar ei îi era dificil să înţeleagă ce voia să spună cu o asemenea întrebare. Cum nu avea explicaţii care să o ghideze, îi rămânea drept răspuns purul adevăr.

— Nu mă atrage nimic.

— Nici mândria de a fi în atenţia contelui?

— Nimic.

— Nu vă doriţi deloc să fiţi Condensa de Lérida şi să vă faceţi apariţia la curte, în faţa reginei Isabel, la Madrid? Să fiţi stăpâna unei case ca un castel şi a unei proprietăţi care se întinde pe mile întregi?

— Niciodată. Nu vreau să plec din New Orleans. Tot ceea ce cunosc şi iubesc este aici, familia, prietenii, totul.

— Atunci de ce aţi acceptat înţelegerea?

— Nu am acceptat-o.

— Cu siguranţă omul v-a vorbit, a făcut o încercare să vadă dacă sunteţi dispusă.

I se păru că spadasinul se încruntă în timp ce vorbeşte, dar nu putea fi sigură.

— L-am văzut de două ori, o dată în loja familiei, la operă, altă dată la un bal. Am schimbat mai puţine cuvinte decât am schimbat noi doi, şi niciodată singuri, L-a căutat pe tata la o săptămână după ce l-am întâlnit prima oară. După o jumătate de oră de vizită, tata a cerut să li se aducă coniac Napoleon.

— A fost aranjat totul atât de repede?

— Aranjamentele nu sunt încă negociate. Din câte se pare, contele solicită fie controlul deplin al dotei mele, fie plata unei sume considerabile, înainte să accepte să se căsătorească cu mine. Era un sentiment eliberator, să poată spune ceea ce gândeşte. Bărbatul care stătea atât de aproape era unul dintre puţinii oameni în faţa cărora îşi putea exprima dispreţul, fără teama de a fi cenzurată.

— Atunci înseamnă că încă mai este o speranţă, spuse el, cu o

undă meditativă în voce.

— Poate că o vedeţi dumneavoastră. Eu nu pot. Se uită la el, în întuneric, în timp ce curiozitatea creştea înăuntrul ei. Dar ce înseamnă asta pentru dumneavoastră?

— Nimic altceva, în afară de interesul pentru fericirea unei doamne curajoase.

Se eschiva, era sigură de asta.

— Îl cunoaşteţi pe conte?

— Hai să spunem că l-am întâlnit.

— Şi nu vă pasă de el.

— De ce aţi crede asta?

— Aţi sugerat, cred, că v-aţi fi dorit să fie el cel care vă va respinge ofensa, nu Denys.

— Aşa am spus?

Nu lăsa nimic să îi scape. Poate că se gândea că spusese prea multe înainte sau că ea nu avea niciun drept să întrebe. El era cel care o atrăsese în această atmosferă mult prea masculină, cu comentariile lui defăimătoare, aşa că nu era nimeni altcineva de învinuit pentru curiozitatea ei decât el.

Întunericul şi ploaia de dincolo de fereastră creau o intimitate care părea aproape familială. Cu cât Rio de Silva stătea mai mult, fără să se mişte, pe salteaua patului ei, cu atât mai mult simţea acest lucru ca fiind normal. Se întreba dacă observă, poate chiar contează pe el, fiind un bărbat cu experienţă în calmarea temerii unei femei. Se întreba şi dacă îşi dădea seama că întrebările ei nervoase aveau scopul de a-l ţine la o distanţă suficientă.

— Cine sunteţi, cu adevărat? îl întrebă ea, în timp ce îşi ridica perna. Apoi îşi îndreptă părul, împletit într-o singură coadă, lungă, ce îi trecea peste piept.

— Nimeni, doar un maestru spadasin.

— Nu sunteţi în New Orleans de mult timp, presupun.

— Nu, nu demult.

Vocea lui era rece, ca şi cum nu i-ar fi plăcut să vorbească despre el. Era intrigat.

— De ce aţi venit? Aveţi cumva familie aici?

— Sunt singur pe lume.

— Nu aveţi niciun fel de familie? Abia dacă îşi putea imagina acest lucru, să fii ultimul din neamul tău. Deşi familia ei apropiată era

mică de când îi muriseră mama şi doi fraţi, îi avea încă pe Denys, pe tata, mătuşa Marie Rose şi un număr de mătuşi, unchi şi veri, în tot oraşul. Dar mama şi tatăl dumneavoastră?

— Au murit într-un incendiu, împreună cu surorile mele.

— Oribil. Asta s-a întâmplat în Spania?

— Exact, şi cu mulţi ani în urmă. Durerea îi ascuţise vocea.

— Cum aţi reuşit să scăpaţi? Aţi fost norocos.

— Mai degrabă, hazardul.

Ea îşi înclină capul.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu am fost acolo.

Cuvintele erau scurte, de respingere, deşi i se părea e; i aude în ele ecoul durerii.

— Atunci înseamnă că avem ceva în comun. Mama şi sora mai mică au murit în timp ce eu eram în altă parte. Întotdeauna mi-am zis…

— Da?

Ea dădu din cap.

— Vă rog. Ce voiaţi să spuneţi?

Că poate aş fi reuşit să fac ceva ca să le ţin în viaţă, dacă aş fi fost acolo, spuse ea cu un gest vag, neajutorat.

Dacă ar fi fost îngrijite cu mai mult devotament, poate că ar fi rezistat.

El nu spuse nimic şi nu se mişcă pentru câteva clipe lungi. Apoi rosti încet:

Aţi simţit că a fost nedrept că dumneavoastră aţi scăpat, iar ei nu.

— Aşa cum aţi spus. Sora mea a strigat după mine mereu, aşa mi s-a spus. Mătuşa mea a fost bine intenţională, spunându-mi. Voia doar să îmi dau seama cât de mult m-a iubit mica Marie Therese şi cât îi lipsise alinarea pe care ar fi putut să o primească de la mine. Încă mai sunt bântuită de ideea asta.

— M-am întrebat dacă mama şi surorile mele au strigat, dacă a fost ceva ce aş fi putut face ca să le apăr pe ele, şi pe tata, dacă aş fi fost acolo… Se opri brusc.

— Cum de s-a întâmplat să nu fiţi în casă?

Trecu atâta timp până când răspunse, încât începu să creadă că nu voia să vorbească. Când, într-un final, vorbi, vocea lui era dură.

— Tocmai împlinisem o vârstă, când mi-am părăsit tutorele ca

să merg la universitate. Aveam puţin timp înainte să încep studiile, aşa că hotărâsem să fac toate lucrurile care sunt la dispoziţia unui tânăr cu avere şi cu un viitor interesant.

— Preotul spune că este vanitate să ne învinovăţim singuri de boală sau accidente, că nu suntem suficient de importanţi sau de puternici pentru a fi responsabili de asemenea lucruri.

— Moartea lor nu a fost un accident.

Ea rămase un moment privindu-l în semiîntuneric.

— Vreţi să spuneţi că… cineva v-a ucis familia?

— Au intenţionat să mă ucidă şi pe mine. Au mai încercat din nou, când s-a aflat că nu am murit în incendiu. Numai că asasinii au decis să îşi primească de două ori plata, o dată pentru presupusa moarte, şi a doua oară pentru că m-au vândut căpitanului unui vas care mergea spre Maroc, cu o încărcătură pentru Alger.

— Aşa că aţi fost cu adevărat sclav. Suzette mi-a spus că a aflat asta de la Olivier, dar abia dacă am crezut-o.

— Vorbeşte prea mult, spuse Rio pe un ton supărat.

— Suzette are defectul acesta. Zâmbi, deşi nu era sigură că o vedea. Spuneţi-mi cum aţi reuşit să supravieţuiţi? Şi cum de v-aţi recăpătat libertatea?

— Simplă întâmplare. Francezii au capturat Algerul la mai puţin de două săptămâni după ce am fost dus acolo. Toţi sclavii au fost eliberaţi.

Îi venea să creadă, după tonul rece al vocii lui, că era departe de a fi sincer. Nu era omul care să se încline cu uşurinţă sub jugul sclaviei, îşi spuse, sau să stea liniştit, în timp ce alţii luptau pentru libertatea lor. Firul adevărat; îl evenimentelor era ceva ce probabil nu va afla niciodată cu adevărat, dar măcar îi lămurise o incertitudine.

— Ştiam că nu aţi fost întotdeauna un profesor de luptă cu spada, spuse ea mulţumită.

— Nu.

— Cred că aţi învăţat despre comerţ în Spania.

— Puţin. Cele mai folositoare cunoştinţe le-am deprins în Franţa, unde am fost dus după ce m-au eliberat.

— Asta explică cunoaşterea atât de bună a limbii. V-aţi mai întors vreodată în Spania?

— O singură dată. Nu mai este nimic acolo care să însemne ceva pentru mine.

Voia să spună nimic, la propriu, sau doar legăturile familiale? Ar fi vrut să întrebe, dar se temea că ar fi mers prea departe.

— Aşa că aţi venit aici. De ce? îi aruncă o privire scurtă printre gene. Vreau să spun, veniţi şi vă stabiliţi în Passage de la Bourse, dar nu aveţi nicio legătură cu oraşul, niciun motiv ca să îl preferaţi oricărui alt loc.

— Este un oraș cu o prosperitate imensă, în care Codul Duelului este încă păstrat în cele mai mici amănunte. Bărbaţii au nevoie de abilităţile pe care le poate oferi.

Încă o dată, se eschiva, îşi zise.

— Prin urmare, tot ceea ce urmăriţi sunt banii?

— Îmi croiesc drumul cât pot mai bine. Spre deosebiic de alţii.

— Asta înseamnă că sunt bogată, şi nu pot să înţeleg? Tatăl meu este bogat, nu eu. Averea a fost făcută pentru că a avut curajul să pună ipotecă pe tot ceea ce deţinea, ca să cumpere pământ şi plantaţii de trestie de zahăr. A acceptat riscul în momentul în care alţi bărbaţi nu erau dispuşi să o facă.

El se apropie mai mult, suficient ca să poată prinde coada groasă de păr care strălucea pe albul cămăşii ei de noapte.

— Sunteţi o campioană abilă a acestei cauze, mai ales dacă luăm în considerare că asta înseamnă să vă măritaţi cu un bărbat care are mai mult decât dublul vârstei dumneavoastră.

Fusese amăgită de conversaţia lor şi crezuse că prezenţa lui nu avea nimic ameninţător. Se pare că se înşelase. Căutase doar să îi domolească temerile, ca să nu poată striga când va face mişcarea. Nu că ar fi avut vreo intenţie să se manifeste aşa. Îl invitase să o atingă, în fond. Să încerce să evite asta acum, ar fi fost o prostie.

Cu toate astea, era greu să stea nemişcată, în timp ce el îi trecea părul printre degetele lui aspre de spadasin. Părea că fiecare şuviţă răspundea mângâierii sale, excitându-i terminaţiile nervoase, care se răspândeau în tot corpul ei. Încercă să ignore senzaţia, deşi respira mai repede, iar inima îi bătea atât de tare, încât îi scutura vizibil pânza fină a cămăşii de noapte.

— Ce, nu îmi răspundeţi? o întrebă el, cu o voce uşor sarcastică.

— Eu… nu mi-am dat seama care era întrebarea.

— Nu vă deranjează faptul că viitorul vă este făurit de altcineva, în loc să vi-l faceţi dumneavoastră?

— Tata simte că este datoria lui să îmi găsească cel mai bun soţ,

unul cu o poziţie socială egală sau superioară celei în care sunt, care mă va onora şi îmi va oferi cel puţin aceleaşi condiţii.

— Condiţii materiale, vreţi să spuneţi.

Ea îşi scutură capul. Mişcarea o făcu să îi simtă strânsoarea.

— Nu tocmai.

— În ceea ce priveşte casta, atunci, şi clasa socială.

Faceţi totul să sune atât de rece!

Atenţia lui era concentrată asupra mâinii care începuse să se elibereze din jurul cosiţei pe care o strângea, întinzând buclele îngemănate, pentru a lăsa să prindă sclipirile aurii ale luminii difuze.

— Nu-i aşa? Nu este a dumneavoastră, desigur – decizia a fost luată pentru dumneavoastră. Dar aveţi vreun cuvânt de spus? Aţi fost învăţată să fiţi ascultătoare, să vă siliţi să ţineţi la orice persoană care vă este prezentată. Oare nu contează cine vă ocupă patul, cât timp este persoana potrivită?

— Eu… eu respect decizia tatălui meu. Ştie mult mai multe despre bărbaţi decât ştiu eu.

Pentru că aţi cunoscut atât de puţini, în afara familiei, şi aţi fost apropiată deşi mai puţini, în singurătate? Aşa cum suntem noi acum, singuri?

Ea nu îi putu întâlni privirea.

— Da.

— Totuşi, presupunând că tatăl dumneavoastră nu este un bun cunoscător al caracterelor sau că a fost convins di uşurinţă să creadă lucruri care nu sunt adevărate…

— Cum puteţi să…? începu ea.

— Dar dragostea? întrebă el, retezându-i întrebarea.

— Ce-i cu ea?

— Nu sunteţi curioasă? Nu vă întrebaţi cum este, din moment ce sunteţi interesată de atâtea alte lucruri?

Sigur, voia să ştie despre dragoste, cum se simte, ce diferenţă ar putea fi între un bărbat şi o femeie, ce efect ar putea avea asupra unei căsnicii. Totuşi, deoarece acceptase ceea ce hotărâse tatăl ei i se părea fără niciun folos. Ca şi cum ar fi fost pierdută, se uită o secundă la el, până când îşi aminti ce îi spusese Suzette cu o noapte înainte.

— Femeile îşi respectă soţii şi îşi iubesc copiii.

— Şi bărbaţii?

— Asta este o altă problemă.

— Da, o aprobă el, în timp ce îi răsfira părul pe care îl desprinsese, ca să îi acopere pieptul, ca o platoşă lucitoare. Dar este normal să fie aşa? Nu ar trebui să fie dragoste, la fel ca şi pasiune, într-un pat nupţial?

— Mi s-a spus că voi ajunge să îmi iubesc soţul pe care mi l-au ales, spuse ea cu o urmă de disperare în voce.

— Asta este o loterie. Zâmbi, cu privirea concentrată asupra părului ei. Sunteţi sigură că vreţi să încercaţi?

Umezindu-şi buzele, ea spuse:

— Sugeraţi să refuz să mă căsătoresc cu contele?

— Pare un lucru logic.

— Şi pe urmă? Femeile care refuză căsătoriile care au fost aranjate pentru ele sunt încuiate în camerele lor, chiar bătute şi făcute să creadă că şi-au dezamăgit familia. Dacă nu apare o altă partidă, trebuie să îmbrăţişeze călugăria sau să ducă o viaţă de dependenţă.

— Nu spune nimeni că nu este nevoie de curaj.

Rămăsese privindu-i chipul aflat în umbră, încercând să străpungă masca pe care i-o arăta, să vadă în străfundurile ochilor lui bărbatul dinăuntru. Nu era posibil. Camera era mult prea întunecată. Mai mult, era mult prea reţinut, prea închis în el.

— Este vorba despre conte, nu? întrebă ea într-un târziu. Nu vă pasă ce se întâmplă cu mine, atâta timp cât îi zădărniciţi planurile.

— Vă acordaţi prea puţină importanţă, spuse el, pe un ton jos, care suna ca o mângâiere. Sunteţi o femeie frumoasă, care merită mai mult decât să fie dată la schimb unui bărbat care poate că vă doreşte, dar vrea să fie plătit ca să vă aibă.

Simplul fapt că vorbea o făcu să roşească.

— Domnule de Silva, asta este prea…

— Rio, spuse el. Având în vedere că vom deveni foarte intimi, adresarea formală între noi pare depăşită.

— Acesta este obiceiul chiar şi între soţ şi soţie. Stânjeneala momentului îi transformă cuvintele în sunete absurde şi pompoase.

— Poate. Îi luă mâna şi i-o ridică spre buze, în timp ce privirea lui rămase fixată pe faţa ei. Dar eu nu sunt soţul tău. Nici genul de bărbat care să vrea să o audă pe femeia din braţele lui adresându-i-se formal în timp ce face amor.

— Domnule de Silva… Rio, te rog.

— Mă rogi ce? Mă rogi să nu te ating? Să nu te iau? Poate că nu

asta este ceea ce aşteptai. Credeai că te voi cruţa, când va veni vremea să te ţii de cuvânt?

— Nu, dar mi se pare că a vorbi despre asta este aşa de… Se opri, nesigură de ceea ce voia să spună.

— Preferi să nu vorbeşti despre asta, aşa-i? Vrei să se termine mai repede totul? Asta cu greu poate fi măgulitor.

— Voiam să spun că sună atât de rece, ca o tranzacţie de afaceri.

— Lipsit de pasiune, da – în fond, mai degrabă ca o căsnicie.

— Da. Eu… asta este ceea ce voiai să scoţi în evidenţă?

— Poate, spuse el, cu vocea din ce în ce mai joasă. Dar dacă asta am vrut, deja nu mai contează.

Îi înlănţui talia, trăgând-o pe saltea cu o uşurinţă fără grabă, până când ajunse în braţele lui. Gura lui, caldă şi posesivă, coborî pe a ei. Buzele lui se potriveau cu exactitate cu ale ei, stârnind în ele atâta sensibilitate, încât păru că îi iau foc. Îi putea simţi inima, o bătaie rapidă, sigură, lângă degetele care îi rămăseseră prinse între ale ei, simţea zgâriatul uşor al pielii lui bărbierite, lângă linia buzelor, putea gusta parfumul lor dulce.

Atacul violent al senzaţiilor era atât de ameţitor, încât mâna îi alunecă mai sus, ca să se agaţe de gulerul cămăşii lui, dar nu era sigură dacă voia să îl îndepărteze sau să îl tragă mai aproape.

Era mai mult, mult mai mult. Îi trasă linia buzelor cu atingerea umedă a limbii, o explorare amănunţită care o lăsă tremurând. Să îşi strecoare respiraţia printre buze era ceva natural, aşa că îi permise accesul. Invazia fu atât de neaşteptată, încât rămase nemişcată, pierdută în spirala de emoţii pe care i-o provoca, un asalt bizar care amesteca atracţia cu neîncrederea, dublate în mod minunat de o melancolie insidioasă.

Sărutul era o probă. Ştia asta într-un ungher al minţii, ca şi cum ar fi vrut să îi descopere orice secret, să o ştie aşa cum nimeni altcineva nu o va mai putea face. Voia să o aibă în cel mai intim înţeles al cuvântului, să o facă parte din el, la fel de mult cum şi el va fi o parte din ea.

Îi atinse sânul. Îi simţi căldura mâinii, în timp ce îi strângea plinătatea elastică, dar fermă, măsurând încet forma rotundă, până când o făcu să se potrivească în mâna lui, şi numai a lui. Îi atinse sfârcul cu vârful degetul şi dorinţa îi erupse în interior, întinzându-se în mod contagios. El îşi recăpătă răsuflarea şi o aduse mai aproape,

mângâierea fierbinte a limbii lui devenind şi mai adâncă. Ea o întâlni şi se simţi aruncată în flacăra unei dorinţe de neimaginat.

Brusc, el îi eliberă gura şi îşi înălţă capul, dar nu îşi îndepărtă mâna de pe sânul ei. Cu o voce nu tocmai sigură, spuse:

— Da, bine. Cred că am punctat ceea ce am vrut să spun. Acum, hai să vedem ce anume, în afară de viaţa fratelui tău, te aştepţi să câştigi din acest dulce sacrificiu.

— Ce? întrebă ea, prea ameţită ca să fie coerentă.

— Ceva îmi spune că ai propriul tău scop pentru a fi de acord cu înţelegerea noastră. Nu ai vrea să încerci să mă convingi că mă înşel?

Încercă să se elibereze din strânsoare, dar el nu îi permise. Nevoită să se limiteze la cuvinte, ea exclamă:

— Cred că eşti nebun!

— Mai degrabă hipersensibil. Totuşi, mi se pare că nu eşti tocmai îngrozită de această întorsătură a evenimentelor. De fapt, ai fost destul de aproape ca să faci o invitaţie.

— Eu doar am fost de acord cu propunerea ta.

— După ce ai înţeles de ce am făcut-o nu mă aşteptam să o accepţi. Mi-a trecut prin minte că ar trebui să mă aştept la o ambuscadă, numai că nu ştiu care ar fi scopul? În afară de faptul că ai fi fermecată de nobilul tău pretendent decât pare posibil.

— Nu aş face acest lucru!

— Se pare că nu, ceea ce încă lasă misterul nesoluţionat. De ce ai risca să mă laşi să vin la tine? Nu pari a fi genul de femeie nerăbdătoare să experimenteze sau una atrasă de risc. Prin urmare, ce altceva mai rămâne?

— Din moment ce se pare că te-ai gândit destul de mult, poate ai ajuns şi la o concluzie. Intenţionase să răspundă cu mândrie şi demnitate, dar cuvintele sunau ca nişte reproşuri.

— Pot să mă aventurez să menţionez una. Cred că eşti ceva mai puţin decât fiica îndatoritoare care pretinzi că eşti, resemnată cu ideea acestei căsătorii pe care ţi-au aranjat-o. Mă întreb dacă nu cumva cauţi o ieşire din această înţelegere. Poate că ai văzut o soluţie de ieşire în propunerea mea nepotrivită şi ai apucat-o cu ambele mâini.

Nu îi păsa prea mult de această caracterizare, dar nici nu era în poziţia de a-l contrazice. Cu o voce tăioasă, îi spuse:

— Nu reuşesc să înţeleg cum un lucru îl afectează pe celălalt.

— Permite-mi să clarific situaţia. Care crezi că ar fi efectul, dacă

vei pretinde că ai fost sedusă de un bărbat pe care mirele ales nu este în stare să îl înfrunte cu spada în mână?

Celina avu o senzaţie de neputinţă bolnavă. Nu trebuia să fie atât de inteligent.

— Cât de calculată m-ar face asta! Dar ceea ce ai omis să spui este că tata sau Denys mai mult ca sigur că ţi-ar cere satisfacţie.

— Adevărat. Făcu o pauză. Asta înseamnă că ai de gând să te sacrifici.

— Oh, te rog!

— Asta este, nu? Vei refuza să spui numele celui ce te-a sedus, ca să nu poată fi provocat. Nu contează dacă mirele refuză să îţi apere onoarea pătată. Va fi suficient să pretinzi că ai fost forţată şi să aduci dovezile trebuincioase.

Pentru câteva minute, nu răspunse nimic, doar se uită la faţa lui, aflată deasupra ei, învăluită de umbre.

— Dacă aş fi întocmit un astfel de plan, spuse ea în sfârşit, ar fi chiar atât de îngrozitor?

— Nu planul în sine, îi răspunse el cu voce seacă. Totuşi, aş prefera să fiu consultat înainte să fiu implicat într-o situaţie care poate produce asemenea consecinţe.

— Deoarece motivele faptului că eşti aici nu mi se par destul de evidente, sunt sigură că mi le vei explica la fel de precis.

El scoase un scurt hohot de râs.

— Eşti la fel de isteaţă, pe cât eşti de frumoasă. Aminteşte-mi să fiu mai atent cu acuzaţiile. Adevărul jalnic este că nu ştiu sigur de ce am venit. Ştiu numai că era imposibil să stau deoparte.

— Nu ne cunoaştem de suficientă vreme ca să poţi spune aşa ceva, zise ea.

— Uneori, nu este nevoie decât de o clipă.

Acesta era un simplu flirt, ştia, şi prin urmare putea destul de uşor să nu îl ia în seamă. Lăsă să treacă o clipă, una în care gândurile ei se îndreptară repede spre o concluzie.

— Deci, *mademoiselle*, care este răspunsul dumneavoastră?

Se uită spre el, apoi din nou în altă parte.

— Există vreodată circumstanţe care să permită să faci un lucru dezonorant pentru un bine mai mare?

— Acum eşti şi filosof? Întrebarea era o încercare, parcă ar fi vrut să câştige timp ca să se gândească.

— Credeam că eşti obişnuit cu tentaţiile. Adică, ar fi foarte uşor pentru tine să îţi foloseşti îndemânarea ca să îndrepţi greşelile pe care le vezi în jur sau să-i îndepărtezi pe cei care îţi stau în cale. Ce te împiedică?

— Multe lucruri, răspunse el. Printre ele, cel mai important este instinctul de conservare. Mai am şi o puternică aversiune să fiu spânzurat în curtea închisorii într-o minunată dimineaţă de vineri.

Ea înălţă o sprânceană.

— Nu sunt sigură că voi crede asta.

El nu îi răspunse, dar rămase cu capul aplecat într-un gest de ascultare. După o secundă, o eliberă şi se ridică de pe pat, cu o mişcare lipsită de efort.

— Foarte rău, dar va trebui să continuăm această discuţie fascinantă altă dată. Cineva tocmai a intrat în casă pe uşa cea mare şi urcă scările.

— Pleci? Uimirea i se simţea în glas, în ciuda eforturilor ei de a o ascunde.

— Ai prefera să rămân?

— Nu am spus asta!

El râse şi îi prinse mâna, ducând-o la buze. Ea le simţi căldura, atingerea uşoară lângă încheietură, înainte să i-o elibereze.

— Pot să mă prefac că ai spus.

Nu avea răspuns pentru asta, deşi ar fi avut timp să îl găsească. Se auzeau paşi urcând scările, urmaţi de murmurul vocilor, în timp ce Mortimer lăsa pe cineva să intre în casă. După câteva minute, se auzi o bătaie în uşă.

5

Lina? Mai eşti trează?

Era Denys. Întoarse capul spre Rio. Era în partea îndepărtată a camerei, retrăgându-se spre uşa franţuzească atât de uşor, încât nu îl auzi mişcându-se. Cu sfoara încolăcită şi pălăria în mână, se strecură prin deschizătură, ca Silver Shadow, aşa cum era şi numit. Apoi dispăru, închizând uşa şi oblonul în urma lui.

— Te-ai întors acasă devreme, *cher*, îi spuse Celina fratelui ei. Te mai doare braţul?

Uşa se deschise, lăsând lumina lumânării pe care Denys o ţinea în mână să se strecoare în cameră.

— Nu suficient de tare ca să mai vorbim de asta. Nu te-am trezit,

nu? întrebă el, aruncând o privire prin cameră. Bătrânul Mortimer spune că ţi-ar fi auzit vocea nu cu multă vreme înainte.

— Probabil că îmi spuneam rugăciunile, răspunse ea rugându-se în gând să-i fie iertată minciuna. Nu contează, oricum, nu îmi este somn.

— Bine. Lăsând uşa deschisă în urma lui, păşi în cameră şi aşeză pe masă sfeşnicul de argint ce susţinea lumânarea. Apoi se apropie şi se sprijini cu un umăr de stâlpul înalt din lemn de trandafir al patului ei.

Nu era neobişnuit ca Denys să o viziteze în camera ci seara, imediat după ce ajungea acasă. Din momentul în care fratele lor mai mare murise, devenise confidenta lui. Îi plăcea să îi spună unde fusese, pe cine văzuse şi ce auzise prin oraş, un mod de a pălăvrăgi suficient de mult ca să i se facă somn. Era un bun imitator şi avea un puternic simţ al umorului, aşa că de obicei o lăsa râzând în hohote din cauza vreunui lucru de nimic pe care îl văzuse sau îl auzise. În seara asta însă, fratele ei părea mai sobru.

Înainte ca ea să lanseze vreo întrebare despre seara lui, el se aplecă să ridice ceva de lângă capul patului.

— Ce este asta? Piesa de rezistenţă a serii?

Ridicase de tulpină un boboc de trandafir, legat cu o panglică. De culoare roz care se întuneca spre centru devenind roşu-aprins ca apusul, trandafirul era perfect conturat şi avea trei frunze cărnoase pe tulpină. Încă proaspăt, în ciuda orei înaintate, cu siguranţă nu era ceva ce purtase în seara aceea. De fapt, nu fusese pe saltea sau în altă parte în cameră, înainte de venirea lui Rio de Silva.

Îi lăsase un simbol proaspăt, dar nu ştia ce înseamnă? În limbajul popular, un trandafir însemna dragoste. Era în mod evident ridicol, desigur, doar dacă nu se referea strict la legătura fizică.

— Un simbol de la un admirator din seara asta, spuse ea, încercând să ridice din umeri cu nepăsare, gândindu-se că va avea multe lucruri să îşi amintească la următoarea confesiune. Degetele ei tremurară puţin când îşi ridică mâna să ia trandafirul.

Fratele ei i-l dădu, fără niciun comentariu. Era suficient de neplăcut, din moment ce îi amuza să o tachineze, şi ea se aştepta să o facă să se roage pentru a afla despre ce era vorba.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă ea, cercetându-i faţa, în timp ce se afunda în pernă, ridicând trandafirul pentru a-l mirosi. Mortimer

spunea că Hippolyte şi Armand au trecut pe aici mai devreme. Am crezut că ai ieşit împreună cu ei.

— Am trecut prin Canal Street ca să luăm cina, apoi am mers la o sală de pariuri, pe Chartres. Aş fi vrut să fi rămas acasă sau să mă fi dus la serata verişoarei Plauchet, cu tine şi cu mătuşa Marie Rose.

— La o asemenea petrecere de familie plicticoasă? îl întrebă ea ridicând din sprâncene. Mă sperii! Eşti sigur că nu ai făcut febră din cauza rănii?

— Nu, vorbesc serios, insistă el. Totul este diferit, după duel, şi asta. Flutură eşarfa din mătase neagră care îi susţinea încheietura mânii.

— Ce vrei să spui?

— Este cel mai idiot lucru. Nici nu ştiu cum să îţi spun.

— Denys, spuse ea cu un ton prevenitor.

Zâmbetul lui străluci scurt, înainte să se uite din nou în jos, pretinzând că examinează bandajul.

— În seara asta nu s-a vorbit despre altceva în afară de întâlnirea cu domnul de Silva. Toţi bărbaţii cu care ne-am întâlnit păreau să ştie despre ea.

— Asta nu poate să fie o surpriză pentru tine.

— Nu, dar niciunul dintre ei nu părea să creadă că a fost meritul meu că am supravieţuit. Se speculează că de Silva şi-ar fi pierdut dorinţa de luptă. Dacă ar fi fost altfel, nu aş fi scăpat atât de uşor.

— Oh, Din Din. Porecla din copilărie îi scapă automat de pe buze, când îşi imaginează dispreţul pe care trebuie să îl şi îndurat când această concluzie îi fusese transmisă direct.

— Nu-mi pasă de mine, ştii. În acel moment, m-am gândit că poate i-a fost milă.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Sunt sigură că ai luptat cât ai putut mai bine. De asemenea, era sigură şi de faptul că vina îi aparţinea, cel puţin indirect, pentru sentimentul de inferioritate pe care Denys tocmai îl simţea. Asta nu o făcu să se simtă mai bine cu ea însăşi.

— Tocmai asta este, Lina. Bărbaţi cu experienţă în mânuirea spadei au avut nevoie doar de câteva minute ca să judece lupta şi să ştie imediat cine este un bun spadasin.

— Atunci de ce s-ar îndoi de competenţa domnului de Silva?

— Nu înţelegi. Ceea ce pun la îndoială este dorinţa lui de a

domina adversarul pe câmpul de luptă sau poate de a cauza răni grave.

— Deci ai scăpat cu o rană superficială nu din cauza modului strălucit în care mânuieşti spada, ci datorită înmuierii lui.

El izbucni într-un hohot de râs.

— Ceva de genul acesta. Mă face să mă simt prost, după ce a fost atât de tolerant cu mine.

— Nu este ceva ce poţi controla tu.

— Nu, dar este nedrept ca el să sufere din cauza asta.

— Să sufere? Se îndreaptă de spate.

— Este ca lătratul câinilor la luptele cu tauri. Imediat ce simt miros de sânge, încep să se apropie ca să ucidă.

Imaginea era mai mult decât supărătoare.

— Ce vrei să spui? întrebă ea tăios. A insistat cineva să îl provoace pe domnul de Silva? Asta este?

— Patru. Denys îşi ridică mâna sănătoasă, strângându-şi degetele în pumn în timp ce număra. Unul de dimineaţă, doi după-amiază, şi unul în seara asta. Patru nebuni, hotărâţi să aibă porţia lor de glorie înfrângându-l.

— Nu poate fi adevărat!

— Este adevărul, te asigur. Sunt câţiva oameni care au vrut să fie siguri că aflu.

— Oare ce l-a determinat să accepte toate provocările?

— Nu exista nicio cale ca să le evite şi să îşi menţină reputaţia de *maître d'armes*. Îi va întâlni pe toţi patru mâine, în zori.

Patru dueluri. Patru întâlniri pe câmpul de luptă pe care Rio trebuia să le înfrunte pentru că îi arătase clemenţă lui Denys, aşa cum îi ceruse ea.

Patru dueluri, şi nu îi spusese niciun cuvânt despre ele.

Când zorii se vor ivi deasupra oraşului şi a stejarilor Allard, Rio îşi va înfrunta adversarii ambiţioşi, unul după altul. Poate că unul sau doi erau nepricepuţi, dar ceilalţi puteau fi oameni cu experienţă, poate alţi maeştrii spadasini. Şi, indiferent ce se va întâmpla, fie bun, fie rău, va fi din cauza ei.

După ce fratele ei plecă, Celina se ridică din pat şi îndepărtă panglica de pe tulpina trandafirului pe care Rio îl lăsase în urmă, o scurtă şi puse trandafirul în apă. Uitându-se în jos, spre el, îi atingea delicat petalele cu vârfurile degetelor. Cât de ciudat era că îi adusese o floare, lăsând-o fără niciun cuvânt.

Sau poate nu, cine ar fi putut spune? Era un străin, acest bărbat căruia îi dăduse dreptul să intre şi să iasă din camera ei, după bunul plac.

Era insuportabil să ştie că ar putea fi cauza rănirii sau a morţii lui. Cei care lansau provocări erau responsabili pentru propriile fapte, dar fapta ei era cea care le înlesnise întâlnirea cu Silver Shadow. Rio încercase să îi spună cum va fi. Mânată de grija ei pentru Denys, refuzase să îl asculte.

Neobişnuit de tulburată, măsura podeaua cu cămaşa de noapte învârtindu-i-se în jurul gleznelor şi cu părul desfăcut răsfirându-se în jurul ei, ca o mantie lucitoare. Ar opri duelurile, dacă ar putea. Dar indiferent cât ar fi încercat, nu ar fi găsit o cale să intervină. Era o chestiune legată de mândria masculină, onoarea masculină.

Silver Shadow trebuia să domine şi o va face. Refuza să vadă orice alt rezultat.

Atunci ce mai era?

Va mai veni?

Sosirea lui Denys împiedicase consumarea înţelegerii dintre ea şi spadasin. Totuşi, fratele ei nu va fi întotdeauna atât de convenabil la îndemână. Celina aproape că simţea că îi pare rău că întâlnirea dintre ea şi Rio fusese întreruptă. Intimitatea cu care fusese de acord s-ar fi terminat până acum, ar fi fost un lucru din trecut. Teamă nu ar mai fi fost necesară, şi nici nu ar mai fi trebuit să înfrunte mânia lui Rio de Silva, după exerciţiul din zori, pe care se vedea obligat să îl suporte din cauza ei.

Existase o urmă slabă a acestei furii, cât fusese cu ea. Nu precizase prin cuvinte sau fapte ceea ce îl aştepta în dimineaţa următoare. Cu adevărat avea sânge rece, sang-froid, sau, altfel spus, o formă extremă de curtoazie masculină. Oricare ar fi fost adevărată, cu greu putea decide care dintre ele o tulbura mai tare.

Venise la ea, aşa cum îi spusese că va face. Riscul pe care şi-l asumase, căţărându-se spre dormitorul ei, era imens. Tatăl sau fratele ar fi avut orice drept de a-l anihila pe loc. Dacă ar fi fost descoperit de garda de noapte, rezultatul ar fi putut fi închisoarea. Dacă un vecin l-ar fi zărit intrând, atunci ea ar fi fost ruinată. Se cutremură la gândul că poate va veni din nou la ea, dar nu se îndoia de faptul că îl considera în stare.

Întorcându-se în pat, se întinse, uitându-se spre uşa

franţuzească ce se deschidea spre balcon. Faptul că Rio ar putea intra pe acolo oricând, că ar fi putut face asta când îi convenea, îi crea o senzaţie neplăcută în adâncul stomacului. Teama era doar o parte din ceea ce simţea.

Silver Shadow era un bărbat cu o aură de pericol care o atrăgea şi o dezgusta, în acelaşi timp. O făcea să îşi dorească lucruri pe care nu crezuse niciodată că le ştie, să îşi imagineze lucruri care ar fi trebuit ignorate. Atingerea lui îi transmisese frisoane de-a lungul terminaţiilor nervoase, iar sărutul lui fusese o revelaţie. Se aşteptase să îşi plătească datoria faţă de el cu obedienţa necesară şi cu ochii strâns închişi. Nu îşi imaginase niciodată că ar putea fi vorba şi de emoţii.

Celina nu putea dormi.

Zorii sclipiră, în sfârşit, în spatele obloanelor. Ploaia încetinise şi, într-un târziu, se oprise. Rio probabil că ajungea pe terenul de luptă în acel moment, la fel ca şi ceilalţi bărbaţi. Totul va fi corect dacă vor păşi pe câmpul de luptă şi şi-ar lua săbiile. Iarba ar fi umedă, aşa că pericolul ar creşte de zece ori.

Ieri, pe vremea asta, fusese măcinată de teama pentru Denys, care îl înfrunta pe Rio. Astăzi era tocmai pe dos.

Dintr-odată, Celina aruncă cearşafurile şi coborî din pat. Mergând spre icoana care se afla la picioarele patului, îngenunche pe banca alăturată, acoperită cu catifea roşie, îşi luă rozariul din perle care zăcea în tava de deasupra şi îşi plecă fruntea. Poate că Rio nu avea nevoie de rugăciunile ei, dar acestea o ajutau pe ea.

Dimineaţa începu destul de normal. Ploaia adusese o schimbare a temperaturii, aşa că îşi puse o rochie de catifea de culoare roşu de Burgundia, *à la française*, înainte să se alăture mătuşii ei pentru a lua micul dejun. Se aşezară, singure, pentru a se ospăta cu brioşe calde şi cafea cu lapte. Tatăl ei se odihnea încă în pat, iar Denys plecase de acasă devreme. Fără îndoială că urma să fie spectator la duel.

Mătuşa Marie Rose era total neştiutoare în ceea ce priveşte evenimentele care aveau loc în jurul ei. Sezonul, acum în momentul lui de vârf, îi ocupa toate gândurile, prin urmare şi conversaţia.

— Familia Rochebriant a sosit în cele din urmă, ai observat? întrebă ea, adăugând dulceaţă de piersici pe brioşă, cu o mână generoasă. Ferestrele şi uşile lor erau deschise ieri, iar fumul se ridica din coşul bucătăriei. Mă surprinde faptul că au mai venit, din moment ce socrul ei a decedat doar cu câteva săptămâni înainte de Crăciun.

Bănuiesc că a venit să îşi reînnoiască garderoba. Trebuie să ne lăsăm imediat cărţile de vizită, deşi mai mult ca sigur că vor păstra tăcerea. Mi s-a spus că şi sora ei, Madame Decou, va veni cu întârziere anul acesta, poate chiar după Vinerea Mare. Al doilea fiu al ei, ca vârstă, şi-a rupt piciorul în timp ce vâna becaţe şi încă nu poate călători. Păcat, pentru că este un băiat minunat. Oh, şi ieri am văzut-o pe Hélène Payne, venind pe stradă, într-o trăsurică trasă de un ponei. Ce caraghios! De ce soţul ei nu îi oferă o trăsură decentă este un adevărat mister, din moment ce şi-ar putea permite cu uşurinţă. Era însoţită de soacra ei, desigur. O femeie atât de dezagreabilă; arată întotdeauna ca şi cum ar fi muşcat dintr-o lămâie verde.

— Şi Madeleine?

— Cea mai în vârstă fiică? Nu, deşi am văzut-o într-o altă zi, stând pe balcon. Aţi fost împreună la şcoala de la mănăstire, nu-i aşa?

— Pentru un singur an, din moment ce ea este mai tânără.

— Va termina în curând. Ce ai spune despre ea, ca soţie a lui Denys?

— Mai mult decât acceptabilă, replică Celina. Deşi credeam că madame Payne este o rudă destul de apropiată a familiei.

— Nu, nu. Bunicul ei era cel mai tânăr dintre cei treisprezece fraţi ai străbunicului tău, nu ai bunicului tău. Asta ar însemna că Madeleine este, să mă gândesc, verişoară de gradul patru cu Denys? Numai că bunica era o verişoară de gradul doi, nu? Nu este aşa? Mais non! Bunicul a fost copilul celei de a doua soţii, în timp ce străbunica ta a fost copilul primului verişor, aşa că abia dacă sunt înrudiţi.

Celina nici nu încercă să urmărească ţesătura legăturilor de rudenie. Familiile erau numeroase, iar căsătoriile între rude destul de obişnuite printre creolii francezi din New Orleans. La început cauza fusese izolarea coloniei, mai întâi de către Franţa, apoi de către Spania, dar acum era o reacţie a invaziei americanilor, cu afacerile lor agresive, a înţelegerilor politice şi a manierelor grăbite – sau chiar a lipsei totale a manierelor. Orice femeie mai în vârstă, cu o memorie bună, putea desluşi aceste iţe încurcate ale legăturilor. Asemenea exerciţii erau ocupaţia de bază a întâlnirilor de dimineaţă ale *saison de visites*, sezonul monden care începea din primele zile ale lui noiembrie, când se presupunea că sezonul fierbinte al verii luase sfârşit, până la începutul lui mai, când căldura şi ţânţarii făceau întâlnirile de seară să fie greu de suportat.

— Acordul meu în această problemă abia dacă are vreo importanţă, spuse ea cu o voce joasă. Denys îşi poate alege şi singur mireasa.

— Sigur că poate. Mătuşa Marie Rose se întinse să mai ia o brioşă. Totuşi, puţină îndrumare în această direcţie nu poate fi de prisos.

Oare aşa privea mătuşa ei şi propunerea de căsătorie a ei cu contele, o chestiune de îndrumare lipsită de răutate? Sau ruda ei chiar era convinsă în mod optimist de viitoarea ei fericire?

— Propria ta căsătorie a fost aranjată, parcă, spuse Celina, aruncând spre mătuşa ei o privire pe sub gene. Te-a deranjat?

— Asta face parte din istorie, chere, trecut demult apus. Mătuşa îşi aruncă bucata de brioşă în gură şi se întinse după cana de cafea.

— Da, dar ce ai gândit despre asta? Ai ajuns să îl iubeşti pe unchiul Alphonse? V-aţi potrivit? Ai avut regrete?

Mătuşa Marie Rose înghiţi, sorbi din cană, apoi o aşeză cu grijă înapoi pe farfurie.

— Eram… potriviţi. Nu era de nesuportat.

— Dar nici în mod deosebit de fericit, bănuiesc.

— Pasiunea lui pentru pariuri ne-a sărăcit.

— Asta a fost totul?

— Cu siguranţă că este suficient! M-am gândit de nenumărate ori că vom ajunge la închisoarea datornicilor. În acele zile, încă mai era posibil, deşi acum rar se mai întâmplă, iar făuritorii legii propun să o elimine. Apoi a murit, iar mama ta a fost atât de drăguţă şi de generoasă şi m-a primit, altfel nu ştiu ce m-aş fi făcut.

— Am fost mai mult decât norocoşi să te avem la noi. Totuşi, sunt curioasă. Unchiul Alphonse a avut o amantă în timpul căsniciei voastre, şi a păstrat-o? Dacă a fost aşa, te-a deranjat?

— Zău, Celina, nu ar trebui să mă întrebi aceste lucruri!

— Pe cine altcineva să întreb, când mama nu mai este? replică ea cu bun-simţ. Trebuie să îmi spui la ce să

O încruntare străbătu fruntea palidă a mătuşii Marie Rose, frunte care rareori reflecta altceva decât gânduri plăcute. Împingând farfuria cu brioşe într-o parte, îşi folosi cu grijă şervetul.

— Nu înţeleg la ce te referi, dar sunt sigură că dragului tău papa nu i-ar plăcea.

— Este vorba de viaţa mea, de viitorul meu. De ce să nu păşesc

în el înarmată cu adevărul?

— Ai mare dreptate în privinţa asta. Mătuşa suspină şi lăsă jos şervetul. Încrucişându-şi mâinile mici şi umflate, se aplecă mai aproape şi îşi coborî vocea. Trebuie să îmi promiţi că nu vei mai repeta niciodată ceea ce îţi spun, că nu vei menţiona asta nimănui.

— Bine, jur. Imediat ce pronunţă cuvintele, Celina simţi o nevoie subită de a şi le retrage. Dacă lucrurile pe care i le va spune mătuşa ei erau mult prea îngrozitoare ca să le audă?

— Căsătoria nu este un lucru uşor pentru o femeie. Trebuie să renunţe la libertatea ei, la voinţa ei, trupul ei va deveni una cu al soţului. Schimbă tirania tatălui cu cea a unui străin, care poate că nu va avea prea mare interes pentru confortul şi bunăstarea ei. Se spune că singura consolare şi răsplată a unei femei sunt copiii, deşi să naşti un copil în fiecare an este un lucru destul de dureros şi obositor.

Celina observase şi singură aceste lucruri, aşa că nu găsea nimic nou în ele.

— Totuşi, ni se spune că vom ajunge să iubim bărbatul care este ales pentru noi.

— Unii descoperă o camaraderie adevărată, o adevărată întâlnire a minţilor. Alţii trec prin asta mecanic, în timp ce îşi păstrează gândurile şi sentimentele adânc îngropate înăuntrul lor. Femeile îşi găsesc consolarea în casă şi în societate, bărbaţii în prietenii lor şi în toate acele locuri de amuzament care sunt deschise pentru ei. Şi tocmai aici se ascunde adevăratul secret, draga mea Celina. Dacă un bărbat zboară din floare în floare, soţia lui adesea va închide ochii, nu pentru că nu ştie, ci pentru că este convenabil scopurilor ei. Este mulţumită că soţul ei are alte femei, din moment ce o eliberează de datoria împovărătoare ce ar putea duce la naşterea unui copil nedorit.

Celina se lăsă uşor în fotoliu.

— Dar sunt sigură că, dacă un soţ are puţină consideraţie…

— Foarte puţini au, draga mea. Li se spune că este drept şi natural ca femeile să aibă copii, că Dumnezeu le-a ordonat să îi aducă pe lume în chinuri şi durere şi că este privilegiul şi plăcerea unui soţ să ne provoace aceste lucruri. De ce să se abţină un bărbat sau să manifeste o stăpânire neobişnuită, când nu îl constrânge nimic?

— Oh, mătuşă Marie Rose!

— Te-am şocat, văd. Oh, ştiam eu că ar fi mai bine să păstrez tăcerea!

— Nu, te rog, vreau să înţeleg ce se petrece între un bărbat şi o femeie. Dacă un bărbat simte plăcere în patul conjugal, nu este la fel şi pentru femeie?

Mătuşa ei roşi, dar întâlni ochii Celinei în care se citea hotărâre.

— Uneori, deşi adesea de scurtă durată. Există bărbaţi care au îndemânarea şi preocuparea de a face să dureze mai mult, dar mă tem că celor mai mulţi le lipseşte dorinţa şi stăpânirea de sine. Sau altă dată sunt atât de tulburaţi şi stânjeniţi de… pasiunea pe care o simt, încât o tratează ca pe o durere de care trebuie să se elibereze cât mai repede posibil.

— Mătuşă Marie Rose! Uimirea Celinei se datora mai degrabă faptului că auzea asemenea lucruri ieşind de pe buzele mătuşii sale, nu ideii în sine.

— Oh, dragă, dragă. Îmi cer scuze, dar ar trebui să ştii adevărul.

— Da, şi îţi sunt recunoscătoare pentru asta, spuse ea, întinzându-se să îi atingă mâinile mătuşii sale, care erau atât de strânse încât încheieturile i se albiseră. Totuşi, sunt uimită că, ştiind aceste lucruri, încă îmi mai poţi recomanda căsătoria cu contele.

— Este soarta femeii să se căsătorească, dragă. Iar dacă tot trebuie să suferi aceste ofense, atunci poţi foarte bine să o faci în confort, cu un bărbat cu avere şi poziţie.

Mătuşa Marie Rose vorbea din propria dezamăgire şi experienţă a sărăciei, îşi spuse Celina. Nu toate căsătoriile aranjate erau atât de insuportabile; era aproape sigură de asta. Câteva dintre tinerele femei cu care fusese la şcoala de la mănăstire erau căsătorite, aveau unul sau doi copii, şi păreau destul de fericite cu soţii care le îngrijeau. Soţii erau, în general, cam de vârsta lor şi din cercuri apropiate, fiii prietenilor şi cunoştinţelor părinţilor lor. Adesea, cei doi tineri crescuseră împreună, copii fiind, merseseră împreună la biserică şi la plimbările de seară sau la întâlnirile de la teatru. De câteva ori fusese ales un văr îndepărtat din Franţa sau de la vreo plantaţie din susul fluviului, dar chiar şi aşa cuplurile avea destule în comun ca să cimenteze legătura dintre ei.

— Dacă trebuie să mă mărit, aş prefera să fie cu cineva mai puţin înaintat în vârstă, spuse ea. Da, şi un pic mai atrăgător.

— Cum arată nu va avea atâta importanţă pe întuneric, chere, şi un soţ mai în vârstă te va face văduvă mai devreme. Şi mai este vorba şi de achiziţionarea unei case de către conte, în strada Rampart. Nu

trebuie să te deranjeze mica mulatră pe care o are acolo, pentru că vei vedea că acest aranjament are avantajele lui.

În acel moment, Mortimer intră, ducând o carte de vizită pe o tavă de argint. Era prima în această dimineaţă, dar trebuia să fie adăugată celorlalte douăsprezece, strânse pe consola de marmură din salon, chiar lângă intrarea principală. Teancul de cartoane albe impunea datoria de a întoarce saluturile, şi mătuşa Marie Rose reveni, cu un oftat de uşurare pentru a le aşeza în ordine.

Puţin mai târziu erau îmbrăcate şi gata să iasă pentru a întoarce trei vizite, urmate de o oprire la magazinul care furniza cărţi. Celina ar fi vrut să nu meargă, dar era imposibil. Vizitele erau făcute în primul rând de dragul ei, o metodă de a o introduce printre femeile mai în vârstă care formau pătura sănătoasă a societăţii, în timp ce o şi pregăteau să îşi ia locul printre ele, după ce va fi în siguranţa căsătoriei. Nu o interesa deloc ce purta, dar putea jura că Suzette se întrecuse pe sine. Astăzi avea o redingotă de un gri-cenuşă, cunoscut sub denumirea *couleur cendre*, cu revere ca ale hainelor bărbăteşti, care se deschideau deasupra unei *chemisette* din batist plisat, cu mâneci largi spre umăr şi strânse spre încheieturi, şi decoraţiuni *rouleaux* în partea ce se lăţea spre poate. Peste părul împărţit cu cărare pe mijloc, îşi aşezase o bonetă din pai de orez, înveselită cu mătase gri şi panseluţe din mătase şi o panglică de culoare galbenă. Punându-şi mănuşile din piele galbenă îşi urmă mătuşa în josul scărilor, spre trăsură.

După trei ore chinuitoare, după nenumărate pahare cu apă de flori de portocale inventiv servite cu violete, *petits fours*, şi prăjiturele aromate cu melasă şi coajă de portocale, se întoarseră acasă. Celina, cu nervii întinşi la maximum din cauza pălăvrăgelilor insipide şi a recitărilor ce se voiau interesante, în maniera curentului gotic, ce glorifica o sănătate bolnăvicioasă, îşi smulse boneta şi o aruncă pe birou, alături de cutia cu cărţi de vizită. Tocmai se întindea după clopoţel, când uşa se deschise şi apăru Suzette.

— Spune-mi repede, zise ea, răsucindu-se să ajungă în faţa cameristei. Sunt veşti?

Un zâmbet ciudat se ivi şi dispăru de pe faţa lui Suzette.

— Sunt, dacă ştiţi să citiţi semnele.

— Ce vrei să spui?

— Asta a fost adusă pentru dumneavoastră, împreună cu

instrucţiunile de a vă fi înmânate numai când sunteţi singură.

Camerista îşi scoase mâna de sub faldul rochiei, dând la iveală o spirală de hârtie albă, legată cu un şnur.

Celina luă hârtia în mâini şi o desfăcu uşor. Mai multe bucle ale unei panglici se desfăşurară, având la capăt un boboc de trandafir, geamăn cu cel pe care Rio i-l adusese cu o noapte înainte. Închise ochii, şoptind.

— Mulţumesc, Doamne!

— Domnişoară?

La tonul întrebător din vocea lui Suzette, Celina se uită în sus.

— Mă simt uşurată, dar cine nu ar fi? Ar fi fost dezastruos să am pe conştiinţă moartea spadasinului sau a oricărui alt bărbat. Făcu o pauză. Au fost menţionate răniri?

— Nu în ce-l priveşte pe domnul de Silva, însă primul bărbat a primit o tăietură similară cu a lui Denys, al doilea a fost rănit la umăr, al treilea are faţa crestată; deşi a ocolit organele vitale, al patrulea a avut un plămân înţepat. Doctorul s-a ocupat imediat de cel de-al patrulea, şi se pare că se va recupera, cu voia sfinţilor. Întregul episod al întâlnirilor a durat mai puţin de o oră.

Cu grijă, Celina desfăcu panglica de pe tulpina trandafirului, fără să se uite spre ea.

— Măcar dacă acesta ar fi sfârşitul.

— Olivier pare să creadă că aşa va fi.

— Trebuie să se termine. Trebuie!

— Nu e cazul să vă agitaţi, spuse Suzette, ridicând din umăr. Olivier m-a asigurat că Silver Shadow îşi poate purta şi singur de grijă. În fond, asta este meseria lui.

— Profesia lui este să îi înveţe pe alţii să se apere cu spada în mână, nu să înfrunte moartea în fiecare dimineaţă.

— Aveţi grijă, domnişoară. A sunat ca şi cum aţi avea un interes personal.

— Interesul meu ar fi acelaşi pentru orice bărbat aflat în aceeaşi poziţie, răspunse Celina cu asprime. În fond, eu sunt cea care a provocat toate aceste întâlniri.

— Asta poate că vă deranjează pe dumneavoastră, dar domnul de Silva şi prietenii lui se amuză, ca de obicei. Olivier a trecut pe aici, în drumul pe care trebuie să îl facă să cumpere bilete pentru balul mascat care va avea loc mâine-seară în sala de bal a marinei.

— Maeştrii spadasini se folosesc de apariţiile la asemenea baluri publice pentru a atrage clienţi, aşa am auzit. Bănuiesc că domnul de Silva vrea să dovedească faptul că nu se va priva de divertisment, şi asta ar putea să provoace alte întâlniri.

— Exact asta voiam să spun şi eu, mormăi Suzette.

Dacă Rio îşi făcea apariţia, Celina ştia că va invita mai mulţi tovarăşi de arme. Gândul nu o ajuta deloc să îşi liniştească îngrijorarea, însă, nu prea avea ce să facă.

Sau avea? Pe la prânz îi veni în minte o posibilă soluţie. Nu va reuşi fără sprijinul lui Denys, totuşi, iar el nu se întorsese încă acasă. Răbdarea nu era cea mai mare virtute a ei, iar puţina pe care o deţinea se spulberase deja în momentul în care reuşi, în sfârşit, să vorbească cu el, chiar înainte de cină.

— Nu. Refuzul fratelui ei veni imediat, chiar înainte să o asculte până la capăt. Nu, chere, cu siguranţă, nu.

— Dar de ce? Este o favoare atât de mică.

— Nu ţi-ar plăcea, iar papa ar fi furios.

— Nu trebuie să afle, spuse ea, păşind mai aproape ca să atingă cu degetul capul de taur din argint care atârna de lanţul ceasului ce ieşea din buzunarul de la piept. Cum ar putea, când zilele acestea arată atât de puţin interes pentru ceea ce facem? În curând mă voi mărita şi voi merge cu corabia departe, în Spania, unde totul este incredibil de plictisitor şi de formal. De ce să nu mă bucur de această mică aventură?

— Cum rămâne cu mătuşa Marie Rose? Doar ştii că nu va trece cu vederea.

— Am îndrăznit să menţionez acest lucru pentru că este invitată în această seară şi va fi cu prietenele la Thierry, în oraş. Cu siguranţă vom fi înapoi înainte să se întoarcă ea acasă. Aşa cum mătuşa ei avea stabilită o zi pentru a coase pentru orfani, seara asta era seara pentru cărţi, împreună cu prietenele ei. De obicei, mătuşa Marie Rose se agăţa de obiceiurile ei, deşi era destul de repede convinsă să renunţe la ele dacă trebuia să o însoţească undeva.

— Balul acesta este cu măşti, un bal de *guise*. Ar putea fi mai stresant decât îţi place ţie.

Ea se dădu puţin înapoi.

— Sigur nu va fi violent?

— Poate că nu, dar cu siguranţă nu va fi la fel de sobru ca

petrecerile la care te duci tu de obicei, sau chiar la balul ţinut la hotelul St. Louis. Vor fi acolo americani din partea de sus a oraşului, Lina, alături de cei care au putut convinge pe cineva să le furnizeze biletul. Mulţi pot fi destul de respectabili, dar cu greu pot fi numiţi creme de la creme. Alţii pot fi din pleava oraşului.

— Sună fascinant, mult mai amuzant decât să participi la aceleaşi baluri, unde aceiaşi oameni apar noapte de noapte. Te rog, Denys. Am obosit atât de tare să fiu mereu corectă şi să fac exact ceea ce se aşteaptă. Dacă toată nobilimea spaniolă este la fel de înţepată precum contele, poate că nu voi mai avea niciodată o asemenea şansă.

— Biata Lina, spuse el, trecându-şi un deget pe sub bărbia ei. Îţi displace atât de tare ideea de a deveni contesă?

— Cum poţi să mă întrebi acest lucru?

Ochii ei se întunecară o fracţiune de secundă.

— Asta este tot, chere! Vreau să spun, contele ţi-a dat vreun motiv să nu îl placi, sau poate că este mai mult de

— Mai mult?

— Nu ştiu. Neîncredere, poate?

— Tu nu ai încredere în el? îşi privi fratele, încercând să ghicească ce îi trecea prin minte. Era dificil, din moment ce îi ocolea privirea.

— Nu pot să uit cum a rămas deoparte şi a permis să mă întâlnesc eu cu de Silva, când era clar că insulta era îndreptată spre el. Totuşi, cred că papa ştie mai multe despre această căsătorie.

— Aş vrea să cred şi eu asta. Ezită, apoi continuă grăbită: Influenţa contelui a fost imensă în aceste săptămâni, de când a început sezonul.

— Am observat. Mai ales pariurile sunt problema. Chipul tânăr al fratelui ei se încruntase.

— Şi mai este şi cel de-al doilea cămin al lui.

— Nu eram sigur că ştii.

— Pare să fie destul de înnebunit.

Disconfortul de pe faţa lui Denys sugera că găseşte nedelicat să menţioneze ceva despre concubina tatălui lor. Celina nu avea asemenea rezerve, din moment ce părea vital legat de viitorul ei. Doar nu era ca şi cum ar fi discutat despre escapadele amoroase ale viitorului ei soţ. Acelea nu constituiau încă problemele ei, lucru pentru care era profund îndatorată.

— Este foarte frumoasă? îl întrebă Celina.

— Cu adevărat, este una dintre cele mai drăguţe mulatre ale sezonului. O fire caldă, chiar dulce.

— Ai întâlnit-o?

— Scurt, spuse Denys muşcându-şi buzele.

Probabil că o văzuse la unul dintre balurile acelea la care erau prezentate astfel de tinere, în căutare de protectori. Poate chiar o dorise. Ar fi fost mult mai normal şi mai potrivit ca un tată să îşi îndrume fiul în asemenea aranjamente, decât să îşi ia el însuşi *o placée*. Legăturile, spre deosebire de întreţinerea unor mici iubiri, numite Les Lorettes, păstrate de parizieni în apartamente în apropierea Notredame de Lorette, ofereau tinerilor bărbaţi posibilitatea eliberării energiei şi eliminau orice încercare asupra tinerelor doamne din cercul lor. Pentru mulatre, aceste legături însemnau siguranţă sub forma unor înţelegeri, ce cuprindeau titlul asupra unei case, o alocaţie şi fonduri pentru educaţia copiilor. O asemenea legătură lua sfârşit, de regulă, când tânărul se căsătorea, dar nu întotdeauna. Oricum, să cauţi o asemenea concubină la o anumită vârstă era considerat lipsit de demnitate.

— Mă bucur că papa este fericit, spuse ea. Dar este ciudat. Familia a însemnat întotdeauna totul pentru el, încă de când febra a ucis-o pe mama.

— Perioada de doliu s-a terminat, şi cred că…

— Ce?

— Că se vede îmbătrânind, se teme de durerile pe care le-a avut la inimă şi poate aude paşii morţii grăbindu-se în urma lui, aşa că aleargă mai repede decât ea. Faptul că şi-a luat o amantă îl ajută să pretindă că este din nou

— Bietul papa. Amândoi fuseseră afectaţi de tragedia ce lovise familia, chiar şi Denys, care acum încerca cu disperare să fie fiul cel mare şi protectorul familiei, dovadă fiind provocarea la duel a domnului de Silva.

— Da. Va trece, cred. Între timp, nu se pot face prea multe.

— Aşa cred. Îi aruncă fratelui ei o privire scurtă, pe sub gene. Dar voiam să spun că preocupările lui o să îl împiedice să observe ceea ce vom face.

Denys scutură din cap.

— Lina, Lina, întotdeauna ai reuşit să mă aduci acolo unde ai

vrut, nu-i aşa?

Ea îi răspunse cu un zâmbet slab.

— Spre nefericirea mea.

El o îmbrăţişă.

— Suntem în viaţă şi suntem sănătoşi. Nu poate să fie nimic rău în asta.

— Dacă nu aş fi insistat ca papa să meargă să se trateze la Izvoarele White Sulphur…

— Şi mama era îngrijorată în legătură cu inima lui. Toţi eram. Şi ştii că ea ura să călătorească.

Zâmbetul Celinei era forţat.

— Călătoria ar fi putut la fel de bine să fie şi pe lună, în ceea ce o privea.

— Şi ştia că papa s-ar fi simţit singur fără câţiva din familie alături de el. A avut compania mătuşii Marie Rose şi a micii Marie Therese, şi a preferat izolarea după moartea lui Théo. Sunt sigur că s-a bucurat că nu am fost aici ca să luăm şi noi febră.

Celina apucă mâna fratelui ei şi o ţinu lângă faţă fără a putea spune ceva pentru câteva lungi momente, în care amintirea acelei veri îngrozitoare se întoarse către ea ca un torent. Nu fusese anunţată febră în oraş înainte să se fi urcat pe vaporul care trebuia să îi ducă spre Kentucky, de unde urmau să ia o trăsură pentru restul călătoriei. La o săptămână după plecarea lor, sosise un vas dinspre Havana. După o altă săptămână, atât febra galbenă, cât şi holera devastau oraşul. În următoarea lună, sute de oameni fuseseră răpuşi de boală, printre ei şi mama şi sora lor mai mică. Mătuşa Marie Rose le îngrijise, pentru că supravieţuise deja lui Yellow Jack, cum numea ea febra galbenă, când fusese copil şi nu mai putea fi infectată. Asta nu fusese suficient ca să le salveze.

Sora mai mică a Celinei avea opt ani, un spiriduş, cu bucle fine, mătăsoase, care îşi idolatriza sora mai mare. Celina o tratase ca pe o păpuşă, bucurându-se de sporovăiala ei. Marie Therese o strigase neîncetat când era bolnavă, o rugase să se întoarcă acasă, aşa îi spusese mătuşa Marie Rose. Cumva, i se părea că dacă ea, Denys şi tatăl ei nu ar fi părăsit oraşul, dacă nu ar fi avut cu ideea de a pleca, mama şi sora ei ar mai fi fost în viaţă. Schimbase viaţa tuturor, fără să intenţioneze asta, şi niciunul dintre ei nu va mai fi la fel.

— Poate că ai dreptate, spuse ea cu un suspin. Poate că este mai

bine să nu pun la încercare soarta, mergând la acest bal.

— Nu, spuse Denys brusc. Dacă vrei cu adevărat asta, vom merge.

— Adevărat? îi cercetă faţa, cu o speranţă amestecată cu teamă, visând la oportunităţile risipite.

— Nu îţi voi mai cere nimic altceva, îţi jur.

— Sigur că nu! Niciodată! O mai strânse încă o dată în braţe şi râse.

— Oh, Denys.

— Doar te tachinam, ma chou, spuse el, folosind alintul de cap sec care fusese preferatul lor în copilărie. Du-te să te deghizezi. Mergem la un bal mascat.

6

Rio stătea, împreună cu Caid, lângă peretele din spatele salonului de bal al marinei. Amândoi se amestecaseră în mulţime, schimbând plecăciuni şi vorbe, înainte să înceapă dansul. Acum priveau, de la o distanţă sigură, aşteptând să treacă o perioadă decentă de timp ca să poată pleca.

— Asta este partea cea mai puţin plăcută într-o vizită, spuse Caid. Aş vrea să îl strâng de gât pe idiotul care a lansat moda asta de a te fâţâi încolo şi încoace ca un nenorocit de păun, ca să atragi clientela.

Rio îi aruncă o privire lipsită de bunăvoinţă.

— Ai ceva mai bun de făcut?

— Orice ar fi mai bine. Nu-mi spune că tu nu eşti plictisit de moarte, pentru că nu am să te cred. Aproape că ai adormit în picioare.

— Mi-a trecut prin minte gândul că ar fi la fel de eficient să angajez pe cineva care să bată o tobă şi să strige performanţele mele în plină stradă.

— Arată-mi un om care nu ştie de aventurile tale din dimineaţa asta.

— Nu mă gândeam la notorietate, spuse Rio pe un ton plictisit.

Faptul că el şi Caid aveau acelaşi stil de a face afaceri, era un lucru ştiut. Cunoscându-se doar de câteva săptămâni, aveau o legătură comună prin faptul că erau proaspăt sosiţi în New Orleans, noi printre saloanele elegante din Passage de la Bourse. Caid era un bărbat simplu, fără strop de gelozie profesională. Corect şi onorabil în afacerile sale, dispreţuia trucurile exagerate pe care alţi maeştri spadasini le foloseau ca să îşi câştige clienţii, la fel şi ipocrizia cu care îi furau. Avea secretele

lui, Rio era sigur de asta, aşa cum toţi le aveau pe ale lor, dar le păstra cu decenţă doar pentru el. O companie agreabilă, adeseori chiar amuzantă.

— Notorietatea este a ta, fie că ţi-o doreşti, fie că nu, replică el cu simpatie. Numai gândeşte-te – cu puţin noroc, poate te vei ciocni de încă vreo jumătate de duzină de parteneri de duel până mâine-dimineaţă. Asta în cazul în care este vreun bărbat suficient de tâmpit ca să ignore avertismentul pe care tocmai l-ai dat.

— Aş prefera să nu repet performanţa de dimineaţă, mulţumesc. Să rămân în pat până după ivirea zorilor pare mult mai atrăgător.

— Văd că eşti frânt de oboseală din cauza efortului.

Rio abia dacă observă ironia nevinovată în replica lui

Caid. Atenţia lui era atrasă de uşa sălii de bal. Un bărbat şi o femeie tocmai intraseră. Amândoi erau mascaţi, deşi evitaseră costumele extravagante purtate de majoritatea musafirilor. Bărbatul era subţire şi îşi ţinea braţul într-o bandulieră de mătase neagră, o dovadă suficientă care îl identifica drept Denys Vallier, dacă mai era necesar. Nu mai era. Rio l-ar fi recunoscut imediat, după femeia care îl însoţea.

Celina Vallier, îmbrăcată într-o rochie din mătase, cu dungi, cu un corsaj drapat à la grecque purta o mască din catifea aurie, ce îi acoperea partea de sus a feţei. Avea o graţie regală care o deosebea de orice altă femeie din încăpere. Părul îi era aranjat într-o coroană de bucle, care prindeau licărul blând al lumânărilor ce luceau sub candelabrul masiv de deasupra. Strălucirea pielii şi curbele fascinante ale gurii ei îi erau tulburător de familiare. Şi totuşi, nu aceste lucruri îl făcură să o recunoască, ci mai degrabă alerta pe care o simţi, brusc, ca un vânător care îşi zăreşte prada.

În acel moment ea se întoarse şi îi surprinse privirea. Ochii ei erau misterios de întunecaţi, în spatele măştii. Pentru un moment, cât durata unei bătăi a inimii, păru un mesaj aruncat numai şi numai pentru el, o comandă tăcută ca să vină spre ea, pe dată. Îşi ridică mâna înfăşurată în mănuşă ca să atingă cei doi trandafiri pe care îi cuibărise în părul ei, cu panglicile coborând alături de bucle, de o parte şi de alta a gâtului.

Trandafirii lui. Îi purta.

Nu îşi feri privirea şi nici nu se mişcă din locul în care se afla. Nu făcu nimic, şi totuşi inima lui îşi accelera bătăile, iar în ceafă simţi o

fierbinţeală febrilă. O nevoie sălbatică îi pulsa în interior, care îl îndemna să traverseze încăperea şi să o ducă afară, într-un loc mai intim, unde i-ar fi putut distruge cu grijă ţinuta perfectă şi să facă să se simtă la fel de fierbinte şi plină de febra dorinţei, aşa cum se simţea el în acest moment.

Făcu un pas rapid spre ea, înainte ca prostia gestului să îl îngheţe pe loc. O dorea. Dumnezeu să-l ajute, da, o dorea. Totuşi, era mai mult decât atât. Într-un fel ciudat, pe care nu îl putea pătrunde, ea ajunsese să reprezinte tot ceea ce pierduse el. Era inocenţă şi speranţă, libertate şi bucurie, favoare şi respectabilitate şi toate acele drepturi şi privilegii pe jumătate uitate de care se bucurase la un moment dat. Iar el, epuizat, cu sângele pângărit şi declasat în mod irevocabil, nu o va putea avea niciodată, aşa cum nu îşi va putea reclama niciodată moştenirea pierdută.

Oh, ar fi putut-o avea; Rio ştia asta acum. Ar putea intra în dormitorul ei virginal, să o posede într-o dulce îmbrăţişare, fără să ia în seamă consecinţele. Era a lui, de drept, şi după legământul ei solemn, şi nu l-ar fi refuzat dacă în seara asta s-ar fi decis să o dezbrace şi să-şi lipească trupul de al ei. Ar putea să o aibă, da, dar o singură dată şi fără onoare. Şi asta însemna că pe urmă nu ar mai fi putut niciodată.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că cel mai bun lucru ar fi ca nimeni să nu îţi stea în cale în seara asta, spuse Caid, ridicând o sprânceană, în timp ce îl privea. Bietul diavol ar putea fi pus în frigare ca să îţi fie adus la micul dejun.

— Este o variantă. Răspunsul lui Rio avea o finalitate sălbatică, în timp ce se uita la un bărbat îmbrăcat în hainele cardinalului Richelieu care se oprise lângă Celina Vallier făcându-şi reverenţa.

Caid îi urmări privirea, apoi îşi ţuguie buzele scoţând un şuierat uşor.

— Nu este…?

— Ba da.

— De ce se afla aici?

— Nu am nicio idee.

— Dar ţi-ar plăcea să ştii, bănuiesc. Să aflu pentru tine?

— Nu, spuse Rio clar, dacă ţii la prietenia noastră.

O expresie speriată trecu peste faţa lui Caid.

— Interesant. Credeam că te interesează doar logodnicul.

— Interesele s-au schimbat.

— Asta văd şi eu. Ceea ce aş vrea să ştiu este cum, şi mai ales de ce?

— Asta este o chestiune între mine şi doamna.

— Mă întreb dacă şi contele este conştient de asta, spuse Caid, meditând cu ochii închişi.

— Nu este şi nici nu va fi, dacă-i după voia mea.

— Atunci nu te mai uita, altfel toată lumea din New Orleans va şti.

Era un sfat bun, numai că Rio nu ştia dacă se poate abţine.

Domnişoarele protejate, ca Celina Vallier, rareori îşi făceau apariţia la asemenea întâlniri. Faptul că era la braţul fratelui ei însemna ceva. Problema era să descopere ce anume, în timp ce păstra distanţa. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să o compromită, reuşind să facă în public ceea ce nu putea face în intimitate.

Balul continua. Lui Rio şi lui Caid li se alăturară Titi Roşiere şi Bastile Croquere. Se sugera să se parieze. Caid fu de acord, dar Rio refuză, deşi nu putea să spună că ar avea alt motiv ca să mai rămână. Cea mai bună explicaţie era aceea că nu putea părăsi un post de pază.

Mulţimea se aduna. Rio nu avea nimic împotrivă; cu cât era mai mare îmbulzeala, cu atât mai uşor se putea amesteca prin ea. Ca să aibă un ajutor în acest sens, îşi pusese o mască pe jumătate de faţă, pe care o scosese din buzunarul hainei. Avea slabe şanse să treacă neobservat în spatele acestei măşti, dar le permitea altora să pretindă că nu îl recunosc, dacă îşi doreau acest lucru.

Aerul era încărcat de fum de lumânări, parfum şi camfor folosit pentru a preveni ravagiile pe care le puteau produce moliile şi insectele care distrugeau mătasea şi lâna în timpul nopţilor acestei clime aproape tropicale. Vinul şi punciul care se serveau în sala alăturată erau cu greu acceptabile. Însă polca, valsul şi cadrilul erau interpretate excelent de orchestra formată din *gens de couleur libre*, sau bărbaţi liberi de culoare, aşa cum erau numiţi cei care nu fuseseră sclavi. Dansul era sprinten, dar cuviincios încă. Adunarea includea şi câteva personalităţi notabile, afacerişti proeminenţi proprietari ai caselor înalte de pe Canal Street, în secţiunea americană, cunoscută sub numele Fauburg St. Marie.

Însă existau mulţi care nu erau de acelaşi calibru, iar numărul lor creştea pe măsură ce seara înainta. Formau grupuri zgomotoase,

alături de alţii asemenea lor, împreună cu una sau două femei al căror comportament, în spatele măştii, le punea virtutea sub semnul întrebării. Mişcările lor în timpul dansului erau puţin prea largi, puţin prea evidente. Beau prea mult, vorbeau şi râdeau prea tare. Câteva incidente create de ele fură aplanate numai cu intervenţia domnilor care serveau drept gazde ale evenimentului.

Mulţimea începu să se rărească, pe măsură ce persoanele respectabile plecau. Rio se aştepta ca Vallier să o conducă pe sora lui afară cât mai repede. Nu se întâmplă, deşi îi văzu pe cei doi şoptind aprins o dată sau de două ori în legătură cu acest aspect. Se gândi să se apropie şi să sugereze acest lucru, dar se opri. Denys Vallier poate că fusese încântat când primise invitaţia de a i se alătura pe terenul de luptă, dar asta nu însemna că ar fi apreciat amestecul în privinţa surorii lui.

Înconjurând camera, oprindu-se ici-colo ca să vorbească cu un client sau cu un alt *maître d'armes*, Rio reuşi să o păstreze pe Celina în faţa lui. În timp ce veghea lui ajungea la cea de-a treia oră, observă că era selectivă în privinţa partenerilor de dans. Refuza cele mai multe invitaţii cu un zâmbet, şi îi evita pe cei mai mulţi mergând în jurul ringului de dans la braţul fratelui ei. Când oferea un dans, acesta era cu Denys sau cu tinerii bărbaţi care păreau a fi prietenii lui. Salută această dovadă a discreţiei, deşi ar fi vrut ca ea să nu fie deloc în sala de bal.

Îi plăcea să danseze, era destul de evident. Mişcându-se cu graţie, părea că pluteşte în ritmul muzicii. Corpul ei se mula după mişcările partenerului, ca şi cum nu ar fi avut oase, iar ochii îi luceau de plăcere în spatele măştii. Observând-o de lângă stâlpul cilindric de care se sprijinea, Rio văzu cu ochii minţii o imagine, care îl copleşi, despre cum ar fi fost să se mişte în felul acela lângă el, întâlnindu-i paşii şi potrivindu-şi-i pe ai ei, urmându-l, în timp ce o ţinea strâns în braţe. Se văzu silit să facă o plimbare, care să îl răcorească, pe balconul din apropiere, cu mult timp înainte să se termine melodia.

Era puţin înainte de unsprezece când îl observă pe conte. Acel domn masiv îi dădea haina, pălăria şi bastonul unui slujitor. Era însoţit de doi domni pe care Rio nu îi recunoscu în spatele măştilor. Tot cu ei mai era şi Aristide Broyard, un *maître d'armes* cu o reputaţie dezgustătoare, care îşi avea sala în Passage, alături de cea a lui Rio.

Broyard era unul dintre cei mai rapizi spadasini, un bărbat care pierduse puţine oportunităţi pentru a impune o provocare şi vorbea cu

uşurinţă despre cei pe care îi ucisese pe câmpul de luptă. Era arogant, iar furia îi era întotdeauna gata să izbucnească. Cu o statură subţire şi o înălţime obişnuită, avea nişte picioare deosebit de lungi care îi dădeau o înfăţişare ciudată, dar distinctă. Parcă pentru a masca această deficienţă, purta cravate sofisticate, jiletci brodate cu aur şi îşi purta părul negru lung şi pieptănat pe spate, pomădat, iar barba ca un punct sub bărbie. Deşi sala lui era populară, metodele folosite de el se bazau mai degrabă pe un amestec de trucuri viclene, decât pe exerciţiul care ajută la consolidarea muşchilor, pe instinct sau pe dibăcie. Nu cultiva prietenia cu ceilalţi maeştrii spadasini, considerându-i adversari care trebuiau înfrânţi. Se zvonea că ar fi fost un Casanova nesăţios şi se mai şoptea că folosea adesea şantajul în cuceririle sale. O tânără femeie de familie bună se otrăvise şi murise în urma unei relaţii cu el. Broyard jura că era instabilă, un gest isteric ca urmare a încercării lui de a încheia relaţia. Alţii spun că şi-ar fi pus capăt vieţii de ruşine, pentru că i se dăruise ca să îşi salveze tânărul soţ de la o provocare la duel.

Ce motiv să-l fi determinat pe contele de Lérida să încurajeze un asemenea om? Rio se încruntă în timp ce cântărea posibilităţile. În acelaşi timp se întreba ce va însemna pentru Celina prezenţa contelui. Oare aveau întâlnire, una ţinută sub privirea atentă a fratelui ei, pentru a se cunoaşte mai bine înainte de pasul final către căsătorie? Sau Celina ar prefera să evite să fie văzută de nobil? Dacă aceasta era situaţia, oare contele o va recunoaşte în spatele măştii? Rio cu siguranţă o recunoscuse, dar el era obişnuit să privească în profunzime, să caute indicii subtile, semne care ar putea însemna viaţă sau moarte.

Contele era cât se poate de spaniol în această seară, cu costumul excentric din Andaluzia. Deoarece fusese creat pentru a flata un bărbat cu coapse subţiri, şi nu formele rotunde ale unui gurmand, alegerea era una dintre cele mai nefericite. Perlele sclipitoare care decorau jacheta scurtă reflectau lumina lumânărilor în pete strălucitoare pe fălcile lui tremurânde.

Rio observă brusc că nobilul îmbătrânea, şi nu tocmai frumos. Era o revelaţie.

Puţin mai târziu, Rio îl văzu pe Aristide Broyard traversând încăperea spre locul unde stătea Celina. Era întoarsă cu spatele spre spadasin, în timp ce pălăvrăgea cu ciobăniţa îmbrăcată într-o rochie

care avea atât de multe volane albe, încât semăna mai degrabă cu una dintre oile pe care se presupunea că le păzeşte. Broyard se apropie şi făcu o plecăciune, iar Celina se întoarse spre el, cu buzele întredeschise de uimire. El făcu un gest de alunecare spre ringul de dans, dar ea scutură din cap, murmurând ceva ce era cu siguranţă un refuz prietenos.

Trăsăturile ascuţite ale lui Broyard se urâţiră. Vorbi cu un ton insistent. În timp ce Celina se îndepărta de el, îşi puse mâna pe braţul ei gol, deasupra mănuşii. Îi răspunse din nou, cu un ton clar de respingere, deşi cuvintele nu se puteau distinge. În acelaşi timp, încerca să îşi elibereze braţul. Broyard nu îi dădu drumul şi o trase mai aproape, cu buzele strânse într-o linie fină.

Denys, angajat într-o discuţie cu un prieten, la o distanţă oarecare, se întoarse la sunetul vocii surorii lui. Contele de Lérida, aflat nu foarte departe de Denys, păru să observe neliniştea tânărului şi îi urmări privirea. Ambii bărbaţi erau la o distanţă prea mare pentru a oferi protecţie Celinei sau pentru a împiedica să fie târâtă pe ringul de dans.

Rio nu mai ezită. Croindu-şi drumul cu umerii printre dansatorii care aşteptau să înceapă valsul, se repezi spre locul unde era Celina. Cu o plecăciune moale, spuse:

— Vă cer iertare, *mademoiselle* cu mască aurie. Sunt în întârziere, fără nicio scuză, dar cred că acesta este dansul nostru, nu?

— Da, desigur. Uşurarea se simţea în vocea ei, în timp ce îi întindea mâna liberă. Aproape că renunţasem la dumneavoastră.

Rio îi apucă degetele înfăşurate în mănuşă şi le puse pe braţul lui. Pentru moment, crezu că Broyard nu îşi va slăbi strânsoarea, dar spadasinul se dădu înapoi cu un pas. Răutatea îi străluci în ochi când vorbi.

— O ultimă intervenţie, domnule de Silva.

— Oare? Privirea lui Rio era incisivă şi fără niciun zâmbet.

— Cu siguranţă ultima, din moment ce se amestecă în planurile mele. Nu mi-ar plăcea să descopăr că este o

— Dar simţi că ar putea fi? Rio făcu o pauză, în care aşteptă un răspuns. Privirea lui se încrucişă cu a lui Denys şi a contelui, care tocmai se apropiaseră, oprindu-se la câţiva paşi distanţă. Privirea din ochii căprui ai lui Denys, atât de asemănători cu ai surorii lui, era tulburată. Contele asista la cele ce se întâmplau cu buzele umede,

strânse şi cu trăsăturile indescifrabile.

— *Messieurs*, vă rog, începu Celina, neputinţa înnegurându-i faţa.

Broyard o ignoră, concentrându-se asupra lui Rio.

— Nu ar fi prima dată când te-ai amesteca, fiind vorba de o doamnă, aşa am auzit. Unii se tot întreabă.

— Acţiunile mele, la fel ca şi motivaţiile, nu sunt treaba ta. Rio îşi simţea sângele pulsându-i în vene în ritm cu furia ce se ridica în el. Îi trecu prin minte ideea că Broyard se apropiase de Celina tocmai pentru a crea această situaţie. Asta însemna că a înţeles legătura dintre ei, ceea ce era destul de puţin probabil. O altă posibilitate apăru în mintea lui, dar nu avea timp să o creioneze, cu atât mai puţin să o dea în vileag.

— Este treaba mea dacă îmi afectează plăcerile.

— Plăcerile tale? repetă Rio cu o moliciune ucigătoare.

Broyard îi aruncă un zâmbet, cu o expresie batjocoritoare.

— Cred că eram cu domnişoara cu mult înaintea ta.

— O frază destul de necugetată. Arată faptul că ai nevoie de sfaturi legate de felul în care se vorbeşte despre o doamnă, la fel şi despre felul în care se comportă un domn.

— Şi tu o să îmi dai aceste lecţii? Broyard râse cu un râs lătrat. Excelent. Secundul meu îl va căuta pe al tău.

Rio se întoarse spre Denys.

— Domnule Vallier?

Fratele Celinei clipi, apoi deveni stacojiu.

— Vreţi să vă fiu… desigur. Făcu o plecăciune. Voi fi onorat să vă fiu secund în această problemă.

— Vă mulţumesc.

Rio făcu un semn din cap şi apoi se întoarse din nou să o conducă pe Celina pe ringul de dans, departe de orice altercaţie. Ea mergea alături de el, cu destulă uşurinţă, dar când se opri în faţa ei şi îşi puse mâna înmănuşată pe talia ei, corpul ei era rigid.

— Asta ai făcut toată noaptea? Ai căutat ceartă?

— Ai vreo obiecţie împotriva faptului că ţi-am apărat onoarea? Se dădu puţin înapoi, pentru a-i vedea chipul. Era necesar şi ca să evite partea ţeapănă din faţă a rochiei ei, pe care o simţea ca şi cum ar fi fost lipită de oasele ei.

— Am o obiecţie în a fi făcută părtaşă la această şaradă care

tocmai a avut loc şi dispreţuiesc să fiu din nou cauza unui duel.

— Poate consideri că ar fi trebuit să îl las pe fratele tău să se bucure de cinstea de a-l pedepsi crunt pe Broyard?

— Nu era nevoie să îl înfrunte nimeni.

— Mersese mult prea departe cu tine. A mai avut şi neobrăzarea de a te acuza că ai minţit ca să îl eviţi.

— Ceea ce am şi făcut, desigur.

Ochii ei căprui aruncau flăcări aurii când îl privea. Era o nebunie să se bucure de mânia ei, şi totuşi o făcea, îi spunea despre pasiunea pe care în mod normal o reprima, pasiune care aştepta să fie eliberată de un bărbat care îi putea fi egal, în trăiri şi putere.

— Poate că aşa este, spuse el cât de încet putu. Dar nu înseamnă că aşa trebuie să se poarte un domn cu tine. Tu poate că nu ai vreo obiecţie în ceea ce priveşte faptul că s-a purtat cu tine ca şi cum ai fi fost o oarecare, dar eu am.

— Cu ce drept?

— Dreptul oricărui bărbat care vrea să menţină ridicate standardele respectului şi ale decenţei.

— Chiar fără implicare personală?

— Suntem implicaţi, draga mea, fie că îţi place, fie că nu, îi spuse el printre dinţi. Ai fost de acord.

— Spre marele meu regret!

— Şi al meu! O învârti cu o întoarcere care îi trimise fustele de mătase în spatele ei, pentru a preveni un posibil răspuns. După un moment, încetini din nou, spunând brusc: Iartă-mă. Asta a fost la fel de brutal ca tot ce ar fi făcut Aristide Broyard.

Ea se uită într-o parte, o roşeaţă febrilă trecându-i prin obraji.

— Ai fost la fel de grosolan.

— Dar cu alt scop, replică el strâmbând din buze.

— Adevărul este că m-am simţit neputincioasă că te împing într-un alt duel. Nu asta era intenţia mea când am

— Şi care era intenţia ta?

— Să te văd, să îţi vorbesc. Mă gândeam să descopăr dacă există vreo cale ca să repar ceea ce se pare că am provocat cu vizita mea în camera ta, din seara aceea.

— Doreşti să fii eliberată de înţelegere? o întrebă el cu o senzaţie neplăcută în piept.

Ea îşi ridică fruntea ca să se uite spre el.

— Nu asta am vrut să spun. Vreau să previn alte dueluri ridicole. Nu pot să suport că ai fost nevoit să te lupţi cu patru bărbaţi, din cauza indulgenţei tale faţă de Denys. Urăsc faptul că trebuie să te mai întâlneşti mâine dimineaţă cu altul. Nu am intenţionat niciodată să te pun în pericol.

Sinceritatea ei îl făcu să îşi dorească să o consoleze, să îi spună că putea fi cât de dură voia cu el, dacă l-ar fi lăsat să o ţină în braţe. Ştiuse că va fi o greşeală să danseze cu ea. Doamne, dar o dorea, avea nevoie de ea într-un mod aproape dureros, încât să se mişte cu ea în braţe, în ritmul muzicii, era o adevărată tortură.

— Grija ta îţi face cinste, îi spuse, dar orice vină pentru situaţia din acest moment este pe umerii mei. În fond, am fost de acord cu ceea ce mi-ai cerut.

— Da, dar…

Nu îi părea rău pentru nimic, şi asta era cea mai mare greşeală dintre toate. Singura speranţă era ca greşeala să nu îi fie fatală.

Ea se împiedică, iar el se simţi obligat să păşească mai aproape, sprijinind-o cu braţul în jurul taliei, până când îşi recăpătă echilibrul. Se dădu înapoi imediat ce ea se echilibră, revenind la distanţa corectă, riguroasă. Strângerea lui era încă puternică, când ea îi vorbi cu disperare.

— Nu mai suport asta, cu adevărat nu mai pot.

— Pentru că fratele tău mai mare a murit în duel, înţeleg. Adversarul lui era spadasin de profesie?

— A fost o întrecere cu pistoale, îi răspunse ea, scuturând uşor din cap. După o ceartă stupidă din cauza unei partide de cărţi.

Era o uşurare să audă asta, deşi nu se obosi să se întrebe de ce.

— Uneori, morţile fără niciun motiv sunt cele mai greu de suportat.

— Da. Mâna ei se strânse pe a lui. Nu este nimic ce poţi face ca să opreşti aceste dueluri nesfârşite, absolut nimic?

— Desigur că aş putea oricând să ucid câţiva adversari, dar asta mi se pare o măsură extremă.

— Nu ai face-o! Vreau să spun, nu doar ca să îmi uşurezi conştiinţa!

Zâmbetul lui era chinuit.

— Nu în mod deliberat, deşi s-ar putea întâmpla. Şi poate am să fac o excepţie în cazul lui Broyard.

— Te rog să nu iei asta în glumă. Profunzimea căprui-aurie a ochilor ei era umbrită când ridică privirea spre a lui.

— Nu, spuse el serios. Nu este nimic de luat în glumă, absolut nimic.

7

Celina se afla la Bourry d'Ivernois, un magazin pentru îmbrăcăminte din strada de Chartres, când o trăsură ce ducea un *maîtres d'armes*, aparent rănit, cobora uşor de-a lungul străzii. Băieţii care alergau pe lângă ea, strigând la vizitiu în timp ce se fereau de trecătorii de pe trotuare, o ajutară să o identifice. Ceilalţi patroni de magazine se grăbiră spre uşile de la intrare, ca să o privească trecând. Celina li se alătură, deşi o simplă privire aruncată spre trăsură o făcu să răsufle uşurată. Inspiră adânc, prima oară în această dimineaţă, apoi expiră.

Nu era trăsura familiei Vallier pe care Denys o luase în dimineaţa aceea ca să îi conducă pe Rio, pe celălalt secund al său şi pe chirurg. Prin urmare, rănitul trebuia să fie Aristide Broyard. Rio fusese încă o dată victorios.

Celina asculta fără nicio jenă comentariile care se făceau în jurul ei. Un domn era sigur că lupta fusese dură, din moment ce ambii adversari erau îndemânatici şi de forţe egale. Broyard nu era bărbatul care să evite orice avantaj care i s-ar fi oferit. Dacă de Silva câştigase, atunci nu îşi dovedise doar superioritatea în mânuirea spadei, ci şi abilitatea de a se feri din calea unor trucuri fără scrupule. Un alt domn îl aprobă, adăugând cu evlavie că uneori îngerii luptau şi de partea dreptăţii.

În timp ce trăsura se întoarse, un domn mai în vârstă strigă către vizitiu, întrebând dacă cel transportat era mort. Răspunsul a fost că Broyard era încă în viaţă, dar serios rănit. Chirurgul îl însoţea în camerele lui, unde va putea termina ceea ce începuse pe câmpul de luptă. Nu, vizitiul nu ştia ce face celălalt domn, însă credea că şi el este rănit.

— Suzette? Celina se uită încruntată în jur.

Camerista făcu un pas din locul pe care îl ocupase, lângă fereastră.

— Da, domnişoară?

— Ar trebui să ne întoarcem acasă. Poate că Denys a trimis ştiri. Întâlni ochii cameristei, într-o comunicare mută.

— Adevărat, domnişoară. Dacă nu, atunci sunt şi alte căi de a afla.

Celina dădu scurt din cap. Un vânzător îi împacheta ceea ce cumpărase, o bucată de muselină brodată, din Italia, pentru perdele noi, de vară, ca să se asorteze cu draperiile din dormitorul ei. Bourry d'Ivemois anunţase sosirea unui transport al unui vas de la Le Havre, cu mărfuri de toate felurile, de la stofă ecosez şi şaluri de caşmir, la produse elveţiene, aşa că venise în grabă să arunce o privire, înainte să dispară toate. Oricum, vizita pentru cumpărături servea în principal drept scuză, căci ştia că va afla mult mai repede veşti despre întâlnire de pe stradă, decât dacă ar fi rămas acasă, în salon.

Însoţită de Suzette care ducea coşul, se întoarse către casa din oraş. Soarele strălucea, iar ele rămăseseră pe partea umbrită a străzii, unde balcoanele de la etajul doi al clădirilor le protejau de razele arzătoare. În mod obişnuit, Celina mergea liniştit, schimbând salutări şi bucurându-se de formele dantelate ale umbrelor create pe trotuare de grilajele din fier forjat ale balcoanelor de la etaj, care fuseseră confecţionate în atelierele fierarilor din Sevilla. În dimineaţa asta era mult prea grăbită ca să mai vadă aceste lucruri. Trecu rapid pe lângă farmacie şi brutărie, fără să observe aromele lor distincte, şi abia dacă aruncă o privire la pieptenii din baga, pămătufurile pentru bărbierit, lamele de ras şi bricele care erau expuse în fereastra bărbierului. Salutările ei pentru doamna Freret, aruncate prin poarta curţii în care îşi uda muşcatele, erau de o superficialitate extremă şi pretinse că nu aude invitaţia de a intra pentru o prăjitură şi *cau sucrée*. Vorbi perechii de călugăriţe înveşmântate în haine negre cu bonetă albă pe care le întâlni în trecere şi răspunse, plină de curtoazie, reverenţei unui prieten al tatălui ei. Fără să ia în seamă nimic, sunetul sigur al tocurilor pantofilor ei pe pavajul pietruit nu încetini până când nu ajunseră în casa Vallier.

Denys nu era acasă.

— Tienst exclamă ea nerăbdătoare, în timp ce îşi smulgea boneta fără să îi desfacă pe de-a întregul panglicile. Bănuiesc că nu a rezistat să nu meargă să bea ceva ca să sărbătorească succesul eroului său.

— Ar fi ciudat dacă nu ar fi făcut-o, domnişoară.

— Când ştie că aştept? Cum poate să facă asta?

Suzette se aplecă să ia boneta Celinei, care era în pericol de a fi

strivită, în timp ce aceasta o lovea de fustă.

— Liniştiţi-vă. Nu are nicio bănuială că ştirile au atâta importanţă pentru dumneavoastră şi nu sunt de un interes trecător.

— Dar nu sunt, spuse Celina pe dată. Doar că mă deranjează gândul că domnul de Silva a fost poate rănit din cauza mea. Evident că Suzette fusese la balul de noaptea trecută, în cazul în care ar fi fost necesare îngrijiri pentru o coafură deranjată sau pentru un jupon deplasat. Ceea ce nu auzise din provocare atunci când fusese făcută, aflase pe urmă de la Celina.

— Da, desigur. Suzette se întoarse să lase la o parte boneta, alături de coşul pe care îl depusese pe masa din salon, o piesă de mobilier ce servea de suport universal, ca şi loc de depozitare a cărţilor de vizită.

Celina îşi îngustă ochii.

— Sigur că eşti convinsă de asta.

— Normal. Aţi dori totuşi o cafea cu lapte? Nu aţi luat micul dejun, iar Cook v-ar putea pregăti şi o omletă bună care să meargă cu ea.

— Nu mi-e foame. Vrei să spui că nu ar trebui să fiu supărată?

— Nu, nu. Doar că mă întreb…

— Ce te întrebi? Celina începu să îşi scoată mănuşile, trăgându-le de vârfurile degetelor cu mişcări repezi, smucite.

— Dacă, până la urmă, dumneavoastră sunteţi adevăratul motiv al acestor întâlniri. Suzette îi aruncă o privire când începu să se plimbe grăbită. Vreau să spun, gândiţi-vă. De două ori în aceeaşi săptămână aţi fost în centrul unei probleme de onoare, fără să aveţi niciodată vreo vină reală. Poate că altceva este la mijloc.

Celina se simţea ca şi cum o centură care îi strânsese pieptul începea să se lărgească. Suzette tocmai pusese în cuvinte o senzaţie care o bântuise de la început, fără să o poată scoate la suprafaţă.

— Dar ce ar putea fi?

— Domnul de Silva a fost prezent de fiecare dată.

— La fel şi contele.

— Şi domnul Denys, de asemenea, deşi, fiind escorta dumneavoastră, pare destul de normal.

Celina o aprobă.

— Cum a fost aseară, cu Broyard? Prezenţa lui a fost un lucru întâmplător.

— Aşa pare, dar să fie ăsta adevărul? Dacă cineva i-a cerut să vă abordeze?

— Chiar aşa, Suzette!

— Ar putea fi adevărat.

— Dar de ce?

— Poate ca să vă pună în situaţia de a fi salvată?

— Atunci înseamnă că îl acuzi pe domnul de Silva.

Suzette făcu un gest scurt, negativ.

— El a intervenit, dar nu era în apropiere când Broyard a făcut prima tentativă de abordare.

Celina nu era sigură. El nu plecase de lângă ea toată seara, deşi ea nu plănuise această întâlnire. Dar, dacă Suzette nu se gândea la Rio, atunci mai rămânea o singură persoană.

— Contele nu are niciun motiv să îşi dorească să mă simt obligată.

— Doar dacă nu vă suspectează că vă displace aranjamentul şi se teme că tatăl dumneavoastră vă va asculta obiecţiile.

Celina abia dacă se gândi o secundă.

— Nu am văzut niciun semn că ar fi avut de gând să joace rolul cavalerului galant.

— Da, este greu de imaginat, spuse Suzette, ridicând uşor din umeri. Poate că instinctul mă înşală. Domnul Broyard este sau a fost un *maître d'armes* cu un considerabil număr de adepţi şi cu ambiţia de a fi cât mai mare. Acesta este un motiv destul de bun ca să încerce să obţină o provocare.

— Dar nu avea cum să ştie că prin mine va ajunge la Silver Shadow.

Suzette îi aruncă o privire.

— Aşa?

— Cum să fi ştiut? Înţelegerea dintre mine şi domnul de Silva a fost privată. A fost cât se poate de discret.

— Să vă târască pe ringul de dans la un bal public este discreţie? Şi mă întreb ce va mai face în continuare. Sau ce se va întâmpla când tatăl dumneavoastră va afla de vals.

Roşeaţa se răspândi pe chipul Celinei.

— Amândoi purtam mască, dacă îţi mai aminteşti, iar dansul a fost făcut cu bune intenţii. Oricum, provocarea fusese deja lansată.

— Adevărat. Suzette ridică din nou boneta rătăcită şi se

îndreptă spre dormitor. Atunci nu pot să presupun decât că domnul Broyard v-a acostat din motive obişnuite.

Celina se chinui să fie de acord, deşi i se părea mult prea simplu.

Suzette se opri când ajunse în pragul uşii.

— Înţelegeţi că situaţia s-a schimbat de la ultima provocare? Duelul, alături de senzaţionala desfăşurare a celor ce deja au avut loc, va fi dezbătut la fiecare masă luată în Vieux Carré.

— Da, spuse Celina recunoscând, încruntată, în timp ce se uita spre curtea însorită care se întindea sub balcon. Oamenii vor vorbi, şi era posibil ca ea să fie centrul acestor conversaţii, chiar dacă doar o singură persoană o recunoscuse. Se uită din nou spre cameristă. Ai menţionat mai devreme posibilitatea unei misiuni?

— Mă duc, mă duc, spuse Suzette. Deşi să ne rugăm ca toată lumea să creadă că mă fâţâi în sus şi în jos prin Passage de la Bourse datorită interesului meu faţă de servitorul domnului de Silva, în locul interesului dumneavoastră faţă de *maître*.

Trecu ceva timp înainte să se întoarcă Suzette. Era puţin cam răvăşită, cu buzele umflate şi veşti prea puţin bune. Rio avea umărul străpuns de spada lui Broyard, Chirurgul se ocupase de el pe câmpul de luptă, dar nu se întorsese încă acasă. Asta era tot ce ştia Olivier sau cel puţin asta era tot ce îi spusese.

Celina spumega, mormăind cu respiraţia întretăiată despre lipsa de curtoazie a unor bărbaţi precum Rio şi Denys, care nu se puteau smulge prea mult timp de la divertismentul lor ca să le aducă alinare. Nu doar era foarte nedrept faptul că nu putea asista la duel, dar i se mai nega şi acela de a avea ştiri directe despre el. Apoi, după mai puţin de o jumătate de oră, sosi un pachet. Adus de un tânăr, fiul unuia dintre italienii care vindeau flori şi legume în piaţa Levee, era un trandafir roşu, înconjurat de rozmarin şi legat cu o panglică albastră.

Furia Celinei se stinse. Învârtind trandafirul în mâini, rămase o vreme privindu-l. Rozmarin, pentru aducere-aminte. De fapt, Rio nu uitase că aştepta veşti. Dar să dăruieşti un singur trandafir roşu însemna să îţi dai inima. Atunci ce însemna floarea? Ce trebuiau să îi comunice toate acestea? Oare însemnau ceva, în afară de un simplu flirt al unui bărbat cu o reputaţie de amant, un Silver Shadow ale cărui mişcări cu spada erau atât de rapide, încât nu puteau fi văzute, şi care intra şi ieşea din alte paturi mai repede decât din propriul pat?

În cursul dimineţii, Celina trimise după o croitoreasă, o femeie

liberă, de culoare, care luă măsurile ferestrelor din dormitorul ei cu o bucată de sfoară, înainte să se lanseze într-o discuţie lungă legată de galerie şi mărimea tivului, întâlnirea a fost întreruptă de sosirea unor musafiri, iar Celina se alătură mătuşii ei în salon, lăsând-o pe Suzette să o servească cu ceva pe croitoreasă, înainte de a o trimite acasă cu bucata de muselină.

Nu era o zi obişnuită de vizită. Dacă ar fi fost după ea, Celina i-ar fi cerut lui Mortimer să îi refuze politicos şi să ia cărţile de vizită ale musafirilor. Totuşi, mătuşa ei era mult prea încântată să se afle în compania unor prieteni vârstnici şi mult prea curioasă să afle motivul venirii lor pentru a renunţa la plăcerea vizitei.

Celina putea ghici ce anume le adusese pe cele două doamne în vârstă. Ar fi trebuit să îi spună mătuşii Marie Rose despre evenimentele petrecute cu o seară în urmă, în loc să fugă din casă înainte să se fi ridicat mătuşa din pat. Amânase totul pentru prea mult timp, iar acum va suporta consecinţele.

Ochii vizitatoarelor erau strălucitori şi o devorau pe Celina, în timp ce aceasta li se alătura în salon. Totuşi, continuară să vorbească despre lucrurile obişnuite: un accident cu o trăsură pe drumul dinspre râu, una sau două doamne erau însărcinate cu al treilea sau al patrulea copil, prieteni care aveau dureri de gât sau la *grippe*. Mătuşa ei flecărea cu elan, dar uimirea ei creştea în mod evident din moment ce normala jumătate de oră dedicată pentru asemenea întâlniri trecuse fără nicio explicaţie adevărată şi fără niciun semn de plecare.

Celina îşi dădu seama, într-un final, că prezenţa ei le împiedica pe vârstnicele doamne. Din moment ce erau prietenele mătuşii ei şi pentru că demonstrase respectul cuvenit, nu mai era obligată să rămână. Îndreptându-se spre inevitabil, găsi o scuză şi le părăsi.

În momentul în care uşa de la intrare se închise în urma musafirelor, mătuşa Marie Rose o căută pe Celina în locul în care se refugiase, cel mai îndepărtat colţ al galeriei din faţă.

— Ce imprudenţă! exclamă, venind spre ea cu obrajii aprinşi. Cele două scorpii chiar credeau că o să te bârfesc pe la spate, să le umplu urechile cu problemele tale. Nu am fost atât de linguşită niciodată în viaţa mea!

— Să bârfeşti?! Celina simţi cum i se strânge stomacul.

— Un alt duel purtat de această teribilă persoană, Silver Shadow, iar tu se presupune că ai fi centrul afacerii. Ridicol! Poţi să fii

sigură că asta le-am spus-o, şi multe altele pe lângă.

— Oh, mătuşă Marie Rose. Îmi pare atât de rău.

Culoarea se scurse de pe faţa femeii. Făcu doi paşi împleticiţi şi căzu pe scaunul din trestie împletită aflat vizavi de Celina.

— Să nu îmi spui că este adevărat!

— Mă tem că ar putea fi, răspunse Celina, încercând să ia o mână a mătuşii sale. Dar mai întâi trebuie să îmi povesteşti exact ce anume s-a spus.

— Că ai fost văzută seara trecută la un bal public, o situaţie vulgară în care tu ai provocat o altă ceartă între domnul de Silva şi un anume Broyard. Oh, chere, spune-mi că nu ai fost acolo.

— Nu pot să fac asta, dar am fost mascată şi nu mi-am înlăturat nicio secundă masca.

— Inutil, absolut inutil. Eşti mult prea distinsă, draga mea inimioară. În plus, Denys era în apropiere, la fel şi contele, deci este normal ca oamenii să presupună…

— Da, înţeleg.

— Dar asta nu este tot. Contele a fost mai mult decât comunicativ în legătură cu istoria asta, declarând că problema cu duelul în New Orleans este o barbarie, o parodiere a manierelor care aruncă o lumină proastă asupra unei doamne cinstite pe care intenţionează să o facă soţia lui. Rezultatul este că acum toată lumea ştie că-i vorba despre tine.

— Ce idioţenie, spuse Celina furioasă.

— Foarte adevărat, dar gândeşte-te. Poate că va fi atât de dezgustat, încât va rupe toate discuţiile legate de promisiune!

Celina îşi ridică fruntea.

— Sunt sigură că voi reuşi să supravieţuiesc.

— Dar toată lumea aşteaptă un anunţ interesant, din moment în moment. Dacă se va dovedi că te-a aruncat în dizgraţie, atunci niciun alt bărbat nu te va mai vrea anul acesta, poate niciodată. Faţa mătuşii se schimonosi şi din ochii ei stinşi ţâşniră lacrimi. Te-am dezamăgit, chere, eu, care ar fi trebuit să te apăr de asemenea capcane.

— Cu greu ai fi putut să mă aperi de ceva despre care nu ai ştiut nimic, spuse Celina, alunecând din fotoliu pentru a îngenunchea lângă picioarele mătuşii ei. Nu te necăji, totul va fi în regulă, îmi pare însă rău că a trebuit să afli asta de la altcineva, şi nu de la mine. Dar totul este lipsit de importanţă, o simplă banalitate. Am fost la bal doar ca să îl văd

pe domnul de Silva şi să aflu dacă…

— Nu! Spune-mi că nu ai fost atât de indiscretă?

— Trebuia să îl văd. Este vina mea că a fost forţat se înfrunte atât de mulţi bărbaţi pe câmpul de luptă.

Mătuşa ei gemu şi căzu pe spate în fotoliu.

— Tatăl tău mă va arunca în stradă, ştiu că asta va face. Cu siguranţă va crede că toată această tragedie este în întregime din vina mea.

— Nu, nu, îmi cunoaşte prea bine firea ca să creadă asta. Te rog, nu plânge, spuse ea, luând mâna bătrânei în propria-i mână. Te rog!

— Dar ce scandal! Este îngrozitor. Cum o să mai dăm ochii cu oamenii?

— Nu am făcut nimic, îţi jur!

— Asta nu contează absolut deloc, spuse mătuşa ei. Ai fost acolo, iar asta este suficient ca să te îngroape pentru totdeauna. Oh, draga mea. Trebuia să se ajungă aici, când totul era atât de luminos acum câteva zile?

Celina încă mai încerca să îşi aline mătuşa şi să îi explice cursul evenimentelor care ieşiseră la suprafaţă, când tatăl ei se întoarse acasă din oraş. Amândouă tăcură când îi auziră vocea. Celina crezu că vorbeşte cu Mortimer, dându-i instrucţiuni valetului ca să aducă nişte gustări, în timp ce se descotorosea de pălărie, baston şi mănuşi. Apoi auziră un alt bărbat acceptând invitaţia la un lichior. Vocea trăda o infatuare atât de gravă, încât nu putea fi decât o singură persoană.

— Contele, spuse mătuşa Marie Rose cu disperare în voce. A venit să retragă înţelegerea.

— Să te audă Maica Sfântă, murmură Celina.

— Chere! Muşcă-ţi limba. Îţi spun, dacă te părăseşte acum eşti distrusă.

— Dar liberă, ceea ce nu mi se pare a fi un mare dezastru.

— Ar fi îngrozitor în toate sensurile, spuse pe un ton serios mătuşa Marie Rose. Nu te va mai accepta nimeni. Prietenilor tăi nu li se va mai permite să te viziteze şi nu vor mai fi trimise nici alte invitaţii. Ai fi ca şi moartă.

Mătuşa ei avea dreptate, Celina ştia. Era conştientă că o deranja faptul că va fi subiectul speculaţiilor, va urî să fie ocolită de toţi. Totuşi, nu putea opri speranţa să se ivească.

La aproape zece minute, după ce o tavă cu pahare de vin fusese

dusă în birou, Mortimer veni să spună că prezenţa ei era solicitată acolo. Celina se aştepta oarecum la această solie, aşa că era pregătită. Îşi trecu o cârpă umedă peste faţă, pentru a-şi răcori obrajii fierbinţi şi-şi netezi părul. Îi trecuse prin minte să îşi schimbe rochia, dar renunţă la idee imediat. Nu avea o plăcere deosebită să-l mulţumească pe conte.

Intră în birou în momentul în care tatăl ei îi răspunse la bătaia în uşă. Acesta se ridică, indicându-i un scaun aşezat în faţa biroului său şi alături de cel al contelui. Contele începu să se foiască pe scaunul său, dar ea îl opri ridicând o mână.

— Îţi mulţumesc că ni te-ai alăturat, Celina, îi spuse tatăl ei, în timp ce îşi reluă locul. M-am gândit că este corect să fii prezentă, din moment ce contele a adus o problemă tulburătoare în faţa mea.

Era aşa cum sugerase mătuşa ei. Logodna probabil că va eşua. Îşi controlă expresia ca să îşi ascundă bucuria.

— Da, tată?

— Am înţeles că ai fost la balul din seara trecută, unul cu care ştiai că nici eu şi nici mătuşa ta nu vom fi de acord. Este posibil acest lucru?

— A fost doar un impuls, papa, ca să văd cum sunt organizate astfel de evenimente. Îţi jur că nu a fost nimic rău.

— Dacă ai fi crezut că voi fi de acord, nu ai fi aşteptat până când mătuşa ta a avut alte îndatoriri.

Ea îşi plecă privirea.

— Da, iartă-mă.

— Sunt dezamăgit de tine şi pentru că l-ai implicat pe Denys în afacerea asta. Nu te deranja să negi, pentru că ştiu că nu te-ar fi însoţit fără o rugăminte din partea ta. Oricum, ceea ce poate fi considerat acceptabil pentru el, ca tânăr bărbat, nu are nicio legătură cu ceea ce o femeie sub protecţie poate face fără să atragă consecinţe.

Celina strânse din dinţi, reprimându-şi nevoia de a vorbi. Nu va folosi la nimic, ar putea chiar să facă mai rău. Să fie mustrată în faţa contelui era dureros, mai ales că privirea lui sugera că este de acord. Cu toate acestea, se va termina în curând, iar rezultatul merita stânjeneala.

Tatăl ei se întoarse spre musafir.

— Îmi spuneaţi despre evenimentele care au avut ca rezultat al faptului că fiica mea a fost implicată într-o ceartă, *Monsieur le Comte*,

spuse el, folosind formula în franceză pentru a i se adresa cu titlul pe care îl deţinea. Poate veţi fi bun să continuaţi?

— Desigur, deşi nu îmi face nicio plăcere să fiu eu cel care să vă facă cunoscută această situaţie. Contele îşi scoase batista din mânecă, eliberând o undă de parfum de mosc, înainte de a o folosi să îşi tamponeze transpiraţia de pe buza superioară. Domnişoara Vallier era antrenată într-o conversaţie cu un tânăr domn despre care am crezut că este un prieten de-al fratelui, când a fost abordată de maestrul spadasin, acest Rio de Silva. A solicitat un vals, iar ea l-a refuzat, spre onoarea ei. El a insistat ca să îi schimbe decizia, chiar a îndrăznit să îşi pună mâna pe braţul domnişoarei. Protestul ei a atras atenţia unui alt maestru spadasin, domnul Aristide Broyard. S-a iscat o altercaţie când Broyard a protestat faţă de lipsa de maniere a lui de Silva.

— Nu, nu a fost deloc aşa, începu Celina.

Tatăl ei îi aruncă o privire severă.

— Permite contelui să vorbească, te rog.

— Dar, papa…

— Cu siguranţă că ai jigni un oaspete onorabil, sugerând că nu spune adevărul? Te rog să îi permiţi să continue.

— Cu recunoştinţă, spuse contele, coborându-şi ochii, în timp ce îşi pipăia capul. După cum spuneam, domnul Broyard a protestat că a fost împins intenţionat, şi a simţit că purtarea acestui de Silva necesită o corecţie. Rezultatul a fost o provocare. Apoi, domnişoara Vallier a fost condusă pe ringul de dans de către bărbatul care a acostat-o.

— Asta este total neadevărat. Domnul Broyard a fost cel care nu a acceptat refuzul meu. Domnul de Silva m-a salvat de atenţiile lui supărătoare.

Bărbatul căruia îi era promisă scutură din cap, cu un zâmbet condescendent.

— Sensibilitatea unei domnişoare ca fiica ta depăşeşte stadiul de delicateţe, nu-i aşa, domnule? Mă tem că a fost atât de tulburată de confruntare, încât este confuză.

— Aşa se pare, spuse tatăl ei pe un ton aspru.

— Te asigur că nu sunt, papa, insistă ea, vorbind după ce tatăl ei tăcu, din moment ce pretendentul părea a nu i se adresa direct. Dacă situaţia s-ar fi derulat aşa cum spune contele, poate că s-ar fi simţit impresionat şi ar fi venit el însuşi în ajutorul meu.

Tatăl ei înălţă o sprânceană şi, pentru un moment, ea crezu că a

reuşit să îl convingă.

Contele râse hârâit.

— Broyard avea situaţia sub control. Mai mult, nu eram sigur că, *mademoiselle* îi displace să vadă doi bărbaţi care se luptă pentru ea. Este foarte energică. Mi s-a mai părut şi că era mai degrabă flatată de atenţia unui bărbat cu o reputaţie amoroasă precum cea a lui de Silva.

Celina îşi ţinu respiraţia când auzi o asemenea acuzaţie infamă. Apoi i se adresă tatălui ei:

— Deci am fost abandonată lui de Silva de către conte, care îi permitea altui bărbat să îmi apere onoarea. Abia dacă este o urmă de surpriză aici, domnule. Este foarte asemănător cu ce s-a întâmplat mai înainte, în situaţia care a provocat duelul dintre Denys şi domnul de Silva.

— Celina! Îţi vei cere scuze imediat pentru insulta pe care ai adus-o onoratului nostru oaspete.

Ea îşi strânse buzele cu putere, şi rămase dreaptă, mândră, pe scaunul ei. Nu îşi va cere niciodată iertare pentru că a spus adevărul.

— Nu o consider o ofensă, spuse contele, fluturându-şi batista, deşi faţa lui căpătase culoarea unei prune coapte. Aş sublinia doar că propriile cuvinte ale lui *mademoiselle* dovedesc faptul că acest de Silva a greşit de prima dată, ceea ce sugerează o vină similară şi de data asta. Dar nu ne vom certa, eu şi viitoarea mea mireasă, din cauza acestor evenimente. Cu tot respectul cuvenit, insist că nu am venit aici ca să cer socoteală acestei minunate creaturi, ci să previn pe viitor astfel de pete pe renumele ei.

— Să îmi cereţi socoteală? repetă ea, întorcându-se spre el. Nu este dreptul dumneavoastră, nici măcar dacă ar fi fost cazul, ceea ce nu este!

— Vă înşelaţi, cred. Zâmbetul lui avea o urmă de triumf. Chiar în acest moment am semnat contractul de căsătorie. Suntem uniţi ca soţ şi soţie, după lege, chiar dacă nu şi în ochii Bisericii. Asta îmi dă dreptul.

Celina îşi simţi inima zbătându-i-se ca o pasăre în colivie. Întorcându-se spre tatăl ei, întrebă:

— Este adevărat?

— Adevărat, chere, sau va fi când vei semna şi tu.

— Atunci nu o voi face.

Contele răbufni, răspunzând înainte ca tatăl ei să poată vorbi.

— Trebuie, *mademoiselle*. Scandalul cauzat de neatenţia dumneavoastră voită faţă de convenienţe o fac imperativă.

— Contele are dreptate, spuse tatăl ei, cu un suspin. Problema a fost stabilită între noi. Ar trebui să fii recunoscătoare că încă mai doreşte să te însoţească la altar.

— Sunt chiar mai dispus decât oricând, spuse moale contele. De fapt, abia aştept să revendic o soţie atât de atrăgătoare, pentru a cărei favoare bărbaţii se luptă cu spada în mână. Oricum, ca să nu riscăm alte scandaluri, propun ca ceremonia să aibă loc repede. Vinerea viitoare, să spunem, domnule Vallier?

— Nu!

Tatăl ei părea hotărât.

— Propunerea este de apreciat.

— Dar vineri este ziua spânzuratului! exclamă Celina, agăţându-se de prima scuză care îi veni în minte.

— Poftim?

Tatăl ei făcu un gest dezarmat.

— Mă scuzaţi, *Monsieur le Comte*, dar există obiceiul de a se evita căsătoriile vinerea. Odată aceasta era ziua în care aveau loc execuţiile la Place d'Armes, în faţa catedralei. Faptul că primul lucru pe care îl vedea o mireasă când ieşea din biserică era un individ spânzurat nu era considerat de bun augur pentru căsătorie. Superstiţiile legate de această zi s-au păstrat.

— Atunci sâmbătă, spuse contele cu o nerăbdare cu greu ascunsă. Hai să fie sâmbătă dimineaţa, devreme.

Celina abia dacă putea percepe faptul că viitorul ei era decis într-o manieră atât de precipitată. Se înclină în faţă în scaun.

— Nu voi putea fi gata într-un timp atât de scurt. Mai mult decât atât, o asemenea grabă ar face ca toată lumea să creadă că avem ceva de care să ne fie ruşine. Te rog, papa, aş dori să îţi vorbesc între patru ochi.

— Pentru ce? întrebă el. Totul a fost deja aranjat.

— Dar nu doresc să mă căsătoresc.

— Va trebui să te măriţi la un moment dat, iar contele

— Nu vreau să fiu contesă! Era tot ce putea să spună deschis, fără să îl înfurie pe tatăl ei atât de mult, încât să i se ceară supunere absolută.

— Atunci bănuiesc că îţi doreşti să ajungi soţia unui maestru

spadasin, spuse pufnind contele de Lérida.

— Absolut deloc. Privirea pe care i-o adresă era plină de dispreţ fierbinte. Domnul de Silva este mult prea susceptibil pentru a mă aştepta la acest lucru.

Contele se uită spre tatăl ei.

— Influenţa acestui maestru spadasin o depăşeşte în acest moment pe a mea, înţelegeţi? Până la urmă, va fugi cu el. Lăsaţi-o să se căsătorească cu mine sâmbăta viitoare şi vă garantez că o astfel de nebunie îşi va afla sfârşitul.

— Nu!

— Celina Celeste Amalie Vallier! Faptul că îi folosise întregul nume era un avertisment, dar unul căruia nu i se putea supune.

— Asta este împotriva voinţei mele, papa. Să semnez contractul înseamnă să renunţ la viaţă.

— Dramatism curat, chere, spuse el cu buzele strânse. O femeie are nevoie de un soţ.

— Nu acest bărbat şi nu în felul acesta, spuse ea, cu încăpăţânare.

— Eşti mult prea tânără ca să gândeşti. Permite-mi să ştiu ce este cel mai bine pentru tine.

— Ştiu că te gândeşti la ce este mai bine pentru mine, dar pot să îţi spun că greşeşti.

Contele îşi drese vocea, întrerupând discuţia.

— Îmi permiteţi, *monsieur*?

— Vă rog.

— Lăsaţi-mă să îmi pledez cauza, vă rog. Acum, că logodna este oficială, nu ar trebui să fie obstacole în calea câtorva minute petrecute singur cu viitoarea mea mireasă.

Tatăl cântări numai un moment solicitarea, înainte de a se ridica în picioare.

— Nu văd niciunul pentru un om ca dumneavoastră.

Panica ameninţa să o sugrume pe Celina. Înainte să găsească cuvintele potrivite pentru un nou protest, tatăl ei ieşi pe uşă şi o închise în urma lui, lăsând-o cu contele.

O tăcere apăsătoare se instală în încăpere. Celina putea nuzi voci în altă parte a casei, zgomotul uşor al vântului prin stejarul din faţă, huruitul unei trăsuri pe pietrişul străzii şi uguitul păsărilor în porumbarul din spatele grajdului. La sosirea contelui focul fusese

aprins în şemineu, dar nu avusese timp să înlăture umezeala din aer. Simţi răcoarea, în timp ce îşi strângea mâinile în poală, uitându-se în jos, spre ele, şi încercând să găsească o cale de a scăpa atât din birou, dar şi de căsătorie. Nu era decât una.

Contele se ridică de pe scaun şi se deplasă către fereastra care dădea spre curte. Rămase acolo, privind un timp afară sau poate uitându-se la tatăl ei care se retrăgea spre galeria de la etaj, înainte să se întoarcă spre ea.

— Nu sunt prost, spuse el, adoptând o poziţie ţeapănă, îmi dau seama că femeile tinere visează la bărbaţi frumoşi care să le curteze cu vorbe înflorite şi promisiuni despre devoţiunea lor fără de sfârşit. Dar asemenea lucruri dispar după câţiva ani de la căsătorie, şi ce le mai rămâne? Respectul şi circumstanţele confortabile şi, uneori, poziţia înaltă, dacă sunt norocoase. Acestea sunt lucrurile pe care ţi le pot oferi.

— Sunt conştientă… începu ea.

— Permite-mi să termin, te rog. Nu m-am născut conte de Lérida, ştii. Nobil, da, dar nu ca prim-născut destinat să moştenească titlul şi averea tatălui său. Acesta era dreptul fratelui meu mai mare, conform sistemului nostru străvechi *mayorazgo*, care impune ca averea să se transmită in toto, fără nicio divizare, între copiii nobilului. Fratele meu a fost pregătit pentru titlu, a fost crescut să fie un mare hidalgo, păstrător al estancia, stăpân a tot ceea ce se întindea în faţa lui. Eu am fost instruit în a servi sub conducerea lui. I-am servit pe el şi familia lui în modul cel mai umil, pentru că eram al doilea fiu.

Pentru prima oară de când se întâlniseră, ea văzu o umbră de demnitate în comportamentul lui şi recunoscu sinceritate pe faţa lui. Suferise sub comanda fratelui său, îşi spuse. Poate că nu fizic, ci într-o mie şi una de feluri mărunte, umilinţe pe care cei care aflaţi pe poziţii de putere le impun inevitabil celor care sunt în subordinea lor. Era o imagine care îi crea un disconfort, din moment ce nu avea nicio intenţie să simtă simpatie.

— Îmi pare rău, spuse ea, dar nu reuşesc să îmi dau seama cum m-ar putea afecta pe mine aceste lucruri.

— Vorbesc despre situaţia mea şi despre felul în care ea s-a schimbat total. Pentru că trebuie să ştii că un accident mi-a răpit fratele şi familia lui. Dintr-odată, averea şi puterea care fuseseră ale lui mi-au revenit mie. Eram nepregătit, abia capabil să îmi recunosc

poziţia nouă din cauza durerii, fără nicio poftă să păşesc pe urmele fratelui meu. Totuşi, am fost nevoit să accept provocarea. Deci ştiu ce înseamnă să treci de la o viaţă simplă la una complicată. Îţi înţeleg teama. Dar voi fi lângă tine, te voi sprijini în timp ce te vei bucura de avântul spre acest statut nobil care te aşteaptă. Vei găsi că este compensată lipsa de tinereţe şi frumuseţe de partea cealaltă a mesei de la micul dejun, îţi jur asta. Şi dă-mi voie să te liniştesc în privinţa asta. Vei avea un soţ viril.

L-ar fi plăcut mai mult dacă nu ar fi rostit ultima propoziţie. Nimic nu o putea convinge să îi accepte cererea.

— Nu am nevoie de onoruri, *monsieur*. Şi nicio faţă frumoasă nu are o importanţă deosebită pentru mine. Dar doresc să simt mai mult decât simplă toleranţă pentru bărbatul cu care mă voi căsători.

El făcu un pas spre ea, cu o expresie concentrată.

— Asta este ceva ce va veni în timp.

— Pare… destul de puţin probabil.

— Doriţi o demonstraţie? Asta se poate aranja.

Flacăra luminoasă din ochii lui îi trimise semnale de nelinişte prin vene. Ridicându-se din scaun, îl aşeză între ei.

— Tot ceea ce solicit, spuse ea cu o pauză în respiraţie.

— Prostii. Păşi mai aproape. Întinzând o mână, îşi strânsese degetele pe încheietura mâinii ei care rămăsese pe spătarul scaunului. Pasiunea din patul conjugal făureşte o legătură între soţ şi soţie. Este un lucru cu o putere deosebită, de o forţă aproape copleşitoare. Cred că o demonstraţie ar fi de ajutor.

— Absolut deloc, vă jur! De ce v-aţi dori să emiteţi pretenţii asupra unei mirese fără tragere de inimă este peste putinţa mea de a înţelege. La fel de mult cum este un mister pentru mine de ce anume doriţi o alianţă aici, în New Orleans, când, probabil, cunoaşteţi cele mai respectabile femei din Spania. Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre dumneavoastră, monsieur. Îşi smuci încheietura, încercând să se elibereze din strânsoarea lui, dar el o strânse atât de tare, încât începu să îşi simtă degetele amorţite.

— M-am gândit numai la investiţie, până în momentul în care te-am văzut pe tine, spuse el, lingându-şi buzele groase, aşa încât acum arătau umede şi roşii. Frumuseţea ta m-a fermecat. Asta mi-a reamintit datoria faţă de numele meu, ceea ce include şi responsabilitatea de a avea un moştenitor.

— Trebuie să căutaţi în altă parte. Îşi smuci braţul din strânsoarea lui, în timp ce se strecura în spatele scaunului dintre ei, ca să se sprijine cu abdomenul de el. Lăsaţi-mă să plec, domnule, altfel am să strig.

— Crezi că va veni cineva? Crezi că tatăl tău nu mi-a înţeles intenţiile când am spus că doresc să-mi susţin cauza? S-a terminat cu rezistenţa asta prostească. Vino la mine.

— Uitaţi un lucru, *monsieur*! Mătuşa mea va fi trimisă să ne însoţească. Veţi fi descoperit. Spera cu ardoare că era adevărat, se ruga ca tatăl ei să nu o lase totuşi prea mult timp pradă atenţiilor contelui.

Rezistenţa ei părea să îl incite pe conte. Ochii lui luceau şi strânsoarea devenea mai puternică. Dintr-odată, înlătură scaunul din calea sa şi o trase lângă el. Mirosul corpului său, amestecat cu un iz cald de lână şi vin dulce, îi bombardă simţurile. Îi putea simţi forma rotundă a pântecului apăsându-se obscen de partea de jos a corpului ei. Greutatea lui masivă şi puternică, braţele grele o sufocau, în timp ce orbecăia neîndemânatic în spatele capului ei, încercând să o silească să şi-l ridice pentru a-i întâlni gura umedă. Orbită, fără să poată respira, se răsuci în strânsoarea lui, un gust amar ridicându-i-se în gât, din cauza dezgustului. Sunetul pârâit al unei cusături slăbite de la umărul rochiei ei îi provocă o explozie de panică.

Îi eliberă încheietura, pe care el încerca să o apuce mai strâns. Imediat ce avu mâna liberă, ea îşi repezi degetele încordate, ţintind ochii lui. Unghiile ei îl izbiră în plină faţă. El scoase un ţipăt ascuţit şi se dădu înapoi.

Celina ţâşni de lângă el încercând să pună între ei o distanţă sigură. Pentru un moment, se uitară unul la celălalt. El îşi ridică o mână spre faţă, atingând panicat zgârieturile, uitându-se apoi la urmele de sânge care îi apărură pe vârful degetelor. Furia îşi făcu apariţia în ochii lui.

L'area să respire ca un taur gata să atace, în timp ce ea îl privea.

— Celina! Mătuşa Marie Rose strigă cu o voce gâtuită din cadrul uşii. Sunt aici, ma chère. Intră cu mişcări grăbite. Conte de Lérida, ca stăpână a acestei case, sunt şocată. O asemenea familiaritate la care tocmai am fost martoră nu este permisă. Tatăl Celinei poate că este suficient de deschis ca să permită o asemenea abordare, dar

— Draga mea doamnă, începu el.

— Nu, *monsieur*, nu vreau să aud nicio scuză. Nu sunteţi încă

soţul nepoatei mele. Dacă nu vă puteţi abţine, atunci va trebui să plecaţi.

Furia încă mocnea pe faţa contelui, dar se pare că recunoştea înfrângerea atunci când o întâmpina.

— Iertaţi-mă, madame, *mademoiselle*, spuse el printre dinţi. Pentru un moment, mi-am pierdut cumpătul.

Mătuşa ei se întoarse spre ea.

— Celina?

— Da, desigur, spuse ea, cu o mână pe abdomen, unde nervii încă o mai deranjau. Cred că ar fi cel mai bine dacă oaspetele ne-ar părăsi acum.

Mătuşa se întoarse către nobil, a cărui respiraţie grea încă mai putea fi auzită.

— Regret necesitatea acestui gest, *monsieur*, dar trebuie să vă spunem la revedere. În absenţa dumneavoastră, mă voi strădui să aflu dacă aveţi vreo şansă pentru solicitarea pe care o faceţi.

— Pentru asta vă voi fi recunoscător, spuse el cu o voce uşor sarcastică. Servitorul dumneavoastră, madame.

Se întoarse spre Celina, înclinându-şi partea de sus a corpului cu o plecăciune ţeapănă.

— Şi al dumneavoastră, *mademoiselle*.

Celina şi mătuşa ei păstrară tăcerea până când el se întoarse cu o demnitate greoaie şi părăsi camera. Paşii lui răsunară de-a lungul galeriei, apoi putu fi auzit coborând în curte. Mătuşa Marie Rose se întoarse spre ea şi îşi deschise braţele.

— Slavă Domnului că ai sosit la timp, spuse Celina oftând uşurată când ajunse lângă mătuşa ei.

— Oare ce îi face pe bărbaţi să creadă că le este permis un asemenea comportament?

— Ego-ul, bănuiesc. Consideră foarte important faptul că este conte. Dar nu mai contează. Ai fost formidabilă, ma chère tante. Sunt uimită de felul în care i-ai ţinut piept.

— Adevărat, şi eu sunt uimită, dar nu puteam să te dezamăgesc din nou. Mătuşa ei scoase un suspin tremurat. Eşti puiul meu, Celina, şi niciun bărbat nu se va folosi de tine cât timp sunt în viaţă, nu, nici măcar dacă îţi este logodnic şi nobil, pe deasupra. Tremur când mă gândesc că ai îndurat o asemenea insultă.

Pentru un moment, amintirea unei alte îmbrăţişări îi bântui

mintea Celinei. Acele câteva minute pe care le petrecuse în braţele lui Rio de Silva, atingerea gurii lui, nu fuseseră înfricoşătoare. În ciuda a ceea ce mătuşa ei spusese mai devreme, se părea că îmbrăţişările bărbaţilor nu erau la fel, indiferent dacă se petreceau în întuneric sau pe lumină. Un fior uşor îi coborî pe şira spinării.

— Uite, ştiam că eşti mai supărată decât laşi să se vadă, spuse mătuşa ei, strângând-o din nou cu putere.

Senzaţia de speranţă era caldă încă, învolburându-se uşor înăuntrul ei.

— Poate acum vei începe să înţelegi obiecţiunile mele faţă de conte.

— De fapt, le-am înţeles dintotdeauna. Diferenţa de vârstă, poziţia diferită şi severitatea pe care căsătoria o va impune în familia voastră – toate acestea sunt considerente serioase. Şi totuşi ar fi o prostie să laşi să te afecteze prea mult ceea ce tocmai s-a întâmplat. Bărbaţii sunt creaturi impetuoase şi adesea dominaţi de dorinţele lor.

— Nu se poate să spui că încă ar trebui să îl accept!

— Poate că se va mai domoli dacă vă cunoaşteţi, spuse mătuşa ei, dar vorbele erau mai optimiste decât expresia feţei sale. Nu pot decât să mă minunez că tatăl tău nu a ales pe cineva mai potrivit, oricum, un tânăr care să te adore şi să fie mândru să te aibă lângă el.

Celina ezită, apoi spuse repede:

— Mă întrebam dacă s-a deranjat să verifice referinţele contelui.

— Persoane de talia contelui de Lérida rareori prezintă referinţe, iubito. Nici nu sunt necesare. Numeroase persoane din New Orleans au legături în Spania de multă vreme. Mulţi ştiu despre el, despre averea şi poziţia lui la curte. O doamnă din cercul meu de cunoştinţe vorbea despre asta acum câteva zile, la întâlnirea de cusut pentru orfani.

— Poate, dar nu există nicio cale de a fi siguri?

Mila umbri faţa mătuşii sale.

— Mă tem că te zbaţi degeaba între corzi.

— Nimic, cred, dacă asta te va face să accepţi logodna propusă.

— Vrei să verifici? Oh, mătuşă Marie Rose!

— Nu pot să îţi promit nimic.

Cuvintele mătuşii ei erau un semn important cu privire la cât de puţin aştepta să afle în favoarea discreditării contelui.

— Orice veste cât de mică va fi bine-venită, chiar şi confirmarea

faptului că este aşa cum se spune.

— Foarte bine, zise mătuşa, fără bucurie. Dă-mi voie să mă gândesc puţin şi vom vedea.

Promisiunea de ajutor făcută de mătuşa Marie Rose în ciuda tatălui ei era curajoasă, iar Celina o felicită pentru asta. Totuşi, nu putea să îşi încredinţeze viitorul unei asemenea şanse firave.

Trebuia să facă ceva mai mult. Aranjamentele erau stabilite, din momentul în care îl vizitase pe Rio de Silva la sală. Tot ceea ce trebuia era să acţioneze.

Avea puţin timp, dacă va fi nevoită să se căsătorească sâmbăta viitoare. Nu suferea amânare, indiferent de ce va trebui să întreprindă.

8

Trebuie să merg din nou acolo.

Rio îşi puse paharul pe masă şi se ridică în picioare, în cursul ultimei ore tot spusese că trebuie să plece. De data asta chiar avea de gând să o facă.

Se opriseră la casa de lângă Allard Oaks, pentru a bea ceva ca să sărbătorească, să ia micul dejun şi să aibă puţină linişte, şi unde medicul să îi poată îngriji în continuare rana din umărul stâng. Mâncarea venise cu întârziere, băuturile se înmulţiseră şi părea că sunt prea puţine motive pentru a pleca. Acum, masa era plină de pahare şi farfurii, iar el era ghiftuit. Dacă şi Caid voia să meargă cu el şi dacă Vallier dorea să îl ducă cu trăsura familiei, foarte bine. Dacă nu, va găsi singur o cale să se întoarcă în oraş.

— Am terminat, spuse Caid, golindu-şi paharul şi împingându-şi scaunul înapoi.

— La fel şi eu. Denys Vallier se uită în jur după bastonul său, pe care îl lăsase la intrare.

Mişcările tânărului erau controlate, iar Rio nu credea că era ameţit cu adevărat. Un alt spectator nu era tocmai aşa de sobru. Îşi ridică paharul, privindu-i cu ochi împăienjeniţi, binevoitori.

— Un ultim toast pentru măreaţa victoriei asupra lui Broyard.

— Altă dată, prietene, îi răspunse Rio, cu o voce mult mai rece decât intenţionase. Mai am nişte treburi în oraş.

— Pun pariu că ai. Celălalt bărbat scoase un hohot de râs întrerupt de sughiţ.

Rio schiţă cea mai scurtă plecăciune şi se întoarse fără să răspundă. Era mai bine decât să acţioneze conform primului său

impuls, care însemna să îi bage paharul pe gât.

Avea nevoie de sclivisiţi şi filfizoni ca acest bărbat, de cei care credeau că sunt foarte importanţi doar pentru că veneau la sala lui. Banii lor îl ajutau să îşi plătească facturile, iar fâţâiala lor îi confirma reputaţia de maestru spadasin. Cu toate astea, faptul că le suporta prezenţa îi punea răbdarea la încercare, mai ales în starea lui de spirit din acel moment.

Muşchii îi erau crispaţi, umărul îl durea, pulsând cu o frecvenţă bolnăvicioasă, şi era conştient de oboseala acumulată la cele câteva întâlniri din ultimele dimineţi, însă, mai mult decât atât, era dispreţul adânc ce îl cuprindea adesea după un duel. Nu fusese crescut să îşi câştige pâinea de zi cu zi hăcuind bărbaţi. Nu era niciodată mai conştient de acest lucru decât după ce îşi mânjea din nou sabia cu sânge.

Partida fusese o luptă crudă, iar rezultatul ei nesigur, până la sfârşit. Broyard tocmai îi ţintea inima în momentul în care el îi străpunsese plămânul, aşa că îi rănise numai umărul. Dacă spada rivalului ar fi fost doar o idee mai rapidă, l-ar fi omorât.

O înfruntare între doi maeştri era întotdeauna mai dificilă. Numai când o făceau de plăcere era posibil să se spună care dintre ei avea mai multă îndemânare, o putere mai mare sau ştia mai multe trucuri. Chiar şi atunci, o mie de detalii mărunte puteau înclina balanţa – unghiul razelor soarelui, înălţimea ierbii, cât de mult sau de puţin mâncase adversarul, cât băuse sau dormise în noaptea precedentă, ce era în mintea lui. Broyard fusese bun. Într-un final, căzuse victimă nevoii lui de a poza în faţa audienţei. Asaltul lui indusese un surplus de exagerare care îi slăbise forţa şi eforturile. Concentrarea îi fusese distrasă în acea secundă tranşantă, şi asta îi permisese să îi penetreze garda.

Spada atinsese plămânul bărbatului, îşi spuse Rio. Chiar dacă Broyard îşi va reveni după rană, era puţin probabil că va mai putea să se întoarcă pe câmpul de luptă. Spada subţire fusese adusă de însuşi maestrul spadasin, dar Rio nu era mândru de rezultat.

Se întreba ce părere are Celina Vallier despre toate astea.

Nevoia de a şti, de a afla dacă va descoperi aprobare sau repulsie pe faţa ei, când se vor întâlni din nou era atât de puternică, încât mare parte din drumul spre oraş se gândi cum să găsească o scuză pentru a-l însoţi pe Vallier acasă. Era destul de riscant. Trebuia

să îşi înfrâneze dorinţele, să aştepte fiecare lucru la timpul lui.

Întâlnirea cu Celina se va produce. Va avea el grijă.

Abia a doua noapte după duel reuşi să găsească oportunitatea. Suzette îl informase pe Olivier că stăpâna ei va petrece o noapte acasă. Olivier aranjase să îşi întâlnească noua iubită, din moment ce era duminică şi va fi liberă. Uşa îngustă inclusă în tăblia imensă din fier forjat a porţilor mari pentru trăsură va fi deschisă pentru intrarea majordomului, iar Olivier nu o va încuia în urma lui.

Rio ar fi putut urca din nou în dormitorul Celinei prin balcon, dar era suficient de precaut să nu folosească de două ori aceeaşi cale. Era uşor să fie zărit din stradă sau poate de la una dintre ferestrele caselor de vizavi. În plus, posibilitatea de a fi auzit sau întrerupt, la fel cum se întâmplase înainte, era prea mare. Nu îi păsa de el, dar aproape că o compromisese pe Celina, acţionând aşa cum o făcuse la balul public.

Era aproape miezul nopţii când Rio trecu pe lângă casă. Se uită prin crăpătura porţii, în curtea interioară. Totul era tăcut şi liniştit, sub strălucirea razelor lunii; nu se mişca nimic în zona apropiată sau în umbrele adânci lăsate de stejarul cel mare din apropiere.

Şi strada era pustie, iar ferestrele caselor de vizavi închise şi întunecate. Luminile lămpilor se strecurau din spatele draperiilor casei Vallier, inclusiv de la ferestrele dormitorului Celinei. Deschise poarta cu grijă, dar aceasta tot scoase un sunet slab de protest. Îi trecu prin cap, în timp ce intra pe poartă, să o sfătuiască pe Suzette să ungă balamalele cu săpun. Mişcându-se încet de-a lungul culoarului, făcu o pauză pentru a-şi analiza opţiunile până ajunse lângă scările ce se înălţau spre etajul superior.

Putea să îi caute pe Suzette şi pe Olivier, ca să trimită camerista după stăpâna ei, sau să urce scările şi să o caute pe Celina, cu speranţa că va fi singură, sau chiar să bată la uşa franţuzească pentru a-i atrage atenţia. Prima alegere era cea mai sigură, dar se săturase de atâta precauţie.

Se auziră paşi în galeria de la etajul de deasupra. Cineva cobora scările. Se dădu înapoi şi îşi lipi spatele de perete.

În capătul scărilor apăru mai întâi tivul unei rochii, umflându-se pentru a lăsa la iveală o spumă dantelată de jupoane şi un pantof. Prinse o scurtă imagine a unui ciorap de mătase albă, întins elegant pe glezna ei, şi Celina apăru în raza lui vizuală. Capul îi era aplecat căci se

uita pe unde călca, venind în grabă.

Făcu un pas mare în faţă când ea ajunse lângă el. Înfăşurându-şi un braţ în jurul taliei ei, o ridică şi o trase în umbra de sub casa scărilor.

Cele mai multe femei ar fi ţipat sau s-ar fi luptat cu el. Ea doar tresări convulsiv şi se agăţă de reverele hainei, în timp ce el îi permitea să alunece în jos, de-a lungul trupului său, până când picioarele ei atinseră din nou pământul. Era norocos, din moment ce durerea din umăr ar fi făcut îndoielnic rezultatul unei posibile lupte. El o eliberă, încet, punându-şi o mână deasupra bandajului, în timp ce răsufla adânc din cauza durerii sfâşietoare.

— Te simţi bine? întrebă ea. Chipul său era palid şi serios în lumina slabă ce se strecura din camera care se afla în spatele galeriei aflată deasupra lor.

— Suficient de bine, sau voi fi într-o secundă. Sau poate că nu voi fi. Apropierea ei îi făcea sângele să îi curgă mai iute prin vene. Fiecare inspiraţie îi umplea plămânii cu parfumul Celinei, o dovadă a feminităţii ei, răpitoare, curate.

— Ştiu că ai fost rănit. Pot să fac ceva ca să te ajut?

— Nimic. Eu doar… am uitat. Era un lucru prea idiot pentru a fi spus, dar era adevărul pur. Fusese mult prea concentrat să o tragă lângă el, în ascunzătoare, mult prea conştient de moliciunea ei în braţele sale, de fineţea taliei şi de voluptatea pieptului ei.

— O rană de spadă este un lucru atât de comun, încât ţi-a scăpat din vedere.

Pentru o fracţiune de secundă îşi înălţă capul spre ea, simţindu-i răceala vocii.

— Te-am rănit?

— Nu.

— Te-am speriat, atunci?

— Absolut deloc. Ştiam că vei fi aici, pentru că Olivier i-a spus lui Suzette. Mi s-a părut că aud poarta.

Trecu o clipă înainte să înţeleagă sensul cuvintelor.

— Ai venit aici ca să mă întâmpini?

— Mi se pare de preferat faptului de a fi venit tu la

Grija ei pentru reputaţie şi pentru păstrarea secretului întâlnirii lor era remarcabilă. Pentru o clipă se gândise că poate era altceva. Era şi mai nebun pentru că se gândise la aşa ceva.

Se întinse după mâna ei, o duse spre buze, observându-i tremurul slab, care îi spunea că nu este atât de calmă precum voia să pară.

— Dacă aş fi ştiut că vei fi atât de cooperantă, poate că aş fi venit mai devreme.

— Nu era nevoie, îţi jur. Sunt conştientă că ai îndatoriri şi întâlniri care sunt mult mai importante decât liniştirea grijilor mele.

— Ai fost îngrijorată? Trebuia să o întrebe, deşi erau slabe şanse să primească un răspuns cinstit.

— De ce nu aş fi fost, din moment ce eu sunt cauza rănii tale?

Vocea joasă, cu unda de tulburare din ea, îl făcu să îşi simtă pieptul neîncăpător, în timp ce degetele ei neînmănuşate îl aţâţau profund. Pielea ei era mătăsoasă şi fermă, şi nu îşi putea împiedica imaginaţia să meargă mai departe, la fermitatea satinată de sub straturile de haine, la comoara fierbinte şi tandră pe care ar fi descoperit-o înlăturând jupoanele şi dantela, panglicile şi şireturile înnodate. Conştiinţa faptului că numai propriul cod al onoarei îl împiedica să descopere realitatea imaginaţiei sale era ca un cărbune încins care îi ardea creierul.

— Dacă tu eşti cauza, este doar în mod indirect, spuse el fără să insiste. Adevăratul vinovat este Broyard, şi lipsa lui de maniere. Rănile lui sunt cu mult mai grave, ştii. Îmi pare rău că toată situaţia a avut un asemenea deznodământ dramatic, dar nu s-a putut altfel.

— Sunt sigură că nu s-a putut. Eu… nu ţi-am mulţumit pentru că mi-ai apărat onoarea. Te rog să accepţi mulţumirile mele.

— A fost numai datoria faţă de o doamnă.

Ea îşi trase mâna uşor şi îşi aranjă şalul indian, care alunecase pe jumătate pe spate, când el o prinsese.

— Mi se pare ciudat că ai riscat atât de mult, când numai acum câteva zile te luptai cu Denys pentru acelaşi

— Nu a fost la fel, răspunse el pe un ton tăios.

El ezită un moment.

— Te deranjează că eşti cauza unor astfel de întâlniri?

— Sigur că mă deranjează! Nu îmi doresc să fiu responsabilă pentru moartea niciunui bărbat.

— Nimeni nu te va blama. Dacă trebuie să existe o vină, aceasta trebuie să fie adusă Codului Onoarei.

— Asta este o exagerare. Oricum, nu mă ajută deloc şi nu ar fi

fost nicio consolare dacă ai fi murit. La fel şi Broyard, dacă tot a venit vorba.

— Cel puţin acum sunt printre cei pentru care îţi faci griji. Continuă să vorbească pe un ton relaxat, ca şi cum nu ar fi fost schimbate decât galanteriile obişnuite între un bărbat şi o femeie din acelaşi anturaj.

— Am sperat că vei veni, spuse ea, strângându-şi mai tare şalul, ca şi cum i-ar fi fost frig. Problema logodnei mele a ajuns într-un impas. Indiferent cât am încercat, se pare că nu reuşesc să scap de ea fără ajutorul tău.

— Ordonă-mi. Ştiu imediat că disponibilitatea lui era legată de înlăturarea privirii tulburate de pe faţa ei, la fel ea şi de planurile lui. Când se întâmplase asta?

Povestea pe care Celina i-o împărtăşi fu scurtă şi nu tocmai surprinzătoare. Rio o ascultă în tăcere, gânditor. Când ea ajunse la final, el spuse:

— Tatăl tău pare a fi foarte mult sub influenţa contelui.

— Au devenit prieteni apropiaţi, sunt tot timpul împreună. Dar, dacă tu crezi că tatăl meu mai degrabă ar face pe plac contelui, decât propriei fiice, te înşel. Mă iubeşte, şi chiar crede că această căsătorie este în avantajul meu.

— Nu este doar o simplă chestiune de mândrie, să îmbunătăţească statutul familiei? Întrebarea trebuia să fie pusă, în ciuda admiraţiei lui în privinţa modului în care ea îşi apăra părintele.

— Mai este şi asta, desigur, spuse ea cu o uşoară ridicare din umeri. Aici legăturile cu Spania sunt numeroase, din moment ce am fost parte a acestei ţări cu doar câteva zeci de ani în urmă. Un titlu spaniol are o anume distincţie.

— Dar nu şi pentru tine?

Nu se putu împiedica să nu zâmbească uşor când îi constată vehemenţa.

— Cu siguranţă tatăl tău se va înduioşa când va realiza neplăcerea ta.

— Nu îl cunoşti. Este un bărbat maleabil, dar tocmai acest lucru îl face să fie încăpăţânat până la extrem cu cele câteva lucruri pe care ţine să le controleze.

— Chiar te temi că te va sili?

Se depărtă de el cu paşi mărunţi, urmând arcada for mată de

stâlpii care susţineau galeria de la etaj, îndreptându-se către interiorul curţii.

— Nu ştiu, spuse ea peste umăr. Chiar nu ştiu.

— Niciun preot nu va celebra o căsătorie cu o mireasă lipsită de dorinţa de a se căsători, o contrazise el, în timp ce o urma, pentru că nu îşi dorea să lase să se mărească distanţa dintre ei.

— Aşa cum am discutat şi înainte, există căi de a se obţine ce doreşti, spuse ea posomorâtă.

Să accepţi ca soţie o femeie constrânsă era peste puterea de înţelegere a lui Rio, dar existau mulţi bărbaţi mai puţin mofturoşi, mai ales când era la mijloc şi o avere. Nu era simplu să continue să se concentreze pe aceste lucruri, nu când îi urmărea mişcarea ispititoare a şoldurilor care făcea ca rochia să se rotească elegant în jurul ei.

— Ce vei face dacă va recurge la asemenea metode?

— Speram ca înţelegerea noastră să se dovedească un motiv potrivit pentru a anula totul.

— Vrei să spui… Rio se opri, incapabil să îşi găsească cuvintele suficient de inofensive care să exprime ceea ce voia să spună. Inima îi bubuia în piept ca un gong, umplându-i mintea cu o asemenea zarvă, încât nu mai putea gândi.

— Cu siguranţă contele va refuza o mireasă care nu este, care este, una care este mai puţin decât…

— Mai puţin decât ce? întrebă el, când ea făcu o pauză şi se întoarse cu faţa spre el.

— Pură. Mai puţin pură.

Implicaţia din spatele cuvintelor ei era ameţitoare. Dorinţa îl fulgeră ca o tăietură neaşteptată de spadă, lăsându-l fără respiraţie şi fără apărare. În câteva clipe, înfierbântat, era gata să îi îndeplinească orice dorinţă pe care ar fi avut curajul să o exprime. Cu vocea vibrând adânc în piept, spuse într-un sfârşit:

— Mai înainte ai spus, cred, că puritatea sau lipsa ei ar fi o chestiune prea puţin importantă, atâta timp cât se plăteşte dota.

— Era un simplu cinism. În plus, m-am gândit că ar fi ceea ce doreşti să auzi, că ar înlătura orice impediment împotriva… intimităţii dintre noi.

— Prin urmare, ai urmărit să previi această căsătorie, ni ciuda faptului că aş fi vrut sau nu să fiu parte în acest aranjament. Dar cum rămâne cu ceilalţi pretendenţi? Cu siguranţă, vei dori să te căsătoreşti

la un moment dat.

— O să mă călugăresc.

— Imposibil. Reacţia lui era la fel de rapidă, pe cât era de instinctivă.

Îi aruncă o privire caustică, înainte să se întoarcă din nou şi să păşească spre capătul arcadei, intrând în umbra mai întunecată a stejarului înalt ce creştea în apropierea grajdului.

— Dacă tu crezi asta, atunci nu mă cunoşti deloc.

— Ştiu că ar fi o pierdere teribilă. Şi în plus, nu ai temperamentul necesar.

— Negarea de sine şi devoţiunea plină de pasiune nu sunt necesare, spuse ea cu o voce plată. Sunt de preferat un stomac sănătos şi o dispoziţie veselă.

El păşi din nou lângă ea, cu paşi studiaţi, furişaţi.

— Îţi dai seama că ai putea fi silită să aduci dovada stării tale impure?

— Papa mă va crede pe cuvânt.

— Contele nu cred că va fi la fel de înţelegător. Îl blestemă pe acel bărbat cu o vie duşmănie, când se gândi că va trebui să îndure examinarea unui doctor care să confirme că fusese dezvirginată. Era foarte plăcut să îşi imagineze cum el i-ar explora tandru trupul, până în adâncuri, şi cu totul altfel să îşi închipuie un alt bărbat, chiar şi un medic, luându-şi asemenea libertăţi. Lui Rio nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea absolut deloc.

Ea se opri şi se întoarse încă odată cu faţa spre el, cu buzele strânse într-o încruntare rebelă. Apoi îşi feri privirea, cu un suspin.

— Cred că da.

— Ceea ce voiam să subliniez, spuse el blând, este că nu poţi doar să pretinzi asta.

— Nu va fi nimic fals, dacă tu vei avea grijă să îţi respecţi înţelegerea.

În acel moment, Rio prinse cu coada ochiului o mişcare tremurată lângă uşa bucătăriei. O prinse pe Celina de braţ, trăgând-o după el, în timp ce se sprijinea de peretele grajdului. Când el se opri, ea se împiedică. O prinse cu o mână, trăgând-o atât de aproape, încât o lipi de el de la sâni până la genunchi. Rămaseră nemişcaţi, prinşi într-o îmbrăţişare neaşteptată.

Îi putea simţi căldura pielii pe sub corset, curba plină a sânilor,

fermitatea coapselor acoperite de jupoane, îi simţi parfumul slab de petale de trandafir al părului. Buzele ei erau întredeschise, ochii ca nişte lacuri adânci, pline de farmec. Îşi simţi judecata alunecându-i pe un val de pasiune, recunoscând puternica luptă interioară dintre înclinaţie şi voinţă, dorinţă şi principii.

— O pisică, şopti ea, aproape atingându-i gura.

— Ce?

— Acolo.

Era un pisoi gri, care se ondula în jurul coloanelor, înainte de a intra în spaţiul deschis al curţii. Se opri să privească o şopârlă care se strecura spre un loc ascuns, sub una dintre cărămizile înălţate, între rigolele cu apă din interiorul peretelui. După un moment, se mişcă din nou, venind spre locul unde erau ei. Aşezându-se la o distanţă nu foarte mare, îşi linse o labă din faţă, apoi începu să îşi frece urechile şi capul.

— Desigur. O pisică. Vocea lui părea sugrumată. Se mişcă, despărţindu-se de ea, în parte recunoscător de apariţia animalului, care îi dădea şansa de a-şi aduna gândurile. Exact când tu spuneai…

— Da?

— Realizarea înţelegerii este necesară ca să fii eliberată le o puritate nedorită?

Genele ei tremurară, dar ea nu îşi feri privirea.

— Dacă doreşti.

Oh, dorea! Nevoia de a o avea acolo, în întuneric, era atât de puternică, încât îşi simţi trupul cuprins de febră i dureros. Era sigur însă că ea va regreta actul cu fiecare libră a fiinţei ei, imediat ce s-ar fi consumat.

— De ce eu? întrebă el ca să câştige timp şi să respire.

— Tu ai sugerat asta.

— Ca să demonstrez ceva.

— Şi totuşi ai făcut-o, iar eu am fost de acord. Se pare că înţelegerea a fost predestinată, pentru că altfel nu aş fi cutezat niciodată să fac o asemenea propunere unui bărbat.

— Cred că nu. Doar se gândea la asta şi îşi simţea părul ridicându-i-se în cap.

— Atunci eşti perfect pentru asta, aşa se pare, un bărbat cu experienţă la femei, nu un tânăr. Eşti un bărbat temut de alţi bărbaţi, prin urmare, va fi puţin probabil să fii deranjat de repercusiuni. Deşi

eşti renumit pentru cuceririle tale, eviţi tinerele de familie bună, astfel încât nu va fi posibil să ne întâlnim după contactul iniţial şi, aflându-te în afara societăţii obişnuite, vei fi necorespunzător ca soţ.

— Necorespunzător.

— Cel puţin în ochii tatălui meu, spuse ea în grabă.

El zâmbi sardonic.

— Deci ar prefera să te trimită la mănăstire, decât să mă invite să fac parte din familie.

— Te simţi insultat? Am vrut doar să spun…

— Ştiu ce ai vrut să spui, zise el scurt. Înghiţise alte ofense şi înainte şi o va face în continuare. De ce aceasta îl întrista atât de tare nu ar fi putut spune, deşi din partea ei era o presupunere calmă că el nu va avea niciodată vreo pretenţie asupra ei.

— Din cauza asta eşti de acord cu ceea ce am cerut, ca să te ajute să îţi atingi scopul? Instinctul îi spunea că era ceva în spatele faptului că îşi schimbase părerea. Ar fi trebuit să asculte.

— Este atât de îngrozitor?

— Absolut deloc. Dar ar fi fost mai politicos să îmi spui de la început.

— Aveai alte lucruri în minte, bănuiesc, propriile tale intenţii.

Cu siguranţă că acesta era adevărul, deşi nu îşi putea permite acum să chibzuiască la asta.

— Dar dacă, după ce virtutea ta va fi sacrificată, vei descoperi că nu eşti făcută pentru mănăstire?

— Nu sunt făcută?

— Ca fire, preciză el. Ca să fii călugăriţă trebuie să dai dovadă de devoţiune plină de pasiune pentru biserică, şi ar fi cu siguranţă de folos dacă dorinţele nu te-ar atrage în alte direcţii.

— Nu cred că… începu ea.

— Nu crezi?

Cuvintele lui erau o provocare cuibărită într-o şoaptă. Chiar în timp ce vorbeau, el o trase în braţele sale. Apoi începu să o sărute pătimaş.

Era o dulce otravă, o febră pentru sânge. Buzele ei delicate îl fermecau, îl înrobeau. Le gustă, trasând cu limba formele lor moi şi dulci, inhalând esenţa lor parfumată. Creierul îi luase foc. Trupul i se răzvrătea împotriva restricţiilor autoimpuse. Dorea să o soarbă ca pe o cupă îmbătătoare de vin preţios, să o ia înăuntrul lui şi să o facă o parte

din el. Voia să îi smulgă hainele care creau o barieră între ei, să o țină goală, în toată splendoarea ei.

Pierdut, era pierdut în vârtejul pe care îl crea înăuntrul lui doar prin faptul că îi zăcea liniștită în brațe, permițându-i accesul, fără a-i refuza nimic. Nimic, în afară de ea însăși, nimic altceva în afară de răspunsul reciproc, acel sunet puternic al pasiunii care răspunde iiltei pasiuni.

Nu era ceea ce dorea sau avea nevoie, și nici ceea ce intenționase. Se dădu puțin înapoi, într-o primă mișcare a unei eliberări grijulii, care să le permită amândurora să își recapete echilibrul și simțurile.

Dintr-odată, ca și cum ar fi fost o decizie luată și acceptată, ea își încleșta mâinile pe reverele hainei lui și îl trase mai aproape. Cu un suspin care trecu ușor peste obrazul său, își apropie buzele de ale lui, lăsându-l să îi simtă fierbințeala.

Mușchii lui se încordară din cauza unui nou atac uluitor de dorință fierbinte. O strânse cu putere lângă el. Cu o mână îi mângâie spatele arcuit al corsetului, până la ceafa catifelată. Afundându-și degetele în buclele de la baza gâtului ei, el adânci sărutul, luând ceea ce ea îi oferea și mai mult, mult mai mult.

Îl ademenea, îl chema cu dulceața ei, cu dorința virginală. Avea o magie senzuală, un element atât de necesar pentru viață, încât nevoia lui era aceea a unui om care moare de sete. Alunecă peste gura ei, absorbind pielea delicată, în timp ce mintea lui exploda într-un vârtej de plăcere. Pielea ei era atât de moale sub degetele lui, oasele frumos plăsmuite sub piele. Blânda curbă a sânului se umflă sub atingerea lui, apăsându-i-se în palmă, ca și cum acela ar fi fost locul lui dintotdeauna. Își trecu degetele peste volanul mic ce se ridica prin corsajul ei și îi auzi respirația întretăiată, cu o bucurie adevărată, desăvârșită prin ridicarea sfârcului.

Doamne, o dorea, îi dorea abandonul inocent ca antidot al vechii lui dureri și ca promisiune a viitoarei glorii. Avea nevoie de credința, de încrederea și de binecuvântarea zâmbetului ei pentru a se simți din nou întreg. Și o putea avea. Ar fi putut-o avea în acea ardoare impulsivă a momentului, în timp ce voința și proaspăt născuta ei hotărâre se manifestau intens și fierbinte, și nu avea nicio idee reală despre ceea ce făcea sau îi făcea lui. Ar fi putut să o aibă lângă peretele grajdului, într-o spumă de jupoane, un jaf adevărat de carne și simțuri.

Merita mai mult. Merita jurăminte şi lumină de lumânare, muzică şi o introducere lină şi blândă spre binecuvântare, într-un pat moale, dacă nu într-un alcov nupţial. Iar el avea nevoie de o memorie mai bună, dacă asta era tot ce va avea.

Era un prost: avusese de gând să îi demonstreze că era nepotrivită pentru mănăstire, arătându-i dorinţele cărnii. Nu intenţionase să îi furnizeze o armă care să îl aducă pe el în genunchi, rugând-o să îi fie permis să o compromită.

Cu o mişcare rapidă, forţată, îi dădu drumul. Apoi îi prinse mâinile, care ajunseseră, cumva, să se înnoade la ceafa sa, şi le duse spre gura lui fierbinte. Degetele ei se încleştară pe ale lui. Îşi lipi din nou buzele de încheieturile ei încordate, apoi o îndepărtă de el. Întorcându-se, puse o mână pe peretele grajdului, apăsând suficient de tare ca să simtă fibra lemnului şi durerea din umăr, în timp ce se lupta să găsească un motiv şi controlul asupra inimii lui fierbinţi, care bătea cu putere.

— De ce? De ce te-ai oprit?

Vocea ei, amestecată cu şoaptele frunzelor stejarului de deasupra lor, îl atinse ca o mângâiere. Drept răspuns al acestei dureri plăcute, vocea lui fu dură când îi răspunse.

— Pentru că nu pot.

— Te-am ofensat, îţi displac într-un anume fel?

— Doamne, nu. Este doar… o problemă de principii.

— Principii. Vocea ei era plată.

Dacă s-ar fi uitat spre ea, ar fi cedat. Se uita fără să vadă spre mâna lui de pe perete.

— Ca să provoc un asemenea rău, ca să îţi schimb viaţa, viitorul, ar trebui să nu am scrupule. Aş fi un criminal.

— Chiar dacă eu doresc asta?

— Chiar şi aşa.

Rămase tăcută pentru câteva lungi momente, în timp ce briza se juca în jurul lor răsunând ca un hohot de râs printre frunzele bananierului de lângă fântână.

— Lasă-mă să înţeleg, spuse ea, făcând un pas înainte, în foşnetul mătăsos al rochiei. Dacă nu ţi-aş fi spus despre intenţiile mele, dacă mi-aş fi ţinut pur şi simplu partea mea din înţelegere, în timp ce te-aş fi lăsat să crezi că voi trece din braţele tale în cele ale contelui, atunci m-ai fi putut compromite fără nicio remuşcare?

— Ceva de genul acesta.

— Dar ai fi făcut-o?

Era o întrebare excelentă. Îşi dorea să fi ştiut răspunsul.

— Posibil.

— Atunci care este diferenţa? Nu, nu-mi spune. Onoarea, întotdeauna este o problemă de onoare.

Se întoarse, în sfârşit, să se uite la ea, în timp ce disperarea furioasă din vocea ei ajunse la el.

— Este atât de greu de acceptat?

— Este scuza perfectă, nu-i aşa? Răspunsul căruia nu îi poţi opune nimic, perfect atunci când nu doreşti să dai explicaţii. Dar spune-mi, dacă erai sigur că nu vei duce la bun sfârşit partea ta de înţelegere, de ce l-ai cruţat pe Denys? De ce ai mai venit în dormitorul meu, în prima noapte?

— De ce nu? Eşti o femeie superbă.

— Vrei să spui că te jucai cu mine de plictiseală? Poate te-ai gândit că tânjeam după o aventură cu un iubit despre care se spune că este cel mai periculos bărbat din New Orleans? Sau poate erai doar curios să vezi dacă o asemenea inocentă va capitula?

— Niciunul dintre aceste lucruri. Îşi ucisese cu siguranţă dorinţa. Acum problema era să îşi stăpânească supărarea crescândă.

— Nu, nu avea cum să fie, nu? Să îţi spun ce cred eu? Cred că nu ai avut nicio intenţie de a-l răni pe Denys, nu mai mult decât o rană superficială, pentru că nu a fost niciodată adevărata ta ţintă. Îl desconsideri pe conte şi ţi-ar plăcea să îl înfrunţi cu spada în mână, dar până acum el a refuzat să îţi acorde acest privilegiu. Rolul meu în această afacere este unul neînsemnat şi se datorează faptului că am fost cerută în căsătorie de conte. Dacă ai avut vreun plan legat de mine, a fost numai pentru că…

— Pentru ce? întrebă el, plecând de lângă copac şi venind către ea, ameninţător cu fiecare pas. Crezi că nu te vreau? Crezi că aş risca atât de mult pentru oricare virgină care tremură şi care a atras privirea unui nobil fără importanţă? Poţi oare să ai atât de puţină încredere în tine, încât să-ţi închipui că doar răzbunarea m-a adus în dormitorul tău?

Ochii ei se deschiseră larg pentru o fracţiune de secundă şi ea făcu un pas înapoi.

— *Monsieur*, aşteaptă. Rio…

— Dumnezeule din ceruri, şopti el, potrivindu-şi cuvintele cu mişcările lui domoale. Aş vrea să te iau cu mine în clipa asta, undeva unde să putem fi singuri. Aş dori să îţi scot agrafele din păr, să îţi deschei nasturii rochiei, unul câte unul, să îţi scot jupoanele şi cămaşa, ca nişte petale de trandafir smulse rând pe rând. Te-aş ţine în braţe, aş săruta fiecare centimetru din pielea ta, ţi-aş simţi inima bătând numai pentru mine, în timp ce te-aş învăţa tot ce ştiu despre dragoste şi dorinţă, libertate şi posesie. Şi aş face toate aceste lucruri cu cea mai mare plăcere şi fără nicio grijă în privinţa consecinţelor, în afară de…

— Onoare. Spuse cuvântul dintr-o suflare, în timp ce se sprijinea de peretele casei.

— Da, onoarea cea mereu blamată şi fără de scăpare, îşi sprijini mâna stângă de perete, lângă capul ei, în timp ce se apleca pentru a inhala parfumul ei dulce, rostind cuvinte care clocoteau în adâncul lui, spre pielea răcoroasă, moale a obrazului ei. În acelaşi timp, el îşi apăsă un genunchi între coapsele ei, deschizându-le în timp ce îşi punea mâna dreaptă peste strânsoarea corsajului şi îşi sprijinea palma, simţind sânul şi inima ei sub fierbinţeala mâinii lui.

Îi prinse gura, pătrunzând înăuntru cu o singură lovitură fierbinte, dându-i o mostră de putere şi dorinţă invadatoare, un exemplu scurt al tumultului pe care îl putea crea pentru amândoi. Era un asalt liniştit, bazat pe nevoie agresivă, frustrare şi reciprocitate. Dar nu era fără scop sau fără recunoaşterea pericolelor. Aşa cum nu era nici fără ură de sine.

Smulgându-se încă o dată, el se dădu înapoi, departe de ispită, schiţând o reverenţă rigidă.

— Da, spuse el, pentru onoare. Şi în acest moment eşti norocoasă că mai am puţin, foarte puţin, din ea în întorcându-se, el se îndepărtă cu paşi hotărâţi. Traversă curtea, fără nicio încercare de a se întoarce, fără să se gândească la nimic, până când ajunse din nou în stradă. Doar norocul, orb, îl ajută să nu fie descoperit.

Pe drumul spre casă, se blestemă şi îşi blestemă lipsa de control, îl blestemă pe conte şi pe domnul Vallier, soarta şi furiile care îi conduseseră paşii din noaptea în care o întâlnise pe domnişoara Celina Vallier. Era mult prea mult pentru viaţa lui. Vedea ceea ce nimeni altcineva nu reuşea să vadă, suspecta răzbunarea care îl conducea. Încercase să oprească această acuzaţie, să şteargă urmele raţionamentului care o condusese la această idee. Nu putea să spună

cât de mult succes avusese, dar nici nu îşi putea permite să caute să afle.

Toate aceste comploturi şi înşelăciuni conduseseră la această enigmă absurdă care refuza să îşi arate soluţia. Dacă mergea până la capăt în înţelegerea cu Celina Vallier, să îi ia fecioria şi să îi arate posibilităţile unor plăceri pe care era puţin probabil să o găsească în patul contelui, ea va refuza să se căsătorească. Dacă nu reuşea să o aibă, atunci se va căsători, dar nu va fi nicio răzbunare personală împotriva contelui. Şi, între cele două variante, se ridica convingerea din ce în ce mai puternică că, indiferent ce va alege, nu va fi câştigător.

Indiferent ce va face sau nu va face, se va găsi totdeauna în imposibilitate de a ajunge la ea.

9

Eşti nebun?

Întrebarea era aruncată spre Rio din întuneric. Se răsuci, întinzându-se, instinctiv, după spadă. Mâinile îi erau goale. Nu-şi luase spada, pentru a nu-l stânjeni în timp ce mergea spre casa Vallier.

După o clipă, se relaxa, în timp ce Caid ieşea din umbra cadrului unei uşi. Prietenul şi camaradul său păşi din obscuritate în lumina felinarului ce licărea şi înaintă cu pas domol spre el.

— Ce cauţi aici?

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, spuse Rio. Ai fi putut muri, dacă aş fi fost înarmat.

— Aş fi fost mai atent dacă nu aş fi remarcat că nu porţi arma. Şi este o chestiune de noroc mai degrabă prostesc, să te plimbi pe străzi în felul acesta sau să faci vizite la miezul nopţii unei frumoase de haut ton.

— Grija ta mă mişcă profund.

— Ai grijă să nu ţi se urce la cap, îi recomandă Caid, fără umor. Continuă jocul sau orice o fi chestia asta cu fata Vallier, şi vei reuşi să dai o faimă proastă meseriei de *maître d'armes* pe care nu ne-o putem permite.

— Te supără că ţi-ai putea pierde clienţii. Ar fi trebuit să îmi dau seama.

— Asta, şi faptul că locul de lângă sala mea va fi de închiriat înainte de vreme.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că vei ajunge să fii ucis din cauza acestei poveşti, şi voi fi

obligat să suport vreun imbecil ca Broyard care să îmi fure clienţii şi să îşi lase butoaiele puturoase de vin îngrămădite pe pragul uşii mele.

— Poţi să faci faţă.

— Prefer diavolul pe care îl cunosc. Şi fiindcă veni vorba, ce naiba făceai aici?

Rio îi aruncă o privire încrâncenată.

— Îmi vedeam de treburile mele.

— Chiar aşa, ai dreptul, spuse Caid înţepat. Dar să nu spui că nu te-am avertizat.

— În acest moment ai făcut-o pentru a doua oară, dacă mă ajută memoria. Întrebarea mea, adăugă Rio cu vocea plină de iritare, în ciuda faptului că ambii păreau amabili şi prietenoşi, este ce făceai tu, dând târcoale acestei case din oraş?

— Te aşteptam pe tine, căci l-am văzut pe Olivier care tocmai a ieşit şi care a spus că tu eşti încă înăuntru.

Rio suspină.

— Bănuiesc că ai un motiv?

— Să fii sigur de asta. Aş putea să îmi petrec timpul cu lucruri mai bune, decât să îmi tocesc flecurile, în timp ce tu joci rolul de Don Juan.

— Hai să îmi povesteşti la un absint, spuse Rio brusc. Cred că am nevoie.

Mirosul înfiorător de anason al băuturii populare preparate la Absinthe House îi întâmpină din uşa înaltă a barului şi îi atrase înăuntru. Doar câteva lumânări înfipte în sticle vechi de vin luminau încăperea. Erau puţini clienţi. Unul sau doi bărbaţi stăteau la barul lung, lustruit, iar lângă uşă, un domn în vârstă privea cu ochii împăienjeniţi, printr-un lornion. Rio şi Caid se îndreptară spre o masă din spate. Câteva momente mai târziu, şedeau având în faţă paharele cu lichidul tulbure, verzui, care îşi împrumutase numele barului. Prima înghiţitură era întotdeauna un test hotărâtor, pentru că te apuca strâns de gât şi ameninţa să dizolve stomacul oricărui bărbat. Odată trecut acest moment, licoarea cobora periculos de încet. Doar câţiva bărbaţi din Vieux Carré erau sclavi împătimiţi ai gustului şi efectului acesteia.

— Deci, întrebă Rio, în timp ce îşi punea paharul înapoi pe masă.

Caid se lăsă pe spate în scaunul său, uitându-se la lichidul din paharul pe care încă îl mai ţinea în mână.

— Se zvoneşte că prietenul nostru, contele, a făcut nişte

cercetări discrete printre fraţii în ale spadei.

— Adevărat?

— Ar vrea ca cineva să îţi cresteze beregata.

— Ce însetat de sânge este!

— Oferă un preţ, desigur.

— Unul ridicat, să sperăm. Şi-a arătat cineva în mod deosebit interesul pentru această treabă?

— S-ar părea că Broyard a fost primul. Apoi italianul La Roche; acest Nicholas Pasquale, a fost văzut discutând cu el. Ar mai putea fi şi alţii.

Rio aprobă cu o înclinare scurtă a capului. Avea sens, mai mult decât îi plăcea lui să recunoască. Un duel mortal era o metodă excelentă de a te descotorosi de un duşman, mai ales dacă adversarul era un bărbat cu temperamentul vulcanic şi îndemânarea desăvârşită ale lui Pasquale. Faptul că acest conte va recurge la o asemenea soluţie nu era surprinzător.

— L-am speriat, nu crezi?

— Cred, spuse Caid dând din cap. Deşi faptul că Broyard a deranjat-o pe domnişoara Vallier cu scopul de a te provoca are anumite implicaţii.

— Asta înseamnă că este conştient de interesul meu în această direcţie?

— Ai un interes? Vreau să spun, în afară de cel evident.

Rio nu răspunse, ci doar îndreptă spre prietenul lui o privire intensă, fără să schiţeze măcar un zâmbet.

Caid fu cel care îşi îndepărtă privirea primul.

— Da, bine. Gânditor, luă o sorbitură din băutura lui. Dar cum ar fi putut să-şi dea seama?

Era o întrebare bună, îşi spuse Rio. Legătura lui cu doamna era discretă, cel puţin până la balul public de acum câteva nopţi.

— Nu ar fi putut, doar dacă el sau contele a pus pe cineva să îmi urmărească mişcările.

— Ce neobrăzare! Dar cu ce scop?

— Contele de Lérida poate că arată ca un bufon, dar ar fi o greşeală să îl consideri aşa. Fără îndoială că era suspicios în ceea ce priveşte amestecul meu în planurile lui de căsătorie.

— Pentru asta cu greu poate fi considerat vinovat, deşi metodele pe care le foloseşte lasă mult de dorit.

Vocea lui Caid avea o urmă de întrebare în timp ce vorbea. Totuşi, să îşi urmeze propria părere era obiceiul pe care Rio cu greu l-ar fi încălcat.

— Te miri că m-am implicat în problema asta? Hai să spunem că fericirea contelui, conjugală sau de orice altă natură, nu este obiectivul meu. De fapt, compătimesc orice femeie suficient de nenorocoasă ca să îi atragă atenţia.

— Din cauza ghinionului lui cu fostele soţii?

— Printre altele.

— Poate că şi ştii câte ceva?

— Aşa este. Interesul fusese moderat şi nu tocmai pertinent, dar doamna nu meritase abuzul fără de sfârşit care o determinase să îşi curme zilele.

Caid îl privi peste masă, cântărindu-l din priviri.

— Dar asta nu este tot.

Era o declaraţie hazardată, îşi spuse Rio, deşi îşi păstră Ionul calm când îi răspunse.

— Hai să spunem că există vrajbă între noi şi să o lăsăm aşa.

— Cum preferi. Voiam doar să îţi spun o vorbă la ureche. Se pare că, dacă eşti duşmanul contelui, el îţi întoarce însutit această „favoare".

— Mii de mulţumiri pentru avertisment, spuse Rio. O să ţin minte.

Caid îl privi, fără să comenteze, preţ de mai multe minute. Apoi îşi împinse într-o parte paharul pe jumătate

— Nu ştiu ce ai de gând, prietene, dar am o sugestie.

— Şi care ar fi asta?

— Păzeşte-ţi spatele.

Vorbiră apoi despre alte lucruri, despre evoluţia preşedintelui Harrison, care fusese ales candidat prezidenţial al partidului Whig, despre campania britanică în China şi despre efectele ei asupra comerţului cu opiu. Oricum, cele mai intense discuţii au fost rezervate situaţiei din Franţa, unde cea mai mare inundaţie din ultimii 250 ani acoperise 20.000 de pogoane de pământ, de faptul că trupul lui Napoleon fusese adus înapoi, în sfârşit, din insula *Sfânta Elena*, pentru a fi înmormântat sub cupola capelei de la *Hôtel des Invalides*. Acest din urmă fapt dusese în mod inevitabil, la încercarea de lovitură de stat a prinţului Louis Napoleon din acel an. Nepotul marelui Napoleon

sperase să se folosească de curentul nostalgic al imperialismului bonapartist, pentru a încerca să obţină tronul. De ce dăduse greş şi dacă ar fi fost posibil să câştige, chiar şi posibilitatea evadării lui din închisoarea din fortăreaţa Ham, îi preocupă până când paharele lor se goliră.

Cu toate acestea, chiar în timp ce vorbeau şi apoi în drum spre casă, Rio nu se putea împiedica să nu se mai gândească la problema Celinei şi la logodna ei cu contele. Ce va face? Ar trebui să încerce din nou să îl provoace pe conte la duel sau să renunţe, să plece din New Orleans înainte de a provoca şi mai multe probleme decât deja o făcuse? Oare focul răzbunării încă mai ardea cu putere sau se putea mulţumi cu ideea că Dumnezeu va avea grijă, sperând că greşelile contelui îl vor prinde din urmă? Oare grija pentru situaţia Celinei era cea care îl motiva sau numai o repulsie crescândă faţă de ideea de a-şi risca viaţa din cauza unui jurământ făcut cu atâta vreme în urmă, încât pierduse orice asemănare cu băiatul care o şoptise în întunericul respingător al pântecului corăbiei?

Răspunsul nu se lăsa găsit. Şi când lumina dimineţii îl trezi, într-o nouă zi în care putea să coboare din pat pentru a merge la sală, fără un ocol pe la Stejari, se gândi că fie fusese beat, fie vrăjit ca să ia în considerare măcar aşa ceva.

Sala era plină în acea dimineaţă. Atât de mulţi bărbaţi se îngrămădiseră, încât uşile franţuzeşti erau larg deschise pentru a se putea sta şi pe balcon. Rio era ocupat cu primirea noilor veniţi şi trebuia să verifice dacă aveau la alegere vin sau *bière Creole*, să scoată în evidenţă greşelile de formă sau de tehnică ale celor care se perindau în spate şi în faţă, pe terenul de luptă, sau care luau o floretă sau o spadă pentru a ilustra o lovitură sau pentru o instrucţie privată. I se făcea loc în timp ce se deplasa dintr-o cameră în alta, şi nimeni nu arăta cea mai mică intenţie de a-i lua în nume de rău ceva din ceea ce spunea sau făcea. Comentariul cel mai frecvent pe care îl auzi erau felicitările pentru fapta lui eroică prin care îşi învinsese şase adversari în patru zile. Rio le lăsa să treacă pe lângă el, dar era flatat să le audă şi să le ia ca atare. Părea că incidentul iniţial rămăsese în urmă, şi că, dacă nimeni nu îi înţelegea cu exactitate indulgenţa pe care i-o arătase lui Denys Vallier, cel puţin nu îi puneau la îndoială capacitatea de a străpunge şi alţi adversari cu spada sa.

Fratele Celinei apăru la jumătatea dimineţii. Rio auzi tăcerea

bruscă, urmată de un murmur al unor şoapte mult prea tari. Se întoarse la timp pentru a-l vedea pe tânărul care se oprise în cadrul uşii, cu roşul din obraji întinzându-i-se până la linia părului. Murmurând o solicitare politicoasă de a fi scuzat de către clientul cu care vorbea, se duse la Vallier.

Olivier ieşi înaintea lui, oferind tânărului o cupă cu vin roşu. Denys refuză cu o înclinare a capului.

— Domnule de Silva, spuse el, cu o expresie serioasă, în timp ce făcea o plecăciune. Aş putea să vă răpesc un moment?

— Cu siguranţă, îi răspunse Rio. Scoateţi-vă haina şi pregătiţi-vă, şi voi veni la dumneavoastră imediat.

— Nu vreau… asta, nu am venit pentru lecţii de spadă. Aş vrea să discutăm în particular, dacă puteţi, vă rog.

Rio nu ţinu cont de seriozitatea de pe faţa tânărului. Părea că se felicitase singur mult prea devreme.

— O discuţie particulară este cam dificil de obţinut nici, spuse el, zâmbind uşor. Totuşi. Vreţi să mă urmaţi?

Îl conduse la parter, unde o grădină mică se întindea între partea din spate a sălii şi casa care se ridica în faţă, spre strada Chartres. Nu era în genul curţii spaţioase a casei Vallier, dar avea o bancă din fier forjat sub umbra mică a unui copac chinezesc care îşi împrăştia frunzele galbene deasupra stratului de iarbă verde.

Rio îi arătă scaunul cu o mişcare uşoară a mâinii, în timp ce se sprijini de copac şi îşi încrucişă picioarele în dreptul gleznelor.

— Cum pot să vă fiu de ajutor? S-a întâmplat ceva acasă?

— Nimic pentru moment. Adică, nu cu mine. Vin la dumneavoastră pentru o altă persoană, o altă problemă.

— Şi care este aceasta?

— Sora mea, Celina.

Rio simţi cum i se strânge inima. Ideea că vizita lui de noaptea trecută fusese descoperită părea o posibilitate evidentă.

— Nu este bine? S-a întâmplat ceva cu ea?

— Nu, nu. Doar că sunt îngrijorat de viitorul ei.

— Acest sentiment vă face cinste, desigur, spuse Rio, cercetând chipul aprins al lui Vallier, care avea o culoare atât de intensă, încât buzele lui căpătaseră o nuanţă albăstrie. Dar cum anume este legat acest lucru de mine?

— Implicarea dumneavoastră în ceea ce i s-a întâmplat mă

tulbură. Vă rog, *monsieur*, haideţi să încetăm cu prefăcătoriile. De două ori aţi transformat-o în obiectul atenţiei dumneavoastră, prin urmare aţi expus-o atenţiei publice. Acesta nu este stilul nostru. Numele unei femei bine crescute ar trebui să fie pe buzele oamenilor de două ori în viaţă, când se căsătoreşte şi când părăseşte această lume. Nimic altceva nu este acceptabil. Prin urmare, trebuie să vă întreb care sunt intenţiile dumneavoastră în ceea ce o priveşte?

— Intenţii? întrebă Rio cu ironie. Sunt perfect conştient de faptul că o aprofundare a acestei alăturări este scoasă din discuţie.

— Dacă veţi continua ca până acum, dacă veţi continua să o implicaţi în discuţiile dumneavoastră, cu siguranţă îi veţi afecta reputaţia.

— Eraţi foarte bucuros să mă lăsaţi să o salvez de Broyard.

— Adevărat, spuse Denys, cu bărbia ridicată într-un unghi sfidător. Ar fi trebuit să insist să fiu mai mult decât secundul dumneavoastră. Dar asta a fost înainte să îmi dau seama cum poate fi interpretat totul, cum poate fi deformat pentru a sugera…

— Pentru a sugera ce? insistă Rio.

— O legătură clandestină între dumneavoastră şi Celina. Este folosită ca o armă împotriva ei de către bărbatul care doreşte să se căsătorească cu ea, în special ca să urgenteze căsătoria în mai puţin de o săptămână.

Rio îşi încrucişă braţele la piept. Denys trebuia să poată să o convingă pe Celina să accepte această căsătorie. Rio nu îşi putea permite să ştie ceva în acest sens.

Atunci ar trebui să fie suficient de indiferentă în privinţa scandalului. Vă rog să-i prezentaţi felicitările mele.

— Nu sunt sigur că felicitările sunt potrivite.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Seara trecută am luat cina cu tatăl meu. El şi logodnicul surorii mele au petrecut mult timp împreună în ultima vreme. Între pere şi Camembert, mi-a vorbit despre o propunere avansată de conte, una legată de o înţelegere făcută cu un trimis din Mexic. De atunci am auzit şi mai multe.

Atenţia lui Rio crescu.

— Ce fel de înţelegere?

— Contele crede că tata, graţie unei lungi rezidenţe şi datorită numeroaselor legături de familie, ar trebui să aibă acces la gândurile şi

înclinaţiile bărbaţilor cu influenţă lin oraş. Deşi contele se mişcă în aceleaşi cercuri, nu are, hai să-i spunem aşa, aceeaşi recunoaştere cordială, lata este… este aproape opusul, când lucrurile merg aşa cum îşi doreşte el.

Era evident că pentru Denys era greu să treacă peste loialitatea familială, în aşa fel încât să vorbească despre tatăl lui. Era un fiu loial, dar nu de asta avea nevoie Rio în acest moment.

— Contele a fost interesat de părerile acestor prieteni ai tatălui tău?

— Foarte mult, spuse Denys cu un zâmbet larg. S-a oferit să împartă cu tata banii pe care îi va primi pentru a-i strânge laolaltă.

Contele era plătit să convingă pe alţii să privească în mod favorabil interesele Mexicului. Asta chiar era o informaţie importantă.

— Mai ales dacă această influenţă pătrunde în teritoriul vast din vest al râului Sabine?

— Sumele menţionate nu erau mici.

Nu aveau cum să fie, dacă erau destinate să îl stimuleze pe conte. Rio arboră un aer indiferent.

— Vrednic de dispreţ, sunt de acord, dar nu este un criminal.

— Probabil că nu, deşi cu greu poate fi considerat în interesul Statelor Unite. Şi nu poate fi bine nici pentru Louisiana, dacă Mexicul va conduce noua Republică Texană, iar noi îi speriem cu armatele campate la graniţa noastră.

— Generalul Santa Ana abia dacă ar avea curajul să invadeze teritoriul Statelor Unite.

— Tocmai din cauza asta, Texasul trebuie să devină stat.

— Şi problema sclavilor?

— O situaţie emoţională care continuă din cauza unei nevoi drepte şi practice de a despăgubi pe cei care au tot ceea ce au agonisit timp de o viaţă cu eforturi legate de această comoditate umană. Cu siguranţă nu este ceva care să poată fi hotărât de politicieni de la o distanţă de o mie de mile pentru cetăţenii unui stat suveran cum este *Texasul*. Atunci ar fi puţine de câştigat în urma luptei şi mult de pierdut.

— Tatăl tău este de acord cu această idee?

— Era de acord în trecut, dar mă tem că acum are o opinie diferită. Favorizarea pretenţiilor Mexicului ar putea readuce sumele uriaşe pe care le-a pierdut la pariuri, în compania contelui.

— Înţeleg care este problema, spuse Rio. Dar tot nu pricep care este locul meu aici.

— Asta pentru că nu ştiu. Din cauza asta am venit aici, să aflu.

— Îmi cer iertare, dar…

— Sper că mă veţi credita cu puţin bun-simţ. Acţiunile dumneavoastră din ultimele zile sugerează unul din două lucruri – fie aveţi ceva să îi reproşaţi contelui, fie sunteţi îndrăgostit de sora mea. Grija mea nu este legată de sentimentele dumneavoastră, asta vă priveşte. Ceea ce vreau să ştiu este dacă puneţi ceva la cale pentru a opri căsătoria surorii mele?

Rio se simţea ca şi cum ar fi primit un pumn în abdomen. Denys, fiind unul dintre cei trei oameni care auziseră remarca jignitoare la adresa Celinei, era în situaţia unică de a-i ghici intenţiile; cu toate astea, era tulburător să le audă spuse cu voce tare. Pe de altă parte, era posibil ca Denys să nu fi venit numai din cauza presimţirilor lui.

— Sunteţi reticent în privinţa intrării contelui în familia dumneavoastră?

— Celina se opune şi ea.

— Să înţeleg totuşi că nu sunteţi emisarul ei?

— Mon Dieu, nu! Denys se încruntă, apoi scutură repede din cap. Nu ar încerca niciodată aşa ceva.

Fratele refuza să expună defectele surorii lui în faţa unui străin, îşi spuse Rio aprobator, deşi suspecta că ar putea fi mult mai cutezătoare decât îi plăcea să recunoască.

— Chiar dacă viitorul este pus în joc?

— Chiar şi atunci. Poate că va protesta, de fapt, a şi făcut-o, dar va respecta dorinţa tatălui nostru, în final.

— Atunci înseamnă că şi-a exprimat protestul în mod clar tatălui, la fel ca şi dumneavoastră?

— Şi contelui. Nu s-a arătat descurajat. De fapt…

— Da? Vocea lui Rio conţinea o urmă de interogare, în timp ce Denys se opri, cu o privire tulburată.

— A insistat să vorbească cu ea, singur. Ei nu i-a păsat de metodele lui de convingere.

— Fără să îi ia în considerare rezistenţa, din câte am

Celina nu menţionase acea parte a întâlnirii. Rio îşi simţea inima grea ca de plumb, în timp ce îşi dădea seama că şi el folosise oarecum aceleaşi metode, ca şi contele.

— Prin urmare, putem spune că nu va fi disperată în cazul în care contele îşi va retrage oferta?

— Să o retragă? Denys se uită spre el, ca şi cum i-ar fi crescut coarne. Asta ar face să se creadă că a descoperit nişte probleme care o vor transforma într-o partidă nepotrivită pentru căsătorie. Trebuie să nu poată spune că renunţă.

Rio îşi ridică o sprânceană, cu ironie.

— Cu alte cuvinte, ar trebui să nu mai poată vorbi? De fapt, îl vrei mort?

— Nu am spus aşa ceva! Nu vă cer să deveniţi un

— Mi-aţi luat o piatră de pe inimă. Dar haideţi să vorbim deschis. Ce anume îmi cereţi?

Denys se întoarse, făcând câţiva paşi grăbiţi înainte de a vorbi din nou.

— Vreau să înceteze să mai facă presiuni asupra Celinei pentru a se căsători cu el. Trebuie să îi accepte refuzul şi să plece, de preferat, înapoi în Spania. Cu siguranţă există o posibilitate, o ameninţare care să îl Facă pe acest nobil să se conformeze.

— Atunci vrei să îl provoc sau măcar să îl fac să presupună că i-aş putea fi adversar?

— Ceva de genul acesta. Denys privi în altă parte, în timp ce inspiră adânc; apoi expiră în grabă. Îmi cer iertare. Nu m-am gândit cum va suna când voi spune asta eu voce tare, nu am luat în considerare riscul la care vă veţi expune.

— Nu am refuzat, spuse încet Rio.

— Nu, dar acum văd că am greşit venind la dumneavoastră. Nu este treaba dumneavoastră. Nu pot să îmi imaginez de ce am crezut cu atâta tărie că aţi putea cel mai bine să… Dar nu vă mai gândiţi nicio secundă. Uitaţi eu totul, vă implor.

Denys Vallier se întoarse spre intrarea din spate, ţeapăn sub redingota neagră, cu talia îngustă cum era la modă. Rio îi permise să mai facă doi paşi înainte de a

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Vă rog să nu vă îngrijoraţi. Este o problemă de familie. Trebuie să găsesc o soluţie fără ajutor din afară.

Rio era pregătit să îi asigure această concesie, dar nu îi păsa de necesitatea acestui lucru. Fratele Celinei avea o judecată sănătoasă, era inteligent şi intuia exact cum trebuie lucrurile care aveau importanţă,

dar era încă tânăr. Asta însemna că era mândru, cu temperament fierbinte şi mult prea pregătit spre a ridica o mănuşă aruncată pentru a-şi apăra onoarea. Mai mult decât atât, Celina îl iubea. Dacă ar trebui să moară încercând să facă lumea potrivită pentru ea, nu ar pregeta.

— Dacă vă veţi lovi de o situaţie în care nu vă descurcaţi, vă rog să vă simţiţi liber să mă chemaţi, îi spuse el tânărului, care era întors cu spatele.

Denys nu-i răspunse şi nici nu se opri din mers.

Rio nu se mişcă. Rămase încruntat, analizând cele petrecute. Rupse o crenguţă din copac şi începu să îi smulgă frunzele, aruncându-le pe vârfurile cizmelor lui din piele moale. Se simţea ca şi cum l-ar fi dezamăgit pe Denys, dar ce altceva ar fi putut face? Să renunţe la propriile planuri şi scopuri era mai mult decât putea să îi ceară cineva.

Olivier era în magazia de la parter, care servea de pivniţă, când Rio îl găsi. Auzi mormăitul servitorului, care vorbea de unul singur, şi urmă sunetul în zona în care ţineau vinul. Purtând un şorţ din piele peste cămaşa albă şi pantalonii de culoare închisă, Olivier decanta vinul dintr-un butoi ce se odihnea pe suporţi de lemn, trăgându-l în sticle groase. Două sticle astupate cu dopuri de plută erau aşezate pe masa de lângă el, în timp ce alte nouă aşteptau să fie umplute.

— Pari extraordinar de fericit, spuse Rio în timp ce păşea înăuntru.

Olivier îşi întoarse capul, cu o expresie de surpriză pe faţa de culoarea scorţişoarei.

— Monsieur? Aveţi nevoie de mine?

— Este un fel de a spune. Camerista doamnei Vallier – povestea asta dintre voi doi încă mai dăinuie?

Olivier zâmbi, înainte de a se întoarce la preocuparea lui.

— Cu Suzette, da. Nu aveţi obiecţii, *monsieur*?

— Absolut deloc, dacă ea este cauza cântecelor. Făcu o pauză, conştientizând brusc parfumul bogat al vinului, care plutea în jurul lor, amestecându-se cu mirosul de praf şi şoareci. Dar mă întreb… oare vorbeşte cu stăpâna

— Câteodată.

— Una dintre aceste dăţi ar putea să fi fost de curând în legătură cu logodna ei?

Olivier îi aruncă o privire, apoi se uită din nou în jos, spre ceea

ce făcea, în timp ce lărgea cepul butoiului ca să lase vinul să gâlgâie într-o altă sticlă groasă, verde.

— Aşa s-a întâmplat. Doriţi informaţii despre asta?

— Da, dacă are legătură cu modul de comportare al contelui faţă de ea şi cu ceea ce a simţit.

— A fost supărată, aşa cum ar trebui să fie o doamnă, zicea Suzette. Am înţeles că a atins-o, a încercat un sărut şi alte intimităţi. Avea vânătăi, iar una dintre mânecile rochiei îi era ruptă.

Mânia ţâşni în Rio ca un vânt fierbinte. Furia îl lăsă fără suflare şi îi transformă expresia într-o încruntare, pe care se bucura că o poate ascunde în întunericul pivniţei, luminată numai de o fereastră înaltă şi de lumina ce intra prin uşa deschisă. Vocea lui tăie ca o sabie când putu vorbi din nou.

— A încercat?

— A fost ca o pisică sălbatică, mi s-a spus. Contele îşi va regreta impetuozitatea în fiecare moment în care valetul lui va încerca să îl bărbierească, printre zgârieturi. Mătuşa ci, care îi serveşte drept doică, a reuşit să o salveze.

— Unde naiba a fost înainte de toate astea?

— Ocupată în altă parte, în timp ce *mademoiselle* a fost închisă de tatăl ei cu viitorul logodnic. Domnul Vallier a lăsat-o singură cu contele, pentru câteva minute, din moment ce semnase contractul nupţial cu puţin timp înainte. A fost o greşeală.

— Din câte se pare.

Rio o văzuse pe Celina după aceea. Ştia că totul era în regulă. Cu toate astea, nevoia de a o vedea din nou, acum, în acest moment, era atât de puternică, încât se stăpâni cu greu să nu îşi ia sabia şi să alerge spre casa Vallier.

— Domnişoara Vallier nu va fi acasă în seara asta, bănuiesc?

— Aşa cred, spuse Olivier pe un ton neutru. Aş putea afla unde se va duce, dacă doriţi.

— Doresc, răspunse Rio. În timp ce Olivier astupă sticla pe care o umpluse, o ridică şi se întinse după alta, Rio repetă, doresc acum.

Olivier ridică o sprânceană, apoi rânjind începu să îşi desfacă şorţul.

Rio îl privi câteva secunde, în timp ce gândurile i se învârteau în cercuri concentrice pentru a se opri asupra concluziei inevitabile.

— Şi, dacă tot ieşi, spuse el hotărât, mai sunt câteva lucruri care

trebuie făcute.

10

Pentru Celina nu fusese cea mai plăcută seară a sezonului. Cea mai mare parte şi-o petrecuse stând singură. Mătuşa ei se scuză imediat ce ajunseră şi merse să vorbească cu o prietenă mai în vârstă. Acea doamnă era o rudă a baronesei de Pontalba, o femeie din New Orleans, moştenitoare a bătrânului spaniol *Don Almonester y Rojas*, care fusese căsătorită la cincisprezece ani cu fiul baronului de Pontalba. Mersese cu corabia în Franţa şi avusese o viaţă conjugală mizerabilă, plină de certuri purtate cu socrii din cauza dotei. Doar cu cinci ani înainte, socrul ei trăsese în ea cu puşca, pentru ca apoi să se sinucidă. Mai de curând, obţinuse separarea legală a Imnurilor ei de cele ale soţului, şi se spunea că se va întoarce în New Orleans pentru a se ocupa de proprietăţile moştenite, care includeau imobile închiriate în Place d'Armes. În mod firesc, mătuşa Marie Rose dorea să afle mai multe amănunte.

O lăsase pe Celina stând lângă Marthe Desiard, pe care o ştia de o viaţă, bănuind că va fi destul de ocupată pentru cel puţin un sfert de oră. Amândouă erau oarecum izolate, din moment ce tinerele femei care stătuseră în preajmă se retrăseseră, una câte una.

Marthe părea stingherită şi arunca priviri curioase în direcţia Celinei, în momentul în care credea că aceasta nu vede. Au vorbit puţin despre spectacolul ce fusese promis, un program de prestidigitaţie executat de marele mag, *Monsieur* Adriant, care avea loc în prezent la Bank Arcade.

Urma să taie în două o femeie sau cel puţin aşa spusese gazda. Celina era mai mult decât incitată, din moment ce era sigură că este vorba de un truc, dar cealaltă fată tremura de groază la această idee. Pe urmă, vor juca biliard şi cărţi, iar cei tineri vor putea dansa pe muzica executată de un ansamblu franţuzesc de corn de vânătoare, vioară şi piano-forte, toate fiind urmate de cină.

Într-un târziu, Marthe se aplecă mai aproape, atingând braţul Celinei, în timp ce îi susura la ureche.

— Mor de curiozitate, ma chère, aşa că trebuie să îmi spui. Este adevărat că infamul de Silver Shadow a luptat în douăsprezece dueluri ca să îţi apere onoarea?

— Cu siguranţă nu!

— Atunci, o jumătate de duzină? Sunt sigură că a fost vorba de

un număr uimitor, pentru că Maman spune că este scandalos şi că ai făcut, mai mult ca sigur, ceva îngrozitor ca să îi atragi atenţia.

— Te asigur că…

— Te rog, să nu spui că nu-i nimic adevărat, pentru că eu cred că este cel mai romantic lucru din lume! Imaginează-ţi, un bărbat care este dispus să înfrunte moartea pentru tine, nu o dată sau de două ori, ci de mai multe ori. Câtă pasiune, ce foc! Cum este el, acest maître *d'armes* atât de formidabil? Este la fel de frumos de aproape, ca de la distanţă? Haide, chere, spune tot!

Celina îşi putea simţi fierbinţeala feţei. Cu toate acestea, la care se adăuga stânjeneala, ezita să vorbească despre Rio, ca şi cum asta ar fi însemnat să împartă cu ea însuşi bărbatul.

— Nu este nimic de povestit, îţi jur. Nu a fost decât o greşeală.

— Da, desigur, şi bănuiesc că nu este niciun pic de adevăr în faptul că spaniolul, contele, are o înclinare către tine şi că nu a vorbit deja cu tatăl tău? Câtă emoţie, şi tu ţii totul numai pentru tine. Cred că înseamnă ceva pentru tine. Sau ştii că în curând vei fi contesă şi eşti atât de exaltată, încât nu îţi vei mai recunoaşte vechii prieteni.

— Nu, sincer, protestă Celina. Nu vreau să mă căsătoresc cu contele. Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni.

— Pentru că eşti îndrăgostită de *maître d'armes* şi ştii că niciodată nu va putea fi soţul tău? Oh, chere, acum văd tragedia. Luptă din disperare, sperând să fie ucis, astfel punând capăt durerii de a şti că trebuie să te căsătoreşti cu un alt bărbat, chiar dacă este unul atât de bătrân precum contele.

— Nu este deloc aşa.

— Atunci spune-mi ce se petrece între voi doi.

— Nimic! Nu se întâmplă nimic.

— Dar Denys a luptat cu el, apoi i-a fost secund şi i-a devenit unul dintre cei mai apreciaţi clienţi. Astăzi au vorbit singuri multă vreme, despre un subiect mai mult

— De unde ştii?

Cealaltă fată ridică din umeri.

— Fratele meu era la sala lui de Silva şi a avut ocazia. A arunce o privire pe fereastră spre grădină, locul în care cei doi se aflau. Spunea că Silver Shadow părea foarte supărat. L-a făcut pe fratele meu să tremure de spaimă.

— Supărat pe Denys?

— Aşa părea. Trebuie să îl întrebi. Sau poate că nu trebuie să o faci, din moment ce s-ar putea să afli ce subiect dureros se disputa între ei, nu-i aşa?

— Nu. Preocuparea o făcu să răspundă scurt, încruntată deşi un moment mai târziu văzu că fusese luată drept nepoliticoasă.

— Foarte bine, atunci păstrează-ţi secretele, Celina Vallier, dacă pot să îţi fie de vreun ajutor.

Marthe se ridică şi o părăsi cu o strâmbătură din nas. Imediat ce făcu câţiva paşi, se întâlni cu o altă prietenă şi amândouă îşi apropiară capetele, vorbind repede în şoaptă.

Nimeni nu o mai abordă şi, în timpul dansului ce avu loc după spectacolul marelui mag, trecu ceva timp înainte să ajungă pe ring. Şi asta a fost doar cu Hippolyte Ducolet, prietenul fratelui ei.

— L-ai văzut pe Denys? îşi întrebă ea partenerul. Este la masa unde se joacă cărţi, poate, sau fumează în curte?

— Nu aş putea spune, domnişoară Celina. Nici nu ştiu dacă este aici.

— Ar fi trebuit să fie. A ieşit mai devreme, în cursul zilei, şi nu se întorsese când mătuşa mea şi cu mine am plecat de acasă, în seara asta. Tata ne-a văzut aici, dar avea o altă întâlnire. Credeam că Denys va veni să ne conducă acasă.

— Va sosi, nu am nicio îndoială. Dacă nu o va face, mă ofer cu plăcere să am această onoare. Hippolyte se împiedică puţin şi aproape că o călcă pe picior. Era un dansator neinspirat şi faptul că vorbea se interfera cu calculul mintal al valsului. În plus, nu avea o fire galantă din naştere.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar sunt sigură că nu va fi nevoie. Denys nu va rata, sunt convinsă. Dacă vă veţi întâlni cu el, vă rog să îi spuneţi că sunt gata să merg acasă. Mă doare capul.

— Desigur, *mademoiselle*. Poate că durerea de cap se datorează vremii. Se face mai rece, nu credeţi?

— Poate. Era o încercare de a redirecţiona conversaţia, ştia, deşi servitorii erau ocupaţi pe lângă ferestre, încercând să stăvilească briza mult prea rece a vântului nordic. După un moment, ea spuse:

— Domnule Hippolyte?

El îşi ridică întrebător o sprânceană, în timp ce îi zâmbea, fiind cu ochii aproape la acelaşi nivel cu ai ei.

Pentru un moment, Celina îşi permise să fie plictisită de

formalismele care existau între bărbaţi şi femei. Îl ştia pe Hippolyte de ani buni. Se jucaseră împreună când fuseseră copii, şi cu toate astea nu le era permis să îşi spună pe nume. Scopul unui asemenea obicei era să se păstreze distanţa, prevenind interesele care ar fi putut interveni în planurile părinţilor lor. De aceea, era destul de greu să pună o simplă întrebare.

— Spuneţi-mi, dacă sunteţi bun, zise ea într-un final, oamenii vorbesc despre mine?

— Într-un anume fel. Aţi reuşit să fiţi în centrul atenţiei sezonului. De ce nu ar face-o?

— Asta este tot?

— Nu-i suficient?

Era politicos, îşi spuse ea.

— Sunt câţiva care cred că există o legătură între mine şi domnul de Silva.

El îi urmă privirea spre Marthe, care dansa cu un tânăr ce o ţinea de o manieră romantică, despre care amândoi ştiau că este vărul ei.

Aceea? Nu o luaţi în seamă. Este doar geloasă pentru că viitorul ei va fi plicticos, ştiţi.

Celina ştia, deşi părea să fi uitat. Marthe fusese logodită de când era în leagăn cu fiul unui prieten al tatălui ei, un domn de ţară care avea o plantaţie pe Red Kiver. Fără a fi tocmai o frumuseţe, se spunea că mai degrabă prefera să vâneze becaţe şi căprioare şi să îşi alerge ogarii după vulpi, decât să călătorească la New rleans în timpul unui *saison de visites*. Căsătoria lor era planificată pentru sfârşitul primăverii, după Paşte, care n-a la mijlocul lui aprilie, în acest an.

Celina suspecta că Hippolyte era pur şi simplu politicos. Era mai sigur să procedeze astfel. Ea vorbi despre alte lucruri, optând pentru o conversaţie, până când se termină muzica şi fu condusă lângă mătuşa sa.

După aceea, rămase din nou să sprijine peretele, aşa cum se spune, alături de însoţitoare. Pentru că Denys nu apărea într-un timp rezonabil, îi sugeră mătuşii ei să meargă acasă mai devreme. Împreună cu mătuşa Marie Rose, traversară distanţa mică până la casa lor, sub protecţia nonşalantă a lui Hippolyte, în timp ce se zgribuleau din cauza vântului tăios din nord ce se înteţea. Acesta făcu o plecăciune şi le dori noapte bună în capătul scărilor de la intrare, după care se întoarse la

serată. Le mai promise să îl informeze pe Denys, dacă îl va vedea, că nu mai era necesar să le escorteze.

Nu fusese nevoie de Suzette pentru o asemenea seară liniştită, aşa că aceasta rămăsese acasă. Se pare că adormise în timp ce o aşteptase pe Celina să se întoarcă. Părea atât de împăcată, încât Celina nu avu inimă să o trezească. Camerista se ridică din pat, când uşa dormitorului se închise cu zgomot.

— V-aţi distrat bine? întrebă ea, întinzându-se şi scuturându-se puţin, înainte de a se trezi complet.

— De fapt, a fost mai degrabă plictisitor, îi răspunse Celina, în timp ce îşi aruncă şalul alături şi începu să îşi scoată mănuşile.

— Nu a fost nimeni deosebit?

— Nimeni. Cuvintele erau silabisite.

Suzette îşi strânse buzele şi se întoarse spre Celina începând să îi desfacă nasturii de pe spatele rochiei de mătase de culoarea piersicii.

— V-a supărat ceva. Spuneţi-mi, ce poate fi?

Celina se supuse. Era o uşurare să vorbească despre asta cu cineva care o înţelegea şi în care putea să aibă încredere că nu va spune mai departe.

— Să nu daţi atenţie unor asemenea bârfe, don'şoară, spuse Suzette, după ce termină. Nu va mai însemna nimic după ce veţi fi căsătorită şi departe de aceste locuri.

— Aş prefera să rămân în New Orleans şi să fiu măcar cât de cât respectată.

— Ar fi trebuit să vă gândiţi la asta înainte de a-l implica pe domnul de Silva.

— Ştiu că doar eu pot fi considerată vinovată pentru că lucrurile au ieşit atât de rău.

— Da, dar domnul Denys este în viaţă din cauza asta.

— Oare? Încep să cred că, orice s-ar fi întâmplat, tot aşa ar fi fost.

— Nu poţi să ştii asta. Suzette ridică rochia peste capul stăpânei sale şi o puse deoparte în dulap, apoi luă cămaşa de noapte şi halatul din cuier şi le puse pe umăr.

Întorcându-se, începu să desfacă panglicile jupoanelor şi cele ale corsetului Celinei.

— Poate că nu, spuse ea, întorcându-se ca să îi povestească cum Denys nu reuşise să apară în seara aceea. Nu este un lucru obişnuit

pentru el, spuse ea, când termină. Ceva nu este în regulă.

— Nu vă mai agitaţi în privinţa asta, don'şoară, altfel chiar o să ai o durere de cap. Suzette îi scoase jupoanele şi o ajută să îşi pună cămaşa de noapte. Asta în cazul în care durerea de cap nu este doar un simplu pretext. Vă doare? Să vă masez tâmplele cu apă de colonie sau să vă fac o infuzie?

— Nu, nu. Mă simt bine. O să îmi desfac părul şi o să ini-l pieptăn singură.

— Aş putea…

— O să am eu grijă, zău. Ai făcut destul. În pat cu tine, serios.

Simţi o uşurare când uşa se închise în urma cameristei. Oricât aprecia tot ceea ce făcea Suzette, oricât de bine ştia cât de norocoasă este să o aibă, erau momente în care nu dorea nimic altceva decât să fie singură. Acesta era unul dintre acele momente. Trebuia să se gândească, chiar dacă mintea ei o va lua pe aceleaşi cărări bătătorite.

Cu cămaşa de noapte şi halatul înfăşurate în jurul picioarelor, se duse către masa de toaletă. Scoţându-şi acele din păr, îl aruncă peste umăr, apoi îşi luă peria. O trecu de-a lungul şuviţelor de păr, netezindu-le, în timp ce se întoarse spre uşa franţuzească. Suzette nu închisese obloanele. Dincolo de geam, lumina aruncată de felinarul din colţul străzii era vălurită, ca şi cum globul lui greu ar fi fost legănat de vântul rece din nord. Un smoc de fân, căzut din vreo căruţă sau o grămadă de nutreţ, se răsucea pe stradă, alături de o pălărie bărbătească prăfuită. Un sunet slab se auzi lângă streşini, deranjând un porumbel adăpostit, care protesta adormit. Tremurând puţin, Celina deschise uşa, apoi trase obloanele pentru a se feri de vânt şi zgomot.

— Dă-mi voie.

Ea icni şi se întoarse rapid, tocmai când Rio se întindea peste ea pentru a închide obloanele grele şi uşa.

— Cum de ai… vreau să spun, când… se bâlbâi ea.

— Ca de obicei, răspunse el, cu un zâmbet strâmb. Suzette adormise când am intrat eu şi nu am văzut niciun motiv ca să o trezesc sau să o alarmez, dacă s-ar fi ajuns la asta. Am aşteptat aici.

Ea se uită în direcţia indicată de el, către paravanul Watteau care delimita colţul opus mesei de toaletă. Ascundea oala obişnuită de noapte şi cada lunguiaţă pe care o folosise mai devreme pentru a se spăla.

— Faptul că mă sperii pe mine nu constituie nicio problemă?

Unda de amuzament care se ghicea în vocea lui adâncă îi accelera bătăile inimii. Sau poate era din cauza prezenţei lui puternic masculine, a staturii şi respiraţiei atât de apropiate de ea, precum şi a aerului proaspăt de afară care învăluia mantia ce îi atârna de umeri. Chiar era la fel de frumos văzut din apropiere, ca şi de la distanţă, aşa cum sugerase Marthe. Părul îi era dat peste cap, în şuviţe strălucitoare, negre, sprâncenele îi erau uşor arcuite, iar ochii aveau nişte sclipiri argintii, semănând cu nişte oglinzi lustruite, în care se oglindi putând să vadă direct în sufletul lui. Chiar şi linia subţire a cicatricii care îi cobora pe faţă nu diminua, ci doar adăuga chipului său un aer îndrăzneţ.

Tăcerea din jurul lor se prelungea. Nu trebuia să fie aşa. Adunându-şi gândurile împrăştiate şi ecourile cuvintelor pe care le pronunţase, ea întrebă:

— Bănuiesc că ai un motiv pentru a trece prin atâtea primejdii ca să vii până aici.

— Probabil, deşi se pare că am uitat care pot fi acestea. El îi luă peria din mâna fină, apoi o ridică spre bucelele mătăsoase şi începu să le perie. Atingerea lui era blândă, atenţia îndreptată spre acea îndeletnicire, iar şuviţele strălucitoare care i se încolăceau în jurul mâinii păreau să îl fascineze.

— Am stabilit că este imposibil să menţinem înţelegerea noastră, spuse ea, cu o voce nu tocmai sigură. Ce altceva ar mai fi?

— O întrebare, dacă tot m-ai făcut să mă gândesc la ea Expresia lui nu se schimbă, şi nici vocea, în timp ce continuă: De ce nu ai vrut să îmi spui că ai fost agresată de conte?

Ea tresări puţin, aşa încât părul ei îl atinse. El părea să nu observe, pentru că nu o eliberă. După o clipă, ea spuse:

— Când ne-am întâlnit ultima dată te chinuiai să îmi prezinţi toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să existe vreo legătură între noi. Cum aş fi putut să ştiu că eşti interesat?

— Despre un asemenea tratament grăitor? Mă aşteptam să îl foloseşti în avantajul tău.

— Ca o imagine a sorţii mele, dacă tu mă vei dezamăgi, bănuiesc. Dar acesta a fost întotdeauna un lucru clar, i îi sau fără binecuvântarea Bisericii.

— Atunci, ai acceptat?

— Mă dezgustă, spuse ea. Indiferent cât de mult m-ar putea

ajuta asta.

— Dar nu vrei să te scap de el definitiv.

— Ucigându-l pe conte? Ţi-am spus ce cred despre această soluţie. Aşteptă, abia îndrăznind să spere că scopul pentru care venise aici s-ar putea potrivi cu dorinţa ei.

El îi răsfiră pe piept părul, trecând peria peste firele lungi şi mătăsoase.

— Prin urmare, contele a recurs la o curte violentă. Ar fi trebuit să mă aştept la asta din partea lui, dar bănuiesc că reţinerea ta i-a înfrânt mândria.

— Asta este mai degrabă o consecinţă. Ar fi trebuit să fiu uluită şi cuminte, din cauza norocului imens de a avea un asemenea personaj exaltat care să îmi facă avansuri. Faptul că i-am rezistat l-a uimit, la fel de mult pe cât l-a plictisit.

— Şi, cu toate acestea, spuse el cu privirea fixată pe şuviţele lucioase, de culoarea aurului, care ţâşneau de sub perie, de ce nu mi-ai rezistat şi mie?

— Acesta este un lucru diferit.

— Metodele mele au fost destul de asemănătoare. Pentru asta, îţi datorez scuze.

Încruntarea îi împreună sprâncenele.

— Nu au fost chiar la fel.

— Nu ca intenţie, poate, dar ca execuţie. Întinzându-se să o apuce de talie, îi dădu într-o parte mâneca halatului, scoţând la vedere urmele albăstrii ale vânătăilor. Le mângâie tandru cu un deget, apoi se aplecă şi îşi lipi buzele de pielea colorată.

Pulsul ei se transformă într-o bătaie frenetică. Se întrebă dacă şi el simţea acel lucru cu buzele. Noaptea era rece, şi nu avea focul aprins în cămin, dar ei îi era suficient de cald din cap până în picioare. Înghiţi cu greutate, în timp ce rostea:

— Ai demonstrat ceea ce doreai, oricum.

— Ce vrei să spui? îşi ridică fruntea pentru a-i întâlni privirea, fără a-i elibera braţul.

— Scopul, dacă îmi amintesc cu exactitate, era să îmi arăţi că sunt nepotrivită pentru viaţa de călugăriţă. Demonstraţia a fost convingătoare.

Ochii lui argintii-gri aveau o întunecime lipsită de luciu, ascunzând gânduri misterioase.

— Acum te-ai resemnat la gândul căsătoriei?

— Nu am spus asta. Doar că am acceptat faptul că o mănăstire nu are înăuntrul ei un loc de refugiu pentru

— Atunci ai ales să rămâi fată bătrână.

Ea îi aruncă o privire jenată.

— Se pare că nu am vocaţie nici pentru acest rol. De fapt, dacă răspunsul la lecţia ta poate fi considerat un indiciu, ar trebui să devin o curtezană.

— O curtezană. Faţa şi vocea lui erau lipsite de ex

— Nu în New Orleans, desigur. M-am gândit la Paris. Acolo sunt bărbaţi bogaţi, care îşi pot permite să aibă grijă le mine. Dacă trebuie să fiu separată de familia şi prietenii mei pentru a ajunge în patul unui bărbat, ar trebui măcar să am libertatea de a-l alege eu.

— Asta este o ameninţare? întrebă el cu o blândeţe ucigătoare.

— De ce ai crede aşa ceva? Viaţa mea este numai a mea şi nu are nimic de-a face cu tine, din moment ce ai retractat înţelegerea noastră.

— Nu am fost de acord cu nimic, spuse el cu un ton dur. Nu a fost nicio înţelegere.

Ea era netulburată.

— A fost subînţeles. Oricum, am acceptat decizia ta şi trebuie să îmi potrivesc planurile în concordanţă cu asta. Acesta este sfârşitul.

— Şi când vei pleca spre Paris?

— În curând, cred, înainte ca libertatea mea să fie pusă în discuţie de o încercare de convingere pentru a-l accepta pe conte.

— Va fi nevoie de bani, şi pentru călătorie şi pentru a trăi până când îţi vei găsi un protector.

— Da, spuse ea gânditoare. Şi mai este şi problema de a mă asigura că nu va veni nimeni să mă aducă înapoi. Mă întreb dacă prima mea variantă nu ar fi avut un avantaj, adică mai întâi să mă dăruiesc unui *maître d'armes* plin de succes. Nu aş vrea să devin o fiinţă a depravării pentru cei pe care îi cunosc, dar faptul că aş începe în acest mod pare folositor.

— Vrei să spui, dacă vei provoca un scandal. Vocea îi era răguşită, iar ochii se umplură brusc de lacrimi fierbinţi.

— Asta se apropie mult de ţel, deşi nu era intenţia mea. Dar pentru că s-a întâmplat aşa, atunci…

— Atunci ai putea foarte bine să continui.

— Precum spui.

— Este şantaj.

Privirea pe care ea i-o aruncă era clară, dar puţin surprinsă.

— Mai sunt şi alţi *maître d'armes* în Passage de la Bourse.

Vorbele îi ieşiră ca un mormăit sugrumat, ca şi cum ar fi primit o lovitură. Îi eliberă încheietura mâinii, se întoarse şi se îndepărtă câţiva paşi. Încruntându-se la peretele zugrăvit în alb, pe care se afla un crucifix sculptat în lemn, o întrebă:

— Atunci înseamnă că ai făcut deja alegerea?

— O a doua alegere, vrei să spui? Nu încă.

El rămase tăcut câteva clipe, apoi se întoarse cu faţa spre ea.

— Nu îţi dai seama ce sugerezi. Viaţa despre care vorbeşti în termeni atât de uşuratici este brutală şi nesi gură. Căsătoria cu contele, indiferent cât de rea pare, poate fi de mii de ori mai bună.

— Te temi că aş ajunge o femeie de stradă? Este puţin probabil, să ştii. Mama mea a fost bogată, singurul copil al unui tată care i-a lăsat o zestre fiind destul de bătrân când s-a născut ea. A învăţat-o să aibă grijă de afacerile lui înainte să moară, o sarcină la care ea nu a renunţat când s-a căsătorit. Tata s-a mulţumit să o aibă pe ea, din moment ce nu avea înclinaţie pentru afaceri, şi, după ce că s-a stins, m-am ocupat eu de detaliile achiziţionării de proprietăţi şi de vânzări, închirieri şi arende, de procese pentru recuperarea datoriilor şi de toate celelalte. De fapt, mare parte din toate acestea reprezintă moştenirea mea. Poate că voi avea nevoie de un protector pe termen scurt, ilar nu pentru totdeauna.

— Poate că tatăl tău nu va dori să îţi restituie ceea ce îţi aparţine.

— Atunci mă voi adresa Curţii, aşa cum a făcut şi condensa de Pontalba.

— Eşti de neclintit, să înţeleg? Nu te va convinge nimic să accepţi căsătoria cu acest spaniol?

— Mai degrabă aş muri.

Celina credea în fiecare silabă. Fusese multă vreme prea independentă ca să accepte cu uşurinţă o servitute fizică şi să îşi piardă libertatea de exprimare. Mai mult, avusese o scurtă imagine a ceva în plus, un indiciu de apropiere mentală şi fizică care nu avea nimic de-a face cu drepturile şi solicitările conjugale, o dominare brutală şi greutatea, stânjeneala sau durerea, în întuneric. Îşi dorea acest lucru cu inima plină de dor, cu o speranţă supradimensionată. Nu va accepta

nimic mai puţin.

— Şi ce se va întâmpla când, după ce vei fi hotărât asupra unuia ca mine, care să îţi îndeplinească dorinţa, acesta va decide că doreşte el însuşi să se căsătorească cu tine?

— Vrei să spui… începu ea, apoi se opri. Desigur că nu se referea la el însuşi, nu era cu putinţă.

— Au mai fost silite la căsătorie şi alte moştenitoare, înaintea ta, cu sau tară încuviinţare, pentru că le-au descoperit în pat cu un bărbat, spuse el când ea nu reuşi să îşi termine gândul. Sau au fost îndepărtate şi puse sub cheie, până când s-au declarat gata să îşi spună jurămintele nupţiale.

— Ce părere ai despre prietenii tăi spadasini!

— Despre prietenii mei bărbaţii, mai degrabă, când sunt la mijloc bani şi o femeie frumoasă. Ai fi înţeleaptă dacă nu ai avea încredere în niciunul, nici măcar în mine dacă, printr-o întâmplare, aş fi vreodată de acord cu acest plan nebunesc al tău.

Ea clipi puţin, apoi îşi umezi buzele, înainte să vorbească.

— Să presupunem că, până la urmă, ai putea să o faci?

Afară vântul se tânguia, iar indicatorul din stradă scârţâia într-un ritm constant, în timp ce se legăna pe lanţuri, într-un zgomot înfundat făcut de un oblon deschis. Fitilul aprins al lumânării care ardea pe masa de lângă pat se răsucea.

— Dacă aş face-o, ce se va întâmpla apoi? întrebă Rio, în timp ce îşi încrucişa braţele la piept. Vei rămâne aici, sub acoperişul tatălui tău, presupunând că îl va putea face pe conte să îşi împacheteze lucrurile în vederea plecării, sau vei pleca totuşi spre Franţa? Vei opta pentru poziţia de fată necăsătorită şi vei lăsa totul şi pe toţi în urma ta?

— Dacă tata ar fi convins să rupă negocierile în linişte şi detaliile ar fi păstrate secrete, în aşa fel încât Denys să nu se simtă obligat să te provoace, aş rămâne aici cu mare drag. Voi rămâne singură până când voi găsi pe cineva cu care să pot trăi în alt fel este tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

— Ai avea încredere să mă primeşti în patul tău şi să mă laşi pe urmă să plec? Poţi să îţi pui viitorul în joc, doar crezând că nu voi cere să îl împărţi, indiferent ce avere ai putea avea?

— Dacă nu ai fi fost de încredere, spuse ea cu grijă, această conversaţie nu ar fi avut loc. Dacă ai fi intenţionat să mă legi de tine prin metode infame, atunci totul s-ar fi întâmplat cu câteva zile în

urmă şi fără să mă avertizezi în prealabil.

— Logic, spuse el, în timp ce făcu un pas grăbit spre ea, se aplecă şi îşi vârî un braţ pe sub genunchii ei, iar pe celălalt pe după spate, ridicând-o în braţe. Dar asta nu înseamnă că este şi corect.

— *Monsieur*! Mişcarea era atât de neaşteptată, atât de ameţitoare, încât aproape că uită să vorbească încet.

El nu îi dădu atenţie, dar se mişcă repede spre pat, urcă prima treaptă a scărilor şi dădu cu cotul la o parte plasa împotriva ţânţarilor. Punându-şi un genunchi pe saltea, o lăsă pe suprafaţa moale. Apoi o urmă, făcând-o prizonieră cu un braţ dur ca oţelul şi se întinse lângă ea. Aşezându-se deasupra ei, cu toată greutatea sprijinită într-un cot, se uită pentru un moment lung în ochii ei larg deschişi, cu o privire întunecată şi provocatoare.

— Rio, spune-mi Rio, şopti el. Şi să nu spui niciodată că nu ai fost prevenită.

Pentru o singură clipă, orbită, Celina simţi teroarea instinctivă a unei alunecări spre necunoscut, o teamă paralizantă că era greşit ceea ce făcea. În clipa aceea gura lui o atinse pe a ei, în lumina slabă a lumânării. Îi simţi căldura şi puterea, îi gustă dulceaţa care devenea dureros de familiară. Îndoiala cedă, iar frica dispăru şi

Corpul lui era fierbinte lângă al ei, cu o musculatură fermă. Puterea lui o subjuga, o susţinea, în timp ce îi zăcea în braţe. Îi putea simţi bătăile inimii, ridicarea pieptului la fiecare respiraţie.

O străbătu un fior, luând-o prin surprindere, şi un sunet slab de durere îi scăpă din gât.

— Îţi este frig? o întrebă el, strângând-o mai aproape de el.

— Nu, doar că…

— Ştiu. Sensibilităţi suprasolicitate. Va trece.

Vocea lui era caldă şi adâncă, cu un timbru hipnotic ce părea să atingă o coardă în adâncul ei. El mai fusese în ipostaza aceasta de multe ori, îşi spuse ea, aşa că probabil înţelegea temerile la fel de bine ca şi ea, dacă nu cumva mai bine.

— Ai cunoscut atât de multe femei precum se spune? Când o ridică, se agăţă de partea din faţă a costumului său. Apoi îşi desfăcu degetele încordate şi netezi haina frumos brodată cu vârful degetelor.

— De departe mai puţine. Celor ce bârfesc le place la nebunie să exagereze.

— Chiar şi aşa, probabil că erau mult mai experimentate decât

mine. Te deranjează?

— Cred, spuse el, trecându-şi buzele moi peste fruntea ei, că voi reuşi să trec cu vederea acest lucru.

— Râzi de mine.

— Nu, nu, doar te tachinez un pic. Puţini bărbaţi au cu adevărat ceva de obiectat cu gândul că vor fi primii.

Respiraţia lui fierbinte îi flutură peste tâmplă şi el o urmă cu buzele, depunând sărutări mici de-a lungul liniei părului, până la capătul bărbiei ei, apoi peste curba fin rotunjită a obrazului. În acelaşi timp, îi mângâia spatele, netezindu-l încet în cercuri care păreau să dizolve orice încordare, aducându-i o senzaţie de relaxare.

— Primul lucru care trebuie făcut este să nu mai gândeşti, şopti el. În schimb, să simţi. Doar să simţi.

Ştia ce făcea; măcar în asta, putea avea încredere în el. Nu o va răni sau cel puţin nu mai mult decât era necesar. Cât de ciudat era să ştie asta despre el, când nu putea avea aceeaşi încredere în niciun alt bărbat pe care îl cunoştea. Acest abandon în faţa mângâierilor cuiva care era, în ciuda tuturor lucrurilor, un străin, necesita încredere. Cum de aveau curajul femeile să facă acest lucru cu un bărbat care fusese ales pentru ele, uneori, fără ştiinţa sau chiar voinţa lor? Era barbar să te aştepţi la o aşa acceptare fără cuget, şi totuşi femeile o făceau

— Nu te gândi, îi spuse el din nou, în timp ce căldura buzelor sale îi atinse vârful nasului. Doar să simţi.

— Cum… începu ea, dar cuvintele îi pieriră, când gura lui o închise pe a ei.

Lipirea pârjolitoare a buzelor sale, gustul lor exotic, erau ciudat de agreabile. Îi potoleau dorinţa aceea adâncă pe care nu îşi dăduse seama că o are, îi hrăneau curiozitatea crescândă de a descoperi ce va mai face. Nu că ar fi fost cu totul ignorantă în privinţa întregului proces. Nu era, nu ar fi putut fi ca fată crescută pe o plantaţie, unde animalele se împerecheau la vedere, iar bărbaţii discutau despre înmulţirea lor ca despre o problemă de interes economic. În plus, Suzette îi răspunsese mai multor întrebări curioase, cu mult timp în urmă, creionând cunoştinţele deja dobândite în sectorul sclavilor, unde singurul lucru mai de preţ decât intimitatea era modestia.

Nu, ştia despre act în sine şi nu îi era o teamă deosebită legată de el. La ce nu se aşteptase era creşterea anticipării, foamea senzuală care o străbătea ca un râu care se revarsă, în timpul unei inundaţii.

Orbită, acceptă invazia grijulie a limbii lui, găsind plăcere în explorările sinuoase şi meticuloase ale acesteia şi ale marginilor de porţelan ale dinţilor lui. Cu o îndrăzneală neascunsă, ea îl urmări când se retrase, pentru a gusta moliciunea buzelor sale, ştergând suprafaţa lunecoasă a limbii lui cu a ei; apoi îl invită la noi incursiuni. Dacă acceptarea trupului său în al ei în orice altă parte era la fel, atunci nu ar trebui să fie atât de dificil.

Sub impulsul dorinţei de a-l atinge, mâna ei alunecă pe lângă gâtul lui puternic, trecându-şi degetele peste bărbia pătrată şi peste suprafaţa uşor nerasă a obrazului. Vârfurile degetelor ei găsiră vechea cicatrice; o netezi şi trecu mai departe către fermitatea sculptată a gurii lui. Mângâierea buzelor lor unite aducea o senzaţie atât de minunată, încât din gâtul ei se auzi un sunet adânc, slab, involuntar de plăcere.

El o strânse mai aproape, pătrunzând şi mai adânc. Ea îşi ţinu respiraţia, cufundându-se într-o excitare crescândă, simţind nevoia de a se elibera din această senzaţie puternică a simţurilor. Muşchii abdomenului îi tremurau şi ea se mişcă mai aproape, împingându-se în el, cu o nevoie dureroasă de mai multă atingere, fermă, virilă.

El îi frământă talia, apucând-o de şold spre a o ţine pentru o clipă lângă căldura lui radiantă şi lângă rigiditatea părţii de jos a corpului său, mângâindu-i apoi şoldul către coapsă. Ea se cutremură când el o atinse uşor, mângâind suprafaţa sensibilă din interior prin straturile de pânză, şi gâfâi când îi cuprinse în mână carnea dintre coapse. Apoi strânse cămaşa de noapte şi halatul, ridicându-le. Eliberându-i gura, el îi sărută vârful bărbiei, îi atinse pleoapele şi apoi îşi aşeză gura pe linia subţire a gâtului ei, testând cu buzele şi cu limba pulsul care lovea cu frenezie la baza gâtului.

Sângele îi pulsa în vene ca vinul încălzit, astfel încât pielea ei părea cuprinsă de febră, pornită din interior, din cauza unei sensibilităţi ridicate. Intoxicată de această mângâiere, ea cedă atacurilor până la punctul de abandonare. Cu toate astea, o voce mică, abia simţită, dinlăuntrul ei îi şoptea să aibă grijă.

— Uşa, spuse ea cu o voce moale. Ar trebui să o încuiem. Şi lumina lumânării…

— Lasă-le, îi spuse el.

— Dar dacă…

— Cum ar putea să mai conteze?

Avea dreptate sau ar fi avut, dacă ei nu i-ar fi păsat că va fi implicat în dizgraţierea ei. Dar îi păsa.

— Te rog. Nu aş putea suporta să fim întrerupţi, nu acum.

Muşchii lui erau încordaţi, acea musculatură de duritatea unei stânci specifică unui maestru spadasin care îşi petrece pe câmpul de luptă cea mai mare parte a vieţii. Iii o eliberă, se întoarse cu uşurinţă şi alunecă din pat. Cheia scârţâi în broască în momentul în care o întoarse. Apoi se răsuci şi se uită înapoi spre ea. Cu toate astea, nu schiţă niciun gest de a stinge lumânarea, şi îşi dezbrăcă hainele în timp ce mergea, smulgându-şi vesta, lărgindu-şi nodul cravatei, azvârlind-o. Mişcările îi erau scurte şi precise, fiecare din ele fiind o demonstraţie inconştientă a puterii lui masculine.

Apoi, scoţându-şi butonii, îi strecură în buzunarul pantalonilor şi îşi scoase cămaşa.

Respiraţia Celinei se blocă. Pieptul lui, în lumina jucăuşă a lumânării, avea perfecţiunea unei statui clasice a unui maestru al sculpturii. Suprafeţele dure şi umbrele, triunghiul de păr ondulat de dimensiuni ideal proporţionate, care se îngusta spre talie şi intra sub banda pantalonilor, îi provocau o pură încântare. Era fascinată de graţia lui masculină, de puterea primară, fermecată de dorinţa şi promisiunea pe care le citea în ochii lui. Nevoia de a-i simţi pielea goală lângă ea îi făcu sânii să tremure, în timp ce sfârcurile i se ridicau ca nişte boabe de zmeură.

Atunci văzu bandajul alb care marca locul rănit, sus pe umăr. O inundă un sentiment de durere.

— Ai fost rănit, uitasem. Îmi pare atât de rău. Dacă va fi o piedică, atunci… Nu vreau să te doară.

— Nu va fi nicio piedică, îţi jur.

— Eşti sigur?

— Ai cuvântul meu, spuse el, şi îi zâmbi, cu ochii argintii ca un tăiş lustruit.

Punându-şi o mână pe saltea, îşi scoase cizmele şi sări să i se alăture încă o dată, cu o mişcare atât de rapidă, încât patul abia dacă se arcui. Când ajunse lângă ea, Celina i se alătură cu o cedare mlădioasă, înflăcărată.

— Acum, tu, spuse el, şi începu să o dezbrace de metrii întregi de dantelă brodată şi catifea grea pe care îi purta, scoţându-i de pe ea fără ceremonie, până când rămase în faţa lui acoperită doar de lumina

lumânării.

— Doamne sfinte, eşti atât de frumoasă, o femeie care merită să fie adorată. Şi aşa va fi, dacă îmi vei permite.

— Nu aş putea suporta să fiu respinsă acum, şopti ea, durerea strânsă înăuntrul ei sporindu-i tremurul vocii.

Se atinseră unul de celălalt aşa cum oţelul se atinge de oţel, într-un prim atac al unui duel al inimilor. Atingerea lui era temperată, controlată, sigură, un test al puterii şi al nervilor. Ea îi răspunse, avansând cu propria-i explorare a scopului şi intenţiei, fiecare mângâiere şi atac având o reacţie, fiecare suspin fiind o recunoaştere a unui ultim touché. Ea se cutremură, topindu-se sub atingerea lui, plonjând în intensitatea dulce a încântării pe care el o oferea, a plăcerii.

Ştiuse că este îndemânatic, dar nu şi că era răbdător până dincolo de control, tandru dincolo de orice imaginaţie. Faptul că putea găsi plăcere în extazul pe care îl oferea, în timp ce continua să se controleze era uimitor, faptul că putea împărtăşi o bucurie lipsită de egoism era o revelaţie. Această recunoaştere îi trezi o dorinţă, ca o furtună a simţurilor, umplând-o de tensiune senzuală, aşa încât se încordă sub mâinile lui mângâietoare şi buzele lui. Era sfârşită, nu mai dorea nimic altceva, nu mai avea nevoie de nimic în afară de magia dulce pe care i-o oferea el. Cu toate acestea, într-un colţ ascuns minţii exista o teamă tumultuoasă că era mult prea aprins, prea exaltat, că s-ar putea dovedi a fi o capcană mai puternică decât orice contract de logodnă.

Şi totuşi, continuă să guste mângâierea fierbinte a nurii lui pe sfârcurile tari ale sânilor ei goi, cedă, tremurând, lunecării neînduplecate a buzelor lui în josul abdomenului ei, de-a lungul suprafeţei plate a acestuia. Se arcui spre el, contorsionându-se sub mâinile lui. Respiraţia întretăiată îi pârjolea plămânii, în timp ce trupul i se agăţa sub incursiunea nesfârşită a degetelor lui lungi, aristocratice. Bătăile inimii ei se înteţeau frenetic, spărgându-i pieptul. Plăcerea tumultuoasă o străbătea în valuri cotropitoare. Partea de jos a corpului ei era inundată şi grea. Simţea nevoia acută de o presiune mai adâncă, o atingere mai aprinsă.

Explozia senzaţiilor care o cuprinseră o luă pe neaşteptate. Explozia dulce o atrase atât de brusc, încât deveni rigidă, răsucindu-se spre Rio cu un hohot jos şi cu mâinile agăţându-se de umărul lui sănătos. Era o pulsaţie de încântare fără de sfârşit. Cu toate acestea,

Celina se gândea, în timp ce se agăţa de el, pe jumătate ameţită de plăcere, că trebuia să fie mai mult. O cuprinse o extenuare nerăbdătoare, o nevoie urgentă, o aşteptare.

Rio se ridică, apucându-i faţa în mâini şi gustându-i gura încă o dată. Apoi, cu câteva mişcări repezi, se eliberă de pantaloni şi se strecură între coapsele ei. Ea îl chemă mai aproape, iar el potrivi trupurile unul lângă altul, pătrunzând-o ca o sabie care intră în teaca ei, cu grijă pregătită.

Pătrunderea era ascuţită şi arzătoare. Se simţea încordată, plină până la refuz. Apoi interveni o alunecare uşoară, înceată, spre o beatitudine care o îmbia, promiţând plăcerea.

El se mişcă deasupra ei, sprijinindu-şi greutatea, dar lăsând-o totuşi să îi simtă puterea, înmuind acea pulsare internă, adâncă, în timp ce prindea viteză şi putere într-o cursă către un ţel îndepărtat. Ea îi întâmpină loviturile precaute, le dublă în recunoştinţa pasională pentru grija şi atenţia lui, strângându-şi trupul în jurul trupului bărbatului, cu muşchi care tremurau şi cu inima grea.

Se îndreptară împreună într-un tumult crescând, orbiţi de plăcerea chinuitoare. Se potriveau, se întâlneau, adversari iubitori care năzuiau spre victorie, spre o viaţă plină de onoare, fără a ceda în faţa înfrângerii.

Acel moment strălucitor al victoriei veni de la sine. Răspândindu-se peste ei cu o fierbinţeală copleşitoare, se simţea ca un cataclism intern, pulsatil, de binecuvântare, îi prinse, îi transfigură cu o măreţie imposibil de descris, încât se agăţară unul de celălalt cu bucuria febrilă a supravieţuitorilor, uitând să cântărească şi consecinţele, iară să se gândească şi să îşi pună întrebări legate de preţul acestei eliberări.

11

Celina se trezi tresărind. Pentru un moment, rămase agăţată de o jumătate de vis languros, pe jumătate amintire, apoi privi cu ochii larg deschişi, spre baldachinul de deasupra ei, care o închidea sub plasa de ţânţari.

Era singură în pat. Chiar singură.

Casa era tăcută, dar dinspre stradă se auzea strigătul unui vânzător de cafea care îşi lăuda marfa, urmat de ţipătul cântat al femeii cu prăjituri fierbinţi din orez: *Calas*! *Tout chaud calas*! Un porc guiţa şi un cocoş cânta la o distanţă de câteva străzi. Deasupra tuturor

lucrurilor plutea sunetul muzical al clopotelor catedralei.

Erau zgomote obişnuite, care se auzeau în fiecare dimineaţă. Brusca aducere aminte a schimbării o trezi de-a binelea. Câştigase. Înţelegerea cu Rio de Silva fusese dusă până la capăt.

Nu simţea nimic diferit, din punct de vedere fizic. În afară de o uşoară iritaţie ici şi colo, părea să se simtă la Ici ca de obicei. Oare asta era tot? Ceva atât de important nu ar trebui să fie mai evident? Starea ei de bine era aproape suficientă pentru a face întrebarea să fie doar retorică. Dacă virginitatea fusese atât de uşor de pierdut, alunei cum de lipsa ei putea fi atât de importantă?

Pentru ea, asta însemna că putea fi liberă.

Trebuia să îşi vadă imediat tatăl şi să îi aducă la cunoştinţă această schimbare în statutul ei. Nu avea nici cea mai vagă idee despre cum va reacţiona. Odată ar fi putut ghici, ar fi spus că atitudinea lui ar fi fost una de dezamăgire, urmată de resemnare. Se schimbase atât de mult de când ajunsese sub influenţa contelui. Hotărârile autoritare pe care le luase în timpul întâlnirii din birou o tulburau. Ar putea fi supărat, poate chiar violent.

Ea va putea suporta orice, dacă ar însemna sfârşitul logodnei sale. Asta înseamnă că, cu cât se întâmpla mai repede, cu atât era mai bine. În fond, bucuria de a se şti liberă merita totul.

Nu îl va trăda pe Rio. Tatăl ei şi contele poate că vor bănui că el a fost iubitul ei, dar nu vor putea fi siguri. Era puţin probabil ca oricare dintre ei să acţioneze fără o dovadă, iar ea nu le-o va da. Rio merita cel puţin atât, merita tăcerea şi loialitatea ei.

Pentru o clipă, aproape că îi simţi atingerea pe piele, strânsoarea puternică a braţelor, concentrarea şi intensitatea atenţiei lui. Dorinţa, atât de uşor stârnită seara trecută, ameninţa să o cuprindă doar cu ajutorul acestor câteva imagini trecătoare. Într-un colţişor retras al minţii sale, i se părea greşit că un bărbat cum era contele avea dreptul să o curteze, în timp ce lui Rio îi era interzisă această posibilitate.

Nu că Silver Shadow s-ar fi folosit de o asemenea posibilitate, dacă i-ar fi fost la îndemână. Se pare că stabilitatea nu avea o importanţă prea mare în viaţa lui.

Îşi întoarse privirea către fereastră, unde îl văzuse ultima oară, înainte să plece. O siluetă înaltă în întuneric, se întorsese să se uite spre ea pentru o ultimă clipă, ca şi cum ar fi fost pe jumătate hotărât să

se întoarcă în patul ei. Apoi schiţase o reverenţă şi se întorsese, fluturându-şi mantia, pentru a dispărea în noapte.

Ştiuse că va trebui să plece, nu se aşteptase la altceva. Cu toate astea, se simţise incredibil de singură, lovită brusc de faptul că, odată încheiată înţelegerea, interludiul lor se termina.

Amintindu-şi, se uită, fără să vadă nimic, spre lumina dimineţii care pătrundea din spatele draperiilor, intrând printre obloanele de afară. Încă mai zăcea aşa, când uşa dormitorului se deschise.

— Bună dimineaţa, don'şoară, spuse Suzette, intrând vioaie în cameră, aducând cu ea mirosul de cafea şi lapte fiert pe tava pe care o purta. Merse spre masa de lângă pat pentru a-şi depune povara şi se grăbi să tragă draperiile şi noile perdele de muselină, deschizând uşa franţuzească pentru a împinge obloanele spre pereţi. Trăgând din nou uşa, pentru a împiedica să intre răcoarea, aruncă o privire prin cameră, ca şi cum ar fi avut ceva de făcut.

Celina se ridică puţin ca să îşi umple ceaşca de cafea, adăugând laptele fierbinte, apoi îşi ridică perna la spate şi se sprijini de tăblia patului. Suzette se apropie şi luă cealaltă pernă, de unde căzuse pe podea. Celina, aplecându-se puţin pentru a-i permite să o aranjeze în spatele ci, aruncă o privire cameristei ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea brusc. Ai plâns?

— Nu este nimic. Suzette îşi feri faţa.

— Ceva te-a supărat. Nu ai mai plâns de când eram copii. Trebuie să îmi spui imediat.

— Veţi crede că este o prostie.

— Suzette, spuse Celina cu un ton de avertizare.

— Şi poate că unele părţi nu vă vor plăcea. Se îndepărtă, mergând spre capătul patului. Luând peria pe care Rio o lăsase acolo, începu să scoată firele de păr rămase în ea, cu mişcări smucite, aproape fără coordonare.

Celina luă o gură de cafea, încruntându-se, în timp ce se uita spre cameristă.

— De ce?

— Da?

— Olivier a fost cu mine noaptea trecută.

Celina îşi simţi faţa arzând, întrebându-se dacă vizita lui Olivier semănase vreun pic cu cea a stăpânului său în camera ei. Suzette părea neschimbată, cu excepţia roşelii înlăcrimate a ochilor, dar, după cum

aflase şi ea, asta nu însemna nimic.

— Şi ce este rău în asta?

— De fapt, nimic. Pentru că este un om liber, nu un sclav, nu a avut nevoie de permis de trecere.

— Şi atunci? întrebă Celina sesizând amărăciunea din vocea lui Suzette. Era un lucru obişnuit să se ceară un permis de trecere, pentru că nu exista o altă cale de a deosebi sclavii care fugeau de cei care erau plecaţi cu treburi pentru stăpânii lor.

— Am vorbit multă vreme, foarte multă vreme. El… m-a sărutat.

— Asta este tot? Nu te-a bruscat, nu?

— Niciodată! Este întruchiparea cavalerismului. Să fiu în braţele lui este… este divin. Suzette se uită în sus, cu ochii plini de lacrimi. Nu i-aş fi refuzat nimic.

Celina îşi lăsă ceaşca de cafea deoparte şi se încruntă.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Nu m-a vrut! Cuvintele sunau ca un bocet, Suzette întorcându-se cu spatele pentru a-şi ascunde faţa.

— Nu poate fi adevărat, spuse Celina. La urma urmei a venit până aici să te vadă. Trebuie să fie altceva.

— Nu, don'şoară, a spus-o direct. Sunt de neatins pentru el. Nu va risca niciodată să aducă pe lume un copil care va trebui să devină proprietatea unui alt bărbat. Niciun copil al lui nu se va naşte sclav.

Durerea izbucni dezlănţuită în pieptul Celinei, când îşi dădu seama de adevărata natură a problemei. Un copil născut din unirea unei mame sclave şi a unui bărbat liber era întotdeauna asimilat stării mamei. Aşa era legea, de mai bine de o sută de ani, de când Codul Negru fusese promulgat, după ce Louisiana devenise colonie franceză. Sau poate că era şi mai veche, mergând până în Antichitate.

— Oh, Suzette. Îmi pare atât de rău.

— Şi mie. Şi lui Olivier. Dacă asta poate să ajute la

— Nu crezi că poate fi convins?

Suzette scutură hotărât din cap.

— Este un bărbat cu mult… mult control.

Celina avea idee despre ceea ce voia să spună, pentru că se lovise de abilitatea lui Rio de a-şi menţine sub control cele mai pasionale impulsuri.

Dar asta nu înseamnă că Olivier nu te vrea.

Asta face lucrurile să fie şi mai rele, nu vedeţi? Cu ajutorul unei

bucăţi de hârtie am fi liberi să ne iubim. Cu ajutorul libertăţii, am putea să ne căsătorim şi să avem o familie. Fără aceste lucruri, trebuie să rămânem pentru totdeauna la distanţă unul de celălalt.

— Poate că dacă voi vorbi cu tata… începu Celina.

— Credeţi că nu ne-am gândit la asta? Domnul Vallier s-ar aştepta să fie plătit pentru pierderea mea, şi de ce nu, din moment ce au fost folosiţi bani ca să fie cumpărată mama, acum mulţi ani în urmă? Uneori, ştiu, bărbaţii liberi şi femeile de culoare cumpără sclavi, dar Olivier nu are bani. Spune că domnul Rio i-ar fi dat, dacă ar fi avut. Nu are, pentru că tot ceea ce *monsieur* câştigă cheltuieşte cu sala sau economiseşte pentru marea sa

— Căutarea sa? Despre ce vorbeşti?

— Olivier nu vrea să îmi spună. Se pare că este un lucru pentru care domnul Rio a muncit mult şi din greu spre a-l obţine. Ca să reuşească, a plecat de la nimic şi a muncit ca un demon ca să îşi formeze abilităţile şi reputaţia în mânuirea spadei. Aproape că a reuşit sau aşa se pare. Olivier crede că a lua ceva de la el acum ar fi incorect, din moment ce ar însemna diferenţa între succes şi eşec.

— Cât de misterios.

Zâmbetul lui Suzette era şters.

— În mod deliberat, Olivier spune puţine lucruri de teamă să nu dezvăluie ceva care ar putea aduce vreun prejudiciu omului căruia îi este loial până la moarte. A trebuit să citesc printre rânduri puţinul pe care vi l-am spus.

— Domnul Rio trebuie să fie un bărbat excepţional ca să câştige o asemenea loialitate. Faptul că vorbea astfel despre el îi provocă o plăcere imensă, deşi ştia că ar trebui să reziste impulsului.

— După ceea ce spune Olivier, stăpânul lui i-a salvat viaţa într-un moment în care şi-ar fi putut-o pierde cu mare uşurinţă. Apoi a refuzat să îl accepte ca sclav, deşi ar fi fost în avantajul lui. Recunoştinţa lui se apropie de idolatrizare. Aş fi geloasă, dacă aş avea acest drept.

— Mi se pare că Olivier te protejează, la fel ca pe un viitor copil. Ar fi greu pentru tine, dacă ai da naştere unui copil.

— Da, dar aş fi preferat să nu se mai gândească atât. Aş vrea să mă iubească sălbatic, aşa cum îl iubesc eu.

— Este uşor să cedezi unui instinct natural. Pentru un bărbat controlul acestui impuls este rar şi dificil. Vorbea din experienţă, îşi

spuse Celina, deşi încerca să nu lase să se simtă asta în vocea ei.

— Da, spuse Suzette cu noi lacrimi ţâşnindu-i din ochi. Numai că doare la fel de tare.

Celina nu găsea nimic de spus, care să nu înrăutăţească lucrurile. Întinzându-se din nou după ceaşca de cafea, se eschivă sorbind lichidul fierbinte. Tot va vorbi cu tatăl ei despre libertatea lui Suzette, dar va trebui să îşi aleagă bine momentul. Cu greu se putea aştepta ca el să dea vreo importanţă unei asemenea chestiuni, după ce îi va prezenta propriile ei veşti. Era foarte posibil să nu mai vrea nici măcar să vorbească cu ea.

După un moment, spuse:

— Am avut şi eu un musafir noaptea trecută.

— Ştiu, răspunse calmă Suzette, uitându-se în altă parte, în timp ce îşi ştergea ochii, în timp ce se ducea spre paravanul din colţ. Îl trase într-o parte şi aduse cada în cameră.

— Ştii? Dar am crezut…

— Nu l-am văzut, nu. Olivier mi-a spus că este aici.

— Şi nu ai venit la mine?

Camerista o privi.

— Aveaţi nevoie de mine?

— Nu. Celina îşi întoarse privirea. A fost… alegerea mea. Cred că… asta este, dacă vei găsi anume pete pe cearşafuri, poate că vei scăpa de întrebările spălătoresei, îndepărtându-le.

Suzette se ridică brusc.

— Don'şoară!

— Ştiu, ştiu, dar era mai mult decât necesar.

— Tatăl dumneavoastră vă va dezmoşteni.

— Sper să facă asta.

— Să nu spuneţi aşa ceva, când ştiţi că nu vreţi să o faceţi. Nu aş suporta dacă aţi fi obligată să plecaţi, iar eu să rămân aici. Gândiţi-vă la Denys, gândiţi-vă la unchi, mătuşi, veri. Da, şi gândiţi-vă la bietul dumneavoastră iată. Chiar dacă vă va îndepărta de lângă el, vă va duce clorul, ca şi cum i-ar lipsi inima.

— Dacă s-ar fi dovedit rezonabil, nu aş fi fost forţată să o fac.

— Aţi fost forţată, chere don'şoară? În timp ce întrebă, Suzette se duse spre clopoţelul de lângă şemineu şi sună de două ori. Era semnalul pentru a se aduce apă fierbinte pentru baia de dimineaţă a Celinei.

— Trebuie să ştii că nu am fost. Greşeala stă în situaţia cu contele, care insistă pentru o căsătorie între noi. Nu vrea să renunţe la mine. Era singura cale de ieşire.

— Nu asta vreau să spun, zise Suzette, suflându-şi nasul într-o batistă pe care o scoase din buzunarul şorţului, ca şi cum s-ar fi eliberat de propriile probleme pentru a le înfrunta pe cele ale stăpânei. Sunteţi sigură că alegerea nu a fost făcută din cauză că vă simţiţi atrasă de acel maestru spadasin?

— Este frumos, şi neînfricat, şi periculos. De ce nu aş fi atrasă de el? Oare te-ai aştepta să aleg mai degrabă pe cineva neatrăgător?

— Nici acesta nu este un răspuns.

Avea dreptate, Celina ştia.

— În regulă, da, mă atrage. Şi mai este şi un bărbat pe care ceilalţi vor ezita să îl acuze sau să îl insulte.

— Chiar şi Denys?

— Sper şi mă rog ca tata să păstreze secretul, tocmai pentru a-l păzi pe el. Sau cel puţin să-l împărtăşească numai contelui de Lérida.

— Nu va îndrăzni să facă prea mult zgomot, credeţi dumneavoastră, de teamă că Denys se va simţi obligat să vă apere virtutea? Vă păstraţi reputaţia, în timp ce câştigaţi ceea ce vă doriţi. Inteligent, don'şoară.

Celina scutură din cap.

— Se poate la fel de bine ca ceva să nu meargă.

— Şi poate că deja nu merge. O cută se ivi între sprâncenele lui Suzette. După cele spuse de *Mortimer*, domnul Denys încă nu s-a întors acasă. De dimineaţă, a spus în bucătărie că a stat treaz până târziu în noapte, ascultând clopoţelul de la poartă, însă nu a sunat. A verificat patul domnului Denys mai devreme şi era gol şi neatins. Ceva nu este în regulă.

Era posibil ca Denys să nu fi venit acasă din mai multe motive. Baluri şi serate, jocuri, lupte de cocoşi, lupte de câini, întâlniri neaşteptate în afara oraşului – oricare din acestea l-ar fi putut ţine ocupat până în orele târzii ale dimineţii. Pe urmă, ar fi putut cu uşurinţă să accepte invitaţia de a rămâne să doarmă la un prieten. Nu era neobişnuit, dacă se trezea dimineaţa, să descopere că Hippolyte, Armand sau oricare din cealaltă jumătate de duzină de prieteni ai lui Denys se bucuraseră de ospitalitatea casei Vallier. Putea fi amuzant să îi vadă rătăcind, dinspre garçonniere, în hainele de seară, în dezordine,

căutând cafea cu lapte şi un corn.

Totuşi, Denys nu se întorsese acasă de douăzeci şi patru de ore. Ar fi trebuit să vină măcar să îşi schimbe hainele.

— Nu a sosit niciun mesaj?

— Niciunul.

— Nicio vorbă trimisă printr-un băiat de pe stradă? Eşti sigură?

— Am întrebat în mod deosebit. Nimeni nu a văzut pe nimeni sau nimic din partea domnului Denys.

Celina dădu încet din cap, în timp ce îngrijorarea îşi croia drum în mintea ei. Să nu apară ca să o însoţească, aşa cum făcuse seara trecută, nu era stilul lui Denys. Lipsa oricărui mesaj era şi mai tulburătoare. Era prietenos şi conştient, avea o inimă caldă şi nu i-ar lăsa niciodată să îşi facă griji pentru ieşirile lui.

— Papa este acasă? întrebă ea, după o clipă.

— Nu, don'şoară.

Dialogul scurt demonstra cunoaşterea locului în care se afla Denys. Era la fel de greu să îl contacteze la o adresă care se presupunea că trebuie să îi fie necunoscută Celinei.

— Şi mătuşa Marie Rose? A rămas în pat?

— Cred că da. Să îi spun ce se întâmplă?

— O să o fac eu la micul dejun. Celina dădu la o parte cearşafurile şi alunecă din pat. Dar poţi să ceri unuia dintre băieţii de la grajduri să se pregătească. Aş vrea să trimit imediat un bilet la Hippolyte Ducolet.

Ea şi mătuşa ei erau încă la micul dejun când sosi prietenul lui Denys. Era însoţit doar de Mortimer, care îl primise. Inima i se strânse puţin, pentru că sperase că Denys este cu el. Ridicându-se, înainta, întinzând mâna şi aruncând tânărului filfizon un cuvânt de apreciere pentru răspunsul prompt la chemarea ei. După ce făcu o reverenţă mătuşii şi se aşeză, ea îşi reluă locul vizavi şi îi oferi o ceaşcă de cafea cu lapte şi o brioşă. Turnând lapte fierbinte de la o înălţime suficientă pentru a face spumă în cană, spuse:

— Îmi cer scuze pentru că v-am chemat atât de devreme, dar suntem destul de îngrijorate din cauza lui Denys.

— Este un privilegiu să vă fiu de ajutor, domnişoară Celina. Aş vrea să vă pot risipi îngrijorarea.

— Nu l-aţi văzut deloc seara trecută?

Hippolyte dădu din cap.

— Nu l-am mai văzut după ce am schimbat câteva cuvinte, în stradă. Cred că se îndrepta spre sala lui de Silva. Ne-am propus să luăm cina devreme, înainte de întâlnirea pe care o avea, ca să vă însoţească pe dumneavoastră şi pe mătuşa dumneavoastră la serata de ieri. M-a surprins faptul că nu a ajuns, dar până acum nu a fost tocmai o grijă reală.

Faptul că fratele ei nu reuşise să ajungă la cele două întâlniri programate era atât de tulburător, încât Celina simţi cum corsetul îi taie respiraţia. Îşi împinse farfuria într-o parte, foamea dispărându-i instantaneu.

— De ce nu aţi spus astă seară trecută?

— Eram sigur că face vreo poznă şi că va apărea, plin de scuze şi de motivaţii, în dimineaţa asta. Hippolyte se l'oi neliniştit pe scaunul lui. Mi s-a părut şi mie ciudat că lui m-a prevenit, dar ştiţi cum este.

Ştia, cel puţin într-o anumită măsură. Era o zonă din New Orleans cunoscută sub numele de Mlaştina, unde puţini îndrăzneau să se ducă la lumina zilei, cu atât mai puţin după ce se lăsa întunericul. Localizată în partea de os a oraşului, spre ieşire, cuprindea mai multe străzi şi magazine unde se vindea grog. Erau spelunci şi locuri cu o proastă reputaţie, ce-i adăposteau pe oamenii care navigau pe fluviu şi pe marinarii ale căror vapoare erau ancorate la doc. Cei mai mulţi tineri domni se pare că îşi făceau drum pe acolo, cel puţin o dată, înainte de a se cuminţi, uneori cu consecinţe dezastruoase, dar nicio femeie cu o bună educaţie nu ar fi admis că ştie de existenţa unei asemenea zone.

Deoarece conversaţia lâncezea, mătuşa Marie Rose intră repede în scenă.

— Cât de supărătoare este toată povestea asta, ca să spun adevărul. Mă simt destul de rău din cauza ei. Dar nu te poţi gândi la niciun loc în care dragul Denys să se fi dus, în mod special, domnule Hippolyte, nicio misiune care să îl şi determinat să plece din oraş?

— Aş fi vrut să pot să vă liniştesc, doamnă. Prietenul în Denys îşi desfăcu larg braţele, punând în pericol ceaşca de cafea pe care o ţinea în mână. Denys a fost înclinat, ni ultima vreme, spre un mod pasiv de a-şi petrece timpul. Gândurile sale au fost îndreptate spre domnişoara Celina şi viitorul dumneaei. Bine, şi spre noua afacere cu domnul de Silva.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă femeia în vârstă, cu vocea

încordată. Credeam că s-a terminat cu problema aceasta.

— Cu siguranţă, dacă vă referiţi la duel. Cu toate acestea, Denys are o mare stimă pentru Silver Shadow. Numeroase dueluri care au fost provocate după cel al lui, fără să mai menţionăm situaţia cu Broyard, l-au întristat atât de tare încât… să spunem, că l-au tulburat profund.

— Nu reuşesc să înţeleg de ce ar fi trebuit să o facă. Nu a fost vina lui.

— Nu, madame, dar Denys simţea asta indiferent că a fost sau nu vina lui.

— Da, aşa este. Mătuşa Marie Rose scoase o batistă cu margine de dantelă şi îşi tamponă o lacrimă. Este un băiat cu o inimă atât de bună, întotdeauna plin de consideraţie, mai ales cu cei mai în vârstă, şi acum i s-a întâmplat ceva teribil, ştiu eu.

— Cu siguranţă că nu, spuse tânărul, cu un disconfort ce i se oglindea pe faţă.

— Dar cum să aflăm? Poate că a fost atacat de tâlhari şi hoţi sau de vreun vâslaş american, venit pe apă. Ar putea zăcea undeva, rănit, sau fiindu-i rău, fără să ne poată da de ştire. Oh, dragă, nu suport să mă gândesc la asta. Trebuie să facem ceva. Cineva trebuie să îl găsească.

— Calmează-te, mătuşă Marie Rose. Va fi găsit, spuse Celina, punând o mână pe braţul ei.

Se întoarse din nou spre Hippolyte.

— Fratele lui Marthe Desiard l-a văzut pe Denys la sala domnului de Silva, aşa că putem fi siguri că a ajuns acolo. Dar ţi-a dat vreun indiciu privind scopul acestei vizite?

— Am înţeles că voia doar să arunce o privire, să vadă cine este acolo, să privească demonstraţiile obişnuite sau să se bucure de o luptă.

— Nimic altceva?

— Ce altceva ar putea fi?

O posibilitate care o deranja apăru în mintea Celinei. Poate că Denys aflase de înţelegerea ei cu Rio. Poate descoperise că spadasinul vizitase casa lor din oraş în toiul nopţii sau că practic îl implorase să facă dragoste cu ea. Ce s-ar fi putut întâmpla între ei doi, dacă Denys l-ar fi înfruntat pe Rio, era ceva ce nu suporta să îşi imagineze.

— Mă întreb dacă ne mai putem folosi în continuare de bunăvoinţa dumneavoastră, domnule, întrebă ea după

— Numai să îmi ordonaţi.

— Trebuie începută o căutare a lui Denys. Îmi displace că trebuie să v-o cer dumneavoastră, dar tata este prins într-un alt angajament şi mă tem că rapiditatea este necesară. Ceea ce nu spuse, dar se subînţelegea, era că sarcina necesita un bărbat, din moment ce locurile în care Denys putea fi găsit erau unele interzise.

— Armand va dori să participe la această căutare, sunt sigur, la fel cum şi ceilalţi prieteni ai lui pot fi strânşi în cel mai scurt timp. Vom scotoci oraşul de lângă fluviu până la lacul Pontehatrain şi înapoi, aveţi cuvântul meu.

— Ştiam că pot conta pe dumneavoastră, aveţi toată recunoştinţa mea.

— Şi a mea, spuse mătuşa Marie Rose, făcând un gest neajutorat cu batista. Deşi, Celina, ma chère, nu sunt sigură ce va spune papa al tău.

— Ce vrei să spui?

— Poate va crede că ar fi trebuit să aşteptăm sfatul lui, ştii. Dacă Denys este doar reţinut cu o treabă particulară? Va fi o stânjeneală extremă, dacă se stârneşte zarvă şi plânset, iar dragul băiat va veni acasă fluierând, în toiul căutărilor.

Mătuşa ei era îngrijorată că Denys ar putea fi cu o femeie, poate chiar o mulatră, îşi spuse Celina. Îi trecuse şi ei prin minte această idee, dar era mai mult decât sigură că şi în situaţia aceasta ar fi trimis vorbă că este reţinut.

După lipsa de expresie a chipului lui Hippolyte, înţelese că şi lui îi era clară natura îngrijorării mătuşii ei. Îşi lăsă jos ceaşca şi se ridică în picioare.

— Puteţi să fiţi sigură, madame, că totul se va desfăşură cu cea mai mare discreţie.

Mătuşa Marie Rose îşi arătă recunoştinţa, împreună cu o jumătate de duzină de îndoieli şi admonestări. Celina, văzând că Hippolyte era nerăbdător să plece, îl conduse până la poartă, înainte de a-şi exprima încă o dată propria recunoştinţă.

— Puteţi să aveţi încredere în mine în legătură cu această situaţie, spuse el, apucându-i mâna şi aplecându-se să i-o sărute. Nu voi da greş, nu dacă succesul este cu putinţă.

— Veţi trimite vorbă de îndată, dacă va fi găsit? Fie noapte, fie zi?

— Naturellement. Nu vă faceţi griji. Denys este cel mai responsabil dintre noi toţi. În ceea ce îl priveşte, totul va fi bine, veţi vedea.

Îi mulţumi din nou, şi îl urmări recuperându-şi pălăria şi bastonul de la Mortimer, înainte să coboare sprinten scările exterioare. Valetul îl urmă cu un pas mai liniştit, pentru a-l conduce. Câteva momente mai târziu, uşa de la intrare se închise cu zgomot în urma lui. Celina rămase în galeria din spate, uitându-se în gol, după care se întoarse brusc şi merse înapoi în salon pentru a se alătura mătuşii sale.

Mătuşa Marie Rose o aştepta, cu ochii umezi şi roşii şi cu batista strânsă la gură.

— Oh, chere, spuse ea cu vocea doar cu o idee mai tare decât o şoaptă. Doar nu crezi că Din Din al nostru ar putea fi… că este…

— Nu ştiu, o întrerupse Celina, care nu dorea să îşi audă gândurile exprimate în cuvinte.

— Hippolyte spune că se îndrepta spre sala aceea îngrozitoare de scrimă. Dacă a ajuns acolo şi nu a mai plecat niciodată?

— Nu ştiu.

— Lupta cu spada este atât de periculoasă, chiar dacă armele nu sunt ascuţite. Poate că acest de Silva a…

— Nu ştiu! exclamă Celina.

— Nu este nevoie să strigi, spuse mătuşa Marie Rose cu un reproş înlăcrimat. Încercam doar să îmi imaginez ce s-ar fi putut întâmpla.

— Ştiu, şopti Celina. Ştiu.

În după-amiaza aceea nu făcură vizite. Mătuşa Marie Rose nu se simţea în stare, iar Celina şovăia pentru a nu pierde vreo veste pe care Hippolyte ar fi putut-o trimite. Mătuşa Marie Rose se duse în salon, imediat după micul dejun, unde îşi luă săculeţul de seară pe care îl lucra din mătase de culoarea lavandei, acoperită cu dantelă neagră şi mărgele. Celina se consultă cu bucătarul despre meniu zilei, ordonă să fie curăţată curtea de frunzele care căzuseră şi noroiul adus de roţile trăsurilor, şi supraveghe umplerea cu apă a bidoanelor mari, de către căruţa care trecea pe stradă, precum şi purificarea apei cu aluminiu. Cumva, dimineaţa trecu.

La amiază sosi o depeşă de la Hippolyte. Ştirea pe care o conţinea era cu totul negativă. Denys nu era în niciun spital, nici în partea americană, nici în cea franceză, nu fusese consultat de niciun

medic de la toate adresele pe care le cunoştea. Nu era nici în *calabozao*, închisoarea spaniolă de modă veche, din spatele Cabildo, unde jandarmii îi ţineau pe cei vinovaţi de beţie sau alte delicte, nici în noua închisoare sau în închisoarea parohiei, lângă Congo Square. Niciun bar sau local de pariuri nu se bucurase de prezenţa lui, sau cel puţin patronii nu îşi aminteau. Nu se implicase în nicio încăierare şi nici nu închiriase vreo trăsură din cele ce împânzeau străzile Vieux Carré, nu luase niciun bilet la tren, pentru a pleca spre Pontehartrain Lake sau spre altă destinaţie, nu vizitase nici hipodromul de la Metairie. Cu toate astea, speranţa nu era pierdută, iar Hippolyte şi prietenii lui urmau să îl caute în continuare.

În timp ce orele treceau, începea să arate tot mai îngrijorată ca şi cum Denys ar fi dispărut de pe faţa pământului. Celina se uita pe fereastră, de parcă grija ei l-ar fi făcut să apară din stradă. Mergea de colo-colo, îşi frângea mâinile, supărată că nu avea posibilitatea de a se alătura căutării. Greutatea responsabilităţii găsirii lui o apăsa mai greu.

De o mie de ori se gândi să trimită după tatăl ei. Tot de atâtea ori simţi nevoia de a se îndrepta spre Rio. Dacă Denys nu era într-una dintre plimbările lui obişnuite sau una dintre variantele evidente, atunci probabil că fusese implicat într-o încurcătură cu vreo persoană dubioasă, pe vreo străduţă ascunsă sau o alee din spate. Dintre toţi bărbaţii pe care îi cunoştea, Rio părea cel mai potrivit pentru a le străbate şi a se întoarce nevătămat.

În plus, erau lucruri pe care trebuia să i le explice, de exemplu, ce problemă atât de importantă avusese fratele ei de discutat cu el. Da, şi de ce Rio nu îi menţionase noaptea trecută că îl văzuse pe Denys.

Ar fi destul de simplu să trimită un bilet; dar ar fi fost dificil să aibă curajul să-i propună o întâlnire, înţelegerea lor luase sfârşit. Ar fi ciudat să apeleze la el acum, de parcă ar fi încercat să se agaţe de ceea ce se întâmplase între ei. Nu putea şi nu dorea să facă asta.

Dacă va mai vorbi vreodată cu Rio, va trebui ca aceasta să se întâmple pe teren neutru. Vor discuta raţional şi logic, fără nicio imixtiune a vreunei dorinţe inoportune.

Chiar în momentul în care îşi reamintea acest lucru, se simţea atrasă de amintirea prezenţei lui puternice lângă ea, de senzaţia braţelor lui în jurul ei, plimbându-şi mâinile pe piele. Imaginile musculaturii corpului său, întins în lumina aurie a lumânării, o chinuiră, aşa cum o făcea şi strălucirea întunecată, fierbinte a ochilor

lui, când se uitase în jos spre ea. Şi sărutul lui…

Nu, nu îşi putea permite această reverie, nu îndrăznea să cedeze tentaţiei sau să îşi pună întrebări. Trebuia să se gândească la fratele ei. Fiind vorba despre acest lucru, se va duce la Rio doar în ultimă instanţă.

Tatăl ei se întoarse în momentul în care era pe punctul de a trimite un mesaj la adresa din strada Rampart, unde stătea amanta lui. Îl întâlni pe scări şi îl împinse în salon, închizând uşa în urma lor. Repede, îi spuse ceea ce se întâmplase cât fusese el plecat şi ce făcuse în legătură cu asta.

— Celina, draga mea, îţi faci griji pentru nimic. A fost o nebunie să îl implici pe tânărul Ducolet. Ce se întâmplă cu lumea asta, dacă un frate nu poate să facă în oraş ceea ce trebuie făcut de către un tânăr bărbat, fără să se amestece sora lui?

— Dar, papa, au trecut două zile de când nimeni nu l-a mai zărit pe Denys. Cu siguranţă câţiva dintre prietenii lui ar fi trebuit să ştie unde să îl găsească.

— Nu neapărat. Aruncă o privire spre măsuţa alăturată, unde zăcea o copie a ziarului VAbeille. În timp ce se întindea să îl ridice, continuă: Intenţiile tale sunt bune, Celina, tiu asta, dar laşi teama să îţi întunece raţiunea.

— Chiar şi domnul Ducolet a zis că acest lucru nu îi stă în caracter lui Denys.

— Aşa că l-ai trimis să caute potcoave de cai morţi. Este un tânăr foarte îndatoritor, mai ales când este vorba de domnişoare atrăgătoare, dar reprezintă o alegere foarte proastă pentru un mesager al unei domnişoare logodite. De ce nu te-ai îndreptat spre sfatul înţelept al logodnicului tău?

Această idee nu îi trecuse deloc prin minte Celinei, şi nu şi-o putea imagina nici măcar acum.

— Domnul Ducolet este prietenul lui Denys, ceea ce nu se poate spune despre conte.

— Chiar şi aşa, ar putea foarte bine să aibă ceva de obiectat în privinţa unor vizite ale unui alt bărbat care nu îţi este rudă de sânge.

— Ar fi avut acest drept, dacă am fi fost cu adevărat logodnici. Dar nu suntem, şi este puţin probabil să fim.

— Celina, începu tatăl ei, cu un ton sever.

Vestea noilor circumstanţe care făceau alianţa nepotrivită îi

stătea pe vârful limbii. Le respinse cu mare greutate. Nu era momentul. Nu putea risca să fie obligată să rămână în cameră sau să suporte o altă pedeapsă similară, care ar fi putut să o împiedice să facă ceva pentru a-l găsi pe Denys.

— Te rog, papa, spuse ea repede. Sunt sigură că Denys are probleme. Nu poţi să faci nimic ca să îl localizăm?

El se aşeză şi deschise cu zgomot ziarul pe care îl ţinea în mână.

— Pentru ultima oară, lasă băiatul în pace. Poartă-te ca de obicei, bucură-te de aceste ultime zile dinaintea logodnei. Denys se va întoarce acasă când va termina.

Sublinierea pe care o aduse cuvintelor era asemănătoare cu felul în care ea se năpustise asupra lui, când apăruse pe uşă, îşi spuse Celina. Ştia prea bine ce simţea referitor la faptul că fusese plecat atât de multă vreme, din cauza amantei sale. Niciunul dintre ei nu se gândise, nici măcar pentru o secundă, să exprime situaţia în cuvinte, însă, cu toate acestea, se aşeza ca o stâncă între ei.

Întorcându-se, Celina se îndreptă spre uşă cu hotărârea întipărită pe faţă. Aproape că ieşise din cameră, lăsându-l să citească. În acel moment, se întoarse să se uite la bărbatul care era tatăl ei, privindu-l nu ca pe o fiinţă cu

O autoritate supremă, ci ca pe un bărbat ca oricare altul, încăpăţânat, supus greşelilor, pregătit să dea sfaturi pripite şi să acţioneze într-un fel ce putea fi pus sub semnul întrebării, toate acestea servindu-i drept antidot al unei dureri din trecut, încă prezente.

— Papa?

El nu se uită spre ea.

— Ce mai este acum?

— Nu îţi pasă ce se întâmplă cu Denys sau cu mine? Sau pur şi simplu nu îţi poţi imagina că ceva rău se mai poate întâmpla familiei tale?

El îşi înălţă capul deasupra ziarului, dar nu vorbi. Ochii li se întâlniră, ai ei fiind plini de o adevărată compasiune. Când se uită din nou în altă parte, ea se întoarse tăcută şi ieşi din cameră.

12

Recitalul unei soprane şi al unei orchestre care concerta în mod obişnuit la Theatre d'Orléans era o alegere neinspirată pentru o seară de distracţie, îşi spuse Rio. Cântăreaţa, din câte se pare o adeptă a

teoriei conform căreia corpolenţa asigura puterea vocii, interpretă în grabă primul grup de arii, ca şi cum era mai preocupată de cina rare urma, decât să-i încânte pe cei prezenţi cu următoarea ei prestaţie. Ansamblul de pianoforte, vioară, oboi şi corn rare o acompania era la fel de neinspirat.

Domnii mai tineri erau în mod evident absenţi, din cauza meciului de box care avea loc în arena de dedesubt, la Exchange. În timpul pauzei, femeile mai în vârstă bârfeau, cu capetele apropiate, tinerele matroane vorbeau cu însufleţire, în timp ce una sau două îşi îngrijeau copiii. Bărbaţii mai în vârstă discutau politică şi agricultură, în timp ce scoteau pe nas rotocoale de fum. Nu păreau să observe monotonia, dar Rio era plictisit peste limita suportabilului.

Punctul lui de atracţie era grădina, unde atmosfera se dovedea suportabilă. Sau poate că scena care se desfăşura acolo îi era mult prea familiară. Îşi amintea cu uşurinţă aceleaşi oportunităţi la Barcelona, chiar şi mirosul vinului şi al apei cu aromă de flori de portocal, priveliştea cameliilor alăturate buclelor întunecate, ridicate în cocuri. Şi totuşi, pentru prima oară această amintire îi provocă o senzaţie uşoară de excludere.

Motivul era femeia în mătase de culoare bleu-pal, care şedea cu rochia curgând în falduri în jurul picioarelor, umerii netezi prinzând lumina cu străluciri ca de perlă şi cu o neliniște greu de ascuns în ochi. De când sosise, se ridicase o singură dată din scaunul ei, şi asta doar pentru a schimba locul cu mătuşa ei, care dorea să vorbească cu doamna aşezată lângă ea. Privind-o prin fereastră, observând zâmbetul ei forţat şi felul rapid, nervos în care privea în jur sau în care îşi deschidea evantaiul, Rio simţea compasiunea ridicându-i-se în piept. În acelaşi timp, postura ei îl făcea nerăbdător. În ultima oră, sperase să se ridice şi să meargă să facă o plimbare în grădină, dar până acum dorinţele îi fuseseră ignorate.

Alţi musafiri se plimbau pe veranda din spate sau coborau treptele largi, pentru a explora aleile pavate cu dale în formă de cochilii de scoică, care traversau grădina cu garduri vii şi firide izolate. Până acum, Celina nu arătase niciun interes pentru un asemenea exerciţiu. Se gândise că va fi uşor dacă o va aştepta să meargă împreună această oră târzie spre Vieux Carré.

Rio cântărea consecinţele unei noi vizite, dar se decise să nu o facă. Mergând să caute intrarea spre bucătărie, se învârti pe acolo,

până când o servitoare apăru să golească o tavă cu firmituri. Rio escaladă din nou zidul grădinii şi alunecă uşor în firida în care tufe înalte adăposteau o casă de vară mai mică comparativ cu casa principală.

Celina veni spre el, în sfârşit, ca o viziune a unui vis febril, luminoasă şi de o răpitoare frumuseţe, mergând cu atâta graţie, încât părea că pluteşte spre el. Privind-o urcând treptele largi din cărămidă ale scării din grădină, cu acoperişul boltit şi cu grilaj din fier forjat, el recunoscu o dorinţă dureroasă care avea legătură cu răspunsul fierbinte al corpului său. Într-un mod ciudat, pe care nu îl înţelegea pe deplin, Celina Vallier ajunsese să reprezinte tot ceea ce pierduse, fără speranţă de a mai recupera vreodată, tot ceea ce putea atinge, cu greu, fără a obţine niciodată pe deplin.

Înţelegerea acestui lucru nu era ceva ce dorea să înfrunte, nu încă. Singura lui armă era revolta. Condus de acea furie care se asemăna foarte tare cu durerea, ieşi din umbra stâlpului de fier, care îi bloca trecerea.

Ea se dădu înapoi cu un strigăt înăbuşit. El întinse o mână să îi prindă braţul. Pentru un moment, ea se încordă în mâna lui, înainte de a se apropia brusc, fusta ei atingându-i carâmbul cizmelor.

— În sfârşit, spuse ea, cu o satisfacţie tăcută. Mă temeam că nu ai primit bileţelul meu.

— L-am primit, deşi nu pot spune că am înţeles, răspunse el. Cred că ai ales un loc neutru pentru a ne întâlni. Este suficient de neutru?

— Perfect. Îmi cer scuze pentru că te-am răpit distracţiilor serii şi îţi mulţumesc că ai venit atât de repede.

Era aşa cum bănuise. Dorea să îi vorbească, dar nimic mai mult. Nu era o întâlnire romantică. Cu greu putea spune că este în poziţia de a se plânge, cu toate astea îl deranja faptul că ea îi arăta atât de limpede dezinteresul ei. Îl mai deranja să vadă că el nu se distrase în seara asta sau în oricare alta, de când se văzuseră ultima oară. Amorurile întâmplătoare îşi pierduseră farmecul.

— Bănuiesc că problema ta era urgentă, altfel nu ţi-ai fi asumat riscul.

Ea îi aruncă o privire rapidă, şi el îi văzu lucirea ochilor.

— Nu aş vrea să crezi că vor exista urmări ale ultimei noastre întâlniri. Nu am spus nimic nimănui.

— Nu?

— Nu. Alte probleme mai importante au făcut acest lucru imposibil.

— M-ai liniştit. Cuvintele lui erau seci. Cu siguranţă nu era ceea ce dorise să audă, şi anume că noaptea pe care o petrecuse în braţele lui avea o atât de mică importanţă în viaţa ei.

— Poate ai auzit că Denys lipseşte?

Făcu un efort să îşi îndrepte gândurile spre întrebarea pe care i-o punea.

— Ştiu că un domn nervos, care spunea că îl cheamă Armand Lollain a apărut ieri-dimineaţă la sală şi a întrebat dacă l-am văzut.

— Şi l-ai văzut?

— Crezi că ar fi trebuit? o întrebă el, când îi simţi îndoiala din voce. Crezi că, dacă ar fi aflat de vizita mea în dormitorul tău şi ar fi decis să nu îi placă, l-aş fi tăiat în mici fâşii şi l-aş fi folosit ca să îmi decorez teaca sabiei?

— Nu face asta! Te rog, doar… nu o face. Ea păli şi rămase în faţa lui, cu degetele încleştate în şalul de India care îi acoperea umerii.

— Îmi cer scuze. Am înţeles greşit, vezi, am crezut că, dacă mi-ai încredinţat trupul tău, poate vei avea încredere în mine şi în alte probleme.

Ea ignoră fraza, sau poate nu reuşi să o înţeleagă, din cauza grijii pentru fratele ei.

— Cred că eşti ultima persoană care l-a văzut sau cel puţin asta mi-au spus cei doi martori.

— Şi că era sănătos şi voios când şi-a luat la revedere.

— Era?

Dacă ar fi fost bărbat, ar fi provocat-o la duel pentru aceste cuvinte. Dar dacă ar fi fost bărbat, nu ar fi avut această conversaţie.

— Vrei o dovadă? Despre asta este vorba?

Ea se întoarse, făcu câţiva paşi şi spuse peste umăr:

— Cred că nu. Ceea ce doresc, de fapt, este ajutorul tău.

— În ce fel? îi mai ceruse o dată ajutorul, cu aceeaşi disperare în voce. De data asta era mai precaut.

— Denys are probleme, ştiu asta. Tata nu vrea să creadă, aşa că nu face nimic. Prietenii fratelui meu au căutat în toate locurile obişnuite, fără niciun succes, lotuşi, ei ştiu foarte puţine lucruri despre locurile cu adevărat mai puţin plăcute alte oraşului, iar eu ezit să le cer

să se aventureze către pericolele de acolo.

— În schimb, nu ai nicio grijă în ceea ce mă priveşte, înţeleg.

— Te-am jignit? Nu asta era intenţia mea. Voiam doar să spun că tu ştii mai multe despre lume şi că poţi mult mai bine să te aperi. Mai cred şi că ai mai multă experienţă în privinţa lucrurilor care se pot întâmpla unui bărbat tânăr, prin urmare ai şti mai bine unde să cauţi.

Avea dreptate în tot ceea ce spunea, probabil mai mult decât bănuia. Asta nu reuşea deloc să îl calmeze pe Rio, care avea o viziune proprie în ceea ce privea trădarea. Faptul că îi păsa, într-un fel sau altul, era o breşă în armura lui pe care nu-i plăcea să o recunoască.

— Prin urmare, va trebui să cutreier locurile rău famate şi bordelurile din New Orleans, de dragul fratelui tău? Să pun să se caute şi în fluviu?

Ea nu îi răspunse, doar se uită la el, în timp ce faţa ei căpăta culoarea albă a marmurei, iar ochii i se transformau în lacuri de lacrimi.

— Nu. Iartă-mă, spuse el imediat, făcând un pas înainte. Nu trebuia să spun asta.

— Nu e ceva ce nu mi-aş putea imagina. Ani la rând am auzit de trupuri care au fost găsite plutind în preajma docurilor sau pe la coturile fluviului. Pur şi simplu, nu mă pot gândi la asta până când nu elimin toate celelalte variante.

— Înţeleg.

Mai înţelegea şi altceva, când, în sfârşit, se gândi la ceea ce îi spusese. Dintre toţi cei care l-ar fi putut căuta pe Denys Vallier, doar el ştia ce anume era în mintea tânărului şi unde avea de gând să plece, când părăsise sala lui. Gândurile care îl năpădiră nu erau plăcute şi nici măcar nu i le putea spune Celinei. Mai întâi, ea nu avea nevoie de o grijă în plus, dar ridicau şi întrebări pe care nu avea dreptul să le pună.

— Mă vei ajuta? întrebă ea, întinzându-se să îi atingă braţul.

— Din altruism sau poate din politeţe obişnuită? Nu pot să îmi permit prima variantă, şi pari sigură că a doua nu se aplică.

— Nu am spus asta!

— Nici n-ai negat-o, ceea ce înseamnă acelaşi lucru. Dar ce altceva ne-ar rămâne ca stimulent, dacă nu te gândeşti la vechea noastră înţelegere? Avea un caracter temporar, şi acum este încheiată. În mod satisfăcător, desigur.

Ea îşi ridică mâna de pe braţul lui, ca şi cum s-ar fi atins de foc

nu de stofa hainei. Vocea ei era rece, ca aerul serii, când întrebă:

— Ce dorești?

Nu era sigur. Sau nu, sigur că se înșela. Ceea ce își dorea era destul de evident. Dorea ceea ce nu era de obținut. Voia ca aranjamentul lor să continue. O dorea pe ea.

— Am mai avut această discuție și înainte, cred. Am stabilit atunci că nu ai nimic care să mă încânte, cu o singură excepție.

Zgomotul aerului rapid expirat se auzi perfect.

— Asta este chiar…

— Vulgar? continuă el, când ea se opri. Dar credeam că ai văzut deja la mine această calitate, de a fi util.

Rămase privindu-l în semiîntuneric, cu ochii căutându-i fața, încercând să își dea seama care îi sunt motivele, temperamentul, și chiar sufletul. Susținerea acestei analize era unul dintre cele mai dificile lucruri pe care trebuise să le facă, mult mai rău decât să înfrunte un bărbat cu spada în mână. Ar fi vrut să retragă fiecare silabă pe care o rostise și să îngenuncheze la picioarele ci, să îi ceară iertare. La fel de puternică era și nevoia de a o auzi cum va răspunde.

— Prea bine.

Un semnal de alarmă îi temperă sentimentul de triumf care îl străbătu.

— Asta însemnând?

— La fel ca mai înainte, sunt de acord.

Zâmbetul ușor care îi apăru într-un colț al gurii se simți în vocea lui, alături de avertisment, când îi spuse:

— Înțelegerea nu are limite.

— Te… te aștepți să continue și după ce Denys este găsit?

— Exact. Dacă aspiri la arta de a fi curtezană, lecțiile ar putea foarte bine să înceapă cu mine.

Ea își umezi buzele.

— Dar nu în public.

Zâmbetul lui deveni sarcastic.

— Dacă nu sunt discret, nu mai sunt nimic, deși la un moment dat va trebui să renunți la aceste prefăcătorii și să îți îmbrățișezi meseria aleasă.

— Te distrează asta, nu-i așa? îl întrebă ea ridicându-și bărbia. Îți place să mă ai în puterea ta.

Efortul de a-și menține o mină zâmbitoare aproape că îi crispa

faţa.

— Dacă acesta este singurul mod în care te pot avea.

— În fond, eşti un adevărat ticălos.

— Dar cel puţin sunt unul cinstit, un lucru cu adevărat important când plăteşti pentru serviciile unui ticălos. Şi mai ales dacă se are în vedere o asemenea plată.

— Mai întâi, trebuie să îl găseşti pe fratele meu.

El se întinse să îi apuce mâna, i-o răsuci cu palma în sus ca să îi desfacă nasturele de la încheietura mănuşii care se întindea până la cot şi i-a dezgolit suprafaţa delicată a părţii interioare a braţului. Aplecându-şi capul, îşi lipi buzele de încheietura mâinii şi îi simţi pulsul care se zbătea.

— Având în vedere o asemenea seducţie, vorbi el tărăgănat, în timp ce îi încheia din nou nasturele mănuşii, cum aş putea da greş?

Ea se îndepărtă de el şi îşi ridică puţin fusta, ca şi cum ar fi vrut să se întoarcă în casă. Apoi se opri.

— De unde vei începe căutările?

— Ce mai contează, atâta vreme cât Denys va fi găsit?

— Pare ca şi cum… tu, cred că ai o idee despre unde; în putea fi.

Chiar era foarte perspicace când era vorba de el, o trăsătură pe care nu dorea să o încurajeze.

— Sugerezi că s-ar putea să ştiu dinainte unde să caut?

— Nu sugerez nimic, spuse ea, privindu-l cu calm. M-am gândit că poate ar fi vreun mic detaliu pe care să îl pot spune mătuşii mele, pentru a o linişti.

— La fel ca şi pe tine, bănuiesc. Din nefericire…

— Oh, te rog. Probabil că ai o vagă bănuială. Altfel m-ai fi refuzat.

— Niciodată, spuse el.

Ea înlătură afirmaţia cu un gest rapid, dar o culoare aprinsă îi cuprinse obrajii.

— Cu siguranţă există un loc de unde vrei să începi, undeva unde crezi că ar putea fi sau măcar unde să fie reţinut. Nu înţeleg de ce nu poţi spune, în loc să fii atât de secretos. Doar dacă nu te aştepţi să fii plătit pe măsură şi pentru asta.

— O idee excelentă. De ce nu m-am gândit eu la ea?

El înainta cu un pas, fiind sigur că ea se va retrage.

Lira o eroare de calcul. Ea dădu drumul fustei şi rămase

nemişcată, atât de aproape, încât îi simţi parfumul de trandafir şi îi văzu sclipirea satinată a pielii prin valul lin al şalului uşor. El îşi strânse mâinile în pumni, pentru a avea control împotriva nevoii de a se întinde, a atinge, a lua.

— Recunosc că sunt în imposibilitate de a înţelege de ce nu ai făcut-o. Părea un lucru atât de normal.

Cuvintele ei înţepau, exact aşa cum intenţionase.

— Grădina asta este destul de plăcută, îi răspunse el, cu vocea răguşită, dar îi lipseşte un anume confort. Când fac dragoste cu tine te vreau goală, în faţa unui foc cald şi în spatele unei uşi încuiate care să lase lumea afară. Nu doresc o luptă corp la corp, rapidă, ci o mulţime de sărutări lente, suspine dulci, mângâieri şi o bucurie nesfârşită. Vreau să termin cu convenţiile şi prefăcătoria, cu toate prefăcătoriile societăţii, care fac să pară atât de fals ceea ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie. Vreau ceva care să fie adevărat şi dulce şi real. Vreau… Se opri brusc, de teamă că spusese mult prea mult despre ceea ce dorea, când ceea ce îi era permis însemna atât de puţin.

Trecură câteva minute. Pe urmă, ea inspiră adânc, ca şi cum până atunci şi-ar fi ţinut respiraţia. Uitându-se în altă parte, îi spuse:

— Da, bine. Oricum ar fi, mă rog să îl găseşti pe fratele meu. Dacă va trebui să mergi în locuri în care… în care sălăşluieşte pericolul, te rog să ai grijă. Deşi am toată încrederea în puterea şi abilitatea ta, oricine poate fi luat prin surprindere. Am deja o rană a ta pe conştiinţă. Nu aş vrea să am mai multe.

Uimirea îl lăsă mut. În acea secundă, se auzi o chemare din apropiere.

— Celina? Ma chère, unde eşti?

— Aici, mătuşă Marie Rose, spuse ea imediat. Cu o ultimă privire, se întoarse şi părăsi micul adăpost, cu paşi uşori.

Rio făcu un pas grăbit în urma ei, care îl aduse în conul de lumină a lunii ce încadra intrarea în firidă. În acel moment, mătuşa ei apăru în raza vizuală, pe poteca cu dale albe, în formă de scoică. O însoţea o altă femeie, cu o siluetă suplă, încă elegantă, purtând o mantie de culoarea fildeşului, cu un pieptăn mare prins în părul alb-argintiu.

— Mon Dieu!

Doamna cea ciudată se opri în locul în care ajunsese, ridicându-şi o mână la gât. Privirea era una de recunoaştere

înfricoşată. Nu însemna nimic pentru Rio să constate că era una dintre femeile cu o sensibilitate exagerată pentru care un maestru spadasin ca el reprezenta întruchiparea diavolului. Întâlnirea accidentală va fi o nouă pată pentru Celina, din moment ce era evident că pleca de la o întâlnire clandestină cu el.

— Vino, Celina, spuse mătuşa ei. Este mult prea rece pentru a te plimba pe aici fără mantie.

— Da, aşa este, îi răspunse ea. Fără să arunce o singură privire înapoi, se alătură rudei şi prietenei acesteia mai în vârstă, întorcându-se spre casă.

Pentru o vreme, Rio rămase ascultând sunetul paşilor lor pe dale. Când cele trei ajunseră în siguranţa casei, părăsi firida. Apoi alergă spre peretele grădinii, escaladându-l şi sărind peste el cu o răsucire puternică a corpului, ca şi cum ar fi simţit pericolul în urma lui, iar singura speranţă de siguranţă era de cealaltă parte.

Când Rio se întoarse la sală, Olivier nu era acolo. Majordomul nu trebuia să fie de serviciu, desigur, însă de obicei îşi dădea singur sarcini, pentru că îi plăcea să verifice totul înainte de a se duce la culcare.

Era posibil să fi plecat să o viziteze pe Suzette. Oare camerista îşi slujise stăpâna în seara asta? Rio nu o zărise deloc, dar poate că fusese într-o încăpere mai retrasă. Sau poate că ea şi Olivier avuseseră stabilită o întâlnire, într-un loc ascuns de pe proprietate. Era puţin probabil să îi deranjeze cineva, atâta timp cât stăpâna lui Suzette nu avea nicio obiecţie.

A fi pe străzi în toiul nopţii nu era tocmai lipsit de pericol pentru un bărbat de culoare, liber. Ar fi putut fi confundat cu un fugar, atacat pentru a fi jefuit sau atacat fără niciun motiv. Rio ezită o clipă. Apoi îşi luă din nou pălăria, mănuşile şi sabia şi se pierdu în întunericul nopţii.

Majordomul lui nu era de găsit în niciunul dintre locurile obişnuite şi nici la serata muzicală. O plimbare pe la casa Vallier avea şanse să fie mult mai productivă. Sursa lui era un băieţandru de pe la grajduri, cam de unsprezece ani, care şedea pe vine pe trotuar, fumând din pipa cu mătase de porumb, aşteptând trăsura familiei. Monsieur le Maître, spuse el, acela, Olivier, fusese mai devreme cu Suzette, dar plecase. Zicea că stăpânul lui va fi curând acasă, iar el trebuia să fie acolo.

Rio aruncă un bănuţ pe care băiatul îl prinse din zbor, ca şi cum

ar fi prins o muscă, apoi se întoarse din nou către casă.

Era încă prea neliniştit pentru a merge la culcare. Mai mult, îi plăcea să se plimbe pe străzi, când erau luminate doar de felinarele cu gaz sau, în anumite zone mai sărace, de lămpaşe cu untură de peşte, pe suporturi de fier forjat. Senzaţia ciudată care îl înconjură, în timp ce ceaţa se ridica din apă, se răsucea în jurul luminilor strălucitoare şi în josul trotuarelor, îi dădu o stare de nostalgie. Se bucura că activitatea comercială şi orice altă muncă zilnică încetaseră şi că toată lumea fie mersese să se distreze, fie să doarmă. Mişcarea de pe străzi era mai lentă, mai puţin zgomotoasă, cu mai puţină nevoie de a face temenele şi de a te băga pe sub pielea cuiva. Străzile erau, totuşi, pustii. Bărbaţii încă mai treceau de la un bar, cabaret, sală de jocuri, bal sau serată, către altul. Trăsurile treceau zornăind, cu lămpaşele laterale aruncând raze nepământeşti prin ceaţă, ducând oamenii care plecau din locul în care se distraseră, în curând, chiar şi acest trafic uşor se va sfârşi. Deşi câte un eventual bal privat ar putea dura mai mult, majoritatea terminându-se la miezul nopţii, la ora destrămării farmecelor. Mai târziu, nu se va mai mişca nimic, cu excepţia pisicilor rătăcite, a oamenilor ameţiţi, căutându-şi drumul spre casă şi a celor care umblau să îi prade.

Jandarmii erau pretutindeni în seara aceea. Rio văzu doi dintre ei, îmbrăcaţi în uniformele de culoare albastru-închis cu pălăriile bordate cu alb, împodobite cu cocarde, cu săbii cu plăsele din alamă la îndemână şi cu bastoane. Traversară strada înaintea lui. Unul dintre ei se opri ca să lovească în asfalt cu bastonul, semnalul grupului său, transmiţând ora şi faptul că totul era în ordine.

Rio evită patrula, scurtând drumul printr-o alee de-a lungul catedralei, întorcându-se prin strada Chartres către drumul său, spre Passage. În timp ce trecea pe lângă un dar, mirosul de lichior şi rumeguş mucegăit ajunse la el prin uşa deschisă. Aruncă o privire în interior şi îl văzu la o masă de lângă fereastră pe Pepe Llulla, amic spadasin, recunoscut pentru intenţiile sale pacifiste şi pentru strategiile sale ucigătoare. Celălalt era Pasquale, bărbatul căruia i se mai spunea La Roche.

Rio se opri, apoi se întoarse şi intră. Nu era hotărât, ilar îşi amintea ce anume i se spusese despre un *maître* cu nume italian. Dacă va urma o luptă, atunci nu ar fi avut nimic de obiectat. Se simţea în stare.

— Bine ai venit, *mon ami*, spuse Pepe, cu o mişcare largă. Aşteptă până când Rio îşi cumpără ceva de băut de la bar şi veni să se aşeze, înainte să continue.

— Ce te face să ieşi afară la o asemenea oră din noapte?

— Mai este nevoie să întrebi? Reputaţia de bărbat seducător avea anumite avantaje, sau cel puţin asta descoperise Rio.

— Este drăguţă?

— Nu sunt toate?

Pepe îl privi cu amuzamentul unui om care recunoaşte eschivarea, dar nu insistă. Nu dădea niciun semn, dacă era la curent cu vorbele despre interesul lui Rio în ceea ce o privea pe domnişoara Vallier.

— L-ai văzut din întâmplare în seara asta pe O'Neill sau pe Croquere? întrebă Rio.

— Cred că Croquere a participat la partida de box. Prietenul nostru irlandez poate fi cu el, din moment ce pretinde că este şi maestru al luptelor cu pumnii, la fel ca şi cu spada.

— Desigur. Ar fi trebuit să ghicesc. Poate că ar fi făcut-o, dacă ar fi acordat mai multă atenţie prietenilor săi şi mai puţină posibilităţilor care o aveau ca subiect pe Celina.

— Partida se va termina în curând. Între timp, îl cunoşti pe La Roche?

— Din vedere, deşi nu cred că am fost prezentaţi în mod formal, răspunse Rio, făcând o plecăciune, în timp ce Pasquale se ridică şi făcu acelaşi lucru. Complimentele mele, domnule.

La Roche răspunse la fel de politicos şi amândoi îşi reluară locurile. Conversaţia continuă fără vreo intervenţie deranjantă, condusă mai întâi de Pepe. Rio descoperi că La Roche se născuse în Italia, din mamă italiancă, dar că era fiul natural al unui tânăr duce englez, care trecuse prin ţara sa în timpul marelui său voiaj. Asta avusese un cuvânt de spus asupra înălţimii şi a lărgimii umerilor, precum şi asupra liniei pătrate a bărbiei sale. Plăcut la vorbă, cu un sec simţ al umorului, nu părea genul care să îşi închirieze spada. Era păcat că fusese cumpărat de contele de Lérida. În alte circumstanţe, lui Rio i-ar fi plăcut să îi fie prieten.

— *Eh bien*, şeilor, spuse La Roche după o vreme. Sunteţi stabilit aici, în New Orleans?

— Cel puţin pentru o vreme.

— Nu vă gândiţi să vă reîntoarceţi în Spania?

— Au rămas foarte puţine lucruri acolo pentru mine.

— Poate că aşa este, însă cu toate astea, locul căruia un bărbat îi spune casă prezintă o atracţie puternică.

— Una care scade cu trecerea timpului, asta am descoperit eu. Aveţi planuri să vă întoarceţi în Italia? întrebă Kio, mirându-se în acelaşi timp de insistenţa bărbatului.

— Poate, cândva. O vară petrecută aici promite să fie o încercare.

— Nu am petrecut încă una aici.

— Nici eu.

La Roche se întoarse spre Pepe.

— Este atât de rău precum se spune?

Cu adevărat miezul iadului, prieteni. În fiecare an mă jur că nu voi mai rămâne şi în fiecare an nu reuşesc's;! plec.

— Spre ce locuri ai putea să evadezi?

Golful de la Biloxi sau una dintre insulele de la liotare, zonele aride de lângă Ouachita River, pe întinderile din provincie ale vreunei plantaţii primitoare – poate chiar în străinătate, cu vreun vapor care se îndreaptă spre nord. Destinaţia nu este cea mai importantă.

— De ce nu te duci?

Pepe îşi studie vinul din pahar.

— Pare o laşitate să fugi de asemenea lucruri mărunte cum sunt căldura şi febra. Iar eu nu sunt laş.

Dar dacă ai avea familie?

— Atunci ar fi cu totul altă problemă, sunt de acord.

Orice măsură de precauţie este acceptabilă, dacă este luată pentru a proteja ceea ce îţi aparţine. Este normal şi corect.

Rio îşi întoarse privirea către Pasquale.

— Nu aveţi soţie, copii?

Italianul scutură din cap.

— Cred că nu este posibil să fii, în acelaşi timp, un spadasin şi un bun soţ şi tată. Fiecare necesită un gen de concentrare pe care cealaltă nu ar permite-o. Dar dumneavoastră?

— La fel. Era ca şi cum ar fi folosit cuvintele în locul spadei, îşi spuse Rio. Decise să atace. Cred că aţi făcut cunoştinţă cu contele de Lérida. Sau poate că îl cunoşteaţi înainte de a veni aici, într-o călătorie sau aţi venit cu acelaşi vapor?

— Ah, contele, un om talentat. Zâmbetul lui Pasquale deveni rigid pentru o fracţiune de secundă. Dar cum de ştii de relaţia dintre noi?

— Nu-mi amintesc. Rio se lăsă pe spătarul scaunului. Un om aude multe lucruri.

— Este neplăcut pentru cineva să audă că problemele sale personale sunt discutate cu atâta uşurinţă. Privirea lui La Roche era încordată.

Pepe arunca priviri de la unul la altul, cu o umbră de îngrijorare în ochi.

— Vorbitul este lucrul care ocupă cel mai mult timp în New Orleans.

— Corect, aprobă Rio. Cei care sunt deranjaţi de acest lucru trebuie să fie siguri că nu fac nimic care să alimenteze alte bârfe.

— Ce vreţi să spuneţi? Vocea italianului suna fără inflexiuni.

— Să trăieşti o viaţă exemplară poate fi dificil pentru un maestru spadasin, dar nu imposibil.

— Este ceva ce ar trebui să evit, în mod deosebit?

Rio întâlni ochii italianului, şi citi în ei propria-i tristeţe.

— Asta este o problemă a propriei conştiinţe.

Bărbatul de cealaltă parte a mesei îl studie pentru câteva momente, dar se pare că nu găsi nimic care să îl jignească în răspunsul primit. Îngustându-şi privirea, pentru o fracţiune de secundă, spuse:

— Sunteţi aproape la fel de nou ca mine în oraş, cel puţin aşa se aude. Pe unde aţi fost de când aţi plecat din Spania?

— În multe locuri, dar niciunuia dintre ele nu i-aş putea spune acasă.

— Havana, poate.

— Am fost acolo.

Zâmbetul celuilalt bărbat deveni crispat.

— Se pare că aţi lăsat mai multor gentilomi câteva cicatrici ca amintire a popasului dumneavoastră acolo.

Rio simţi un fior acut de neliniște trecându-i prin Irup. Din câte se pare, nu era singurul atent la mişcările celorlalţi.

— Sunteţi bine informat.

— Este un loc plăcut, Havana, foarte asemănător cu New Orleans. Şi înainte de asta aţi fost la Roma, mi s-a spus, şi la Paris.

— Aţi fost şi dumneavoastră în toate aceste oraşe?

— Se pare că am urmat aceeaşi rută.

— Întâmplător, spuse Rio, şi aşteptă să vadă dacă italianul mai avea ceva de adăugat.

— Posibil. Să bem pentru întâmplare?

La Roche nu era tocmai uşor de descifrat. Asta era de înţeles. Mulţi dintre *maîtres d'armes* din Passage erau reticenţi în a vorbi despre locul de unde veneau sau cum ajunseseră la New Orleans. Era o gafă să întrebi. La Roche probabil că avea un motiv să o facă. Oare sugera că îl urmărise? Rio se întrebă dacă nu cumva îi rănise vreo iudă sau vreun prieten din Italia, într-una dintre întâlnirile care îi împânzeau trecutul. Asta ar putea explica faptul că gravita în jurul contelui. Întrebarea era dacă motivele Im vor conduce sau nu la o provocare la duel.

Ridicându-şi paharul, Rio spuse cu un ton meditativ:

— Pentru întâmplare, un lucru firesc.

Rio părăsi barul în scurt timp. Pepe stărui să mai rămână, dar el refuză. Dispariţia lui Denys Vallier ridica probleme pe care Rio nu era sigur că le putea rezolva. Şi nici nu mai era sigur de cât timp mai avea la dispoziţie pentru a încerca. Contele era un lup care îmbătrânea, sub deghizarea unui conte falnic, ascunzându-şi dinţii în spatele unei combinaţii ridicole de bonomie şi măreţie, şi de două ori periculos pentru că disimularea îi reuşea foarte bine. Se folosea rar de o demonstraţie a forţei, preferând metodele mai subtile pentru a-şi atinge scopurile.

Ceaţa de pe râu devenise mai densă cât timp stătuse cu Llulla şi La Roche. Cobora ca un acoperământ până deasupra nivelului solului, atât de groasă, încât era aproape imposibil să îţi vezi vârfurile picioarelor. Precum spectrele sufletelor pierdute, se încolăcea în jurul colţurilor clădirilor şi cobora în nori ce se târau spre tocurile uşilor. Sunetele erau distorsionate, aşa că miorlăitul pe care îl scoase pisica pe care Rio aproape o strivi în picioare răsuna ca din depărtare, iar urletul îndepărtat al câinelui suna direct înaintea lui. Femeile în vârstă spuneau că înseamnă moarte acel urlet în noapte, dar asta era pură superstiţie. Oamenii mureau adesea noaptea, iar câinii lătrau mereu.

Bărbaţii apărură din ceaţă ca nişte fantome greoaie, umbre întunecate care se iveau din arcadele porţilor, pentru a-i tăia calea. Erau trei la număr, se apropiau cu repeziciune şi fără niciun zgomot în afară de şfichiuirile ciomegelor. Erau brute, ticăloşi de prin docuri,

mânaţi de intenţia de a jefui un bărbat pe care îl cred beat şi fără apărare.

Era greşeala lor. Rio se dădu repede înapoi. Şuieratul sabiei sale care ieşi din teacă era un avertisment tăcut şi mortal.

Prima lovitură veni din spatele său. Mai degrabă o simţi sosind, decât o văzu, şi se răsuci într-o parte, însă nu suficient de rapid. O lovitură oblică în umărul stâng deja rănit îi amorţi braţul până în vârful degetelor. Cu un protest plin de durere, se aplecă şi păşi într-o parte, sărind de pe trotuar în noroiul străzii. Erau cinci oameni, nu trei, şi el se retrase iute până când ajunse cu faţa către

Banda de tâlhari îl înconjură, cu ciomegele şi cuţitele pregătite. Pentru moment, părea că niciunul dintre ei nu îşi dorea să guste oţelul său. Apoi se grăbiră spre el, blestemând, strigând, lovind puternic cu armele lor grosolane, ca şi cum ar fi vrut să îl decapiteze.

Lovi primul bărbat care se apropie de el, făcându-l să se dea înapoi, clătinându-se, scâncind, în timp ce îşi apăsa strâns rana din piept. Următorul se feri cu o răsucire rapidă de lovitura sălbatică a lui Rio, dar al treilea prinse lovitura spadei cu bâta lui rudimentară. Spada muşcă adânc şi rămase blocată. Atacatorul încercă să o elibereze, smulgând-o, scuturând tăişul din mâna lui Rio. El o ţinu strâns, deşi fiecare clipă îi trimitea o durere pulsatilă prin umărul rănit în urma loviturii pe care o căpătase în duelul purtat în urmă cu trei zile.

Sunetul unor paşi care alergau îi ajunse la ureche. Ar putea fi jandarmii sau alţi tâlhari, nu avea timp să descopere varianta corectă. Atacatorii se strângeau în jurul său, cu armele ridicate, în timp ce se pregăteau să se năpustească asupra lui.

Pe urmă nu îi mai înfruntă singur. O siluetă înaltă, solidă, umplea spaţiul din stânga lui. Oţelul scrâşni, scos din teacă. Ca unul, el şi noul său amic avansară, cu spadele scânteind.

Adversarii lor căzură, împleticindu-se în graba lor disperată de a scăpa din faţa săbiilor subţiri. Bărbaţii blestemau şi strigau. Cei care erau mai departe se topiră în ceaţă. Puţinii care rămaseră se întoarseră şi îşi luară picioarele la spinare.

Rio se îndreptă şi îşi băgă sabia în teacă, apoi se întoarse cu faţa spre bărbatul care îi venise în ajutor. Era Nicholas Pasquale cel care stătea acolo, relaxat, respirând, din câte părea, fără niciun efort. Un zâmbet îi ridică un colţ al gurii, când văzu privirea uimită a lui Rio.

— Deci, *monsieur*?

— Bine lucrat, răspunse Rio, amintindu-şi de bunele maniere şi făcând o reverenţă. Vă sunt dator.

— Absolut deloc, spuse politicos italianul.

— Insist.

— De ce aţi face asta? Sunt sigur că aţi proceda la fel, în situaţia dată. Dar cred că sunteţi rănit. Se aplecă peste umărul lui Rio. Este nevoie de un medic?

Trebuia să recunoască faptul că Pasquale îi acorda importanţă ştiind cât de gravă era rana. Reacţia era a unui om familiarizat cu asemenea situaţii. Rio îşi pipăi rana, testând, şi îşi înălţă cotul, în timp ce îşi mişca umărul.

— Nu cred că este necesar.

— Atunci permiteţi-mi să vă conduc spre casă, în cazul în care prietenii noştri se vor întoarce.

— Este generos din partea dumneavoastră, dar mă îndoiesc că vor mai încerca.

— Totuşi. Italianul făcu un semn în direcţia în care se îndrepta Rio. Cred că spre Passage? Mergem?

Părea un gest prudent, să lase să fie escortat, dacă nu era absolut necesar. Rio aprobă cu un semn, apoi porni alături de Pasquale. Păşiră în tăcere vreo jumătate din distanţă, înainte ca unul dintre ei să vorbească din nou.

— Se pare că aveţi duşmani, *monsieur*.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Să aduni atâţia ca să atace un singur om nu este modul de a proceda al unor asemenea ticăloşi. Cunoşteau valoarea ţintei lor, prin urmare au sporit numărul. Aş sugera că cineva a plătit ca să fiţi doborât.

Această posibilitate îi trecuse şi lui Rio prin minte. Ceea ce îl deranja mai mult era motivul, deşi nu avea nicio intenţie să discute acest lucru cu un străin care i-ar putea fi, la rândul său, duşman.

— S-ar putea să aveţi dreptate.

— Această persoană vă este cunoscută?

— Poate.

— Preferaţi să vă ghidaţi după propriile păreri. Prea bine, dar vă sugerez să aveţi grijă.

Rio îi aruncă o privire dură. Nevoia de a-l întreba ce ştie şi natura exactă a legăturii sale cu contele erau puternice. Şi totuşi, dacă

Pasquale era omul contelui nu ar fi primit niciun răspuns folositor. Dacă nu era, ar fi fost imprudent să îl amestece în problemele sale.

— Mulţumesc, spuse el, cu o voce gravă. O să păstrez asta în minte.

Pasquale îl lăsă la intrarea de la parter a sălii de scrimă. Rio urcă scările, dar trebuia să descuie singur uşa către camerele sale private, din moment ce Olivier nu era la muncă.

Rio îşi dezbrăcă haina cu ceva greutate şi îşi scoase butonii cămăşii folosindu-se de degetele unei singure mâini. Scoţându-şi braţul din mânecă, îşi întoarse umărul rănit spre oglinda mică pentru bărbierit, aşezată pe lavabou. Pielea rănită devenise purpurie şi era considerabil umflată. Îşi spuse că nu erau oase rupte, dar era imposibil să fie sigur.

— Domnule Rio!

Întoarse capul şi îl văzu pe Olivier stând în cadrul uşii dormitorului. Majordomul închise iute uşa în urma sa şi veni spre el.

— Era şi timpul, spuse Rio.

— Aş fi fost aici, dar Suzette era îngrijorată pentru don'şoara, deoarece era numai cu mătuşa ei în seara asta. Am aşteptat să ajungă acasă.

Rio îi aruncă o privire scurtă, când simţi tonul tăios al vocii lui Olivier.

— Crezi că ar fi trebuit să o fac eu? Credeam că anumiţi bărbaţi ar fi fericiţi având această oportunitate.

— Gazda lor a păstrat această onoare pentru el. Totuşi, acest lucru nu înlătură obligaţia.

Rio îi aruncă un mormăit care era atât un comentariu, cât şi rezultatul strânsorii puternice a lui Olivier pe umărul

— Este numai zgâriat, nu dislocat, spuse majordomul. Aşezaţi-vă şi vă voi îngriji.

Rio înjură în timp ce se supunea.

— Fă-o repede şi pe urmă bandajează strâns.

— Ca să fim siguri, spuse Olivier cu un ton neîmblânzit. Nu ar fi bine să ştie cât de aproape aţi fost de a fi scos din joc.

13

Rio dormi până târziu, în parte datorită ultimelor dimineţi în care se trezise devreme şi a nopţilor în care se culcase târziu, dar şi datorită picăturii de coniac tare, vechi, pe care Olivier i-l dăduse ca

paliativ pentru durerea din umăr. Caid a fost cel care l-a trezit, năvălind în cameră cu o tavă mică, balansându-se pe vârful picioarelor şi cu un zâmbet încălzindu-i trăsăturile dure ale feţei.

— *Là vous café*, spuse el dur, cu salutul tradiţional folosit de un servitor a cărui îndatorire era aceea de a-şi trezi stăpânul dimineaţa. Olivier mi-a spus că ai avut ceva probleme noaptea trecută.

— S-ar putea spune asta. Rio se ridică în pat într-un cot, îndepărtându-şi părul din ochi cu cealaltă mână. Olivier, urmându-l pe Caid în dormitor, se repezi să aşeze perna la capătul patului, iar Rio îşi ascunse un scâncet de durere când se sprijini de ea.

Caid se încruntă privindu-l cu simpatie.

— Ce îţi face umărul?

— Este înţepenit.

— Îmi imaginez. Şi astăzi mai este şi ziua ta de instrucţie.

Era adevărat.

— Va trebui să închid, şi aşa nu-i rău, pentru că am alte îndatoriri. Voi fi gata când îmi va veni rândul data viitoare. Cei mai mulţi dintre maeştrii spadasini dădeau lecţii doar de trei ori pe săptămână, ca să îşi permită să se odihnească între zilele de efort.

— Într-un fel sau altul? Ai grijă, altfel s-ar putea croniciza. Şi atunci spre cine ne-am mai uita când este vorba de distracţia de la Stejari?

— Poţi tu să intervii.

— Mulţumesc, dar prefer mijloacele mai puţin melodramatice pentru demonstraţii.

Alţii ar fi luat refuzul lui Caid drept un semn de tulburare, dar Rio îl cunoştea bine. Mai degrabă era un semn al naturii sale pacifiste. Era unul dintre bărbaţii aceia puternici care zâmbeau, vorbeau calm şi se înfuriau cu greu, dar deveneau rapid periculoşi când îi iritai.

— Bine, spuse el. Atunci nu te va deranja să mă ajuţi într-o mică problemă.

— Nu mă va deranja?! Caid traversă camera către fereastră şi se aşează, sprijinindu-şi un picior pe celălalt genunchi şi prinzându-şi glezna.

Olivier aduse încă o ceaşcă pe o tavă şi turnă în ea un şuvoi de lichid fierbinte.

— Ah, boabe de Havana, spuse Caid, inhalând aroma.

Rio aruncă o privire spre Olivier, ridicând din sprânceană, în

timp ce se întindea după propria-i ceaşcă. Olivier, care făcuse toate cumpărăturile, dădu din cap aprobator. El îi spuse lui Caid:

— Aţi devenit un adevărat cunoscător al cafelei, de când aţi ajuns în New Orleans?

— Este greu să eviţi asta. Mai mult, am văzut în L'Abeille anunţul despre încărcătura care a venit din Havana. Nava Paul Emile a descărcat şi o cantitate importantă de vinuri, dacă ai nevoie să împrospătezi rezerva din pivniţă, inclusiv cincizeci de sticle de Chiteau Laffitte, la cutii de douăsprezece sticle.

— Tu ai de gând să îţi aprovizionezi sala cu Laffitte?

— Nu în viaţa asta. Punga mea nu ar rezista, şi este puţin probabil ca tinerele odrasle care vin pe la mine să îl aprecieze. Un butoi cu St. Emiline şi poate un galon cu Bordeaux vor fi pe măsura reputaţiei salonului.

— Cred că şi eu am nevoie de acelaşi lucru, înainte să dispară. Olivier?

— Voi avea grijă, spuse pe dată majordomul.

— Poate vei lua şi comanda lui Caid în acelaşi timp, din moment ce am nevoie de ajutorul lui.

— Prea bine.

Caid îşi pipăi creştetul.

— Ce poate fi atât de important? Haide, mi-ai stârnit suficient de mult curiozitatea.

— Este vorba de tânărul Vallier.

— Ce a mai făcut de data asta?

— Mai degrabă, este vorba despre ceea ce nu a făcut, în afară de faptul că şi-a făcut apariţia seara trecută, sunt Irei zile de când nu a mai fost văzut acasă.

— Aşa că frumoasa sa soră ţi-a cerut ajutorul să-l găseşti? Sau te învinuieşte pe tine pentru dispariţia lui?

— Mă învinuiesc singur, spuse Rio scurt, apoi îi povesti lui Caid ce se întâmplase între el şi Denys Vallier.

Caid îşi strânse buzele, ochii îngustându-i-se de concentrare.

— Poate că este vorba de o ticăloşie, dar poate la fel de bine să fie vorba de o poznă, poate o luptă de tauri sau cocoşi, pe undeva, la ţară.

— Fără să lase o vorbă?

— Mda, bine. Poate se bucură de o întâlnire prelungită cu o

mulatră fermecătoare sau cu una dintre femeile care stau la ferestrele de la etajul doi, pe o anume stradă. Nu este genul de treabă pe care un bărbat să o discute cu femeile din familia sa.

— Cineva ar fi trebuit să ştie de asta, prietenii sau tatăl.

Olivier, care se plimba prin cameră, adunându-şi hainele şi desfăcând perdelele, îi aruncă o privire tăioasă lui Rio, dar el o ignoră cu detaşare.

— Adevărat, aprobă Caid.

— Nu-mi place, şi dacă vom aştepta, ar putea fi prea târziu.

— Întrebarea este de unde să începem?

Olivier îşi drese glasul.

— Aş putea da o sugestie?

Rio nu era cu totul convins că dorea să o audă, dar îşi ridică întrebător o sprânceană.

— Investigaţii legate de tânărul domn pot fi făcute din mers printre cei care lucrează în aceste zone mai puţin respectabile, incluzând casele cu femeile de la etajul doi.

Ceea ce propunea Olivier era să se folosească de sursa de zvonuri a sclavilor. Era o forţă formidabilă, alături de bârfa, seriozitate şi destrăbălare, şi ar fi funcţionat la fel de repede pe cât ar fi putut merge un om. Dacă un tânăr de familie bună era înlănţuit de braţele unei profesioniste în arta amorului şi cu o virtute îndoielnică, cu siguranţă exista o servitoare care să ştie ceva.

— Las treburile şi vinul în mâinile tale pricepute, spuse Rio cu un salut scurt. Între timp, Caid şi cu mine vom cerceta docurile.

Caid îşi ridică sprâncenele.

— Înainte sau după ce mergem prin casele de pariuri?

— Au fost alţii care deja au mers pe pista asta, lăsându-ne nouă zonele cele mai interesante din oraş.

— Asta înseamnă că vom avea o suprafaţă destul de mare de acoperit. Să îi trecem pe listă şi pe Gilbert şi pe Bastile?

— O idee excelentă, dacă tu crezi că ni se vor alătura.

— Ar fi supăraţi dacă nu ar fi incluşi.

— Bine. Poţi să treci prin Passage şi să îi cauţi, dacă vrei, în timp ce eu mă pregătesc.

Caid îl aprobă încă o dată şi plecă să îşi îndeplinească misiunea. Olivier se grăbi să îl ajute pe Rio să se îmbrace cu pantalonii, apoi cu vesta din lână merinos gri-cenuşie, cu broderie neagră, şi să se încalţe

cu cizme negre din piele de Spania. Îi leagă cravata cu un nod simplu şi îl ajută cu grijă să îşi pună redingota neagră, cu guler de catifea şi nasturi din perle de culoare gri. Apoi îi dădu sabia. Întorcându-se, ridică pălăria din blană de castor şi o perie câteva secunde, înainte de a-i netezi blana cu mâneca.

— Veţi avea grijă, da? întrebă el într-un final.

Rio îi aruncă o privire amuzată.

— Eşti îngrijorată, mamă?

— Nu sunteţi în apele dumneavoastră.

— Ştiu. Dar cea mai sigură cale de a atrage prădătorii este să îi laşi să simtă mirosul de sânge.

— Aşa că vă veţi preface. Dar dacă sunteţi provocat?

— Voi lupta, desigur.

Olivier scutură din cap.

— Nu puteţi.

— Trebuie, sau pentru mine totul se va termina aici. Dar să sperăm că nu se va ajunge la asta.

— Speranţa nu costă nimic, dar poate avea urmări importante.

— Sunt sigur că asta înseamnă ceva, spuse Rio, ridicându-şi braţul drept ca să ia pălăria şi să şi-o aşeze pe cap.

— Un om care pariază poate spera să aibă noroc şi, de fapt, să piardă totul. Un bărbat poate spera să trăiască şi să descopere că alţii îl vor mort.

— Să nu ai teamă, spuse Rio, întinzându-se să îl apuce pe Olivier de umăr. O să te recomand lui Caid, dacă se va ajunge la ce este mai rău. Sunt sigur că el te va lăsa să joci *fainéant* la sala sa, în caz că a mea se va închide.

— Nu aş face asta!

— Ştiu. Rio ştia cu adevărat, pentru că *fainéant* însemna un bărbat care trăia din mila rudelor sau a prietenilor.

— Nu am vrut să…

— Ştiu şi asta, cap sec, şi îţi mulţumesc. Rio zâmbi, în timp ce îl scutură puţin pe prietenul şi majordomul lui. Acum nu-mi mai da alte avertismente, altfel mă întorc în pat ca să mă cocoloşeşti până la moarte.

Planul făcut de Rio fu urmat cu grijă şi rapiditate.

Gilbert şi Bastile făcură tururile prin tavernele în care se servea grog şi prin speluncile din părţile mai puţin plăcute ale oraşului. În

acest timp, se întâlniră cu Llulla şi încă vreo doi *maîtres d'armes* care li se alăturară. Caid alese să îl însoţească pe Rio spre docuri, poate pentru că era conştient de pericolele pe care le presupunea incapacitatea temporară de a se apăra a acestuia. Vorbiră cu hamalii din port, care rostogoleau butoaie şi butii pe pasarelă, spre vapoare, cu contabilii care tăiau chitanţe şi foi de expediţie, merseră pe lângă navele ancorate de-a lungul cheiului şi abordară vreo două bărci şi nave cu abur. Nimeni nu văzuse un tânăr care să semene cu Vallier.

Stând în mijlocul acestui du-te-vino, printre strigătele căruţaşilor şi chemările vânzătorilor care îşi lăudau mărfurile, atât băuturi, cât şi de-ale gurii, Rio încercă să se gândească în ce mod un gentilom perfect ar fi reuşit să părăsească oraşul şi care navă ar fi fost mai probabil să ia această încărcătură. Problema nu era că niciuna dintre ele nu părea potrivită, ci că oricare ar fi putut avea acest scopi.

În aer pluteau mirosuri acre de melasă, vin vărsat şi făină mucegăită, alături de parfumul dulce al tutunului de pe vaporul care tocmai venise din Havana. Porcii grohăiau printre gunoaiele împrăştiate peste tot, trei dintre ei având râturile albastre pentru că descoperiseră o cutie ruptă cu indigo. Undeva, mai jos, se încărca o navă pentru a urca fluviul spre Louisville, iar pasagerii se îngrămădeau în zonă, până în locul în care pasarela atingea apa. Se auzeau strigăte de rămas-bun, strigăte după copii rătăciţi şi doici leneşe, care aruncau priviri în jur după cutii, genţi şi alte bagaje, în timp ce se ţineau de fuste. Bonetele, pălăriile şi pulpanele hainelor care zburau purtate de vânt, creau imaginea unei case de nebuni. Era imposibil să gândeşti în mijlocul unui asemenea vacarm, cu atât mai puţin să iei o decizie vitală.

— Ar putea fi oriunde, spuse Caid, punându-şi mâinile în şolduri, cu o expresie dezolată.

— Şi probabil că este, aprobă Rio.

— Ca, de exemplu, acasă, cu draga lui soră, desfătând-o i u aventurile sale. Te-ai gândit la asta?

— M-am gândit.

— Atunci bănuiesc că ar trebui să fim siguri că nu ne pierdem timpul.

— Aş putea trimite un bilet, spuse Rio, cu o urmă de şovăială în glas.

— Excelent. Caid îşi aşează mai bine pălăria pe cap.

Hai să ne retragem spre primul bar în care poţi găsi hârtie şi toc,

iar eu ceva de băut.

Se opriră la Cafe des Refugies, pe strada Levee. Caid comandă vin pentru amândoi, apoi se aşeză la o masă, sorbind din paharul său, în timp ce Rio scria şi trimitea mesajul. Acesta îi fu trimis lui Olivier cu unul dintre băieţii care pierd vremea în mod obişnuit pe lângă baruri, şi cafenele, în speranţa de a prinde asemenea comisioane. Majordomul trebuia să joace, încă o dată, rolul de intermediar.

Când termină, Caid îi făcu semn spre bărbatul care intrase doar cu câteva momente mai înainte.

— Prietenul tău, mesagerul din *México*, presupun, şi de data asta nu este sub oblăduirea contelui.

— Aşa este. Rio îl urmări pe noul venit care avea părul negru şi o barbă ca a lui Don Quijote. Acum, mă întreb dacă…

— Ce-i aia?

Rio nu îi răspunse. Terminându-şi cafeaua cu rom, se ridică şi merse către mexican. La apropierea lui, bărbatul, e întoarse, iar Rio îi oferi o reverenţă ceremonioasă şi salutul tradiţional.

— Sunteţi singur, *señor*, sau aşa mi se pare, întrebă el.

Poate doriţi să vă alăturaţi nouă? făcu un semn spre Caid, care îl privea cu o vădită curiozitate.

— Este mai mult decât amabil din partea dumneavoastră, dar, cu adevărat…

— Insist, spuse Rio. Va fi o onoare.

Trimisul mexican merse în faţa lui Rio spre masă, unde făcu o reverenţă către Caid, când fu prezentat. După ce se terminară saluturile, dădu în spate pulpana lungă, despicată, a fracului său, cu un gest exagerat, după care se aşeză.

— Sunteţi foarte amabil, spuse el. Ca străin de aceste locuri, uneori simt lipsa unei tovărăşii. Este o plăcere deosebită pentru mine să aud sunetele fine ale propriei mele limbi, spre deosebire de cea franceză sau cea barbară, engleza. Dar nu cred că aveţi accentul din Madrid, *señor* de Silva. Oare îl aud pe cel din Barcelona?

— Aveţi o ureche fină, îi răspunse Rio, dând din cap aprobator.

— Numai datorită contelui de Lérida, pe care îl cunoaşteţi, presupun, din moment ce ştiţi legăturile domniei sale cu Catalania.

— Cum o mai duce contele? Nu l-am mai văzut de o zi sau două, parcă.

— Este bine, puteţi fi sigur. Cei de genul său rareori se simt

altfel.

— De genul său? Interesul lui Rio se accentuă când auzi inflexiunea sarcastică din vocea celuilalt bărbat.

— Nu sunteţi un prieten al dumnealui?

— Sub nicio formă.

— Nu aş vrea să ofensez pe nimeni. Nu ar fi trebuit să vorbesc deloc, şi nu o voi face decât pentru a alunga monotonia. L-am întâlnit mai devreme.

— La hotel, poate? Nu cred că era însoţit de Denys Vallier, nu-i aşa?

— Fratele frumoasei domnişoare Vallier, pe urmele căreia se află? Regret, nu. Am fost singuri, din moment acontele a dorit, în mod deosebit, să îl vizitez în particular.

Rio nu se aşteptase la altceva.

— Şi discuţia aceasta, să presupun că a fost satisfăcătoare?

— L-aş provoca la duel, dacă acest lucru nu ar fi o pată pentru poziţia de reprezentant al ţării mele!

— Probabil că v-a ofensat destul de rău. Era o încercare ostentativă să afle motivul. Rio aşteptă cu răbdarea strunită să vadă dacă trimisul acceptase.

— Suficient. Este o problemă de avariţie şi neloialitate, chiar mai mult decât vă pot spune.

— Înţeleg.

— Ştiam că veţi simţi la fel. La fel cum mai ştiu că mii veţi împărtăşi aceleaşi ambiţii.

Rio îşi ridică o sprânceană.

— În privinţa succesului cu spada?

— Nu, nu, prietene. Vorbesc despre supremaţia Mexicului la vest de Sabine River. Ca unul care poartă în vene sângele glorios al Spaniei, cu siguranţă aplaudaţi aspiraţiile noastre.

— Adevărat, spuse Rio neutru. Simpatia era un lucru, aprobarea cu totul altul.

Caid, tăcut până în acel moment, scoase un sunet ce era undeva între sforăit şi hohot de râs.

— O asemenea ţară tânără, curajoasă, nu credeţi, sir? Trimisul mexican zâmbi şi se uită în direcţia lui Caid.

— Oh, mda, şi mândră de asta. Şi puternică.

— Datorită speranţelor şi hotărârii oamenilor ei, da.

Trebuie să te supui argumentelor. Cu toate astea, vârsta şi experienţa trebuie să aibă întotdeauna întâietate asupra tinereţii şi vitejiei.

Servitorul veni cu o băutură pentru mesager. Caid alese acest moment spre a se ridica şi a arunca câţiva piaştri pe masă pentru propria-i consumaţie.

— Mă scuzaţi, domnilor, dar mi-am amintit de o neînţelegere ce necesită atenţia mea. Îşi luă pălăria aşezată pe scaunul care era în plus şi şi-o puse pe cap, atingând borul în direcţia mesagerului. A fost o plăcere, señor Rio, mă voi alătura din nou ţie cam într-o oră, o oră şi ceva, dacă va fi posibil.

Dacă prietenul său avea o neînţelegere, Rio nu ştia de existenţa ei. Îl suspecta pe Caid că dorea să se sustragă neplăcerii care s-ar fi putut ivi din neaşteptata direcţie pe care o luase discuţia, sau din cauza discreţiei, pentru că avusese o uşoară impresie că mexicanul ar vorbi mult mai deschis în lipsa lui. Dacă era vorba de ultima variantă, atunci avea perfectă dreptate. Înainte ca el să ajungă pe trotuar, mesagerul îşi trase mai aproape scaunul şi îşi coborî vocea.

— Sunt bucuros că am posibilitatea de a vă vorbi în particular, señor de Silva. Un moment mai devreme mi s-a părut că am putea discuta o situaţie ce poate fi în avantajul amândurora.

— În legătură cu ce anume?

— Influenţă, într-un cuvânt. Consideraţia de care vă bucuraţi dumneavoastră şi ceilalţi *maître d'armes* printre aceşti francezi aristocraţi, oportunităţile care vă sunt deschise pentru a influenţa opinia politică printre admiratori.

— Îmi cer iertare dacă greşesc, spuse Rio, dar se zvoneşte că această funcţie este îndeplinită pentru dumneavoastră de către contele de Lérida.

— A avut loc această discuţie între noi, o recunosc deschis. Mesagerul ridică din umeri. Posibila influenţă a contelui este greu de comparat cu estimarea valorii sale.

— A cerut prea mult pentru acest serviciu?

— Solicitările lui au fost depăşite doar de aroganţă.

— Prin urmare nu aţi putut să îi îndepliniţi condiţiile.

— Pe scurt, nu. Când i s-a spus că Mexicul nu va implora pentru a-i obţine ajutorul, contele a sugerat că ar putea vinde informaţia privitoare la scopurile noastre reprezentanţilor Republicii Texas sau

guvernului Statelor

— Cu adevărat aroganţă!

— O asemenea ameninţare spune multe despre un bărbat. Prefer ca ţara mea să eşueze în eforturile sale, decât să îşi atingă ţelul prin alianţa cu un asemenea nobil

— Contele probabil că este disperat după bani, dacă a încercat un asemenea jaf.

Ochii mesagerului deveniră pe cât de duri, pe atât de sticloşi.

— Aşa am auzit, şi acesta a fost motivul pentru care l-am abordat acum câteva săptămâni. La început a fost destul de raţional, pe urmă… Acum, poate să moară în mizerie şi nu voi ridica un deget să îl salvez.

Contele îşi făcuse un duşman. Rio se întreba dacă îşi dăduse seama de asta. Dar dacă pierduse ocazia de a-şi umple portofelul, înseamnă că era şi mai disperat după luni. Probabil că o căsătorie imediată era obligatorie pentru el. Nu era un gând liniştitor.

— Este o afacere neplăcută, spuse Rio grav. Şi nefericiţii, din moment ce vă pune într-o situaţie dificilă.

— Una pe care sper că o puteţi corecta. Ar fi un serviciu extraordinar, dacă aţi putea să intraţi în joc în rolul destinat iniţial contelui. Aş putea merge până acolo încât să spun că valoarea dumneavoastră în această problemă ar putea să o întreacă pe a lui.

— Mă flataţi, murmură Rio, în timp ce mintea lui făcea calcule rapide.

— Absolut deloc. Evident, guvernul meu este pregătit să fie la fel de generos, pe cât se poate aştepta un om rezonabil. Am certitudinea că putem ajunge la o înţelegere satisfăcătoare pentru ambele părţi.

— Această propunere are un merit, spuse Rio, concentrându-se asupra paharului său de vin. Cred că necesită o gândire temeinică.

— Cum doriţi. Aştept cu nerăbdare veşti de la dumneavoastră. Trimisul mexican schiţă un gest larg cu paharul. Providenţa a aranjat această întâlnire, sunt sigur de asta.

Rio era mai puţin optimist, dar îşi păstră pentru el îndoielile.

— Deci, întrebă Caid când îl revăzu mai târziu pe Rio, în sala lui de scrimă, şi auzi propunerea mesagerului. Doar nu o să permiţi să fii mituit!

— Când aş putea să îl împiedic pe conte să beneficieze de asta? De ce să nu o fac?

— Loialitate faţă de un loc căruia i-ai putea spune acasă? Dispreţul pentru intrigi? Un refuz inteligent de a amesteca politica cu profesia ta? Alege tu ce îţi convine.

— Cea care ar putea pierde ar fi Republica Texas. Nu văd ce loialitate îi datorez.

— Dacă Texasul pierde, atunci această tânără ţară, acest pământ al oportunităţilor va fi cel mai afectat.

— Atunci conducătorii lui, la fel ca toţi acei oameni care au mult mai mult de pierdut, ar trebui să înveţe arta compromisului. De fapt, Rio nu avea intenţia de a se implica în complotul mesagerului, dar voia să audă ceea ce avea de spus prietenul său.

— Adevărat, dar New Orleans a câştigat cel puţin recunoştinţa mea, dacă nu şi pe a ta. Este vorba despre oameni, despre băieţii de pe stradă care se uită la noi, despre tinerii bărbaţi, care aşteaptă să îi iniţiem în arta de a-şi apăra viaţa, şi despre bătrânii care se închină cu respectul cuvenit, preamărind presupusul nostru curaj, chiar şi despre doamnele care ne zâmbesc. Ne-au primit, şi pentru asta se pot bucura de loialitatea mea.

— Sună ca şi cum nu ai avea intenţia să mai pleci vreodată, chiar şi după ce vei termina ceea ce ai de făcut

— S-ar putea.

— Cum rămâne cu insula verde, Irlanda ta?

— Au rămas destul de puţine acolo care să merite să te întorci să le vezi, răspunse Caid, punând un accent puternic pe cuvinte. Voi fi mulţumit să mă odihnesc aici.

Rio îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Un bărbat ar putea crede că este vorba de o femeie la baza acestei subite atracţii faţă de oraş.

— Nu pentru mine, nu încă. Oh, sunt multe fete drăguţe în partea de oraş căreia i se spune Canalul Irlandez, şi apar şi mai multe pe zi ce trece. Cu toate astea, nu am găsit niciuna pe care să vreau să o iau de soţie. Spre deosebire de alţii pe care i-aş putea numi.

— Sugerezi că aş putea avea intenţii în direcţia asta?

— Despre intenţii nu am cum să ştiu. Dar ştiu că, dacă doamna aia drăguţă care stă pe strada Royale ar şopti doar cuvintele dragi „Vino la mine”, ai fi gata să îţi frângi gâtul tău de spaniol pentru a ajunge acolo.

Comentariul lui Caid, făcut pe jumătate în glumă, era destul de

uşor pentru ca Rio să îl nege. Asta până când a sosit răspunsul la biletul său. După primele cuvinte sări direct în locul în care scria „Trebuie să te văd”. Rămase privind acele cuvinte, în timp ce o fierbinţeală puternică se urcă să îi pârjolească creierul, dorinţa deveni o nevoie, atât de intensă, încât era deja dependenţă.

Nu ar trebui să se ducă. Ştia asta, ştia fără nicio urmă de îndoială.

— Nu sunt veşti proaste, sper? întrebă Caid, cu privirea fixată pe faţa lui Rio.

— Vallier nu a apărut încă. Nu spune mai mult de atât, deşi se pare că a mai intervenit ceva. Scrie că trebuie să mă vadă.

— Şi nu crezi că este vorba doar de faptul că tânjeşte după sărutările tale?

Rio îi aruncă o privire dură, dar nu comentă.

— Nu. Scuzele mele. Deci, te vei duce?

Nu îl putea ţine nimic deoparte.

— Poate.

— Şi dacă, să presupunem, este o capcană?

— De ce ar fi? Nerăbdarea se simţea în vocea lui Rio, spre dezaprobarea evidentă a lui Caid.

— Fără niciun motiv deosebit. Doar că ai înşelat o tânără femeie care a venit la tine după ajutor, riscându-şi reputaţia şi viitorul, fără să menţioneze şi nemurirea din sufletul ei.

Furia îşi croia drum în valuri prin Rio. Vocea lui era joasă şi dură, când spuse:

— Dacă ai fi fost oricare alt bărbat…

— Dacă aş fi fost oricare alt bărbat, m-ai provoca şi m-ai tăia în mii de bucăţi sau măcar ai încerca. Dar am devenit prietenul tău şi îţi spun în faţă că ceea ce faci este greşit.

— Nu ştii nimic din ceea ce fac, şi nici motivele mele.

— Ştiu că ai ajuns atât de orbit de nevoia de răzbunare, încât vei sacrifica orice şi pe oricine ca să o obţii. Ştiu că ţi-ai abandonat principiile pentru a răni pe cineva care ţi-a făcut o nedreptate. Ştiu că l-ai pus în pericol pe Denys Vallier, implicându-l în afacere, şi că acum îl cauţi nu ca să îi salvezi viaţa, ci în speranţa că situaţia lui îţi va servi drept avantaj. Mai ştiu că te vei duce la noapte la Celina Vallier, şi îi vei spune vorbe de dragoste, în timp ce mima ta va fi rece ca gheaţa.

Rio se uită la el, în timp ce respira precipitat pe nări.

— Ai terminat?

— Pentru moment.

— Atunci lasă-mă să îţi spun. Nu. Uite. Dacă nu ai înţeles ceea ce sunt sau ceea ce trebuie să fac, atunci motivele mele nu mai au nicio importanţă. Ceea ce vreau să ştiu în acest moment este dacă intenţionezi să continui căutarea lui Vallier. Eşti cu mine sau nu?

— Oh, la dracu', Rio, sigur că sunt cu tine. Nu-mi părăsesc prietenii doar pentru că sunt nişte idioţi aroganţi şi nu au pic de bun-simţ.

Rio se uită furios spre Caid timp de mai multe minute. Apoi, brusc, umorul camaraderiei lui Caid îl ajunse, scuturându-se de râsul ce se elibera din pieptul său.

— Bine. Hai să mergem. Acum.

14

Paşii care se auzeau pe scări erau uşori şi târşâiţi, ca şi cum cineva ducea o încărcătură grea. Celina schimbă o privire lungă cu mătuşa Marie Rose. Clopoţelul nu sunase, iar pasul nu era al lui Mortimer, pe care îl auzeau de zeci de ori în fiecare zi. Nu era nici al lui Denys, căci el păşea întotdeauna repede.

— Papa, zise ea.

— Oh, chere, spuse mătuşa ei, scotocindu-se în buzunarul şorţului după săruri. Mă tem de ce este mai rău.

Celina lăsă la o parte acul cu aţa de mătase, se ridică din scaun şi o porni prin salon, pentru a-l întâmpina pe tatăl ei în capul scărilor. El îşi ridică fruntea pentru a-i arunca o privire lungă. Chipul îi era tras şi palid, iar gura strânsă forma o linie. După o pauză scurtă, continuă

— Ai veşti de la Denys? îşi păstră vocea cât mai nepăsătoare cu putinţă, dar tremură puţin, când pronunţă numele fratelui ei.

— Nu am auzit nimic, nu am văzut nimic.

Tatăl ei îi dădu pălăria şi bastonul lui Mortimer, care venise din capătul galeriei întunecate, pentru a le primi. Dându-se la o parte pentru a o lăsa să meargă înainte, îşi urmă fiica în salon. Făcu un semn scurt din cap spre mătuşa Marie Rose, înainte de a păşi spre masa alăturată, pentru a-şi turna un pahar de Bordeaux din sticla care se odihnea pe tava de argint.

Celina se uită spre mătuşa ei, care rămăsese cu ochii măriţi, apăsându-şi batista pe gură. La salutul ei aproape imperceptibil, Celina respiră adânc şi vorbi cu grijă:

— Trebuie să fie înştiinţate autorităţile. Sunt sigură că acum vei fi de acord cu asta.

— Mâine dimineaţă, spuse răspicat domnul Vallier. Atunci voi chema jandarmeria, dacă Denys nu îşi va face apariţia.

Ea voia să facă ceva acum.

Nevoia o împingea ca un uragan. O altă zi trecuse fără niciun cuvânt. Hippolyte şi Armand trecuseră pe la ei câteva ore mai devreme, dar numai pentru a o pune la curent cu faptul că nu reuşiseră să afle nimic. Cu fiecare moment care trecea, sentimentul că pierdeau un timp preţios şi că în curând ar putea fi prea târziu devenea şi mai puternic.

— Şi dacă Denys zace pe undeva bolnav sau rănit? De ce să nu mergem în seara asta?

— Ar putea cu siguranţă să îşi dea numele şi adresa.

— Nu şi dacă este inconştient sau are febră prea mare. Te rog, papa!

— Deja ai acţionat fără să ştiu, punându-i pe prietenii lui să facă investigaţii. Nu îţi este suficient?

— Cum ar putea fi? Prietenii lui Denys pot întreba sau pot merge în locurile obişnuite, dar asta este tot. Tu eşti tatăl lui. Tu ai posibilitatea să vorbeşti cu autorităţile, să le determini să iniţieze o cercetare mai amănunţită, dacă te vei strădui. Nu îţi pasă ce s-a întâmplat cu el?

— Desigur că îmi pasă, spuse el, întorcându-se spre ea. Cum îndrăzneşti să sugerezi altceva? Dar mă interesează şi mândria lui. Nu îl voi face de râsul tuturor, urmărindu-l ca o bonă speriată. Şi ţi-aş mulţumi dacă pe viitor nu te vei mai implica.

Mătuşa Marie Rose scoase un sunet plângăreţ de neputinţă, dar Celina abia dacă o auzi. Se îndreptă spre tatăl ei, pregătită de înfruntare, cu pumnii strânşi.

— Încă mai eşti supărat pe mine din cauza problemei cu contractul de căsătorie. Te rog, nu lăsa asta să-ţi stea în calea raţiunii. Nu este uşor de suportat să fiu împotriva ta în oricare din aceste situaţii. Doar convingerea unui dezastru iminent mă determină să mă port aşa.

— Tu vezi căsătoria cu un bărbat cu o poziţie de nobil, cu o descendenţă impecabilă şi maniere elegante ca fiind dezastruoasă? Faptul că poţi vorbi despre asta într-o asemenea manieră este un

indiciu evident al slabului tău discernământ. Cum să am încredere în temerile tale în privinţa lui Denys?

Celina îşi permise un blestem tăcut şi puţin potrivit unei doamne. Fusese o greşeală să amintească de logodnă.

— Te rog, papa, începu ea.

— Destul. Am spus ceea ce voi face. Discuţia a ajuns la sfârşit. Îşi goli paharul şi îl aşează înapoi pe tavă cu un clinchet melodios. Apoi ieşi apăsat din cameră.

El pleca, iar ea nu spusese nici jumătate din ceea ce avea în minte. Strângând din dinţi, se grăbi în urma lui, prin galerie.

— Papa, aşteaptă!

El se întoarse, încruntându-se.

— Ce mai este acum?

— Mă gândeam, de fapt mă întrebam dacă aş putea merge cu tine când vei vorbi cu jandarmii. Este insuportabil să stau aici şi să nu fac nimic.

— Nu poţi. Nu este locul potrivit pentru o femeie. Ce ai rezolva dacă ai fi acolo nu-mi pot imagina.

— L-aş putea descrie pe Denys, le-aş putea spune ce purta, unde îi place să meargă şi cine îi sunt prietenii, ca să ştie cu cine să vorbească. Oh, o sută de lucruri pe care tu poate că nu le-ai observat în ultimele săptămâni.

— Prostii. Denys este cunoscut de patrulă, te asigur.

— Atunci permite-mi să te însoţesc, indiferent ce intenţionezi să faci. Voi rămâne în trăsură, dacă doreşti, dar să stau aici în vreme ce timpul se scurge mă înnebuneşte!

— Te rog, nu transforma asta într-o tragedie, Celina. Este treaba femeilor să aştepte. În orice caz, cred că ai făcut destul de multe cu mesagerii tăi.

Celina se uită la el pentru o clipă. Ştia, oare, despre biletele schimbate cu Rio pe care Suzette le dusese încolo şi încoace? Cu siguranţă că nu, altfel ar fi fost mult mai tulburat. Se referea la mesajele pe care le trimisese lui Hippolyte Ducolet. Cu toate astea, momentul de teamă îi aminti o altă problemă.

— Atunci bănuiesc că va trebui să mă supun deciziei tale, spuse ea, plecându-şi capul.

— Uite fata mea cea cuminte, Celina. Acum, te rog să mă scuzi.

— Desigur… doar un singur lucru. Nu ştiu cum să îţi cer, ezit

chiar să şi menţionez…

El scoase un suspin de adâncă suferinţă.

— Da?

— Ai eliberat vreodată un sclav, papa? Vreau să spun, ai sentimente puternice împotriva acestui lucru?

— Te rog, nu-mi spune că ai devenit abolţionistă cât am lipsit eu.

— Nu, nu, dar… ai făcut-o?

— Să eliberezi un sclav este o decizie economică, chere, nu o chestiune emoţională. Sclavii sunt o investiţie, o comoditate pentru care au fost plătiţi bani, o sumă mare de bani. Un om nu se poate deposeda, pur şi simplu, de o asemenea posesiune, fără consecinţe serioase asupra buzunarului său. Mai mult, proprietarul trebuie să se asigure că sclavul eliberat nu va deveni o povară pentru stat, astfel încât ceilalţi cetăţeni să fie obligaţi să suporte costurile existenţei sale.

— Suzette a fost un dar de la bunicul, cred, făcut mamei când m-am născut eu. Nu te-a costat nimic.

— Vorbim despre Suzette, nu-i aşa?

— Dacă eşti bun. Este îndrăgostită de Olivier, un bărbat aflat în slujba unui maestru spadasin. Nu poate sau nu doreşte să se căsătorească cu ea pentru că este sclavă.

— Şi eu ar trebui să mă lipsesc de serviciile ei doar din cauza principiilor acestui bărbat?

— O merită, papa, iar pe mine nu m-ar deranja. De fapt, aş fi bucuroasă, dacă asta înseamnă fericirea ei.

— Fericire, o simplă speranţă ataşată unei iluzii. Scutură din cap. Mai mult ca sigur va fi nefericită, forţată să nască un copil în fiecare an, trăind de pe o zi pe alta cu ceea ce poate câştiga un asemenea om. Îi va fi de departe mai bine cu noi.

— Va fi cu adevărat, papa, tânjind după toate lucrurile pe care nu le poate avea, lucrurile pe care nu le poate face, pentru că este proprietatea noastră? îl iubeşte pe acest bărbat, chiar îl iubeşte. Să fie cu el este singura ei dorinţă.

Tatăl ei se uită lung la ea. Apoi aprobă brusc.

— Prea bine.

— Oh, papa! O vei elibera?

— Ţi-o voi dărui ca dar de nuntă, în ziua în care te vei căsători cu contele. Dacă alegi să o eliberezi este treaba ta.

Celina rămase fără cuvinte. Aceasta era o constrângere de cel mai periculos mod. Nu-i venea să creadă că tatăl ei se va folosi de ea. Faptul că făcea asta era influenţa contelui, ştia prea bine.

— Nu spui nimic, chere? Atunci libertatea lui Suzette nu a fost o chestiune atât de importantă. Tatăl ei se întoarse şi îşi continuă drumul de-a lungul galeriei. Uşile dormitorului se închiseră în spatele lui.

Celina rămase uitându-se după el multă vreme. Apoi, se întoarse în salon.

— Tatăl meu s-a transformat în cineva pe care nu îl mai recunosc.

Mătuşa ei îi cercetă faţa.

— Nu trebuie să îl judeci atât de aspru. Cred că îi este teamă pentru Denys, dar încearcă în mod curajos să ascundă asta. Să admită posibilitatea unei alte pierderi ar fi prea mult pentru el.

Să îi explice discuţia pe care o avusese cu tatăl ei era mai mult decât putea să îndure Celina în acel moment. În plus, perspectiva eliberării lui Suzette ar putea să o convingă pe mătuşa ei să fie din nou de acord cu căsătoria ci cu contele.

— Nu doresc să fiu doica lui Denys, dar vreau să mă conving că nu i s-a întâmplat nimic rău.

— Nu putem să îi protejăm pe cei dragi de lume, ma chère. Trebuie să se descurce singuri.

— Şi pentru acest motiv trebuie să nu spun nimic, să nu fac nimic?

Mătuşa ei suspină şi îşi trecu vârfurile degetelor pe sub un ochi.

— Îmi aminteşti atât de mult de mama ta, dragă Celina. Avea o figură atât de liniştită, şi cu toate astea ar fi luptat ca un tigru pentru cei pe care îi iubea. Familia era totul pentru ea, la fel ca şi pentru tatăl tău. A iubit-o cu disperare, ştii, şi depindea de sfatul ei în orice problemă. Cred că îi semeni prea mult, ca să îi fie confortabil.

— Nu pot să împiedic asta. Ar trebui să stau cu braţele încrucişate, doar pentru că i-aş putea răni sensibilităţile? Trebuie să aşteptăm până în zori, când chiar în acest moment Denys poate strigă după ajutor, întrebându-se de ce nu vine cineva după el? Nu pot suporta asta.

— Haide, chere. Îţi faci singură rău, dacă nu ai grijă. Poate că acel drăguţ băiat Ducolet şi prietenul lui, Armand, vor avea veşti mai

bune, înainte de terminarea

Celina nu îşi punea prea mari speranţe, din cauza intervalului destul de mare fără veşti. Orice aşteptare a ei era îndreptată către Rio de Silva. Biletul pe care îl primise de la el după-amiază era reconfortant, un semn că se ţinea de promisiune. Avea cunoştinţe şi experienţă pe care nici măcar nu le visau prietenii imaturi ai lui Denys. Dacă el nu îi putea găsi fratele ca să îl aducă acasă, atunci nimeni altcineva nu ar reuşi.

Nu îi fusese uşor să scrie cea de-a doua solicitare, de a veni la ea. Revenise asupra ei, scriind şi rupând biletul de douăzeci de ori. În sfârşit, îl scrisese la repezeală şi îl dăduse lui Suzette ca să i-l dea lui Olivier, înainte de a se răzgândi. Chiar şi aşa, îşi dori de zece ori să îl aibă înapoi, să nu îl şi scris.

Va crede că era nebună după el, va crede că tânjea după mai multe sărutări, mai multă putere care să o supună, să o pătrundă. Probabil că avea dreptate; simplul gând o făcu să îşi simtă capul uşor, dar fierbinte, şi o tensiune în partea de jos a trupului. Da, şi să îl atingă, să aibă acel lucru fusese incredibil. Muşchii care îi acopereau trupul, netezimea lor, mişcarea lor caldă pe sub piele o fermecaseră. Să o atingă, să o strângă aproape într-o posesiune tăcută, fusese ceva ce nu va uita niciodată, cât timp va mai avea suflare. Cu toate acestea, să repete experienţa nu era un lucru înţelept. Cum ar putea, orice s-ar mai întâmpla între ei, să se ridice la înălţimea amintirii primei experienţe?

Se simţise iubită. Era foarte ciudat.

Cum de reuşise să îl înfrunte pe Rio de Silva seara trecută, nu avea nici cea mai vagă idee. Era de mirare faptul că miresele pe care le ştia erau capabile să râdă, să vorbească şi să îşi întâmpine prietenele şi rudele, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între cearşafurile patului nupţial. O asemenea intimitate, înfricoşătoare şi încântătoare, ciudată şi fermecătoare, vulgară şi tămăduitoare pentru suflet, schimba totul. Tremură o clipă, doar la acest gând.

— Celina, iubito, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, spuse ea repede. Doar mă gândeam. Mergând spre locul în care îşi lăsase ghergheful, se aşeză, având lumina lămpii lângă cotul stâng. Deşi fixă câteva fire, nu avea habar dacă erau lungi sau scurte sau dacă erau chiar în locul potrivit.

Mătuşa Marie Rose se retrăsese în acea seară, dar Celina era

încă lângă gherghef când primi vizita. Era târziu pentru o vizită. Rămase perfect nemişcată, ascultând în timp ce Mortimer trecu de salon cu pasul său ţanţoş, pentru a răspunde la uşă.

Primul ei gând a fost, în mod normal, că sunt veşti despre Denys. Al doilea că domnul de Silva îşi pierduse răbdarea şi decisese să se prezinte formal, în locul felului său obişnuit, clandestin. Se strădui să asculte, dar prinse doar murmur de voci bărbăteşti. Apoi îl auzi pe Mortimer întorcându-se. Musafirul gâfâia, în timp ce urca scările, iar paşii îi erau grei şi bine marcaţi.

Celina se precipită să iasă pe uşa care dădea spre dormitorul mătuşii sale şi al ei. Era prea târziu. Mortimer bătu uşor, apoi apăsă clanţa şi păşi înăuntru.

— Domnul conte, *mademoiselle*.

Nu avea de gând să îl întâmpine sau să îi dea mâna.

Fixându-şi privirea pe un punct de deasupra umărului vizitatorului său, spuse:

— Anunţă-l pe tatăl meu, Mortimer, dacă eşti bun. Sunt sigură că domnul conte are treabă cu dumnealui.

Valetul se înclină şi plecă spre uşă. Contele aruncă o privire ironică după el, ca şi cum ar fi observat uşa ostentativ lăsată deschisă. Apoi înaintă.

— Îmi pare bine că ne întâlnim, *mademoiselle*.

Credeam că o să fii plecată de acasă, dansând toată noaptea pe la vreun bal.

— Nu mă simţeam în stare în seara asta. Poate tatăl meu v-a spus că fratele meu lipseşte.

— O chestiune supărătoare, nu mă mir că sunteţi tulburată. Ştiţi, m-a căutat în dimineaţa aceea. Dacă aş fi fost disponibil!

— Nu l-aţi văzut?

— Din păcate, nu. A spus că se va întoarce sau cel puţin aşa mi s-a comunicat, dar nu a făcut-o.

— Vi s-a comunicat?

— De către angajatul hotelului care a vorbit cu el.

— Şi fratele meu a dat vreun indiciu despre locul în care mergea, ca să îl puteţi urma?

— Doar că nu va fi la mare distanţă.

— Da, murmură ea. Oare acesta era un alt semn care arăta spre Rio? Ura până şi gândul că ar putea fi aşa.

Contele făcu un pas spre ea.

— Cât mi-aş dori să îmi permiteţi să îndepărtez această povară de pe umerii dumneavoastră. Ca logodnic recunoscut, aş fi scutul dumneavoastră împotriva unor asemenea suferinţe. Lăsaţi durerile dumneavoastră pe umerii mei şi cu siguranţă voi descoperi urma peregrinărilor fratelui dumneavoastră şi vi-l voi aduce înapoi.

— Cu siguranţă? Ea îi întâlni privirea rece. Putea fi rezultatul discuţiei pe care o purtase mai devreme cu tatăl ei, dar promisiunea lui fermă avea puterea unui ordin asupra ei.

— Aş muta munţii din loc pentru a vă aduce liniştea. Nicio sarcină nu ar fi imposibilă.

Nu putea să fie atât de ticălos încât să ştie unde era fratele ei şi să îi ascundă acest lucru până când reuşea să o lege de el. Era mult prea suspicioasă ca să nu încerce să gândească măcar acest lucru.

— Sunt impresionată de complimentul pe care mi-l

Faceţi dezvăluind acest sentiment, *monsieur*, spuse ea cu prudenţă, dar hotărârea mea rămâne aceeaşi.

Apropiindu-se, el se aşeză în genunchi în faţa ei şi o prinse de antebraţ, coborând, până când îi strânse degetele în mâna lui umedă.

— Prea frumoasă domnişoară Celina, nu fiţi atât de rece cu mine, vă implor. Am greşit în privinţa comportării mele ultima oară când ne-am întâlnit. Sentimentele mele pentru dumneavoastră mi-au întunecat judecata, conducându-mă la un comportament care trebuie să fi fost un şoc pentru cineva care este atât de bine-crescut. Îmi recunosc vina şi tânjesc după iertarea dumneavoastră.

— Conte de Lérida, nu trebuie să faceţi asta. Vă rog, ridicaţi-vă. Ea încercă să îşi retragă mâna, dar el i-o ţinea cu ambele mâini, apăsând-o de fruntea lui.

— Nu fiţi atât de crudă, încât să vă îndepărtaţi de mine. Regretul şi teama că am pierdut respectul dumneavoastră au fost singurii mei tovarăşi de când ne-am întâlnit ultima oară. Daţi-mi speranţă. Spuneţi-mi că mă absolviţi de vină şi că vă veţi gândi la logodna noastră, chiar dacă nu o veţi accepta încă.

Era o situaţie ciudată până la extrem, o farsă căreia trebuia să îi pună capăt înainte de a se transforma în ceva şi mai dezgustător.

— Sunteţi iertat, domnule conte, din pură generozitate. Cât despre propunerea dumneavoastră, nu m-aş putea gândi la aşa ceva în timp ce fratele meu lipseşte. Chiar dacă sentimentele mele s-ar fi

schimbat, ceea ce nu s-a întâmplat. Acum trebuie să vă las. Tatăl meu soseşte şi sunt sigură că aveţi chestiuni importante de discutat, care pe mine nu mă interesează.

Contele aruncă o privire în jur, apoi o eliberă şi se ridică în picioare.

— Cum doriţi dumneavoastră, domnişoară Celina, spuse el cu o voce prea joasă ca să fie auzită de tatăl ei care tocmai intra în salon. Dar s-ar putea să regretaţi

Celina se întorsese să îşi caute salvarea pe uşa de alături. Se răsuci înapoi spre conte. Ceea ce văzu îi trimise fiori de gheaţă în inimă. Şi, dintr-odată, se întrebă dacă preţul pe care îl pusese pe propria-i putere de decizie, pe propria-i libertate, nu era foarte ridicat.

Rămasă singură în dormitorul ei, se scufundă într-un fotoliu, încercând să gândească.

Trebuie să te văd, îi scrisese lui Rio de Silva. Se gândise să afle scopul şi detaliile eforturilor depuse în căutare, şi să vadă dacă era ceva ce i-ar fi putut ascunde pentru a nu o supăra. Dar mai ales, ar fi vrut să vorbească cu cineva care nu îi va diminua importanţa îngrijorării ei pentru Denys.

Da, dar asta era oare totul? Inima ei bătea mai repede la simplul gând de a-l vedea. Pe cât de îngrozită era când se gândea la riscurile la care se supunea el ca să o vadă în intimitate, pe atât era de flatată şi vrăjită de dorinţa cu care şi le asuma şi de uşurinţa cu care le realiza. Devenea dependentă de fiorul pe care îl simţea văzându-l apărând brusc, când se aştepta mai puţin, fermecată de prezenţa lui masculină, de felul în care o înţelegea, de atingerea lui, de zâmbetul lui.

Era ridicol, un spectacol nechibzuit de indiscreţie. Ar trebui să ştie mai bine, şi chiar ştia, dar nu se putea opri. Nu acum, când soarta lui Denys nu era cunoscută. Nu încă.

Cu toate acestea, lui Rio nu i se putea permite să vină în seara asta deoarece tatăl ei era acasă şi se închisese cu contele, pentru cine ştie cât timp. Era mult prea riscant.

Dar cum să îl prevină?

Ar fi trebuit să stabilească un semnal, îşi spuse, cu o nevoie aproape isterică de a râde în hohote, un steag sau o eşarfă pe care ar fi putut-o aşeza în balcon, ca semn care să îi indice că totul era în regulă. Deşi, în realitate, nu era niciodată cu adevărat sigur.

Nu se putea gândi decât la o singură cale de a-l opri.

Să aibă un scop, un motiv pentru care să acţioneze, în loc să aştepte să se întâmple anumite lucruri, era o uşurare atât de mare încât sări în picioare. Ducându-se spre clopoţelul de lângă şemineu, sună după Suzette, apoi se duse la dulap să îşi ia mantia de catifea albastră, dichisită cu panglici şi şnururi. Încă şi-o mai aranja peste rochie, când se deschise uşa.

— Don'şoară, ce faceţi?

— Ieşim, spuse ea cu o voce hotărâtă. Ia-ţi şalul şi vino să mă întâlneşti la poarta pentru trăsuri. Să fii sigură că nu te vede nimeni, mai ales Mortimer.

— Unde…

— Nu avem timp. Vei afla totul mai târziu.

Suzette nu se mişcă, ci rămase uitându-se la ea cu suspiciune.

— Don'şoară, nu o faceţi!

— Repede, spuse Celina cu o voce fermă. Trebuie să plecăm acum.

Când ieşiră în stradă, se bucură de rochia groasă pe care o purta. Un vânt rece sufla dinspre nord, bătând în rafale pe la colţurile străzilor şi şuierând pe sub streşinile clădirilor. Suflarea lui rece alungase majoritatea bărbaţilor acasă sau în ospitalitatea caldă a saloanelor de pariuri, a cafenelelor şi a barurilor. Singurele doamne care se aflau afară erau cele care veneau sau se îndreptau spre un loc de distracţie. Celina îşi trase mai pe frunte gluga mantiei pentru a-şi ascunde faţa şi îşi legă panglicile sub bărbie. Strângându-şi fustele, porni cu un pas rapid şi hotărât.

Olivier răspunse la uşă. Pentru o clipă, păru să nu le primească, apoi se uită în susul şi în josul străzii şi le trase repede înăuntru. Zâmbetul său lăsă să se vadă o umbră de durere, când se uită spre Suzette. Privindu-i, Celina îşi simţi inima cuprinsă de tristeţe. Nu avu nicio remuşcare să îi lase singuri, în timp ce se avântă pe scări în sus, spre camera de zi care era situată deasupra sălii principale de scrimă.

Rio îşi punea haina, pentru că îi auzise vocea şi paşii pe scară. Mişcările îi erau încete sau aşa păreau, dar ea nu avea timp să se gândească la asta.

— Îmi pare rău să îmi fac apariţia din nou, fără a anunţa, spuse ea, în timp ce se apropie.

El îi luă mâna, ducând-o spre buze.

— Nu am nimic împotrivă, numai să nu te afecteze.

— Era necesar să vin imediat, cât timp tata era ocupat cu un musafir.

Bucuria îi apăru în privire, şi deveni evidentă.

— Un moment potrivit, sunt de acord.

— Poţi să crezi că este comic, spre deosebire de mine.

— Ştiu, spuse el, conducând-o spre un fotoliu, în faţa focului. Iartă-mă şi spune-mi cum pot să îţi fiu de ajutor.

Deşi cuvintele lui erau aproape asemănătoare cu cele spuse de conte, nu o opriră, ci o convinseră să continue. Nu avea niciun sens, din moment ce ambii bărbaţi păreau să aibă intenţia de a o supune voinţei lor. Oare diferenţa consta într-o anume slăbiciune pe care ea însăşi o avea? Sau poate era din cauză că vocea lui Rio de Silva trăda simpatie. Bine, să fie oare şi faptul că avea umerii largi şi un chip care făcea femeile să leşine, în comparaţie cu a contelui, care îi amintea, în mod evident, de o broască?

— Nu ai încă nicio veste?

— Niciuna. Îmi pare rău.

Îi scăpă un suspin.

— La fel şi mie.

— Nu cred că ai venit până aici ca să mă întrebi ceva ce putea foarte uşor să fie scris într-un bilet. Spune-mi ce te îngrijorează.

Se uită spre propriile mâini, care se încleştaseră pe marginile mantiei.

— Mai este o problemă. Am vorbit pe scurt despre ea ultima oară când ne-am văzut, dar mi-a rămas în minte. Este atât de…

— Te rog, spuse el, tăindu-i cuvintele. Spune-mi direct.

— O a treia persoană a sugerat că tu eşti cel care l-a văzut ultimul pe Denys, înainte să dispară. Această împrejurare continuă să persiste, când nu există niciun alt

El o privi îndelung, în timp ce ochii i se umpleau de o furie întunecată. Apoi se ridică şi rămase în picioare, cu spatele spre foc.

— Cine ţi-a mai spus şi asta?

— Ce mai contează?

— Foarte mult, din moment ce singura posibilitate de a şti este aceea că cineva mă urmăreşte.

— De data asta, mă tem că este…

— Contele de Lérida, termină el în locul ei.

— Cum de ştii?

— Are sens într-o situaţie în care nimic altceva nu are. Spune-mi, dacă îţi jur că nu i-am făcut rău fratelui tău, mă vei crede?

Asta era, desigur, marea întrebare. Îşi munci mintea pentru a găsi un răspuns, dorindu-şi să fie afirmativ.

— Da sau nu, Celina. Nu este complicat. Spune doar

Îl privi, aşa cum stătea acolo, fără să facă vreun efort să îi explice sau să o convingă pledându-şi cauza. Expresia lui era fermă, spatele drept, mâinile prinse uşor la spate. Nu se mişca, nu dădea niciun semn că ar fi fost judecat. Lumina strălucea, în timp ce se revărsa pe trăsăturile sale, venind dinspre sfeşnicele aşezate de-o parte şi de alta a şemineului.

Cum ar putea un asemenea bărbat să mintă?

— Da, spuse ea. Te voi crede.

Zâmbetul lui era ca o răsplată. Inspiră şi expiră adânc, apoi îşi scutură braţele, ca şi cum i-ar fi amorţit. Când vorbi, vocea lui fu adâncă şi calmă:

— Te pot asigura că Denys era în viaţă şi sănătos ultima oară când l-am văzut.

Intensitatea sentimentului ei de uşurare era o măsură a modului în care se temuse că s-ar fi putut să fie altfel, îşi feri privirea, o îndreptă spre foc, nedorind să îl lase să vadă acest lucru. Apoi umerii ei se contorsionară, şi tot corpul ei fu străbătut de convulsii.

El se aşeză într-un genunchi lângă ea, cu o mişcare plină de graţie, marcând încă o dată contrastul cu gestul contelui, făcută doar cu o oră mai înainte. Luându-i mâinile, îi scoase mănuşile cu o uşurinţă îndelung exersată. Apoi îi prinse mâinile pentru o secundă între propriile palme, înainte de a le aşeza lângă pieptul său. Întinse un braţ puternic pentru a-i încercui talia, ridicând-o. În timp ce ea aluneca în genunchi, o trase mai aproape, strângând-o lângă el cu multă căldură.

Mătasea vestei lui era moale sub palmele ei. Îi putea simţi tăria muşchilor sub ea. Parfumul lui, amestecat cu mirosul lenjeriei proaspăt scrobite, o urmă de rom englezesc ce venea din părul lui şi propria-i aromă masculină o ameţeau. Sau poate era apăsarea sânilor ei, în timp ce îşi lăsă mâinile să îi alunece mai sus, atingerea lui, când îi mângâie spatele, în jos, pe coloană, sau felul în care îi ridică fruntea pentru a se uita spre buzele ei.

Tensiunea se risipi. Tremuratul se opri. Îşi ridică genele, întâlnindu-i ochii pentru câteva clipe fără sfârşit. Erau de culoare

verde închis şi încărcaţi de dorinţă, deşi păreau să păstreze şi o urmă de durere, amestecată cu regret. Apoi atenţia lui se concentră din nou pe buzele ei. Îşi lăsă în jos capul, ezită, apoi le luă.

Mai fusese aici, noaptea, în această încăpere, în timp ce focul dansa pe pereţi. O sărutase şi atunci.

Nu fusese deloc ca acum.

Buzele lui o mângâiau blând, un imbold spre visarea unei posesiuni languroase, de o iluminare infinită, senzuală şi de o putere controlată de o voinţă de neînvins.

Ea îl gustă, dorind mai mult. El îi oferi, încurajând explorarea ei, incitând-o cu atingeri ale limbii, în timp ce degetele desfăcute ale mâinii se aşezau pe curba splendidă a taliei sale, alunecând de-a lungul corsajului şi măsurându-i curbura sânului.

Era magie, o beţie a sângelui care îi alunga teama şi îndoiala. Se apropie de el, cu un murmur în gât. Strânsoarea lui se înteţi, deveni mai hotărâtă. Se trezi întinsă pe covorul din faţa focului. Îi simţi greutatea şi căldura prin rochie.

Apoi el se încordă. Dintr-odată, era liberă, el îndepărtându-se şi ridicându-se, trecându-şi o mână prin păr. O senzaţie de părăsire o străbătu, lăsând-o rece şi oarecum înspăimântată.

— Îmi pare rău, foarte rău. Dar asta… este imposibil.

Cuvintele dezlânate erau un indiciu al tulburării lui, îşi spuse ea. În mod ciudat, acest lucru alungă o parte din propria-i tulburare.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Sunt un nebun, dar există ceva ce trebuie să ştii. Problema este că nu ştiu de unde să încep.

— Domnule Rio! Domnule Rio, veniţi de îndată! Olivier năvăli în cameră, întrerupând ceea ce voia să îi spună. Servitorul, de obicei imperturbabil, sufla greu, cu ochii ieşiţi din orbite. Aduse cu el o adiere ce avea miros de fum.

— Ce este? întrebă Rio, sărind în picioare şi uitându-se către el.

— St. Louis Merchant Exchange şi Hotel, *monsieur*! Este în flăcări!

15

Fumul înecăcios se ridica gros în aer. Putea vedea o mare parte din el, negru, ridicându-se către cer, cu mult timp înainte de a ajunge în faţa marelui Exchange şi Hotel. Clădirea ce se întindea pe o suprafaţă imensă, mare şi impunătoare, avea o lumină portocaliu-roşie deasupra

cupolei, iar limbile de flăcări îi decorau antablamentul, ca glazura unei prăjituri. Oamenii ieşeau grămadă pe uşile din faţă şi de sub portalurile coloanelor. Alţii coborau pe ferestre cu ajutorul sforilor făcute din cearşafuri înnodate, sau pe draperiile răsucite. Bărbaţii strigau, iar femeile îşi căutau copiii. Un cuplu mai în vârstă rămăsese uitându-se, strângând puţinele lucruri pe care reuşiseră să le adune. Câţiva, pe ici şi colo, erau încă îmbrăcaţi de seară, dar cei mai mulţi purtau halate şi mantii aruncate în grabă peste lenjeria de noapte.

Clopotele bisericilor băteau, vestind alarma. Începuseră cu bătăile puternice ale celor două din turnurile gemene ale Catedralei St. Louis şi li se alăturaseră cele de la St. Anthony, Biserica Christ şi altele mai îndepărtate. Notele lor triple, tânguitoare, repetate la nesfârşit, sunau ca un cântec funebru pentru clădirea blestemată, un contrapunct muzical al zgomotului făcut de foc, ce semăna cu sunetul de tobe.

Spectatorii şi voluntarii chemaţi de clopote soseau din toate direcţiile. Bărbaţii începură să îşi scoată hainele şi să îşi suflece mânecile cămăşilor. În casa de peste drum o femeie îşi scotea mobilierul casei pe balcon, îl ridica peste balustradă, aruncându-le pe pavajul cu pietre octogonale de dedesubt, ca nu cumva scânteile ce zburau din foc să îi aprindă casa. Încerca să mai salveze câte

Sirenele pompierilor se auziră la distanţă, ca un sunet îndepărtat, chemător, crescând până la un răsunet care îţi biciuia nervii, pe măsură ce se apropiau. Un furgon apăru de după colţ, tras de patru cai, care se încordau în hamurile lor, cu ochii măriţi de spaimă. Pompierii coborâră şi începură să desfacă furtunurile acoperite cu pânză. Un altul se duse în josul străzii, împrăştiind mulţimea, pentru a se apropia mai mult de primul. Cu toate astea, în loc să se pregătească pentru a intra în lupta cu flăcările, echipajul coborî şi-l atacă pe cel din primul furgon care ajunsese la faţa locului. Lupta era în toi.

Celina voia să strige la aceşti bărbaţi. Era perfect conştientă că echipajul care pretindea că a ajuns primul la incendiu primea o recompensă considerabilă, dar flăcările câştigau teren, înălţându-se şi trosnind cu o forţă de rău augur. Hotelul putea arde până la temelii, înainte ca cele două echipe să se decidă care dintre ele avea întâietate.

— Nimic nu poate opri flăcările astea, nu cu acest vânt, spuse Rio, ridicându-şi privirea spre acoperiş, unde ţiglele începuseră să fumege. El se îndreptă spre Passage. Vom fi norocoşi dacă nu se vor

aprinde şi casele din faţa hotelului. Dacă vor merge…

Nu îşi termină ideea, pentru că nu mai era nevoie. Dacă erau cuprinse şi casele din partea opusă străzii Saint Louis, atunci întregul Passage din spatele lor ar putea fi cuprins de flăcări. Iar de acolo, focul s-ar putea întinde printre clădiri, în orice direcţie.

În timp ce Celina cântărea pericolul, aruncând priviri dinspre hotel spre casele din jur, observă că Rio se întorsese spre Olivier pentru a-i da instrucţiuni cu o voce mult prea înceată ca ea să o audă prin gălăgie. Olivier dădu din cap, strânse repede mâna lui Suzette, apoi se întoarse şi se grăbi în direcţia atelierului pe care tocmai îl părăsiseră. Câteva secunde mai târziu, se pierdu în mulţimea care creştea.

Rio se întoarse din nou spre Celina şi Suzette.

— Încercaţi să staţi la distanţă de pericol, spuse el. Voi rămâne aici să vă protejez, dar… Arătă cu mâna spre foc şi discuţia aprinsă dintre cele două echipaje de pompieri.

— Înţeleg, spuse Celina, dându-se înapoi câţiva paşi, chiar în timp ce vorbea. Te rog, nu îţi face griji în privinţa noastră.

Cenuşa cădea pretutindeni în jurul lor. O bucată căzu pe albeaţa imaculată a gulerului cămăşii lui Rio, ca o pană neagră, arcuită. Fumul îi înţepa Celinei ochii, aşa că trebui să îl alunge ca să vadă.

— Îmi pare rău, spuse el, precipitat.

— De ce? Nu este vina ta.

— Poate, şi cu toate astea…

Apoi se întoarse şi îşi croi cu greu drum până la cea mai apropiată încăierare între bărbaţii în uniformă. Câteva momente mai târziu, doi dintre ei zăceau întinşi, iar un altul îşi îngrijea nasul înroşit de sânge. Restul îşi dădură mâinile şi se îndreptară spre furtunuri.

Ca şi cum Rio ar fi dat un semnal, alţi bărbaţi începură să acţioneze pentru a restabili ordinea, în timp ce fumul se răsucea în jurul lor, iar cenuşa şi zgura se depuneau pe capetele lor. Strigară către mulţimea de oaspeţi ai hotelului, trecători şi curioşi nesătui, silindu-i să se dea înapoi, în caz că pereţii ar fi căzut, şi direcţionară eforturile echipajelor către partea cea mai afectată de flăcări.

Şuvoaiele de apă care curgeau din pompele de mână nu puteau ţine piept incendiului care mistuia impunătoarea clădire. Era prea puţin şi prea târziu pentru a salva structura. Unul dintre echipaje îşi concentră atenţia spre apărarea casei Girod din apropiere, aşezată pe

colţ, şi a acelor clădiri pentru care se îngrijorase Rio.

Un bărbat care ducea o oală mare de bucătărie ieşi clătinându-se pe o uşă laterală a clădirii cuprinse de flăcări şi traversă strada Royale, refugiindu-se pe trotuarul opus. În spatele lui, urmă un şir de bărbaţi încărcaţi cu mai multe oale, teancuri de farfurii, tăvi, pahare şi ceşti. Un individ rotofei ducea un braţ de sticle care se vărsau în timp ce mergea. Un altul ducea o şuncă mare, în timp ce un al treilea căra, sprijinit pe spate, o halcă de carne de viţel.

— Álvarez, spuse un domn bătrân din apropiere, în timp ce se uita după bărbatul care era în fruntea coloanei, pariez zece la unu că focul a pornit din restaurantul lui.

— Prea bine. Prietenul de lângă el întinse mâna pentru a pecetlui pariul. Ştii, nu ar fi fost atât de mare, dacă s-ar fi iscat de la vreo sobă aprinsă. Mai mult ca sigur că motivul este o lampă cu gaz uitată aprinsă sau poate o ţigară lăsată să ardă în vreo spălătorie.

Oricare dintre aceste probabilităţi şi încă alte douăzeci erau perfect plauzibile, îşi zise Celina. Focul era un pericol permanent, şi în mod regulat erau emise decrete ale municipalităţii privind prevenirea lui. Flăcările care mistuiau clădiri de mărimea acesteia putea să aprindă şi altele, mai ales dacă vântul nu se oprea. Întreg oraşul putea arde, aşa cum se mai întâmplase de două ori în

Trebuia să se întoarcă acasă, ştia. Orice şansă de a mai vorbi cu Rio era puţin probabilă. Presupunea că se trezise întreg oraşul, ridicat în picioare de bătaia clopotelor şi de mirosul de fum. Mătuşa şi tatăl ei vor descoperi în curând că lipsea. Cu toate astea, nu se putea hotărî să se întoarcă.

Apoi Celina îl văzu pe Olivier croindu-şi drum înapoi prin gloata amestecată. Părea să îşi caute stăpânul, întorcându-şi capul iute încolo şi încoace, până când îl zări. Avântându-se să ajungă lângă Rio, îl prinse de braţ şi îl trase mai aproape, pentru a-i striga ceva la ureche.

Rio se dădu înapoi pentru a se uita spre servitor. Vocea lui, suficient de puternică să străbată zarva, ajunse până în locul în care era Celina.

— Ai descuiat uşa?

— Încuietoarea era distrusă. Şi, *monsieur*, tânărul domn din interior… Am putut vedea. Nu se mişcă.

Rio se întoarse cu faţa spre Passage, în timp ce buzele lui pronunţară ceea ce părea a fi un blestem. Apoi, mişcându-se în cea mai

mare viteză, îşi smulse haina şi o înmuie în şuvoiul de apă care ţâşnea din cel mai apropiat furtun. Când se udă suficient de mult, şi-o aşeză pe braţe şi se îndreptă spre atelier.

Olivier încercă să îl prindă, dar Rio se dădu într-o parte cu o răsucire rapidă a corpului, apoi începu să alerge. Servitorul o porni pe urmele sale. Rio se opri, îşi puse o mână pe pieptul lui şi îl împinse înapoi. Sunetul slab al unui ordin spus şi respins ajunse până la Celina. Rio făcu un gest spre ea şi Suzette, repetând comanda.

Olivier încetă să se mai lupte, dar nu se mişcă de unde se afla până când Rio dispăru printre curioşii care se îngrămădeau pe trotuar.

— Unde se duce? întrebă ea, când majordomul se apropie cu paşi şovăielnici, încă privind peste umăr. Ce s-a întâmplat?

— Atelierul a luat foc, îi spuse Olivier, cu vocea stinsă. Domnul Rio a plecat să facă ceea ce poate pentru a salva… adică să vadă ce se mai poate face.

— Dar este la distanţă mai mare de o stradă şi jumătate.

Chipul lui Olivier avea o înfăţişare stânjenită, în timp ce ridică din umeri cu un gest de neputinţă.

— Ar trebui să mergi cu el. Poate că are nevoie de ajutorul tău.

— Trebuie să rămân cu dumneavoastră, *mademoiselle*. Ordinele pentru mine au fost clare.

— Atunci vom merge cu toţii. Nu putem face nimic aici, în afară de a le sta în cale. Îşi strânse fustele şi începu să meargă în jos prin Passage.

— Nu, *mademoiselle*. Olivier nu se mişcă din locul în care era.

— De ce nu ar trebui?

— Eu… Domnului Rio nu-i va plăcea.

— Nu pot să împiedic asta.

— *Mademoiselle*, aşteptaţi. Ridică o mână pentru a o opri.

— Adevărat, nu te pot înţelege. Trebuie să ne grăbim, altfel şi acolo va fi prea târziu să mai facem ceva.

Îşi spuse că majordomul va protesta din nou, dar nu mai stătu să îl asculte. Tuşind uşor din cauza cenuşii din aer, se grăbi pe strada îngustă, spre locul de unde un vălătuc distinct de fum, mai mic decât cel de deasupra hotelului, se înălţa spre cerul nopţii, pentru a fi risipit de vânt.

Faţada cu arcade a clădirii lui Rio nu era încă atinsă. Fumul venea din apropiere, arătând zona în care izbucnise focul. Un trosnet

se auzi din acea direcţie. Îşi forţă ochii, încercând să scruteze umbrele cenuşii din spatele ferestrelor de la etajul superior. Nu se mişca nimic acolo şi nu se vedea nici cel mai mic indiciu că ar fi cineva înăuntru. Unde se dusese Rio? Ce făcea?

Suzette şi Olivier o ajunseră, iar alţi oameni veniră din urmă, atraşi de acest nou spectacol. Printre ei erau şi câţiva maîtres *d'armes*, prieteni şi adversari ai lui Rio, îşi spuse ea. Pe câţiva îi cunoştea din vedere, iar alţii puteau fi identificaţi după fizicul lor plăcut şi vigoarea atletică, în timp ce susţineau şi comandau, ajutând pe cei în vârstă şi pe tineri să se dea înapoi din calea pericolului, sau organizau o echipă cu sacale, pentru a lupta împotriva focului. Arătau formidabil, acţionând uniţi şi cu hotărâre. Simplul fapt că îi privea îi ridică moralul.

Grija pentru Rio era pe primul plan în mintea ei, însă îndoiala îşi făcea loc în sufletul ei. Ceva nu era în regulă. Cuvintele lui Rio fuseseră ciudate, mânia lui şi grija excesive. Comportarea lui Olivier fusese şi ea deosebită. Majordomul nu voise ca ea să vină aici şi nu credea că era doar pentru siguranţa ei. Ce altceva putea fi, nu îşi putea nici măcar imagina, nu îşi dorea să îşi imagineze, dar teama se înfiripa ca un lăstar bine îngrijit.

Chiar atunci un domn se apropie venind dinspre Passage şi se opri când o zări.

— Domnişoară Celina, cum este posibil? Cu siguranţă nu sunteţi singură!

Stomacul ei se strânse când îl recunoscu pe Étienne

Plauchet, soţul verişoarei ei, Sonia, gazda seratei la care fusese acum câteva seri.

— Un accident, vere, spuse ea, după o mică ezitare. Şi bineînţeles că sunt însoţită de camerista mea.

Domnul abia dacă îi aruncă lui Suzette o privire.

— Tatăl tău unde este în seara asta?

Fu salvată de a răspunde la această întrebare de exclamaţiile celor din jur. Răsucindu-se, văzu o siluetă înaltă apărând de sub una dintre arcadele atelierului. Cămaşa îi era sfâşiată la un umăr, iar chipul îi era înnegrit de cenuşă, încât aproape că nu îl recunoscu pe Rio. Purta pe braţe un trup fără vlagă, ale cărui cap şi umeri erau acoperiţi cu o pânză udă. Mişcându-se cu o graţie dezinvoltă, se strecură printre membrii brigăzii ad-hoc şi ieşi de sub arcadă în pasaj. Acolo îngenunche şi îşi aşeză povara pe strada pavată.

Celina se apropie.

— Eşti în siguranţă. Slavă Cerului.

El părea să nu o audă, fiind concentrat asupra bărbatului pe care îl scosese din clădirea în flăcări. Întinzându-se, îndepărtă pânza udă care îl proteja. Apoi se lăsă pe spate.

Celina şovăi puternic. Nu putea respira, nu se putea gândi sau mişca, din cauza ideii vagi care îi încolţi în minte. Era Denys cel care zăcea pe trotuar, Denys fusese adus afară, din atelierul plin de fum care se afla în spatele lui. Rio ştiuse că era acolo, alergase să îl salveze la primul cuvânt care îi adusese la cunoştinţă vestea despre incendiul izbucnit aici. Dacă Denys nu ar fi putut să se salveze singur, atunci însemna că fusese reţinut, într-un anumit fel, reţinut sub cheie, încuietoarea spartă pe care i-o adusese la cunoştinţă Olivier stăpânului său. Toţi cei care spuseseră că Rio îl văzuse ultimul pe Denys avuseseră dreptate.

În acel moment, Rio se uită spre ea şi îi întâlni privirea, propria-i durere putând fi luată drept părere de rău. Se uită la el, simţindu-şi inima sfâşiată de un sentiment de teribilă trădare. Apoi se apropie din nou, fără să fie conştientă de asta, aruncându-se în genunchi lângă fratele ei.

Faţa lui Denys era albă, buzele palide, ochii închişi. O rană urâtă îi marca fruntea, o tăietură cu margini roşii, din care se prelingea sânge. Îşi întinse degetele nesigure, ca să îşi aşeze palma pe pieptul lui. Pielea era caldă, iar pulsul îi bătea slab la gât. Era o uşurare atât de mare, încât, pentru o clipă, se simţi relaxată.

— Are nevoie de un doctor, spuse Rio, cu o voce dură.

— Da, spuse ea, şi respiră adânc. Da, de îndată. Apoi trebuie să îl duc acasă.

Suzette îi atinse umărul.

— Să mă duc după o trăsură, don'şoară?

— Sau eu? întrebă Olivier.

— Nu va fi necesar. Vărul ei prin alianţă păşi, pentru a o proteja în timp ce vorbea. Landoul meu este la o stradă distanţă, pe Royale. Îmi va lua foarte puţin timp să îl transport pe Denys spre casa Vallier. Doctorul îl poate îngriji acolo.

— Conduceţi-ne, spuse Rio, cu o voce hotărâtă. Fără să mai aştepte altceva, îl ridică din nou pe Denys cu un mormăit înăbuşit, apoi se dădu într-o parte. Când se întoarse, Celina văzu urma de sânge

pătându-i cămaşa, pe umăr şi de-a lungul spatelui. Olivier văzu şi el, pentru că se încordă. Expresia plină de îngrijorare a majordomului îi întări bănuiala subită că Rio îşi agravase rana pe care o căpătase în timpul duelului.

Olivier întinse mâna să o ajute să se ridice în picioare. Vărul ei îl îmbrânci pe servitor într-o parte şi o apucă de mână.

— Vino, spuse el, trăgând-o după el. Cu cât mai repede te scoatem pe tine şi pe Denys de aici, cu atât mai bine. Porni, făcând un semn poruncitor spre Rio ca să îl urmeze.

Landoul putea duce numai patru persoane, mai ales că una dintre ele era un bărbat rănit. După ce Denys fu aşezat înăuntru, Rio se dădu înapoi. Celina se gândi că voia să îi spună ceva, dar nu i-a fost lăsat timpul necesar. Étienne Plauchet închise uşa, îşi strigă vizitiul, şi landoul porni.

Scurta călătorie spre casă păru să dureze o veşnicie. Străzile erau pline de oameni şi trăsuri, pentru că mulţi se pregăteau să se salveze de o posibilă extindere a focului, iar caii erau agitaţi şi greu de stăpânit. Se opriră şi porniră din nou, astfel că trăsura se balansă înainte şi înapoi, făcându-l pe Denys să geamă, în timp ce şedea cu capul în poala Celinei. Ruda ei era irascibilă, enervându-se pentru orice întârziere. Curând îi ieşi de la inimă, pentru că abia dacă vorbise cu ea şi atunci cu un ton dintre cele mai dezaprobatoare. Când ajunseră acasă, coborî şi merse în căutarea tatălui ei. Celina şi Suzette rămaseră singure să îl ducă pe Denys în casă. Era bine; nu aveau nevoie de ajutorul amabil al vreunui domn. Chemând doi servitori, Celina îi puse să desfacă un oblon din balamale şi îl folosiră ca pe o targă pentru a-l transporta pe fratele ei

Timpul trecea, însă Denys nu îşi recăpăta cunoştinţa. Nu se trezi când fu dus pe scări, în camera sa, nici când mătuşa Marie Rose se aruncă la pieptul lui, plângând cu sughiţuri, temându-se de ce era mai rău. Nu îşi reveni nici când îi spălară cenuşa de pe faţă, nici când îl examină medicul, şi nici când i se luă sânge împotriva unei posibile febre a creierului, cauzată de rana de la cap. La câteva ore, după ce medicul golise o sticlă de lichior, îşi luase banii şi plecase, Denys zăcea încă fără cunoştinţă, cu pieptul abia ridicându-i-se şi coborând, datorită respiraţiei îngreunate.

Starea lui nu se înrăutăţi în timpul nopţii. Celina rămase de veghe alături de el, până când lungile ore ale nopţii au trecut lăsând loc

dimineţii. Mătuşa Marie Rose îi luă atunci locul, permiţându-i să se odihnească în timpul zilei. După o cină servită devreme, Celina îşi luă din nou locul în scaunul de lângă Denys, cu broderia în mână.

Ceva mai târziu, Denys îşi răsuci capul, întorcându-l neliniştit pe pernă. Celina sări în picioare, sigură că era pe cale să se trezească. Cu toate acestea, nu se trezi, şi nici nu se mişcă.

Rămase mult timp uitându-se în jos, spre trupul nemişcat al fratelui ei, întins în pat. Părea atât de tânăr şi fără apărare, cu bandajul alb care îi acoperea capul şi la fel şi încheietura rănită. Se gândise că pentru ei era pierdut; şi asta o obseda.

Era vina ei că se ajunsese la starea asta, ea făcuse totul ca el să ajungă să zacă acolo. Să fie obligată să trăiască fără zâmbetul cald al fratelui ei, fără tachinările şi râsul lui, era mai mult decât putea suporta. Dacă ar deschide ochii doar pentru a o numi prostuţă încă o dată, s-ar refugia cu bucurie în postura de soră şi fiică ascultătoare, făcând numai ceea ce se aştepta din partea ei, cât îi mai rămânea de trăit.

Denys zăcea nemişcat, respirând greu, şuierat, din cauza fumului pe care îl inhalase. Suspinând, Celina se întoarse şi luă din nou broderia.

Tatăl lor intră în cameră după vreo oră. Nu era pentru prima dată. Intrase şi ieşise toată ziua, şi chiar rămăsese o oră cu fiul său, în timp ce mătuşa Marie Rose îşi luase micul dejun. Merse lângă el, se uită în jos la Denys, în timp ce îşi lovea piciorul cu o bucată de hârtie pe care o ţinea în mâna dreaptă.

— Vreo schimbare? întrebă el după o clipă, aruncând o privire scurtă în direcţia Celinei.

Ea scutură din cap, obosită.

Tatăl ei suspină, apoi se întinse să atingă fruntea lui Denys, dând la o parte bucla moale de păr care îi căzuse pe frunte.

— Unde, în numele lui Iisus, al lui Iosif şi al Mariei ar fi putut să fie în tot acest timp? Ce a făcut?

Ultimul lucru pe care Celina voia să îl vadă era ca tatăl său să pornească o confruntare împotriva lui Rio, căreia probabil că nu i-ar fi putut supravieţui. În loc să răspundă, ea întrebă:

— Despre incendiu sunt veşti?

— Hotelul a ars în totalitate, dar se vorbeşte deja despre reconstruire. O treime din oaspeţi au fost răniţi, un singur deces, al

unui domn în vârstă, care a suferit un atac de cord. Câteva case din apropiere au pagube minore. Se spune că este un miracol, deşi se datorează mai degrabă acţiunii rapide a doi bărbaţi care au fost la faţa locului.

— Şi ceilalţi?

— Focul din sala de scrimă a domnului de Silva, vrei să spui? Pagubele au fost în principal în zona pivniţei, de unde se pare că a şi început. Maeştrii spadasini care au atelierele pe acea stradă au stins flăcările înainte să apuce să se extindă – protejându-şi propriile bunuri, desigur.

Celina făcu un semn de aprobare. În acelaşi timp, îşi spuse că era un sentiment mai adânc în spatele cooperării acelor bărbaţi. Îi văzuse lucrând împreună, o camaraderie a spadei sau ceva destul de asemănător. Dar ce mai conta? Rio o dezamăgise, acest brav maestru în arta mânuirii spadei. Îi luase fratele şi îl închisese, în timp ce pretindea că îl caută în lung şi-n lat. De ce ar găsi ceva bun de spus despre el sau despre cei ca el?

Tatăl ei făcu o pauză, ca şi cum nu şi-ar fi găsit cuvintele.

— Ai tot ce îţi trebuie aici, tot ce Denys s-ar putea să aibă nevoie?

— Da, papa.

— Asta este bine. Ezită, ridicând hârtia pe care o ţinea în mână, lovind-o de degetele celeilalte mâini. Nu îmi place deloc să îţi aduc la cunoştinţă această situaţie în asemenea circumstanţe apăsătoare, dar timpul trece repede. Am aici contractul pentru căsătoria ta. Chiar trebuie să îl semnezi, chere, şi fără alte contraargumente.

Ea îi cercetă faţa în lumina blândă a lămpii cu ulei, observând liniile săpate de griji şi, da, de vârstă.

— De ce acum?

— Timpul pentru discuţii a trecut. A devenit o problemă de onoare a familiei. Se îndreptă spre biroul care era aşezat lângă uşa franţuzească, deschise călimara, luă un toc pe care îl înmuie în ea şi i-l întinse. Semnează, Celina.

Era de rău augur. Oare nu se gândise puţin mai devreme că ar fi bucuroasă să facă ceea ce se aştepta din partea ei? Acum avea ocazia să demonstreze acest lucru. Imaginea contelui îi apăru în faţă şi nu mai putu să se supună.

— Nu-mi pune la încercare răbdarea, o avertiză tatăl ei. Am avut

o discuţie dintre cele mai neplăcute cu Plauchet, seara trecută, după ce doctorul a plecat. Mi-a spus că ai fost văzută în Passage cu de Silva, acest *maître d'armes* care ţi-a batjocorit numele în public şi care l-a rănit pe Denys la braţ, că ai fost singură pe stradă, probabil pentru a te întâlni cu el. Este adevărat?

— Da, papa. Vocea ei abia dacă era ceva mai tare decât o şoaptă.

— Ai plecat din casa aceasta însoţită doar de o servitoare pentru a-ţi proteja reputaţia, fără să ne informezi nici pe mine, nici pe mătuşa ta. Ţi s-ar fi putut întâmpla orice, şi nu aş fi ştiut niciodată.

— M-am gândit… părea că este ceva care trebuia făcut pentru a-l găsi pe Denys. Şi l-am găsit.

— Slavă Domnului pentru asta, spuse el cu înflăcărare. Şi slavă Domnului că te-ai întors acasă în siguranţă. Cu toate astea, vina este a mea că ai riscat, îmi dau seama de acest lucru. Am fost plecat prea mult timp, am devenit nepăsător faţă de cei care au mai rămas din familia mea. Credeam că totul este în regulă, nu îmi puteam imagina altceva. Acum văd că nu aveam dreptate.

Indiferent cât de mult deplângea comportamentul lui anterior, nu putea să suporte această căinţă. Să îi ofere confort era ceva instinctiv.

— Ai făcut ce ai crezut că e mai bine, papa, zise ea.

— Asta contează foarte puţin. Lucrurile trebuie să stea altfel de acum înainte. Jur că voi fi un tată mai bun şi ar trebui să faci şi tu la fel. Comportamentul de care ai dat dovadă nu poate fi permis. Gândeşte-te doar la ce ar fi crezut biata ta mamă, ce ar fi spus.

— Ştiu, spuse Celina. Şi chiar ştia. Mama ei fusese cea mai convenţională femeie, nici măcar nu visase la nimic care ar fi putut fi supus cenzurii, cu atât mai mult să îşi asume un asemenea lucru.

— Ştirea escapadei tale va fi curând discutată în fiecare salon. Motivele tale cântăresc mult prea puţin faţă de necuviinţa comportamentului. Trebuie să facem tot ce se poate pentru a-ţi salva reputaţia. Singurul remediu este căsătoria, şi asta cât mai repede posibil. Îi întinse din nou tocul. Semnează înţelegerea, draga mea Celina. Da, şi roagă-te către le bon Dieu ca logodnicul tău să nu te renege dezgustat, când va auzi ceea ce se va spune.

— Dar cum rămâne cu martorii, cu notarul? Era strigător la cer să se folosească de asemenea proceduri legale despre care auzise numai în treacăt, dar era cel mai bun lucru pe care îl avea la îndemână.

— Am prieteni la curtea de justiţie, aşa că aceste lucruri pot fi rezolvate mai târziu. Îi oferi din nou tocul.

Acum era momentul să îi spună faptul că ceea ce va obţine contele nu era decât o mireasă impură, îşi zise Celina. Ar trebui să i-o arunce tatălui ei direct în faţă, să îl înfurie atât de tare, încât să o trimită de acasă, în dizgraţie. Era singura cale prin care putea împiedica logodna, singurul mod în care putea să îşi câştige libertatea.

Însă nu putea să o facă. Ar fi reuşit, dacă el ar fi fost furios, dacă ar fi tunat şi fulgerat. Îi era imposibil, atâta timp cât el era atât de îngrijorat şi de spăsit. Obiceiurile de o viaţă întreagă erau mult prea adânc înrădăcinate, iar ezitarea ei de a-l dezamăgi era prea puternică pentru a fi depăşită. Mai mult, Denys avea nevoie de ea, avea nevoie de îngrijirea pe care i-o putea oferi. Nu îşi putea părăsi fratele, şi nici nu putea risca să fie trimisă departe, nu înainte ca el să îşi recapete sănătatea.

Lacrimile îi izvorâră de undeva din adâncuri, ridicându-se şi arzându-i cu presiunea lor nasul. Îi umplură ochii, ţâşniră cu atâta putere pe hârtia pe care tatăl ei o aşezase pe biroul scăldat în lumina lămpii, încât scrisul deveni indescifrabil. Încercase atât de mult să evite acest lucru, se răsucise şi se frământase ca un iepure prins într-o capcană. Totul pentru nimic, şi chiar mai rău decât nimic.

— Ia tocul, Celina. Semnează acum.

Lupta, speranţa pentru o altă viaţă, pentru libertate şi bucurie, dragoste şi fericire, ajunsese la final. Toate visele ei aduseseră numai durere şi suferinţă celor la care ţinea. Nu-i mai rămăsese nimic, în afară de ascultare.

— Cum rămâne cu Suzette? întrebă ea, ridicând puţin capul.

— Ce-i cu ea?

— Va fi eliberată. Mi-ai promis.

— Da, da, va fi inclusă în dota ta, ca să poţi dispune după voinţa ta… sau a soţului tău.

Ea ezită, neplăcându-i sensul ultimelor cuvinte, deşi îşi spuse că era de departe cel mai bun lucru la care se putea aştepta. Poate că va fi suficient.

Acceptând tocul, îşi aşeză mâna pe suprafaţa plată a biroului şi îşi scrise numele. Sau crezu că o făcuse. Nu putea fi sigură, din cauza lacrimilor care îi transformară semnătura într-o linie mâzgălită, fără niciun sens.

Tatăl ei luă bucata de hârtie, apăsă sugativa peste semnătură, apoi o flutură în aer, pentru a se usca mai bine.

— Ai făcut ceea ce trebuia. Vei vedea.

— Să sperăm.

— Da. Contele va fi fericit să afle veştile, sunt convins.

Un fel de panică o cuprinse gândindu-se la posibila reacţie a acestuia, la aşteptările lui de necontestat.

— Dar nunta nu trebuie să fie făcută sâmbătă, aşa cum a cerut. Vreau să spun, nu pot să îl părăsesc pe Denys atât de repede.

— Poate că nu sâmbătă, dar imediat ce îşi recapătă cunoştinţa. Este imperativ, dacă ţinem cont de cuvântul dat. Tatăl ei se întoarse şi merse spre uşă. Din cadrul ei, se uită spre pat, dând din cap. Te rog, cheamă-mă imediat, dacă apare vreo schimbare.

După ce plecă tatăl ei, Celina rămase privind în gol. Ar trebui să înceapă să facă planuri pentru nuntă, ştia, să se gândească să vorbească cu un preot, să aranjeze ceremonia la biserică, să îşi aleagă rochia, să facă invitaţiile, să se ocupe de ospăţul nupţial şi de o mie de alte detalii. Mintea ei refuza să se lase ademenită de oricare dintre ele. Ideea de a sta în faţa altarului cu contele de Lérida îi era atât de străină, încât nu putea concepe că o va face cu adevărat. Şi, cu toate acestea, trebuia să accepte că se va întâmpla.

O va face, dar nu acum. Mai târziu, când nu va mai fi atât de obosită, poate că ideea de a deveni mireasă va deveni mai acceptabilă, mai puţin înspăimântătoare, închise ochii, sprijinindu-şi capul de spătarul scaunului.

Sunetul slab al unei balamale fu singurul avertisment. Pentru o clipă era singură cu fratele ei, în camera întunecată, iar în clipa următoare Rio de Silva stătea în cadrul uşii franţuzeşti care se deschidea dinspre garçonniere, spre dormitor, din galeria ce dădea spre curte. Arăta ca de obicei, cu excepţia pansamentului de sub mantie, la umărul stâng care era rănit, şi a expresiei implacabile. Scoţându-şi pălăria, o aşeză sub braţ, alături de baston, în timp ce se apropie.

Celina sări în picioare şi broderia aşezată în poală căzu pe podea. Păşind spre cămin, întinse mâna să ia clopoţelul.

— Trebuie să pleci de îndată, spuse ea ferm. Altfel, îl voi chema pe Mortimer.

— Voi pleca atunci când mă voi asigura că tu şi fratele tău

sunteţi bine.

— Da, amândoi. Acum, te rog, pleacă. Nu ai niciun drept să fii aici.

— Să plec, pur şi simplu, fără un sărut afectuos de la revedere sau măcar un zâmbet? Oh, da, şi fără niciun cuvânt de mulţumire?

— Ar trebui să îţi fiu recunoscătoare că ai salvat viaţa fratelui meu, când tu ai fost cel care i-a pus-o în pericol?

— Asta este ceea ce crezi? El o privi, fără nicio expresie pe faţă.

Ceva din felul în care aştepta sau umbrele de durere şi nesomn de sub ochii lui o făcură să se simtă stânjenită. Pentru o clipă puse la îndoială certitudinea vinovăţiei lui, la care ajunsese cu atâta siguranţă dureroasă. Fără să vrea, îl întrebă:

— Umărul tău este… vreau să spun, nu este o infirmitate permanentă, nu?

— Este destul de bine. Tonul era tăios, trădând supărare.

— Atunci totul este în regulă.

Tăcerea se aşternu între ei, o tăcere atât de profundă, încât puteau auzi respiraţia uşoară a lui Denys. Flacăra lămpii cu ulei scotea un susur, în timp ce fitilul pâlpâia neliniştit. Amândoi priveau spre focul din interiorul sticlei de lampă, ca o miniatură a incendiului din seara trecută. Privirile li se întâlniră deasupra patului, pentru o secundă, înainte de a se uita fiecare în altă parte.

Rio îşi trecu degetele prin păr, netezindu-şi-l, pentru a ajunge la ceafă. Când vorbi, vocea lui avea un ton extenuat.

— Îţi pot explica, dacă vrei să mă asculţi.

— Chiar poţi? Şi voi crede ceea ce ai să îmi spui?

— Crezi sau nu, este după voia ta.

— Ce te-a determinat să îl capturezi şi să îl închizi pe fratele meu? Nu era suficient că mă ai pe mine în puterea ta?

— Voiam să îţi spun seara trecută. Ţi-aş fi spus, dacă nu ar fi venit vestea despre incendiu.

— M-ai minţit! Ai spus că era în siguranţă când l-ai văzut ultima oară.

— Era adevărat. Era perfect sănătos când i-am dus vinul, înainte de acea cină.

— Asta cu greu înseamnă acelaşi lucru. Nu va permite ca acel ton civilizat de reţinere să câştige greutate în faţa ei.

— Oh, sunt de acord, răspunse el, fără niciun regret

Ea plecă de lângă el, păşind agitată.

— Tot timpul în care îmi cereai să îţi cedez în schimbul găsirii lui, îl aveai închis. Ai fi putut să îl aduci când voiai, şi cu toate astea mi-ai cerut să joc după cum îmi cântai tu. Nu te-ai gândit niciodată că va face cunoscut ceea ce ai făcut, în momentul în care ar fi fost liber? Nu ai avut nicio teamă în privinţa lucrurilor care s-ar fi putut întâmpla atunci?

— Poate că am crezut că preţul merită încercarea.

Ea refuză să îi întâlnească privirea.

— Sau poate că de la început ai intenţionat să îl ucizi.

— Nu se poate să crezi asta!

— Nu mai ştiu ce să cred! strigă ea, întorcându-se pentru a-l înfrunta. Ai idee cât de înjositor este pentru mine? Poţi oare să înţelegi cum mă face să mă simt?

— Cred că am o vagă bănuială, îi răspunse el. Întrebarea este ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Nimic. Absolut nimic! Ce aş putea să fac, fără să pun în pericol pe cineva la care ţin? Mi-a rămas doar un dezgust atât de mare, încât mă îmbolnăveşte, şi sper ca într-o zi să ajungi şi tu să te simţi la fel.

— Presupui că motivele pentru care l-am reţinut pe Denys sunt josnice. Mă întreb de ce?

Ea se uită la el pentru o clipă, cu dispreţ.

— Cum ar putea fi altfel?

— Să presupunem că am vrut să îl protejez, până când aş fi putut să îndepărtez ceea ce am crezut că este un pericol mai mare?

— Şi în ce ar putea consta acest pericol?

— Răpire, sechestru, moartea chiar.

— O apreciere deplasată.

— Nu, dacă te gândeşti mai bine. Cine este cel care ar face orice pentru a pune mâna pe averea ta? Cine ar fi avut cel mai mult de pierdut, dacă Denys ar fi fost implicat în afaceri care să îl pună într-o lumină mai puţin favorabilă? Cine ar câştiga, dacă mireasa lui ar deveni singura moştenitoare a averii tatălui ei?

Celina clipi, căci ultima întrebare o lovi. Avea un sens îngrozitor, dacă lua în consideraţie încercarea la care fusese supus Denys şi faptul că el se aflase de faţă când Broyard o acostase. Îşi spuse că era partea care până atunci îi scăpase pe jumătate. Oare aşa era?

— Contele, vrei să spui. Defectele lui sunt nenumărate, dar nu

îmi vine să cred că i-ar face în mod voit rău fratelui meu.

— Pentru că este nobil prin naştere? Sau pur şi simplu este mai uşor de crezut că eu sunt cel vinovat?

— Tu l-ai ţinut pe Denys la sala ta. Acest lucru nu poate fi negat.

— Ţi-am spus de ce. Denys a venit la mine cu îndoielile sale legate de conte. Fusese la hotelul unde locuia contele pentru a vorbi cu el despre nişte lucruri pe care le descoperise, dar nu l-a găsit şi intenţiona să se ducă din nou. Era puţin probabil că ar fi fost lăsat să plece, dacă discuţia ar fi avut loc.

— Crezi că ar fi putut contele să încerce să îl ucidă chiar în locuinţa sa? Este absurd.

— Absolut deloc. Focul care s-a aprins de la mine avea toate semnele incendierii premeditate. A fost aprins, pentru că cineva ştia că Denys era acolo. Contele era conştient de faptul că Denys dorea să îl înfrunte, probabil bănuia că discuţia privea subiecte serioase. Era logic să se debaraseze de el, înainte să împrăştie ceea ce ar fi aflat despre el.

— Şi cum ar fi putut să ştie unde să îl găsească pe Denys, când nici măcar eu nu am putut ghici?

— Nu ai putut? Am crezut că din cauza asta ai venit

Era destul de adevărat. Contele ar fi putut ajunge la concluzia aceasta la fel de uşor, din moment ce ştiuse cu siguranţă că Denys fusese văzut ultima oară la sală. Cu toate astea nu îşi putea permite să fie convinsă atât de uşor.

— Atunci incendiul de la hotel a fost destul de convenabil, nu-i aşa, lăsând să se înţeleagă că acelaşi accident a produs şi la sala ta un alt incendiu?

— Convenabil este cuvântul potrivit.

— Vrei să spui…?

— Vieţile şi proprietăţile celorlalţi înseamnă foarte puţin pentru oameni precum contele. El însuşi stătea în hotel. Uleiul uneia sau al mai multor lămpi, şi incendiul era gata. A mai folosit focul şi înainte.

— Apoi a făcut o scurtă plimbare prin Passage, spre pivniţa ta, în mijlocul întregii agitaţii?

— Dacă nu l-aş fi trimis pe Olivier să îl elibereze pe Denys, pentru orice eventualitate, rezultatul ar fi fost destul de diferit. Fratele tău trebuia să moară. Mai întâi, a fost lovit la cap, ca să se asigure că se va întâmpla acest lucru.

Era o revelaţie nemaipomenită. Dacă Denys fusese inconştient,

atunci cu siguranţă nu ar fi supravieţuit fără intervenţia lui Rio.

— Vrei să spui că nu a fost rănit în timpul salvării? Am presupus că…

— Nu, ţi-o jur.

— Nu-mi vine să cred că cineva a putut fi atât de ticălos, încât să îl lase să ardă de viu. Îşi strânse braţele în jurul ei, ca să îşi stăpânească fiorul teribil pe care îl simţea.

Rio îşi ridică o sprânceană.

— Preferi să crezi că l-am ţinut prizonier pentru că te voiam în patul meu?

— Asta ai vrut din prima clipă.

— Nu ai nicio idee despre ceea ce doresc sau ceea ce… Se opri şi respiră adânc. Eram furios când ţi-am cerut să îmi promiţi o noapte cu tine, în schimbul găsirii fratelui tău. Voiam să aud ce vei spune. Dar nu aş fi mers până la capăt, decât dacă ai fi fost de acord.

Doar dacă ar fi fost de acord. Şi ar fi putut fi, Domnul să o ajute.

— Cum să cred asta, când m-ai minţit în mod deliberat? Ideea este că ai îndrăznit să îl prinzi pe fratele meu. Dacă nu ai fi făcut asta, acum nu ar fi întins aici.

— Crezi asta, dacă vrei, dar ascultă-mă. Nu l-am rănit pe Denys, aşa cum nu aş face niciodată nimic care să te rănească pe tine. Nu am făcut decât să încerc să previn orice neplăcere, care putea să ţi se întâmple ţie şi familiei tale, provocată din cauza mea.

— Din cauza ta? Cum s-ar fi putut întâmpla acest lucru?

El scutură din cap.

— Este mai bine ca unele lucruri să rămână necunoscute, pentru propria-ţi protecţie.

— Vrei să spui a ta, sugeră ea.

— Nu, chere. Dota unei mirese moarte se cheltuieşte la fel ca cea a uneia în viaţă. Poate chiar mai uşor.

Un fior o străbătu. O mireasă moartă.

— Încerci să mă sperii.

— Sper să fi reuşit, pentru binele lui Denys, ca şi pentru binele tău. Orice ar fi aflat, este periculos pentru amândoi. Să te gândeşti bine înainte de a-l lăsa în grija altcuiva în starea în care se află sau să te încredinţezi pe tine unui bărbat.

— Tu fiind excepţia, bănuiesc. Nevoia de a-i spune că semnase contractul de căsătorie i se învârtea în creier, dar o suprimă. Nu avea

nicio dorinţă să audă ce avea de spus împotriva acestui lucru.

— Pentru Denys, da. Pentru tine, absolut deloc. Îi ridică mâna şi o duse la buze. Vocea lui, adierea respiraţiei lângă degetele ei, le simţi ca pe o mângâiere, când el continuă. Sunt cel mai mare pericol ce te paşte şi cea mai jalnică speranţă, domnişoară Celina. Sunt scutul, dar şi spada îndreptată spre inima ta. Ai încredere în mine când eşti în pericol. Dar pericolul pe care îl reprezint eu poate fi considerat bine-venit pentru liniştea ta, pentru plăcerea ta şi pentru minunatul tău trup. Alţii vor lua ceea ce îţi este cel mai drag, inclusiv viaţa.

Nu putea vorbi, nu putea să gândească nimic potrivit pentru a fi spus. Îl privea cum îi eliberează mâna şi cum se retrage cu spatele, înainte de a se întoarce, cu o fluturare largă a mantiei. Se deplasă spre fereastră, apoi alunecă peste ea, cu o mână pe pervaz şi cu un zâmbet în ochi la fel de lucios ca oţelul.

— Oh, da, şi să îţi amintesc, dacă mai este nevoie. Ţi l-am adus pe fratele tău înapoi, conform înţelegerii. Mi-am ţinut cuvântul, şi mă aştept ca cei care fac o înţelegere cu mine să o respecte. Îmi datorezi o noapte în braţele tale.

— Dar ai spus…

— Nu se pune problema constrângerii, cum poţi să crezi asta? Dar nici nu te eliberez de obligaţie.

Căldura o inundă, strecurându-i-se prin vene ca otrava. Nu putea însă să spună dacă era din cauza furiei sau a dorinţei.

— Dacă tu crezi că voi veni supusă în patul tău eşti chiar nebun.

— Oh, nu supusă, spuse el cu un hohot de râs înfundat. Vino furioasă, vino plină de ură, vino plină de pasiune sau resentiment şi nevoie de a mă anihila cu sărutări, dacă nu se poate altfel. Dar vei veni, şi asta în curând. În fond este o problemă de onoare.

Apoi dispăru fără zgomot în noapte. Ea ascultă, aşteptându-se să audă sunetul grilajului porţii, scârţâitul streşinii sau un semn că sărise pe pământ. Nu se auzi nimic. Ar fi putut să viseze că fusese acolo, dacă nu ar fi fost tulburarea minţii şi îndoielile despre ziua de mâine. Da, şi toate zilele de după aceasta.

16

Trebuie să vă opriţi, domnule Rio. Aveţi sânge pe cămaşă.

Rio se încruntă, luând prosopul umed pe care Olivier i-l dădu în timp ce îl avertiza, dar se aplecă. Fusese ziua în care lucra cu clienţii săi speciali. Exerciţiul fusese extenuant şi îi ocupase întreaga dimineaţă.

Spre dezamăgirea celor ce veniseră la sală, se comportă contrar firii sale, dar avea nevoie de bani. La asta se adăuga faptul că orice eşec pe care l-ar fi suferit în timp ce îşi făcea meseria ar fi putut da apă la moară celor care susţineau că era în declin. Dacă se întâmpla asta, vulturii vor da din nou târcoale.

Umărul îi era străbătut de o durere cumplită, arzătoare. Rana pe care o căpătase în urma duelului cu Broyard se deschisese când intrase cu forţa în pivniţă pentru a-l scoate pe Denys Vallier. Eforturile din dimineaţa aceea nu favorizaseră procesul de vindecare. O pulsaţie caldă într-o parte era semnul evident că avea nevoie de îngrijiri, înainte ca altcineva în afară de prietenul şi majordomul său, cel cu privirea ascuţită, să observe.

Totul era în regulă la sală. Încăperea de la etaj era plină ochi cu bărbaţi atraşi de curiozitatea aventurilor sale recente, la fel ca şi de incendiu. Bărbaţii erau strânşi în grupuri sau aliniaţi pe lângă balcon, în faţa ferestrelor deschise, fumând obişnuitele Desoelo procurate din Havana, pe care le pusese la dispoziţie, sau bând vinul roşu şi lichiorul care aduse de un tânăr mulatru, om liber, cu care Olivier se împrietenise. Doi bărbaţi stăteau faţă în faţă pe al doilea dintre cele două ringuri de luptă care se întindeau în mijlocul încăperii, cu hainele scoase, în cămăşile fără gulere, şi purtând vestele protectoare şi pânza vătuită ce le acoperea piepturile. Zgomotul întrecerii care se înălţa, scrâşnit şi asemănător sunetelor unor clopote, era suficient de puternic pentru a te obliga să ridici vocea deasupra rumorii, deşi cei mai mulţi dintre spectatori păstrau obişnuita tăcere plină de respect.

Discuţiile purtate se concentrau asupra momentului în care se va începe reconstrucţia St. Louis Merchant Exchange şi Hotel, cine va fi contactat ca arhitect, sau dacă locatari precum proprietarul restaurantului, Álvarez, şi Candide Avinence, bijutierul, vor mai redeschide. Discuţiile ajunseră şi la preţul bumbacului, la sosirea navelor şi la discutarea numeroaselor afaceri de onoare sau de budoar. Ultima lecţie a lui Rio de dimineaţă se încheie şi nu mai avea niciuna programată până după-amiază. Era un bun moment pentru a se scuza pentru câteva clipe.

În dormitor, îşi scoase cămaşa şi se spălă de transpiraţie după care cedă îngrijirilor lui Olivier. Servitorul ridică cu grijă bandajul de pe umăr. Pe alocuri, feşele înguste se lipiseră de rană. Strângând din dinţi, Rio îndură durerea, în timp ce acestea erau îndepărtate. Nu avea

niciun rost să se vaite despre ceva ce nu putea fi schimbat.

— A fost o gloată veselă astăzi, observă Olivier, în timp ce îşi îndeplinea sarcina. Plină de noutăţi.

— Ai auzit ceva ce prezintă interes? O lungă experienţă îi spunea că Olivier rareori vorbea fără să aibă un motiv.

— O problemă care o priveşte pe domnişoara Vallier, una care poate că nu a fost menţionată în prezenţa dumneavoastră.

— Nu sunt veşti proaste despre fratele ei, nu?

— Nu, deşi spun că este mai bine se mişcă şi strigă în somn. Zvonul este că *mademoiselle* a fost văzută în Passage, în noaptea incendiului. Se zice că avea o întâlnire cu dumneavoastră şi că amândoi aţi fost văzuţi cu capetele apropiate într-o manieră foarte intimă.

Rio bombăni un blestem. Se temuse de ceva asemănător.

— Bănuiesc că acum o vor sili să se mărite cu contele.

— Sau că el o va repudia.

— Puţin probabil. Încă este fiica unui colonist bogat. Cu toate acestea, mirele ar putea-o dispreţui, îşi spuse Rio, şi îi va transforma viaţa într-un purgatoriu, după ce se vor căsători.

— Nu este prea mult de făcut, şopti Olivier.

— În afară de a-l ucide pe conte, nu prea este.

— Nu vă va înfrunta.

— Înţelept din partea lui, spuse Rio.

— Desigur, doamna ar putea încerca să fugă.

Rio se uită peste umăr către majordomul său.

— Sugerezi că aş putea-o ajuta?

— Sau să o răpiţi. Ar putea să vă fie recunoscătoare pentru asta.

— Sau s-ar putea să mă urască.

— O situaţie temporară, pe care aţi reuşi cu uşurinţă să o depăşiţi.

— Încrederea ta mă descurajează, Olivier. În timp ce vorbea, o a treia opţiune îi trecu prin minte. Ezită, întorcând ideea pe toate feţele, în mintea lui, dar avea îndoieli că ar putea să reuşească. Cred că în oraş există case de întâlnire, în care o doamnă ar putea întâlni pe cineva, într-un confort rezonabil şi în siguranţă. Ai auzit de aceste locuri?

— Ei asta-i! Vocea lui Olivier era rece.

— Sigur că ai auzit. De ce am mai întrebat? Olivier nu era de acord. Nici el, dacă se gândea mai bine. Rio nu apelase niciodată la asemenea locuri. Faptul că îşi vizita amantele acasă la ele însemna că

măsurile de precauţie erau numai responsabilitatea lui. Cu toate acestea, circumstanţele făceau ca prezenţa lui în casa Vallier să fie prea periculoasă. Înseamnă că ştii unde se găseşte o asemenea casă, ceva respectabil, liniştit, izolat?

— Pot fi făcute investigaţii.

— Fă-le, şi pe urmă fă pregătirile. Cred că cel mai bine ar fi într-o după-amiază, pentru că domnişoara Vallier ar putea să aibă dificultăţi mai mari să iasă în oricare alt moment al zilei.

— Cum o să ajungă acolo? Să meargă pe jos ar putea fi periculos, iar solicitarea trăsurii familiei este în mod clar imposibil de făcut.

— Cred că în asemenea situaţii se obişnuieşte ca o trăsură închiriată să o aştepte pe doamnă pe o stradă liniştită.

Olivier îşi plecă fruntea.

— Voi avea grijă să se facă şi asta.

Rio ezită, înclinând pe jumătate să renunţe la întreaga idee, tulburat de insulta pe care o presupunea faptul că Celina trebuia să vină la el într-o manieră clandestină, precum şi de scandalul care s-ar fi adăugat, dacă ar fi fost descoperiţi. Dar se gândi din nou la posibilitatea de a o ţine în braţe, la sărutările dulci şi atingerile minunate.

— Da, fă-o, spuse el brusc, întinzându-se să ia o cămaşă curată.

Întorcându-se în sală, Rio se plimbă prin încăpere, întâmpinând clienţii, urând bun venit celor care soseau pentru prima dată, oprindu-se din loc în loc să întrebe câte ceva sau să îşi spună părerea despre vreo problemă cu greutate, cum ar fi calitatea dansului fantezist al lui Madame Celeste, de la petrecerea de la Bank Arcade, sau despre cine avea cel mai rapid cal capabil să câştige cursa de la Metairie, care avea loc peste două săptămâni. Însă, de când Olivier îi spusese, deveni conştient de remarcile întrerupte brusc atunci când se apropia, de micile tăceri, când trecea, şi de privirile ciudate aruncate în direcţia sa. Înaintă cu hotărâre, zâmbind, făcând reverenţe, oferind băuturi, dar stăpânirea de sine începea să-i slăbească treptat.

Nu îi păsa de el; avea destul de puţin prestigiu de apărat în faţa acestor arendaşi, în afară de onoarea personală. Ceea ce îl enerva era faptul că ştia că aceşti domni de familie bună zâmbeau cu înţeles şi o bârfeau pe Celina, şi că orice imprudenţă pe care ea ar fi făcut-o era numai din vina lui. Pe deasupra era furios pentru că propriile sale acţiuni o puseseră în această situaţie. Era ultimul lucru pe care dorise

să îl vadă că se întâmplă.

Puţin mai târziu, în timp ce calma un tânăr gentilom care tocmai pierduse prima lui înfruntare practică, aşa că, teoretic, fusese ucis, cineva se apropie din spate. Un fior simţit în ceafă îl făcu să sară într-o parte.

— Mă iertaţi, spuse Nicolas Pasquale. Nu intenţionam să apar fără să fiu observat.

— Nicio problemă. Rio schiţă o plecăciune politicoasă.

Pasquale îi întoarse salutul cu o graţie relaxată.

— Aveţi un loc tare frumos aici. Şi o clientelă impresionantă.

Rio îi mulţumi, înainte să vorbească.

— Să înţeleg că nu este una dintre zilele în care şi dumneavoastră aveţi sala deschisă?

— Vai, nu! Dumneavoastră, Croquere şi Dauphin sunteţi o concurenţă mult prea mare, fără să îl mai pun la socoteală şi pe Llulla. Eu sunt disponibil în celelalte zile.

— Caid la fel, vreau să spun O'Neill. V-aţi întâlnit?

— Chiar se întâmplă să ne fi întâlnit. Îmi place.

Ce să înţeleagă din asta? se întrebă Rio. Era o simplă declaraţie a unei stări de fapt sau un fel ascuns de a spune că Pasquale nu îi număra pe cei prezenţi printre favoriţi? De un lucru era sigur: nu îi păsa de tonul vocii italianului.

— Caid este un individ plăcut.

— Şi el vorbeşte în termeni elogioşi despre dumneavoastră, mai ales în ceea ce priveşte îndemânarea în mânuirea spadei. Desigur, dibăcia dumneavoastră nu este susţinută pretutindeni de cei care au mai puţine motive să o aprecieze. Pasquale zâmbi cu o grimasă leneşă a buzelor. Asemenea laude atrag curiozitatea. Ar fi o plăcere să ne încrucişăm săbiile, dacă îmi veţi acorda această favoare.

În acel moment, Rio nu era pregătit pentru o luptă cu un alt maestru spadasin, chiar dacă motivele italianului nu îi trezeau suspiciuni. Ar fi prima oară când un dascăl în ale spadei ar încerca să fure clienţi prin înfruntarea unui rival în propriul atelier.

— Din păcate, nu vă pot ajuta cu asta în acest moment, îi răspunse el.

— Dar desigur! Pasquale îşi atinse capul, zâmbind. Chiar vă înţeleg rezerva. Aş gândi la fel, dacă ar urma să întreprind o vizită încântătoare în seara asta.

Rio se uită spre el, încruntându-se imediat.

— Mă scuzaţi?

— Toată lumea vorbeşte despre ultima cucerire a Don Juanului din New Orleans, acest faimos Silver Shadow. Domnişoara Vallier, nu-i aşa? Un premiu corect, într-adevăr.

Rio îşi aminti brusc de afirmaţia lui Caid conform căreia contele cumpărase un maestru spadasin pentru a-l înfrânge. Nu era o surpriză prea mare că Celina fusese adusă în discuţie de Pasquale. În fond, ea era punctul lui slab.

Rio fusese foarte sigur că o poate proteja de scandal. Furia pe care o simţea împotriva lui Pasquale pentru că îl silea să recunoască faptul că reuşise era destul de puternică, dar mânia lui privind propria-i judecată greşită era devastatoare.

Nervozitatea care creştea îi făcu vocea să sune tăios, în timp ce vorbea.

— Veţi retrage ceea ce aţi spus, dacă sunteţi bun.

— Şi dacă nu am s-o fac? întrebă Pasquale, pe un ton

Capetele se întorceau în direcţia lor. Discuţiile se împuţinară, apoi se stinseră. Acea senzaţie ciudată de groază care însoţea întotdeauna o asemenea confruntare părea să se infiltreze în aer.

— Denigraţi o doamnă şi nu pot să permit acest lucru.

— Asta înseamnă că negaţi zvonurile?

Se uită spre celălalt bărbat, sau cel puţin încercă.

— Neg faptul că are vreo vină şi nu permit ca numele ei să fie folosit cu atâta uşurinţă.

— Ar fi trebuit să vă gândiţi la asta înainte să o urmăriţi.

Italianul îndrăznea să îi cenzureze comportamentul. Era insuportabil, tocmai pentru că avea dreptate.

— Se pare că sunteţi hotărât să vă câştigaţi dreptul la o luptă, *monsieur*.

— De dragul numelui unei doamne? Aceasta este, cu siguranţă, îndatorirea viitorului ei soţ.

Ideea nu era surprinzătoare; cu toate acestea Rio simţi o gheară care îi atinse pieptul şi îi strânse inima.

— Logodna este oficială? Se va căsători cu contele?

— Este în curs de derulare, desigur, acum că s-a semnat în mod oficial contractul de căsătorie.

— Dar va apăra el onoarea miresei sale?

— Posibil, deşi nu este nimic care să confirme acest

Cuvintele erau aproape cordiale, însă ucigaşe în aluzia potrivit căreia, în ochii mirelui, era posibil ca mireasa să nu aibă onoare de apărat. Rio vorbi de îndată.

— O doamnă nu poate avea niciodată prea mulţi bărbaţi care să lupte pentru ea. Secundul meu îl va contacta pe al dumneavoastră.

— Nu mă aştept la altceva. Îmi este permis să spun că vă salut principiile, indiferent cât de nechibzuite ar fi, şi că aştept cu plăcere această încercare a oţelului?

Nicholas Pasquale se întoarse şi plecă, cu spatele drept, umerii ridicaţi, cu pasul mare şi elastic. Rio îl privi cum iese, cuprins de confuzie. Bărbatul nu vorbea şi nu arăta ca un ucigaş plătit, dar, cu toate astea, cum putea fi considerat altceva?

Fusese o greşeală să îl provoace pe italian; Rio fusese sigur de asta înainte ca vorbele să îi iasă din gură. Adversarul său avea o condiţie fizică extraordinară, era odihnit şi nu fusese prizonierul tensiunilor unor episoade recente ale duelurilor pe câmpul de luptă. Iar el nu avea niciunul dintre aceste avantaje. Cu toate astea, nu exista altă soluţie.

Până în dimineaţa următoare, Rio avea stabilite două întâlniri. Angajamentul cu Celina fusese pregătit pentru acea după-amiază, iar duelul pentru dimineaţa care urma.

Îl alesese pe Caid drept secund principal, la insistenţele acestuia. Rio avea nevoie de timp pentru a se reface şi în Codul Duelului se stipula că trebuie să permiţi unui bărbat aproape o săptămână pentru a-şi pune în ordine afacerile. Acele zile de pauză erau stabilite şi ca una de reflexie, în cazul în care gânduri mai raţionale te puteau îmbia spre scuze. În acest caz, nu va fi vorba de aşa

Nu primise nicio veste de la Celina, nici de acceptarea, nici de respingerea întâlnirii lor. Lui Rio îi plăcea să creadă că va dovedi consideraţia de a nu-l lăsa să aştepte în zadar, dar nu avea nicio garanţie. Ultima oară când se întâlniseră nu avusese prea multe gânduri bune despre el, iar el îi dăduse puţine motive să îşi schimbe părerea. Mai cunoştea femei cărora le făcea plăcere să-i dezamăgească pe bărbaţi, ca dovadă a controlului pe care îl aveau asupra lor.

Celina nu dorea decât să deţină controlul asupra propriei vieţi sau cel puţin aşa dorise, până în noaptea incendiului. Acum acest lucru probabil că se sfârşise, dacă urma să se căsătorească. Se întrebă dacă

nu cumva şi acceptul ei era din vina lui, la fel ca toate celelalte, dacă nu cumva acceptase doar din cauza furiei, pentru că intervenise atunci când era vorba de fratele ei. Cu greu putea fi blamată, dar asta nu însemna că el va accepta să nu vină.

Casa pentru întâlniri era în Faubourg Marigny, pe strada d'Amour, o coincidenţă care îl plictisea pe Rio, la fel de tare pe cât îl amuzase pe Olivier. Era destul de modestă: o casă ţărănească cu patru camere încăpătoare şi două birouri, aşa cum erau numite micile încăperi de-o parte şi de alta a galeriei din spate. Includea un salon, o sală de mese şi două dormitoare, cu o clădire exterioară în care existau o bucătărie şi camerele servitorilor. Birourile comunicau cu dormitoarele şi aveau prevăzute locuri pentru păstrarea hainelor şi o baie. Ultima era deosebit de importantă, din moment ce îndepărtarea tuturor semnelor unei întâlniri amoroase era de o importanţă primordială.

Mobilierul nu era ieftin, dar nici scump. Poliţa de deasupra căminului era din lemn pictat pentru a imita marmura albă. Brocard de culoare roz-cald acoperea divanul mic din salon şi scaunul din camera de toaletă. Pereţii erau acoperiţi cu mătase de culoare crem, cu un model în degrade. Cuvertura divanului era matlasată, de culoare crem, iar pernele răspândite peste acoperământul de bumbac erau din satin şi mătase, în toate nuanţele curcubeului. Toate celelalte erau din catifea de culoare roşie, cu bordură sau broderie din dantelă. Era atât de ostentativ un loc al seducţiei, încât îi provoca o durere de dinţi. Ce va crede Celina despre asta, nici nu încerca să îşi imagineze. Desigur, asta dacă va îndrăzni să îşi facă apariţia.

Se duse din salon în dormitor şi înapoi, verificând vinul aşezat în frapiera de argint, pe cuburi de gheaţă aduse din Massachusetts, tăvile pline cu bunătăţi şi produse de patiserie, lumânările care ardeau în întunericul creat de draperiile bine trase. Timpul trecea cu fiecare bătaie a inimii sale, după cum treceau şi speranţele.

Zgomotul unei trăsuri oprindu-se afară îl făcu să îşi înalţe capul. Îl putea auzi pe Olivier întâmpinând-o pe Suzette şi preluând-o, apoi strigând după cel ce conducea trăsura să se întoarcă peste trei ore. Sprijinit cu spatele de căminul salonului, aruncându-şi privirea spre uşă, Rio aşteptă.

Ea intră grăbită în cameră cu un foşnet de fuste şi o undă de aer rece. Mantia se învolbură în jurul ei, când se răsuci să închidă uşa. Apoi

se întoarse pentru a-l înfrunta.

Ochii ei străluceau, obrajii îi erau îmbujorați fie de răcoare, fie de entuziasm, iar respirația îi era atât de rapidă, încât nici măcar blana groasă care îi tivea mantia nu o putea ascunde. Era mai proaspătă și mai frumoasă decât își imaginase, și în acel moment știu cu convingere că o pierdea din cauză că nu era demn de ea.

— Nu credeam că vei veni, spuse el, cu vocea ușor răgușită.

Ea își desfăcu mănușile din piele de culoarea lavandei, le scoase și le îndesă în buzunarul mantiei. În timp ce își scotea boneta, spuse:

— Aproape că era să nu vin.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? Silindu-se să se miște, înaintă și îi luă boneta și mantia, așezându-le pe un raft din apropierea ușii. Rochia pe care o purta era din mătase aurie, cu un decolteu simplu, în formă de V. Fusta era decorată doar cu un rând de panglici festonate. Gulerul ridicat și mânecile largi erau bordate cu o dantelă atât de fină, încât îi confereau un aer fragil; rândul de năsturași mărunți care se încheiau pe spate îi făcură vârfurile degetelor să îi tremure, iar pantalonii să îi simtă mult prea strânși.

— Onoarea și îndatoririle, bănuiesc, răspunse ea, evitându-i privirea. Dar contează? aruncă o privire în jur. Foarte… comod.

— Vrei vin?

Un zâmbet îi destinse colțul buzelor sale moi.

— Pentru curaj sau pentru a stimula pasiunea? Oricum ar fi, accept.

El merse spre masa unde erau paharele și luă sticla. Apoi făcu o pauză.

— Dacă ai prefera să pleci…

— Și să joc rolul de lașă? Nu cred. Se îndepărtă de el și merse spre o masă înțesată cu bibelouri, nimic foarte elegant, doar o colecție amuzantă, dacă te interesa arta erotică din Estul îndepărtat, sculptată în fildeș. Apucă o figurină mică, se concentră asupra ei doar pentru o secundă, apoi o așeză la loc.

El își cenzură un zâmbet, în timp ce umplu paharele cu vin și le ridică, ducându-l pe al ei în fața căminului din marmură unde se așezase.

— Mai bine decât să joci rolul martirului.

— Mai bine pentru cine?

— Pentru mine, desigur. El îi dădu paharul și observă cu o

oarecare satisfacţie că vărsase puţin din el, când îi atinsese degetele reci. Avea nervii la fel de întinşi ca şi el.

— Nu credeam că va conta pentru tine ceea ce simt.

— Te înşeli. O curtezană în timpul antrenamentului ar trebui să arate măcar puţin entuziasm pentru această meserie.

— Oh, te rog, spuse ea, întâlnindu-i în sfârşit privirea pentru o clipă. A fost o idee prostească, asemănătoare cu cea a unui băiat care se refugiază pe mare sau se alătură

Cam atât despre motivul principal al acestei întâlniri, adică să îi ofere şansa de a continua această ameninţare indecentă – şi chiar să profite de ea. Simţi regretul doar pentru o clipă, apoi fu copleşit de uşurarea care îl cuprinse.

El îşi sorbi vinul, bucurându-se dintr-odată de eforturile ei curajoase în ceea ce privea stăpânirea de sine.

— Nu te mai gândeşti la Paris?

— Nu. Nu mă mai gândesc.

Se pare că nu avea de gând să îi spună că a semnat contractul de căsătorie. Se întreba de ce, din moment ce pe jumătate era convins că se va folosi de acest lucru pentru a evita partea ei din înţelegere.

— Foarte rău, spuse el, cu o voce pătrunzătoare şi sugestivă. Abia aşteptam rolul de instructor.

Ea aproape că îşi vărsă vinul, în timp ce lua o înghiţitură mică. El îi privi mişcarea gâtului alb, în timp ce bea, şi se gândi să îşi apese buzele pe moliciunea lui. O va face, în curând. Pentru moment, părea că cel mai bun lucru era să se limiteze la un subiect mai sigur.

— Ce mai face fratele tău?

— Vorbeşte în somn. Doctorul spune că este foarte aproape să îşi recapete cunoştinţa, că e doar de o chestiune de timp. Mă tem că nu face altceva decât să încerce să ne liniştească.

— Sunt sigur că nu este aşa. Denys este tânăr şi puternic. Se va recupera.

— Mă rog să fie aşa. Nu pot să spun ce ar face tata, dacă el va muri.

— Înţeleg, spuse el. Dar, pentru moment…

— Pentru moment, nevoia de a preveni scandalul a depăşit orice altceva.

— Mulţi ar simţi la fel, şopti Rio.

— Da. Îşi bău restul de vin şi aşeză paharul pe poliţa căminului.

Dar tu?

El îşi ridică fruntea, cu o întrebare politicoasă în privire.

— Te rog, nu te preface faţă de mine. Cuvintele erau stinghere, o aducere aminte a faptului că nu trebuia neapărat să creadă motivul pe care i-l dăduse pentru reţinerea fratelui ei. Dacă mă întrebi despre umăr, este în regulă. Cel puţin, de ieri nu mai sângerează.

— Doar să nu te mai provoace altcineva.

— Chiar şi aşa. Oare ştia? Aceasta era partea ascunsă a întrebării sale şi motivul venirii ei aici, grija legată de întâlnirea cu Pasquale? Nu avea nicio intenţie s-o întrebe. Mila nu era un lucru pe care să şi-l dorească.

Avea nevoie de atingerea ei, să o ţină strâns, să îi simtă pielea caldă în binecuvântarea unei atingeri nude. Însă nu voia să o silească şi nici să creadă că el îşi doreşte numai contactul fizic. În niciun caz. Problema era că ceea ce îşi dorea cel mai mult îi era pentru totdeauna inaccesibil.

— Atunci să lăsăm această discuţie pentru câmpul de luptă? sugeră ea. Amândoi ştim de ce suntem aici. Să pretindem altceva este mult prea fals.

El îi cercetă faţa, notă umbrele lăsate acolo de lipsa somnului şi de griji, colţurile umede ale gurii care aveau tendinţa de a tremura. Poate că avea nevoie de întrebări. Inspiră şi expiră adânc.

— De ce ai venit aici, chere?

— Să mă eliberez de datorie, desigur, aşa cum ţi-am spus. Da, şi poate pentru o amintire.

Sinceritatea ei era la fel de dureroasă ca privirea tristă din adâncimile căprui-aurii ale ochilor ei sau curajul cu care făcea ceea ce considera corect, în loc să facă ceea ce era doar egoist. Împotriva strigătului propriului sânge, el spuse:

— Dacă am presupune că datoria a fost anulată?

— Te rog, nu, şopti ea.

— Nu? Nu era sigur că auzise corect.

— Am nevoie… Aş prefera să mă ţin de cuvânt.

O notă sarcastică pe care nu şi-o putea opri îi invadă vocea.

— Din cauza dorinţei de corectitudine?

— Da, dar şi pentru că… Oh, pentru că totul este o prostie, dar trebuie să îmi accept soarta. Pentru că nu faci parte dintre morţii vii care vor deveni viaţa mea, şi mi-ar plăcea să păşesc afară pentru un

scurt moment, într-un fel în care numai tu mi-l poţi da.

— Chiar dacă mă dispreţuieşti? Sau tocmai din cauza asta?

— Tu eşti altfel. Cu tine pot să fiu eu însămi, fără înşelăciuni sau şiretlicuri. Cu tine pot să uit pentru o clipă, să las deoparte ceea ce sunt, cine sunt – ceea ce suntem – şi doar… să simt. Se apropie ca să îi atingă reverul, ştergând cu vârful unui deget o lacrimă care îi tremura sub genele lungi. Vrei să mă ajuţi să fac asta?

El îşi aşează paharul de vin pe masa alăturată, apoi păşi mai aproape.

— Va fi plăcerea mea, şopti el, în timp ce îşi punea o mână pe talia ei acoperită cu mătase, încercuind-o pentru a o trage lângă el. Şi cea mai mare onoare, continuă el.

Gura ei avea gust de vin, de sare a lacrimilor înghiţite şi ceva atât de seducător şi de dulce, încât aproape gemu când acceptă. Senzaţia formelor ei calde sub mângâierea moale a palmelor lui era pură încântare. Ideea că o putea avea îi trecea prin minte cu o intensitate ameţitoare. Sângele care se concentra în partea de jos a corpului său elimina orice raţiune, lăsându-l dependent de instinct, în timp ce se agăţa cu disperare de orice rămăşiţă a principiilor sale.

Niciodată nu simţise un răspuns mai fascinant, o asemenea dorinţă amestecată cu o infinită tandreţe. Îşi dori, dintr-odată, să fie la fel de proaspăt în dragoste ca femeia din braţele sale, ca să descopere împreună bucuriile pasiunii. În acelaşi timp, era profund bucuros că avea experienţa de a o convinge de faptul că evadarea în braţele lui merita riscul.

Era a lui, o putea avea. Cu toate acestea, puteau exista consecinţe, şi deseori se întâmpla asta când pasiunea îi unea pe bărbaţi şi femei în dorinţele lor. Dacă va fi aşa, nu va sta în puterea lui să îndrepte şi nici măcar să ştie. Se dădu puţin înapoi, şi deschise gura să vorbească.

— Nu, nu, şopti ea. Am căutat şi am găsit suficiente piedici pentru amândoi şi am aflat că nu contează absolut deloc. Refuz să am regrete, acum sau mai târziu.

Cum de putea şti ce este în mintea lui? Oare era atât de transparent în îngrijorarea sa sau ea era o vrăjitoare cu puteri neobişnuite care reuşea să îi fure gândurile, respiraţia, chiar şi inima? Nu ştia şi nici nu îi păsa, dar sub vraja încântătoare a încuviinţării ei, lăsă să îi dispară îndoiala şi judecata sănătoasă, şi se supuse

farmecului ei misterios.

O sărută cu pasiune şi cu o undă de disperare, lipind-o de el, uitând totul. Ea deveni graţios de elastică, sprijinindu-se de suportul oferit de el, fără să refuze ceva mâinilor care o apucau şi strângeau, o tachinau şi ispiteau.

Simţi că îl străbate un val de bucurie, transformându-i sângele în dorinţă lichefiată. Ea i-o întâlni, o alimentă, alunecându-şi palmele în sus, să se împreuneze după gâtul lui, marcându-i delicat ceafa, în timp ce îşi trecea degetele prin buclele lui dese.

El tremură, gata să-şi piardă controlul, respiră adânc, apoi se retrase de pe marginea prăpastiei. Merita mai mult, şi el la fel.

Aplecându-se, îşi aşeză un braţ sub genunchii ei şi o ridică, lipind-o de pieptul său. Umărul lui protestă, dar abia dacă îl simţi, ignorându-l cu uşurinţă. Păşi apăsat spre camera alăturată, uitându-se în jur. Focul începea să se stingă şi nu era timp să îl înteţească. O canapea cu spătar înclinat şi tapiţat, suficient de mare pentru a se întinde confortabil, se găsea în apropierea căminului. O duse acolo, aşezând-o pe suprafaţa mătăsoasă. Îngenunchind lângă ea, o sărută din nou, profund, apoi se îndreptă spre picioarele ei, care se odihneau pe mătase.

Cu câteva mişcări îndemânatice, îi scoase pantofii şi îi lăsă să cadă alături. Îşi trecu mâinile peste gleznele ei, continuând să urce cu gura pe pulpele frumos arcuite, către genunchi şi deasupra, unde se prindeau jartierele. Le desfăcu, mai întâi una, pe urmă cealaltă, în timp ce ostoia cu sărutări urmele pe care le lăsaseră pe piele; apoi îndepărtă ciorapii mătăsoşi pe care îi susţineau şi îi lăsă să cadă. Interiorul gleznelor ei merita să fie sărutat, la fel şi genunchii. De acolo, el trasă o urmă umedă, de-a lungul picioarelor zvelte, către locul care se deschidea între linia moale, dantelată a pantalonilor.

Ea se contorsionă într-un protest slab, când el îşi concentră atenţia asupra acelui loc. El zâmbi, dar rămase neclintit în blânda explorare, acţionând delicat, ca şi cum ar fi fost un fruct suculent şi dulce care putea fi strivit dacă nu avea grijă. Şi era exact aşa, când îi inhală parfumul, când o gustă ca pe o delicatesă exotică, a cărei esenţă ameţitoare îl conducea spre pragul nebuniei.

Ea strigă, tremurând în braţele sale, apoi rămase îmbujorată şi respirând cu greu din cauza acestei transformări minunate, năvalnice, care îi făcea inima să se despice, ca lovită de o spadă.

Atunci o apropie de el, desfăcând zecile de năsturaşi care se întindeau pe spatele ei, eliberând-o de rochia de mătase şi de tot ceea ce avea dedesubt. Ea îi scoase cu grabă haina de pe umeri, iar el o ajută, pe jumătate amuzat, pe jumătate impresionat de grija cu care acţiona, pentru a nu-l lovi. Îi scoase şi cămaşa, îşi trecu vârfurile degetelor peste pieptul lui şi peste suprafaţa plată a abdomenului, înainte de a se fixa asupra cataramei de la pantaloni.

I-ar fi făcut şi lui ceea ce ea primise, dar atingerea ei de pielea lui fierbinte, încordată era suficientă pentru a-i clătina apărarea. Îi prinse faţa în palme şi îi captură gura, lăsând-o să îi primească limba, încercând adâncimea, ca o repetiţie a ceea ce urma să se întâmple.

Apoi îşi scoase pantalonii, cizmele şi ciorapii şi i se alătură pe canapea. O acoperi, îi luă palmele în ale sale, împletindu-şi degetele, în timp ce se aşeza uşor deasupra ei, lăsând-o să îi simtă greutatea, memorând formele mătăsoase ale corpului ei lângă al lui, căldura ei, şi dorinţa copleşitoare a coapselor care se deschideau, primitoare. Tremurul care îl cuprinse, pielea care i se înfiora, străbătându-i trupul ca o erupţie vulcanică, erau semne pe care ştia bine să le descifreze.

O pătrunse, intrarea fiindu-i uşurată de umezeala amândurora, şi strigătul ei de împlinire aproape că îl făcu să îşi piardă cumpătul. Începu să se mişte, capturându-i din nou gura, în timp ce impunea un ritm uşor şi lent, care era o invitaţie.

Ea i se alătură, gâfâind uşor din cauza efortului, cu acea senzaţie care el spera să fie plăcere. Apoi, brusc, amândoi se treziră zburând, prinşi în valul primordial al sângelui, creierului, inimii şi imaginaţiei. Valul îi duse mai sus, mai repede, până când el se agăţă strâns, doar cu o urmă de control, de abţinere, tandreţe şi grijă.

Apoi controlul îl părăsi, şi tot ceea ce rămase era nevoia de a lua în stăpânire, de a proclama, cu putere, de a cere ca ea să îi acorde acest drept. El deschise ochii, uitându-se în ochii ei, văzându-şi propriul efort plin de dorinţă şi o nevoie disperată şi perpetuă. Ea se uită spre el, cu o expresie sălbatică şi plină de dor, îl atinse cu o disperare care îl aruncă în cel mai violent spasm al eliberării pe care îl cunoscuse vreodată. Se afundă în fierbinţeala ei catifelată, încercând să meargă mai adânc, suficient de adânc pentru a-i atinge inima. Şi toate astea ştiind tot timpul că o va pierde.

Pe urmă rămase zăcând lângă ea, protejând-o de răcoare, scoţându-i una câte una agrafele din părul încurcat şi netezindu-i

şuviţele, privind jocul focului pe faţa ei, ca mângâierea unui iubit, în timp ce ea dormea, în acel moment ar fi ucis pe oricine ar fi încercat să o trezească, în acel moment, se simţea renăscut. În acel moment, jură pe toţi sfinţii pe care îi ştia sau de care doar auzise, că nu va renunţa la ea în favoarea nimănui, şi cu atât mai puţin în favoarea lui Damian Francisco Adriano de Vega y Ruiz, conte de Lérida.

Nu o va elibera, nu acum, niciodată, nici dacă va trebui să îşi sacrifice toate speranţele şi visele pentru a o păstra. Nu, chiar dacă va trebui să îşi sacrifice viaţa.

17

Cum să spui adio unui bărbat, extazului şi visului, toate în acelaşi moment? Celina îşi spunea că făcuse de mântuială acest lucru. Fusese mult prea formală, mult prea controlată, pentru că altfel ar fi însemnat să se sfărâme în mii de bucăţi.

Sau chiar asta făcuse?

Când se trezise goală pe canapeaua mătăsoasă, goală lângă pieptul lui Rio, cu picioarele îngemănate cu ale lui, se lipise de el. Dorea mai mult din binecuvântarea pe care numai el putea să i-o ofere, mai mult din această uitare. I-o dăduse, fără limite. Mai mult, o trăsese deasupra lui, apoi îi lăsase părul în jurul lor, ca o perdea ce îi separa de restul lumii. Cu acea pavăză, îi permisese să ia ceea ce dorea, aşa cum dorea.

Îşi dorea atât de mult.

Când tumultul trecuse, ea îi mângâie trupul cu vârfurile degetelor, reţinându-l în memorie, la fel şi parfumul, gustul şi imaginea. Îi descoperise textura moale şi dură în acelaşi timp, perfecţiunea sculptată şi puterea lui, fără să încerce să o compare cu decrepitudinea înţepată a contelui, dar fiind foarte aproape de asta.

Descoperi cât de adâncă şi de întinsă era rana lui. Ştiuse deja, desigur, de la Suzette, care aflase de la Olivier. Dar era cu totul altceva să vadă ea singură. O groază veni să îi invadeze mintea, gândindu-se la duelul care urma, şi aproape că îşi dori ca Olivier să fi păstrat pentru el această ştire.

Rio nu putea să moară. Era mult prea plin de energie, prea puternic. Un asemenea bărbat ar trebui să fie invincibil, deasupra durerilor şi dezastrelor ce-i atingeau pe simplii muritori. Cu toate acestea, fusese rănit, apărarea lui fusese afectată. Nu era nemuritor.

Îi era teamă pentru el.

Se simţise apărată în timpul după-amiezii lor de dragoste. Îi oferise mâncare, dar nu putuse mânca. Îl dorise numai pe el, numai cuvintele lui şoptite, atingerea lui, alunecarea fierbinte a corpului său lângă al ei, puterea lui capturată înăuntrul ei, eliberarea ei pe care numai el i-o putea oferi.

O iubise pentru a treia oară. Folosea acest cuvânt în mintea ei, agăţându-se de el, dar nu îl spunea cu voce tare. Nu îl spuse, în timp ce el o ajută să se îmbrace, şi când o chemă pe Suzette să îi aranjeze părul. Nu îl spuse când îl sărută de adio, nici când el o conduse până la trăsură şi dădu ordinele de plecare. La ce ar fi folosit? Legătura lor, dacă se putea numi aşa, se terminase. Ceea ce se întâmplase între ei nu putea avea influenţă asupra datoriei şi viitorului ei. Dragostea ei nu l-ar proteja.

În trăsură, aruncă o privire spre Suzette. Camerista ei se uita în gol, pe fereastra mică, în timp ce lacrimi îşi croiau drum pe faţa ei. Celina se întrebă cum îşi petrecuseră timpul ea şi Olivier în ultimele ore, dacă îşi spuseseră şi ei adio. Această separare era şi a lor, în fond.

Nu vor mai fi bilete, nici întâlniri care să necesite o intermediere, nici alte sarcini.

Rio spusese că de data asta nu vor fi limite ale înţelegerii, care fusese stabilită în noaptea aceea, în grădină. Dar ea ştia mai bine. Odată ce se va căsători cu contele, va pleca spre Spania sau spre alt loc, şi totul se va termina. Îşi va păstra legămintele de cununie, aşa cum îşi onora orice alte angajamente. O va face, în ciuda tuturor lucrurilor.

În timp ce propria-i durere i se răspândea în tot corpul, umplându-i ochii cu lacrimi, se întinse să apuce mâna cameristei. Rămaseră aşa cât merseră către casa din oraş.

În timp ce amurgul invada cerul şi reflecta lumina de culoarea lavandei pe aripile porumbeilor care zburau deasupra acoperişurilor, Denys se trezi. Celina era în picioare lângă fereastră, cu draperia trasă într-o parte, privind lumina care se stingea. Auzi zgomotul de cearşafuri trase, apoi o şoaptă răguşită.

— Lina?

Lacrimile o podideau prea repede în ultimele zile. Clipind, le alungă, înainte de a se întoarce spre pat.

— În sfârşit, spuse ea cu ironie. Credeam că ai să dormi pentru tot restul vieţii.

El îşi întinse mâna, iar ea merse să i-o apuce, zâmbindu-i

printr-o perdea de lacrimi neşterse. Era aproape la fel de palid ca bandajul care îi înfăşură capul. Buclele castanii de păr moale care se revărsau îi dădeau o înfăţişare delicată, completată de blândeţea privirii lui. Era fratele ei mai mic, dar creştea, şi mult prea repede.

— Prostuţo, spuse el. Desigur că nu. Făcu o pauză, încruntându-se. Am o durere de cap îngrozitoare. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Speram ca tu să îmi poţi spune.

— Nu îmi amintesc. Cel puţin… Eram la de Silva în pivniţă. Îmi aduc aminte că am simţit miros de fum şi am auzit o discuţie despre Exchange care ar fi luat foc. Nu am putut să fac nimic, aşa că am stat jos, pe patul care îmi fusese adus. Pe urmă, nimic.

— Nimic?

— Durere, dar nu ştiu de ce, doar dacă nu cumva cineva m-a lovit în timp ce dormeam. În primul rând, îmi amintesc că am vorbit cu Rio, pe urmă că l-a trimis pe servitorul său, Olivier, să vină după mine pe stradă şi să mă convingă să mă întorc. M-a băgat în pivniţă şi, ultimul lucru pe care îl ştiu, este că m-a încuiat acolo.

— La ordinele lui Rio, sunt sigură. De ce ar face aşa ceva? Este mai mult decât pot să cred.

Denys schiţă un zâmbet.

— Îi stăteam în drum, ca să zic aşa. Deşi, dacă avea atât de mult de obiectat să vorbesc cu contele, ar fi trebuit doar să o spună.

— Despre ce naiba vorbeşti? îşi duse o mână la gât şi se uită spre el.

— Am fost la Rio să vorbesc cu el despre ceva ce auzisem. Nu părea foarte surprins, ceea ce m-a făcut să cred că deja ştia. Cred că nu făcea altceva decât să joace un mare joc. Îşi duse o mână la gât, imitând mişcarea ei. Pot să primesc ceva de băut?

Celina se duse să îi toarne apă din carafa de cristal de pe masa de lângă pat. Ar fi trebuit să îl oprească să vorbească atât de mult, ştia. Trebuia să îşi păstreze forţele, dar voia să audă ceea ce avea de spus.

Ducându-i paharul cu apă la gură, în timp ce îi sprijinea umerii, îl întrebă:

— Ce fel de joc?

— Nu sunt sigur, spuse el răguşit, după ce înghiţi. Politică, poate, sau poate nu… Ştiai de legăturile contelui cu Mexicul? Că este împotriva expansionismului americanilor? De fapt, nu este corect. Nu îi

pasă deloc de scopurile americanilor sau ale mexicanilor, cred, atâta timp cât va primi aurul mexican pentru a plăti pentru menţinerea pasiunilor sale.

— Aur? Dar este un bărbat cu avere.

— Asta ne-a lăsat să credem. Zvonurile prin lumea pariurilor sunt că nu îşi poate plăti mizele, şi că imaginea de bogat hidalgo este doar o farsă.

— Deci, în schimbul banilor, a devenit spion? Ideea nu o şoca pe cât credea că o va face.

Denys bău din nou, apoi făcu un semn că a terminat.

— Nu tocmai. Se presupune că trebuia să îi corupă pe cei care îl înconjoară, convingându-i să întoarcă spatele vecinilor de peste Sabine.

— Chiar este cineva care să-l fi ascultat? Ea puse paharul înapoi pe masa de lângă pat.

— Câţiva, poate, cei uşor de păcălit.

— Şi tu crezi că din cauza… din cauza acestei trădări, Rio, adică domnul de Silva îl dispreţuieşte atât de tare?

Denys vru să scuture din cap, dar se opri, strâmbându-se de durere.

— Nu ştiu. Dar sentimentul este reciproc… sau contele se teme de ceva din partea lui Rio. A încercat să îl ucidă în stradă într-o noapte şi a circulat în secret o ofertă printre sute de bărbaţi, pentru a-l provoca pe câmpul de luptă.

— Cerule, şopti ea. Acesta era bărbatul cu care fusese de acord să se căsătorească, unul care refuza să îşi înfrunte adversarul, dar acţiona cu şiretenie şi şmecherii.

Ce ar fi putut determina un bărbat cum era maestrul spadasin să urmărească un asemenea om, se întrebă? Pentru că acum îi deveni clar faptul că urmărise acest lucru de la început. Acesta era motivul pentru care Rio vorbise în public despre ea într-o manieră care îl determinase pe Denys să îl provoace la duel. Oare acesta era motivul pentru care acceptase ceea ce îi propusese ea, cu toate consecinţele care urmau să apară? Oare venise la ea în toiul nopţii doar pentru simplul motiv că era mireasa aleasă de conte, cineva care putea fi folosit în planul său împotriva lui? În sfârşit, totul părea să aibă un sens îngrozitor, deşi cu greu putea să accepte asta.

Altfel de ce un bărbat ca Rio, care putea avea orice femeie ar fi

dorit, s-ar fi uitat la o novice, fără experienţă? Iar ea îl rugase să o ia, ceea ce era cel mai umilitor lucru.

— Rio şi-a cerut scuze pentru că mă ţinea închis, ştii, spuse Denys. A fost foarte politicos, dacă stau să mă gândesc.

Ca şi cum asta l-ar fi absolvit de vină.

— Dar nu ţi-a dat nicio explicaţie?

— A spus că este pentru propriul meu bine, replică el, cu un gest mic de neplăcere. Şi că mă împiedică să alerg spre pericol.

— În schimb, el este cel care îşi asumă riscul.

— Cum aşa?

Îi povesti, în detaliu. Uimirea lui Denys era evidentă. Nu îşi amintea absolut nimic despre incendiul din atelier, sau că fusese dus afară, cu greu putea crede că urmările duelului din propria întâlnire cu Rio încă se mai făceau simţite, după cum demonstra disputa ce urma să aibă loc cu Pasquale.

— Eşti sigur că asta este? întrebă ea. Un alt pretendent uzurpator?

— Ce altceva ar putea fi? Dar stai. Ce îi mai face umărul?

— Mă tem că îl doare, cel puţin într-o oarecare măsură.

— Şi cu toate astea a acceptat provocarea? Este sinucidere curată!

— De ce spui asta? Vocea ei era ascuţită, în timp ce teama o cuprinse.

— Se spune că Pasquale este formidabil în mânuirea spadei. Luptă în Poziţia Sinistră.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Cu spada în mâna dreaptă. Îi oferă un avantaj, pentru că obligă adversarul să se apere dintr-o poziţie neobişnuită, să lucreze de două ori mai greu. Desigur, asta înseamnă şi că partea lui stângă, mai aproape de inimă, este mai expusă spadei bărbatului pe care îl înfruntă.

— Un gând plăcut, spuse ea, cutremurându-se.

— Tu ai întrebat.

Avea dreptate şi îşi dorea să nu o fi făcut.

— Trebuie să fie o cale de a-i opri.

— Ai mai încercat asta o dată, spuse fratele ei, cu o nuanţă de avertisment în voce.

— Da. Ea se întoarse. Oh, nu pot să suport asta. Cât mi-aş dori…

— La fel şi eu. Crezi că m-aş putea ridica mâine? Nu ar fi mare lucru să merg în trăsură, pentru a asista.

— Nu poţi, strigă ea, întorcându-se din nou spre el. Doctorul spune că trebuie să stai nemişcat, altfel ai putea să-ţi agravezi boala.

Nemulţumirea i se citi pe faţă, înainte de a lăsa să îi scape un oftat.

— Bănuiesc că trebuie, deşi aş da orice ca să văd această luptă sau măcar să o aud.

Ea îl privi îndelung.

— Poate că mă voi putea duce eu.

— Nu poţi. Nu se face. În plus, vizitiul nu ar scoate trăsurafără ordinul lui papa.

— Sunt şi alte mijloace de transport.

— O trăsură închiriată? De unde ştii despre lucrurile astea?

— Lasă. Te-am ţinut de vorbă prea mult timp. Trebuie să te odihneşti.

El părea în mod evident nefericit.

— Cum aş putea, când ştiu că vei face ceva îngrozitor?

— Este doar o idee care s-ar putea să nu ducă la nimic, spuse ea pe un ton liniştitor.

— Lina?

— Te rog, nu te agita, Din Din. Va trebui să ascult destul de curând de soţul meu.

El muşcă momeala, exact aşa cum sperase ea.

— Soţ? Doar nu vrei să spui că ai semnat contractul acela infernal.

— Am ajuns să mă resemnez, îi răspunse ea. Nu este un lucru bun?

Odată cu discuţia care urmă, Denys păru să uite de intenţia ei de a fi prezentă la duel. Spre deosebire de Celina.

Să se strecoare pe scările exterioare, în zori, era o adevărată încercare. Se mişcă cu mare grijă, în timp ce se grăbea cât putea. Nu era vorba de riscul de a-i trezi pe fratele, mătuşa sau tatăl ei, ci de teama de a nu-i trezi pe bucătar sau pe Mortimer. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie izgonită înapoi în casă, ca un copil neascultător.

Nu se mişca nimic în sectorul servitorilor; nu fu stârnită nicio alarmă. Împreună cu Suzette, trecură prin poarta pentru trăsuri, fără niciun incident. Văzură numai un câine vagabond şi o indiancă

Choctaw, împovărată cu coşuri ce urmau să fie vândute la piaţă. Trăsura tocmită aştepta la colţul străzii, aşa cum fusese stabilit. Se urcară în ea şi plecară.

Călătoria până la Stejarii Allard păru să dureze o veşnicie. Drumul pavat era cufundat într-o ceaţă care înăbuşea sunetele. Copacii şi casele erau nişte apariţii fantomatice prin ceaţă. Umezeala pătrundea în trăsură, aducând un miros dulce, de tutun, şi o senzaţie dezgustătoare că cineva care se îmbătase până la punctul de a-i fi rău fusese ultimul pasager. Nu era chiar rece, dar Celina simţea un fior puternic, pe care nimic nu îl putea împiedica.

Stejarii se înălţau înaintea lor, iar vizitiul opri la distanţă destul de mare de locul cunoscut ca Surorile Gemene, unde urmau să se întâlnească participanţii la duel. Ajunseseră devreme. O singură trăsură mai aştepta, nu foarte departe, ocupanţii ei fiind încă înăuntru. Nu erau Rio şi însoţitorii lui, îşi spuse Celina. Se retrase în spatele per delelor de piele care fuseseră coborâte din cauza răcorii. Cu cât atrăgea mai puţină atenţie, cu atât era mai bine.

Privind-o pe Suzette, aşezată pe bancheta din faţă, văzu că servitoarea stătea ghemuită, uitându-se fix spre picioare.

— Eşti foarte tăcută în dimineaţa asta, spuse ea. Este totul în regulă?

Suzette scutură din cap.

— Haide, spune tot. Ce s-a întâmplat?

— Totul. Nimic. Eu doar… nimic.

— Este vorba despre Olivier?

Suzette îşi strânse buzele pentru o clipă, apoi izbucni:

— Este vorba de tot, nu vă daţi seama? Urăsc folosirea de cuţite şi săbii – simplul gând mă face să mă simt rău, ca şi cum le-aş simţi străpungându-mi trupul. Acest duel este o nebunie, o nebunie.

— Da. Înţeleg exact ceea ce vrei să spui.

— Mai mult decât atât, ce se va întâmpla cu Olivier dacă domnul de Silva este ucis? Unde îşi va găsi de lucru? Cine altcineva îi va aprecia îndemânarea şi onestitatea? Este extrem de important pentru el să aibă un loc al lui, un mod de viaţă. Oh, ştiu că este îngrozitor să mă gândesc acum la asta, dar cum să mă opresc? Da, şi dacă domnul de Silva va fi victorios, atunci ce se va întâmpla? Vă veţi mărita cu acest conte şi veţi pleca în Spania. Ce se va întâmpla cu mine, din moment ce nu vă aparţin dumneavoastră, ci tatălui dumneavoastră?

— Oh, Suzette.

Celina nu îi spusese despre târgul cu tatăl ei, de teamă să nu se întâmple ceva care să răstoarne totul. Deşi nu punea la îndoială cuvântul tatălui ei, era reticentă în ceea ce privea influenţa contelui. Nu va fi în interesul lui Suzette în cazul în care contele se decidea să o reclame ca proprietate a sa. Un soţ putea să obţină controlul asupra dotei soţiei, inclusiv asupra sclavilor şi a proprietăţilor, însă orice dar sau moştenire erau doar ale ei, putea dispune de ele după bunul plac. Celina încă mai spera să îl convingă pe tatăl ei să semneze documentele de eliberare înainte de nuntă. Suzette putea fi considerată un cadou şi eliberată, după voia ei. Dar, o asemenea prudenţă părea crudă în faţa nefericirii lui Suzette.

— Nu trebuie să îţi faci griji. Tata mi-a promis că vei fi a mea, când mă voi căsători cu contele. Ce vei face atunci, va fi alegerea ta.

Suzette rămase nemişcată.

— Don'şoară, nu puteţi face asta, nu trebuia. Nu pen-Ea dădu din cap cu un surâs abia schiţat.

— Nu pe de-a întregul, dar mi se pare că cineva ar trebui să beneficieze de asta.

— Asta este prea… Nu ştiu ce să spun.

— Atunci nu spune nimic. Nu este nevoie, îţi jur, pentru că nici măcar nu s-a întâmplat încă.

— Dar perspectiva, gândiţi-vă numai! Olivier nu va crede când am să îi spun.

Celina îşi ridică mâna într-un gest de liniştire. Nu numai că putea fi împiedicat totul, dar nu era sigură că dorea ca Olivier să ştie, din moment ce îi va spune, în mod sigur, stăpânului său. Rio o mai acuzase că se sacrifică, iar asta ar semăna foarte mult cu aşa ceva.

— Poate că ar fi mai bine să aşteptăm.

— Oh, dar Olivier trebuie să ştie. Este vorba şi de fericirea lui.

Suzette voia să spună că a fi împreună însemna o fericire care era împărtăşită. Da, era în mod neîndoielnic adevărat, dacă cei doi se iubeau.

— Atunci, spune-i dacă vrei, zise Celina, întorcându-şi capul să se uite din nou pe fereastră.

Camerista alunecă de pe banchetă, se aşeză în genunchi alături de Celina şi îi prinse mâna.

— Vă mulţumesc, don'şoară, din toată inima. Sunteţi atât de

bună. Sunt sigură că bucuria pe care o simt va fi şi a dumneavoastră într-o bună zi. O să mă rog să fie aşa.

— Te rog, spuse Celina, cu vocea stinsă. Te rog, să faci asta.

Sunetul copitelor şi huruitul roţilor trăsurii pe drumul pavat anunţau sosirea altora. Înainte ca trăsura să se oprească, apărură şi altele în urma ei. Curând trăsura lor era înconjurată de o serie pestriţă de cupeuri, landouri şi trăsuri uşoare. Unii bărbaţi începură să coboare şi să se îndrepte spre terenul de luptă. Alţii străbătură locul în sus şi în jos, făcând pariuri. O sticlă ridicată străluci argintiu în lumina soarelui. Mirosul de whisky, cai încinşi, iarbă uscată şi ţigări se ridica în aer.

— Uitaţi-l pe domnul de Silva, spuse Suzette. Făcu un semn spre patru bărbaţi care coborau dintr-un landou negru, împodobit cu galben în jurul uşilor şi pe roţi.

Grupul lui Rio merse spre umbra stejarilor, iar adversarul său, cu secundul şi medicul lui, veniră să li se alăture. Doi bărbaţi din fiecare grup se întâlniră în spaţiul dintre stejari, şi se consultară preţ de câteva minute. O monedă fu aruncată pentru a stabili poziţia, apoi fură strigate instrucţiunile. Rio păşi spre unul dintre capetele terenului marcat, cu faţa spre trăsură, în timp ce Pasquale ocupă locul opus, cu spatele spre Celina şi Suzette. Imediat, începură să îşi scoată hainele şi jileteile. Amândoi bărbaţii îşi scoaseră lavalierele şi îşi desfăcură gulerele cămăşilor, pentru a respira mai uşor.

— Par să se potrivească bine, spuse Suzette pe un ton

Celina se gândea cam la acelaşi lucru. Cei doi bărbaţi erau destul de asemănători ca statură, amândoi înalţi, cu umeri largi, linii zvelte ale taliei, şi membre musculoase, de bărbaţi care petrec ore extenuante în fiecare săptămână pe covorul de luptă. Erau amândoi bruneţi şi dotaţi cu graţia nativă a atleţilor. Diferenţa dintre ei consta în faptul că Pasquale era sănătos, în timp ce Rio îşi mişca partea de sus a corpului cu o rigiditate evidentă.

Pregătirile mai durară câteva minute. În toiul lor, Olivier se desprinse de grupul lui Rio şi merse spre trăsura cu care sosiseră, ducând hainele pe care le dezbrăcase Rio. Când aşeză înăuntru lucrurile, se întoarse spre locul unde terenul de luptă era marcat cu praf de var. Suzette se uită spre Celina, cu o privire întrebătoare, iar ea încuviinţă. Camerista sări din trăsură şi alergă să îl prindă pe Olivier în spatele acoperişului protector al roţilor trăsurii. Vorbiră câteva minte, cu capetele apropiate.

Să îi privească i se părea o imixtiune. Celina se uită în altă parte, sprijinindu-şi capul de marginea ferestrei. Prin deschizătura perdelei, putea vedea spectatorii apreciindu-i pe cei doi participanţi la duel, ca şi cum ar fi cântărit cai, discutând despre stilul de luptă şi rezistenţă, şi făcând alte pariuri. Păreau să nu aibă nicio remuşcare pentru că priveau doi bărbaţi care se angajau într-o luptă în care unul putea muri. Celina închise ochii, simţind că i se face rău.

Mulţimea se aduna. Se pare că atracţia de a privi doi maîtres *d'armes* încrucişându-şi spadele era imensă. Atunci auzi zgomotul făcut de venirea unui nou sosit. Îşi ridică pleoapele şi văzu o faţă familiară, coborând dintr-o trăsură splendidă. Bărbatul îşi croi drum în rândul din faţă, cu o siguranţă arogantă, înlăturând protestele, ca şi cum nu le-ar fi auzit. Îmbrăcat într-o combinaţie extravagantă – haină verde, jiletcă galbenă şi pantaloni ecosez, arăta caraghios de strălucitor pentru un asemenea eveniment solemn. Îşi scoase punga şi plasă ceea ce părea să fie un rămăşag considerabil, dacă ochii omului care îl primi puteau fi luaţi drept mărturie. Apoi, se întoarse spre teren şi făcu o plecăciune când întâlni privirea lui Pasquale, dar nu se uită deloc spre Rio.

Era contele de Lérida, care venise să vadă spectacolul. După aerul lui satisfăcut, părea să se aştepte ca rezultatul să fie pe placul său.

— Domnişoară Vallier? Iertaţi-mi prezenţa nepotrivită, dar aş dori să adaug gratitudinea mea celei a lui Suzette. Olivier stătea în uşa trăsurii. În timp ce vorbea, o lăsă pe Suzette să intre înapoi.

— Este o plăcere, spuse ea încet. Vreau să spun că va fi, dacă voi reuşi să obţin documentele de eliberare semnate. Aşa cum am încercat să îi spun şi lui Suzette, nu este nimic sigur.

— V-a păsat suficient pentru a face o încercare. Este îndeajuns. Îşi duse mâna la piept. Aş dori să spun mai multe, tot ce am în inimă, dar nu am cuvinte şi nu avem în spatele lui, Rio şi Pasquale se apropiau unul de celălalt, păşind pe pajişte.

— Da, trebuie să pleci. Dar încă un moment, dacă eşti bun? Ce ştii despre acest Pasquale?

Buzele lui Olivier deveniră o linie subţire.

— Un bărbat care trebuie respectat pe terenul de luptă. Nu l-am văzut luptând, dar se spune că este ucigător.

Deci, Denys avusese dreptate. Faptul că ştia nu o ajuta să îşi

calmeze temerile.

— Chiar este atât de bun?

— Da. Dar domnul Rio este cel mai bun dintre toţi.

— Rana lui, dacă îl va împiedica?

— Cine poate spune? Domnul Pasquale mai are şi reputaţia unui bărbat corect. Să sperăm că este aşa. Făcu o pauză şi se încruntă. Ezit să sugerez acest lucru, domnişoară Vallier, dar…

— Da, Olivier?

— Sunteţi sigură că nu doriţi să plecaţi? Acum, înainte de a începe?

Îşi prinse buza între dinţi, în timp ce se gândi, apoi scutură din cap.

— Cum aş putea, înainte de a şti cum se termină?

— Cred că domnului Rio nu i-ar plăcea să vă vadă, nu dacă acest Pasquale va fi învingător.

Nu la victorie în sine se referea Olivier. Teama unor consecinţe mai grave o însoţea din momentul în care părăsise casa din oraş şi creştea cu fiecare secundă care trecea. Cu toate astea, să plece acum părea o trădare, ca şi cum l-ar fi abandonat singur în faţa provocării morţii. Va rămâne, deşi simplul gând la ceea ce s-ar putea întâmpla era ca un pumnal care îi străpungea pieptul.

Îşi umezi buzele, apoi îi întâlni privirea, şi văzu îngrijorarea din ei.

— S-ar putea oare ca acest minunat spadasin să fie mulţumit de prima picătură de sânge vărsată?

— Adevărat, asta trebuie să sperăm.

— Da, şopti ea. Ai grijă de el, Olivier.

— Ca întotdeauna, don'şoară.

O strigase în mod deliberat cu numele, rezervat familiei. Era emoţionată.

— Îţi mulţumesc, spuse ea, şi îi întinse mâna.

El se înclină cu un gest exersat, apoi se întoarse şi plecă.

Abia după aceea Celina îşi dădu seama că Rio se uita în direcţia lor. Probabil că o văzuse pe Suzette, poate că ghicise şi că stăpâna ei era prezentă, ascunsă în trăsură, îi va fi de ajutor sau va fi o piedică? Nu ştia ce să creadă. Şi nici nu îşi putea imagina ce credea sau ce va face. Era singurul lucru, din toate câte şi le imaginase înainte de a decide să vină, la care nu se gândise.

Apoi aşteptarea luă brusc sfârşit. Unul dintre secunzi, ţinând o spadă în mână, merse spre locul în care cei doi bărbaţi aşteptau. O ridică între cei doi, iar ei îşi încrucişară săbiile deasupra ei. Strigătul „*En garde*!" răsună clar şi tare peste pajişte.

Secundul se dădu un pas înapoi, lăsându-şi spada în jos, pentru a le elibera pe cele ale adversarilor. Cei doi bărbaţi îşi ridicară armele în semn de salut, apoi le lăsară din nou în jos.

Lupta începuse.

18

Rio runcă mulţimii o privire scurtă, în timp ce aştepta semnalul de început. Vestea despre întâlnire se răspândise repede, fără îndoială. Îl putea suspecta chiar pe conte că ar fi oferit detalii, ceea ce era cu siguranţă o încălcare a etichetei, dar nu a codului formal al duelului. Scopul a fost creşterea publicului pentru ceea ce se aştepta să fie umilirea unui duşman, de către un adversar plătit de el.

Sarcina lui, îşi spuse Rio cu o hotărâre îndârjită, era să provoace dezamăgirea contelui, deşi nu aveau certitudinea că va reuşi.

Italienii inventaseră lupta cu spada. Şcolile lor de scrimă dădeau maeştri spadasini care erau cei mai competenţi în această artă. Reputaţia lui Pasquale venea atât din acest fapt, cât şi din poveştile care circulau în jurul său. Asta nu însemna că omul îşi lăuda propriile calităţi. Nu era necesar acest lucru; cei care îl văzuseră luptând se ocupau cu această îndeletnicire pentru el.

Totuşi, un duel era în primul rând o luptă a inteligenţei sau cel puţin aşa îi spusese întotdeauna bătrânul maestru sub îndrumarea căruia studiase Rio. Se întreba dacă Pasquale era conştient de acest lucru.

Privirea lui Rio se îndreptă peste mulţime, spre trăsurile care se opriseră sub copaci sau se aliniaseră de-a lungul drumului. Olivier era acolo cu Suzette, lângă uşa deschisă a unei trăsuri, aflată la marginea pajiştii. Treaba lui devenise evidentă pentru Rio, chiar înainte să prindă imaginea chipului palid şi a părului auriu-castaniu din întunecimea trăsurii.

Celina se afla acolo. Era incredibil. Faptul că îşi asuma un asemenea risc îl uluia. Femeile nu participau la asemenea evenimente. Prezenţa lor era un pericol pentru concentrarea combatanţilor. Grija pentru siguranţa şi pentru sensibilităţile lor putea să ducă la confuzii fatale.

În clipa aceea, nu era nimic de făcut, decât să se asigure că prezenţa ei nu va avea o influenţă prea mare asupra priceperii lui. Îşi întoarse atenţia înapoi la luptă.

El şi Pasquale îşi atinseră săbiile cu un sunet răsunător, apoi permiseră să fie asistaţi de Caid, care era secundul lui principal, cu Gilbert ca tovarăş. În momentul acela, Rio nu se uită la adversarul său, ci la sabia acestuia. Vârful ei strălucea ca o stea deasupra capului său, în timp ce lumina trecu de-a lungul tăişului, până la mâner, cu strălucirea albastră a unui fulger. Era o armă lucrată cu măiestrie, iar mâna care o ţinea era fermă, cu o strânsoare relaxată care lăsa să se întrevadă o putere latentă. Atingerea tăişului de al său nu era nici ameninţătoare, nici timidă, ci plină de încredere, în timp ce aşteptau, anticipând prima mişcare în acest vechi şi periculos pas de deux.

— Începeţi!

În timp ce Caid se retrase din terenul de treizeci de metri, care fusese măsurat, Pasquale porni un atac rapid, dur. Rio ştia că mişcarea era făcută pentru a completa obiectivul principal al duelului, adică să rănească adversarul cât mai repede posibil, ferindu-se în acelaşi timp să primească răni similare. Rio pară uşor şi se năpusti într-o ripostă. Apoi se angajară într-o serie de incursiuni, căutând orice slăbiciune, orice greşeală de moment sau de antrenament pe care ar putea-o exploata. Mişcările mai intenţionau şi să îngreuneze inima şi mintea adversarului, descoperind din ce anume era făcut, felul de om care era. În timpul acestui prim minut Rio cunoştea mai multe despre bărbatul din faţa lui decât ar fi putut să afle în câteva săptămâni de conversaţie. Îl cunoştea instinctiv, cu o intimitate frăţească, şi era uimit.

Pasquale nu avea slăbiciuni evidente, nu făcea nicio greşeală. Era disciplinat, abil şi inteligent, un luptător rapid, şi cu toate astea prudent. Tactica sa era bine şlefuită, puterea îi era peste medie, voinţa necruţătoare. Nu avea mişcările punctate de egoism sau aroganţă, nici nu încerca să copleşească cu o tehnică extravagantă. Mânuind sabia cu pricepere şi cu mişcări variate, impresionante, părea să îşi întâmpine adversarul cu aceeaşi concentrare intensă pe care o folosea şi Rio. Metodele lui erau perfecte, dar ceea ce se adăuga era o undă de inspiraţie, geniu intuitiv care îl făcea cu adevărat formidabil.

Faptul că Pasquale era stângaci era un dezavantaj deosebit. Din acel punct al atacului, braţul drept îi oferea lui Rio puţină protecţie a pieptului, pentru că mişcările de apărare trebuiau să fie mai largi şi

mai puternice spre a-şi proteja zona ţintită. În plus, spada adversarului se rotea în sens contrar acelor de ceasornic, în sens opus celui normal, ceea ce îl forţa să îşi ajusteze propriile mişcări. Cu toate acestea, nu era neobişnuit cu schimbările; mai luptase cu adversari stângaci şi o dată încercase să folosească el însuşi acest stil. Totuşi, efectul lor combinat cerea un efort suplimentar, o atenţie sporită.

Timpul şi locul dispărură şi rămase numai bărbatul din faţa lui. Amândoi existau într-o ciudată jumătate de lume, în care singurele lucruri reale erau armele din mâinile lor şi nevoia de a le folosi. Clinchetul melodios al tăişurilor dădea ritmul după care înaintau şi se retrăgeau, de-a lungul fâşiei de iarbă. Rio lupta cu disciplina sutelor de ore de antrenament, a reflexelor fulgerătoare şi a instinctelor create de exerciţiu, în timp ce mintea lui lucra cu viteză, într-o unitate perfectă cu braţul.

Dincolo de intelect, factorul major de decizie în orice luptă între maeştrii spadasini cu talent asemănător era curajul. O parte a ecuaţiei era care dintre ei se temea cel mai mult de celălalt, dar la fel de important era şi ce urma să facă în legătură cu asta. Rio nu avea niciun pic de teamă de Pasquale. Oare acestuia îi era vreun pic? Nu-şi putea da seama, cu toate astea precauţia se făcu simţită în mintea lui. Îşi spuse că principala cauză erau intenţiile italianului, dar mai era şi recunoaşterea faptului că bărbatul din faţa lui putea fi cea mai mare ameninţare pentru el, de când venise în New Orleans. Singurul care se mai apropiase de asta fusese Caid, dar întâlnirile dintre ei fuseseră cu spade de antrenament şi pentru distracţie, niciodată cu intenţia de a vărsa sânge.

Italianul, cu toată lipsa lui de rea intenţie, nu încerca deloc să îl menajeze. Scopul poate că era doar al său, dar se dovedea unul serios. Pasquale intenţiona să câştige.

Soarele, care se înălţa pe cer, arunca raze strălucitoare printre crengile copacilor. Cădeau pe sol în forme care ameţeau ochii şi Rio le simţea pe spate ca nişte pete arzătoare. Transpiraţia îl acoperea atât pe el, cât şi pe adversarul său. O simţea străbătându-i bandajul, înţepându-l când ajunse la rana deschisă. Fiecare fandare o simţea în rană. Durerea iritantă reprezenta şi un handicap, în sensul că îi afecta timpul de reacţie.

Nu era în cea mai bună formă, nu putea să obţină acea contopire perfectă a minţii şi a corpului, în care lupta devenea lipsită de efort, iar

victoria o certitudine. O ştia, şi dacă şi Pasquale era conştient de asta, dacă îşi putea citi şi el adversarul, atunci şi contrariul era adevărat. Cu toate acestea, nu avea altă soluţie, în afară de a încerca să fie cât mai bun. A persevera, în condiţiile în care toate şansele erau împotriva victoriei, probabil că reprezenta adevăratul test de curaj.

O *phrase d'armes*, sau o partidă a unui duel dura până când se producea o rănire. Duelul părea fără de sfârşit, din moment ce niciunul dintre ei nu găsea sau nu putea face o breşă în apărarea celuilalt. Fandând, parând, încercând la nesfârşit, se mişcau înainte şi înapoi pe iarbă, în timp ce piepturile începeau să li se ridice, iar respiraţiile sunau iritant în gât.

Răbdarea lui Pasquale cedă prima. Se lansă într-un atac violent, la care Rio pară cu o lovitură de spadă care trimise o ploaie de scântei albastre şi portocalii în iarbă. Apoi se retrase, în mod deliberat, având înaintea lui lama argintie, scânteietoare a sabiei, cu mişcări defensive, de apărare a părţii din dreapta sus a corpului, folosind rezerve de putere bine ascunse, pe care abia dacă ştia că le deţine. Simţind că în spatele său era linia de var, a cărei depăşire echivala cu o acuzaţie de laşitate, se răsuci şi se lansă în viteză bine sincronizat, pentru a para brusc o lovitură. Asta îl făcu pe Pasquale să îşi mijească ochii.

Imediat, Rio porni ofensiva, contraatacând la rândul său, determinându-l pe celălalt bărbat să se retragă, înainte de a executa o fandare cu o forţă şi o precizie atât de mari, încât Pasquale fu nevoit să recurgă la un salt înapoi pentru a evita să fie străpuns. Spada lui Rio trecu prin cămaşa italianului, atingându-i pielea sub braţul stâng.

Prima atingere era a lui.

Rio se retrase imediat, înainte ca secundul adversarului să strige ordinul de încetare. Strigătul aproape că era acoperit de uralele mulţimii. Ar fi trebuit să fie mulţumit de faptul că erau de partea sa, dar îl lăsa rece. Adversarul său nu merita ca toţi să se bucure la ivirea sângelui său.

Păşind înapoi, Rio aşteptă evaluarea rănii pe care o produsese. Se dovedi a fi o tăietură uşoară care abia dacă secţionase pielea. Pasquale permise să fie tamponată cu alcool, dar refuză o intervenţie chirurgicală sau un plasture care i-ar fi împiedicat mişcările. Punându-şi cămaşa, se apropie din nou de câmpul de luptă şi făcu un semn că este gata.

Secundul şef al lui Pasquale păşi înainte, făcând o plecăciune

spre Rio, chemându-l la luptă prin întrebarea formală:

— Sir, să ne oprim?

Nimeni nu aştepta asta. Rana era minoră, lupta abia începuse. Cu toate astea, Rio ezită. Mânia care l-ar fi putut impulsiona să îl ucidă nu îşi făcea apariţia, şi nici dispreţul pe care se aşteptase să îl simtă împotriva spadasinului ales de conte. Impulsul pe care toate acestea ar fi trebuit să i-l dea lipsea. Această luptă părea mai degrabă un spectacol al bravurii între doi maeştri spadasini, decât una pe viaţă şi pe moarte. Ar fi fost caraghios ca unul dintre ei doi să moară pentru o cauză atât de lipsită de importanţă. Cu toate acestea, curiozitatea lui era enormă. Putea oare să îl învingă pe celălalt? Era capabil de acest lucru?

— Continuăm, spuse el.

Salutul a fost executat din nou. Caid se duse în centrul terenului şi strigă încă o dată „*En garde*!"

Rio îşi ridică spada.

Pasquale nu o făcu. Se dădu înapoi, lăsându-şi vârful sabiei în iarbă. Cu o privire încruntată, făcu un semn spre umărul lui Rio.

— Eşti rănit, prietene, iar lovitura nu este a mea.

Rio aruncă o privire spre mâneca de batist a cămăşii sale. Sub braţul stâng se vedea o pată. Şi pe spatele cămăşii, în zona umărului, simţi brusc o senzaţie rece, ca şi cum sângele ce se scurgea din rana acum deschisă trecuse prin bandaj.

Un zumzet străbătu mulţimea. Lui Rio i se păru că aude vocea contelui, strigând o jignire. Şi de ce nu ar fi făcut-o? O asemenea atitudine onorabilă a lui Pasquale nu era de natură să-l satisfacă.

— Nu este nimic, spuse Rio. Nu o lua în seamă, dacă eşti bun.

Adversarul său îl studia cu ochii îngustaţi, întunecaţi.

— Imposibil. Refuz să se spună că am profitat de un bărbat rănit.

— Dacă vom continua acum, când şi tu eşti rănit, ar putea fi adusă aceeaşi acuzaţie.

— Este cu totul altă situaţie, din moment ce rana mea nu-i decât o zgârietură ca în sala de antrenament şi este dobândită în timpul luptei. Orice rană obţinută în toiul unui duel abia dacă este simţită, pe când una veche… Pasquale îşi ridică un umăr. Am terminat. Îmi cer scuze pentru felul în care am făcut remarcile care ne-au adus în acest loc, dar nu voi mai ridica din nou arma împotriva ta.

Punctul de vedere onorabil era subtil. Oricât l-ar fi deranjat pe Rio să fie ţinta lui, nu avea cum să nu aprecieze distincţia şi înaltele principii ale adversarului. Acesta era codul luptătorilor care se întreceau pe terenul de scrimă şi pe câmpul de luptă, ca toate faptele şi acţiunile să scoată la iveală tot ce era mai bun într-un bărbat, având drept cuvânt de ordine generozitatea şi graţia, deasupra provocării. Era încă o dovadă, dacă mai avea nevoie de alta, că bărbatul pe care îl înfrunta nu era un asasin plătit, nu mai mult decât el însuşi.

— De ce? întrebă Rio cu o voce aşa de înceată, încât nu putea fi auzit decât de ei doi. De ce ai făcut tot posibilul pentru a provoca această confruntare?

— Mi-ai refuzat o încercare, printre alte motive.

— Se pare că aceste motive mă includ pe mine şi afacerile mele cu altcineva. Ceea ce nu reuşesc să înţeleg este de ce ai încerca să închei un astfel de pact cu diavolul.

Secunzii, privindu-i de la locurile lor, se încruntară în timp ce discutau între ei. Pentru un spadasin nu era neobişnuit să declare că nu doreşte să mai continue, dar să fii considerat responsabil pentru aşa ceva nu avea precedent. Cei adunaţi să privească erau destul de gălăgioşi, vorbind surescitaţi între ei, întinzându-şi gâturile pentru a vedea, în timp ce speculau şi se contraziceau cu privire la oprirea luptei.

— S-ar putea, răspunse Pasquale cu o aluzie tăcută, să îmi displacă ideea de a sta cu mâinile în sân, în timp ce un alt *maître*, cu mai puţine principii să intre în cursă doar pentru bani.

— Prin urmare mă salvezi?

Amuzamentul care îl cuprinse la această idee străluci în ochii căprui de culoarea cafelei ai lui Pasquale.

— Sau cel puţin mă asigur că este o luptă corectă.

— Un scop nobil, dar îmi pare prea puţin potrivit.

— Poate pentru că aşa este. Zâmbetul lui Pasquale avea în el o sinceritate dezarmantă. Sunt împotriva celor care implică o doamnă în certurile lor. Şi aş mai adăuga faptul că duşmanul tău este şi al meu.

Nu putea să se refere decât la conte.

— Prin urmare, lupţi în locul lui? întrebă Rio cu ironie. O răzbunare destul de neobişnuită.

— Mai degrabă previn înlăturarea prematură a cuiva care îmi poate deveni aliat. Răzbunarea este ca lupta cu spada, prietene. A

dobândi victoria poate fi tot atât de plăcut chiar dacă în mod deliberat te bazezi pe strategie. Nu eşti de acord cu mine?

— Într-o oarecare măsură. Rio întâlni privirea bărbatului.

— Şi atunci?

— Atunci îţi accept scuzele şi propun să continuăm această discuţie într-o altă locaţie.

— Nu cred.

A refuza o asemenea propunere în aceste circumstanţe se apropia periculos de mult de insultă. Rio şovăia între suspiciune şi supărare, când întrebă:

— Bănuiesc că ai un motiv?

— Poţi fi sigur de asta. Privirea întunecată a lui Pasquale era uşor batjocoritoare. Întorcându-se, îşi îndepărtă faşa care îi susţinea braţul, înfruntând mulţimea, cu floreta încă în mână.

— *Messieurs*! strigă el. Ascultaţi-mă!

Mulţimea se întoarse în aşteptare spre italianul înalt. Se lăsă tăcerea, şi nu se mai auzi decât croncănitul îndepărtat al unei ciori. Cineva tuşi, îşi drese glasul, apoi se făcu linişte. În capătul îndepărtat al terenului, faţa contelui exprima nelinişte.

— Eu sunt Nicholas Pasquale, cunoscut sub numele de La Roche, venit de curând în acest minunat loc tocmai din Cuba, şi înainte de asta din Spania, Franţa şi propria-mi Italie. Călătoriile mele nu au fost făcute din plăcere, ci au urmat un traseu al răzbunării. Sunt italian! Născut dintr-o mamă aristocrată şi un englez, care a intrat în patul ei în afara legăturilor căsătoriei. Sunt un bastard, dar aflaţi că am avut un frate mai tânăr, născut într-o legătură legală, un tânăr minunat şi dulce poet, care iubea cuvintele şi femeile în egală măsură. Fratele meu a murit, a murit de propria-i mână, după ce a adus dezonoare numelui familiei sale. A fost condus spre dizgraţie de un bărbat care pretindea că este nobil, dar care avea un spirit josnic. S-a folosit de fratele meu pentru a avea acces în cele mai înalte cercuri din Roma, unde a jefuit mulţi oameni cu avere şi apoi a plecat ca un laş, lăsându-l pe fratele meu să înfrunte furia lor. A folosit acelaşi truc şi la Paris şi în Havana, perfecţionându-se la Barcelona, de unde şi venea. Apoi acest monstru s-a îmbarcat spre New Orleans. L-am urmat, aşa cum l-am vânat de-a lungul Europei şi în Caraibe. Pentru că sunt italian, aşa cum v-am spus, cinstea familiei şi răzbunarea împotriva celor care m-au rănit pe mine sau pe cei care îmi aparţin înseamnă totul pentru mine.

— Cine este acest domn? strigă un bărbat. Spune-ne numele lui.

— Este un om înzestrat, unul care îşi atribuie titluri înalte, deşi acţiunile îi sunt josnice. L-am văzut aici, l-am recunoscut după descrierile care mi-au fost făcute. L-am cunoscut, i-am câştigat încrederea şi ce credeţi că s-a întâmplat?

Acest Pasquale era îndrăzneţ, îşi spuse Rio, şi avea ceva în plus care putea fi numit magnetism. Cerea atenţie prin simpla lui personalitate şi forţă interioară. Mulţimea era alături de el, aşteptând să audă ceea ce voia să le împărtăşească.

— Mi s-a cerut să ucid pentru el.

Se făcu linişte. Chiar şi Rio, care se aştepta pe jumătate la această declaraţie, simţi şocul.

— De necrezut, nu-i aşa? întrebă Pasquale. Mintea refuză să accepte. Totuşi, acesta este adevărul. Mi s-a cerut să pun la cale o provocare pentru un maestru spadasin şi să îl anihilez pe câmpul de onoare. Asta pentru că nobilul spaniol era mult prea laş spre a se ocupa el însuşi de această sarcină.

Un bărbat mai în vârstă făcu un pas înainte din rândurile mulţimii. Cu o voce severă, întrebă:

— Rezultatul este duelul de astăzi?

Pasquale făcu o plecăciune.

— Precum spuneţi. Şi eu sunt un om al spadei, deşi nu am fost niciodată *maître d'armes* înainte de a veni aici.

Bineînţeles, am dorit să îmi încerc puterile împotriva acestui spadasin. Este o vanitate, ştiu, dar voi ce aţi fi făcut? Şi mai este şi chestiunea responsabilităţii. Dacă nu aş fi acceptat, nu aş fi fost responsabil, dacă un alt maestru spadasin ar fi acceptat şi de Silva ar fi murit? Aşa că, da, am acceptat. Dar nu am ştiut, pot să jur acest lucru, că deja era grav rănit. Contele Damian Francisco Adriano de Vega y Ruiz ştia. Ştia, pentru că a venit şi mi-a oferit o avere dacă îl voi răpune. A jurat că nu pot pierde. În acest moment, am înţeles de ce. Aceasta, *messieurs*, este calitatea bărbatului care stă acum printre dumneavoastră.

Pasquale îl catalogase în public pe conte drept laş. Toţi ochii se îndreptară spre el, pentru a vedea cum reacţionează.

— Este ridicol, izbucni contele, cu obrajii lucind de transpiraţie în lumina dimineţii. Acest Pasquale recunoaşte că este un nimeni, un bastard care vrea să facă avere pe seama spadei. Refuz să fiu asociat cu

asemenea lepădături.

Era o cursă, îşi spuse Rio, iar contele intrase în ea, orbit de aroganţa sa. Această presupunere se dovedi adevărată un moment mai târziu.

— Mă scuzaţi, sir, spuse Pasquale, cu o voce moale. Cred că tocmai v-am auzit numindu-mă bastard.

— Aşa am făcut! Şi de ce nu, când tu ai spus…

— Ceea ce spun este foarte diferit de ceea ce vreau să aud de la ceilalţi, fără îndoială. Secunzii mei îi vor contacta pe ai dumneavoastră.

Pasquale se întoarse spre Rio.

— Îmi veţi face această onoare, *monsieur*?

— Cu plăcere, spuse Rio. Ironia acestei răsturnări de situaţie nu trecu neobservată.

— Nu! Contele se uită în jur, ca un şobolan încolţit.

— Nu?

— Nu sunt obligat să lupt cu cineva care nu îmi este egal.

— Vrei să spui din nou că îţi sunt inferior? Pasquale îşi ridică spada spre conte, făcând un pas înainte.

— Ca rang, da, la fel şi ca sânge şi creştere. Negi acest lucru?

— Nu neg nimic, spuse Pasquale, înaintând cu graţia unui spadasin şi cu o hotărâre ucigătoare. Dar îţi voi spune că titlul de bastard a fost câştigat în mod cinstit, spre deosebire de unii despre care se spune că ar fi furat onorurile de care se bucură. Nu că le-au smuls de la proprietarii de drept, prin sânge şi foc. Chiar credeai că nu va afla nimeni? Ai râs în faţa fratelui meu, înainte să moară, spunându-i că era la fel de slab ca fratele tău mai mare şi ca nepotul tău pe care i-ai nimicit. I-ai spus multe lucruri, şi pe toate le-a scris într-o scrisoare, înainte să îşi pună capăt zilelor. Sunt acolo nume şi fapte. Cum să judecăm un bărbat care moşteneşte titlul călcând pe trupurile rudelor sale, dar care prin comportament este un bastard.

Ştia. Pasquale ştia totul despre trecutul lui Rio şi despre averea furată. Rio rămase amuţit când îşi dădu seama. Pe urmă, văzându-l pe conte cum îl priveşte, cu ură ascunsă în ochi, înţelese că şi nobilul îl recunoscuse drept ceea ce era, cine fusese odinioară. Era un mister cum ajunsese la această descoperire, dar explica o mulţime de lucruri. Nu doar teama că îi vor fi distruse planurile de căsătorie îl determinase pe conte să încerce să îl ucidă.

— Prostii, strigă contele, urmele zgârieturilor Celinei de pe faţa

lui devenind vizibile, ca urmele de pe coaja unei prune uscate.

— Demonstrează asta, spuse Rio, cu voce aspră, în timp ce i se alătură lui Pasquale. Dovedeşte pe câmpul de luptă că nu eşti ultimul laş, unul care nu îndrăzneşte să ridice arma singur, ci care-i tocmeşte pe alţii să îi rezolve treburile.

Pasquale îi aruncă o privire aprobatoare, înainte de a adăuga:

— Exact. Fă-o acum, dacă îndrăzneşti.

Contele nu îndrăznea. În ţinuta lui rigidă se vedea prăbuşirea nervilor, disperarea, ezitarea de a-şi apăra onoarea. Dintre toate acestea, ultima era de departe cea mai condamnabilă. Un bărbat putea fi un ticălos de prima mână şi tot putea fi acceptat în New Orleans. Dar să fii recunoscut drept laş era pentru totdeauna o dezonoare.

Începu ca o mişcare uşoară, câţiva oameni se dădură înapoi, vorbindu-le în şoaptă vecinilor. Alţii se dădură într-o parte, căutând o altă poziţie alături de prieteni şi cunoscuţi. Un bărbat scuipă pe pământ. În câteva secunde, contele rămase singur.

Îl evitau. Era semnul că nu mai avea ce căuta în acel oraş. Era terminat, şi el ştia asta.

Brusc, contele îşi apucă spada cu o strânsoare puternică, îşi trase borul pălăriei peste ochi şi porni în direcţia trăsurilor. Pleca cu umerii lăsaţi, strângând din dinţi.

Era mult prea uşor. Instinctul aduse o cută pe faţa lui Rio, când privi spatele bărbatului care fusese călăul său o lungă perioadă din viaţă.

— Cred că… începu el.

— La fel şi eu, prietene.

El şi Pasquale schimbară o privire scurtă, apoi se întoarseră ca unul şi se grăbiră după silueta care se îndepărta.

Contele se uită peste umăr, probabil alertat de sunetul paşilor. Aruncându-şi jos spada, începu să alerge. Paşii lui grei răsunau, braţele i se agitau. Mai repede decât putea, datorită greutăţii sale, străbătu distanţa până la trăsuri cu paşi zgomotoşi. Părea să alerge spre propriul landou ţipător, greoi, apoi se întoarse cu repeziciune spre trăsura închiriată care era la marginea drumului.

Rio îşi dublă eforturile.

— Ce face? întrebă Pasquale, în timp ce încerca să ţină pasul cu el.

— Domnişoara Vallier este în trăsură.

— Dacă îi face vreun rău…

Rio îi aruncă o privire mohorâtă, mult prea conştient de tonul dur din vocea italianului.

— Sau dacă o compromite?

Comunicarea rapidă îi uni. Era destul. Numele doamnei deja fusese pătat, dar mai erau mulţi cei care credeau că un aranjament nupţial putea fi un remediu potrivit. În plus, ştiau amândoi că, atunci când avea ocazia, contele nu se dădea înapoi de la a ucide. Ar putea foarte bine să îi ia viaţa Celinei doar din furie şi frustrare sau să împiedice pe oricine altcineva să o aibă.

Îşi înteţiră eforturile. Atleţi cu o condiţie fizică superbă şi la jumătate din vârsta contelui, urmau să îl ajungă doar în câţiva paşi.

Contele se opri brusc, îşi vârî degetele umflate în buzunarul jiletcii şi se întoarse cu un pistol în mână. Mâna şi braţul îi tremurau. Faţa lui era roşie ca focul, respiraţia îi era precipitată şi şuierătoare. Vocea lui sună ca mugetul unui animal încolţit când spuse:

— Opriţi-vă! Opriţi-vă acum sau unul dintre voi vă muri.

Rio şi Pasquale alunecară, oprindu-se. Pentru un moment lung, rămaseră nemişcaţi, în timp ce bărbaţii strigau din spatele lor. Caid şi Olivier sosiră, urmaţi câteva secunde mai târziu de Gilbert.

Contele abia aruncă o privire către ceilalţi. Dându-se înapoi până când ajunse lângă uşa trăsurii Celinei, întinse mâna şi o deschise. Se urcă pe treapta de jos şi strigă vizitiul oferindu-i zece dolari de argint, dacă ajungea în oraş înaintea tuturora.

Vizitiul, care privise cu gura căscată scena, atinse frâna şi smulse biciul. Sunetul şarpelui negru deasupra cailor din hamuri se auzi ca un foc de armă. Trăsura se puse în mişcare.

Contele intră în interior. Rio prinse imaginea feţei palide a Celinei şi văzu încercarea ei pentru a se îndepărta de conte. Apoi uşa se închise cu zgomot.

Roţile trăsurii uşoare trecură prin iarba verde a primăverii şi apoi pe drum. Atelajul se îndepărta huruind, într-un nor de praf alb.

19

Trăsura mergea clătinându-se pe drum, roţile treceau prin şanţuri şi gropi, apoi sărea din nou. Celina, aruncată pe jos de conte, când plecaseră, se lupta să ajungă din nou pe bancheta opusă, alături de Suzette. În faţa lor, logodnicul ei îşi aşeză în buzunar pistolul mic pe care îl avea în mână, apoi se aplecă şi trase perdeaua de la fereastră,

dând-o într-o parte. Îşi scoase afară capul, uitându-se înapoi spre terenul de duel.

Celina aruncă o privire spre Suzette, care se agăţa de mâner pentru a-şi menţine echilibrul în trăsura care se zguduia. Camerista ei era palidă, dar calmă, în timp ce se uita spre conte. Celina putea simţi cum o neplăcere crescând spre ură o cuprindea. Vederea pistolului îndreptat spre Rio cu câteva minute înainte o făcuse să îşi simtă gâtul strâns de groază. Acum simplul fapt că fusese pus deoparte, ca şi cum ea sau Suzette nu ar fi constituit o ameninţare, era atât de enervant, încât vocea ei tremura când vorbi.

— Ce faceţi? Opriţi imediat trăsura pentru a coborî!

— Tăcere! urlă el.

— Nu-mi daţi ordine, vă rog. Nu suntem căsătoriţi şi probabil nici nu vom fi după tot ceea ce am auzit. Aceasta este trăsura mea…

— Este o trăsură închiriată, şi puţini dintre cei rămaşi în urmă ştiu că eşti în ea, cu excepţia lui de Silva şi a noului său prieten. Dar asta se va schimba, dacă mă decid să te arunc acum în drum.

— Domnul de Silva ne va urma.

— Dacă asta poate fi un lucru bun pentru el. Încetează să mai pălăvrăgeşti, ca să pot gândi.

Nevoia de a pune mâna din nou pe uşă şi de a o deschide era copleşitoare. Celina şi-o reprimă cu mare greutate. În primul rând, nu o putea lăsa pe Suzette în urmă, şi în al doilea era o încercare cu slabe şanse de reuşită. Mai mult, nu părea inteligent să dea contelui un alt motiv de a pune mâinile din nou pe ea. Trebuia să îşi controleze impulsurile, în timp ce căuta o cale mai potrivită de a pune capăt acelei companii.

— Unde mergem?

— Într-un loc în care putem avea intimitate, îi răspunse el, fără să îşi ia ochii de la urmăritorii lor. Un loc în care să puteţi fi învăţată ce înseamnă ascultarea, printre alte lucruri.

— Se va da un semnal de alarmă, o patrulă va fi trimisă să mă caute.

Contele se întoarse spre ea, şi vorbi cu răceală:

— Dar nu destul de repede, cred. În fond, nu va conta.

Tonul vocii sale i-ar fi spus despre intenţiile lui, chiar dacă bunul-simţ nu ar fi făcut-o. Teama o străbătu, doar pentru a fi înlocuită de dezgust. O putea sili, o putea compromite, dar ea va face cât mai

dificilă posibil acţiunea lui.

Alături de ea, Suzette se întinse să îi atingă mâna. Asta îi amintea că nu era singură, că trebuia să se descurce împreună. Celina aprecia gestul mai mult decât putea exprima, dar avea slabe speranţe în acest mesaj. Când va veni momentul să devină serios în privinţa ameninţărilor sale, era îndoielnic că i se va permite protecţia însoţitoarei sale.

Trăsura avea un avans, însă ştia că erau urmăriţi. Nu putea vedea, aşa că judeca după faţa îngrijorată a răpitorului său şi după felul în care striga spre vizitiu să se grăbească. Apoi, când ajunseră la o curbă, văzu un nor de praf în urma lor. Se deplasau repede, dar erau mult prea departe pentru a fi liniştită.

În scurt timp, ajunseră la periferia oraşului. Contele strigă instrucţiunile. Cotiră cu bună ştiinţă pe o stradă lăturalnică, puţin mai mare decât o uliţă dosnică, apoi din nou pe alte câteva străzi. O tăcere tensionată domnea de ceva vreme. Zarva se stinse. În timp ce întorceau din nou, contele se sprijini cu spatele de bancheta de piele, cu un zâmbet superior de satisfacţie pe faţa-i rotundă.

— Cred că ne-au pierdut. Îşi imaginau că m-au prins, cei doi, dar trebuie să se trezească dis-de-dimineaţă ca să prindă o vulpe bătrână ca mine.

— Nu am nicio îndoială, spuse Celina, cu vocea sugrumată, în timp ce se lupta să îşi ascundă sentimentele de neputinţă. Se pare că aveţi ceva experienţă în a fugi şi a vă ascunde.

— Don'şoară, spuse Suzette cu o voce blândă, prevenitoare.

— Ar trebui să acordaţi atenţie celor spuse de camerista dumneavoastră, *mademoiselle*. Răbdarea mea în ceea ce priveşte insultele a ajuns la sfârşit, şi voi fi răsplătit pentru fiecare din ele.

Ea îi aruncă o privire hotărâtă.

— Puneţi mâinile din nou pe mine şi veţi regreta.

Hohotul lui scurt de râs conţinea mai degrabă anticipare, decât umor.

Celina voia să îl anihileze. Nevoia era atât de puternică, încât mâinile îi tremurau. Cu toate acestea, nu sosise momentul, nu când el era atent şi când se aflau într-o trăsură în mişcare. Întorcându-şi capul, se uită pe fereastră.

Locul prin care treceau era periferia Faubourg Treme, ştia asta, deşi rareori avusese ocazia să îl străbată. Nimic nu i se părea familiar.

De-a lungul străzii erau aliniate cocioabe, iar oamenii care stăteau în pragurile uşilor păreau să fie muncitori sărăcăcios îmbrăcaţi sau soţiile şi copiii lor. Într-o curte din apropiere, o femeie stătea aplecată peste o oală mare din fier, înnegrită de focul deasupra căruia era aşezată. Probabil că era o spălătoreasă. Amesteca cu un băţ rufele care fierbeau, în timp ce supraveghea doi ţânci.

Trăsura coti din nou. Această nouă stradă era mai liniştită şi mai curată. Casele vopsite în alb cu obloanele grele îngrijite erau tot case mici de ţară. Curţile erau înguste, iar construcţiile ridicate în stilul shotgun, numit aşa pentru că un foc de armă tras prin uşa din faţă putea trece prin camerele aliniate una în spatele celeilalte, ieşind pe uşa din spate. Celina nu se aventurase niciodată în aceste fundături izolate, dar le cunoştea din auzite.

Strada Rampart era strada din Vieux Carré care marcase odinioară sfârşitul zidurilor, New Orleans fiind un oraş cu fortificaţii. Deşi se afla doar la patru străzi distanţă de strada Royale, era, de fapt, la mare distanţă ca statut şi respectabilitate. Era strada pe care se aliniau casele în care domnii îşi ţineau metresele metise.

Trăsura se opri înaintea uneia dintre cele mai modeste case. Contele ieşi, strigând vizitiului de pe capră să aştepte. Apoi se întoarse şi întinse mâna spre Celina, pentru a o ajuta să coboare din trăsură.

— Este o infamie, spuse ea fără să îşi părăsească locul. Nu cred că vreţi să mă dau jos aici. Nu era vorba că avea obiecţii în privinţa vecinătăţilor sau a prezenţei sale în faţa amantei contelui, dacă asta era intenţia lui. Se temea mai degrabă de faptul că el dorea ca ea să ia locul metisei.

— Nu faceţi scene, pentru că nu am timp. Veţi coborî. Acum! Ordinul era categoric. Hotărât, el scoase din nou pistolul din buzunar şi îl îndreptă spre Suzette. Cu toate astea, atenţia lui nu era îndreptată asupra cameristei; nu îi acorda mai multă atenţie decât unei piese de mobilier, în mintea lui ea era inexistentă, Celina ştia asta. Abia dacă lăsa să se vadă că îi observase prezenţa, şi numai pentru că asta însemna să o silească pe ea să se supună.

Celina îşi adună fustele şi părăsi trăsura, dar refuză să atingă mâna contelui. Cu spatele ţeapăn şi capul ridicat, traversă distanţa scurtă până la uşa din faţă, urmată de Suzette. Contele se afla la mică distanţă. El merse înainte pentru a deschide uşa şi intrară înăuntru.

O femeie tânără stătea în arcada care marca intrarea în camera

din față către ceea ce părea a fi dormitorul. Fața ei avea rotunjimea unei fetițe în primii ani ai adolescenței, deși silueta de sub halatul subțire tivit cu dantelă mătăsoasă era bine conturat. Părul de culoare castanie cădea în jurul umerilor ei ca un văl dens, iar pielea avea o tentă de pergament vechi. Privirea îi alunecă de la Celina la Suzette, apoi către bărbatul din spatele lor. Culoarea îi apăru în obraji și își strânse mai tare halatul în jurul ei, cu un gest stânjenit.

— Domnule conte, nu vă așteptam, începu ea.

— Îmbracă-te și nu spune niciun cuvânt, comandă el. Am o sarcină pentru tine.

— Dar trebuie să am grijă de musafirii noștri. Expresia ei era la fel de îngrijorată ca a oricărei doamne aflată în aceeași situație.

— Du-te, spuse el, cuvântul țâșnind furios, însoțit de un semn spre dormitorul din spatele ei.

Oare folosea acest tratament degradant cu a lui placée în mod obișnuit sau o făcea de dragul ei? se întrebă Celina. Oricum ar fi fost, îi părea rău, mai ales dacă ea era cauza.

— Sigur, exista vreun motiv să plece?

— Preferați să aveți spectatori sau poate doriți să fim trei în pat?

— Nu am nimic în minte care să fie atât de vulgar!

— Foarte rău.

Contele își scoase pălăria și o aruncă pe un scaun, apoi se întinse să apuce brațul Celinei. Pe jumătate o conduse, pe jumătate o târî spre canapeaua mică și o împinse pe ea. Întorcându-se spre biroul care era așezat într-un colț, scoase din sertar o bucată de hârtie și un toc cu peniță de oțel și începu să scrie. Pentru câteva secunde lungi, singurul sunet care se auzi în cameră era scârțâitul ritmic al tocului pe hârtie.

Celina folosi acel moment de neatenție pentru a inventaria rapid camera de zi. Spațiul era destul de plăcut aranjat, cu o canapea acoperită cu brocard, un covor Aubusson în obișnuitele culori estompate și un suport de lemn peste șemineu, care avea deasupra o pictură a unei villa romane în ruină, în stilul romantic. O ramă care susținea o operă a lui Brussel era așezată pe un scaun în apropierea șemineului, cu o lampă alături. Aerul mirosea plăcut a fum de cărbune, ceară de albine folosită pentru lustruirea mobilei și o urmă slabă rămasă de la cafeaua de dimineață. Una peste alta, era un loc de odihnă aranjat cu gust, chiar dacă nu neapărat opulent. Dar nu exista vătrai,

nici cuţit pentru corespondenţă, pentru fructe sau orice altceva suficient de tăios pentru a fi folosit în loc de armă.

Contele scoase o sugativă argintie şi o apăsă peste pergament. În timp ce el împăturea scrisoarea, ea întrebă:

— Ce faceţi?

— Aranjez viitorul nostru, dacă vreţi să ştiţi. Ridicându-se, luă o lumânare din sfeşnicul aşezat pe birou şi o aprinse de la focul de cărbune, apoi scurse ceară pe plic pentru a-l sigila.

— Ce vreţi să spuneţi?

El nu îi răspunse, pentru că placée se întorsese, ţinându-şi boneta de panglici şi aranjându-şi corsetul, înmânându-i mesajul sigilat şi o mână de bancnote din pungă, el îi spuse:

— Du asta căpitanului navei Paul Emile care încarcă acum pentru Tampico. Am cerut o cabină cu două locuri pentru a pleca cu fluxul de seară. Dacă nu îl laşi să îţi ia prea mult, ai acolo bani şi ca să plăteşti trăsura.

Ochii tinerei mulatre se măriră.

— Plecăm spre *México*?

— Eu voi pleca. Tu vei rămâne aici.

— Oh, domnule conte, dar…

— Casa asta este a ta, datorită zgripţuroaicei de maică-ta. Este destul pentru tine. Acum pleacă, şi nu te întoarce până când nu rezolvi.

Tânăra femeie îi aruncă o privire lungă, apoi se întoarse şi părăsi casa. Părea destul de bucuroasă să plece, şi cine ar fi blamat-o?

— Vreţi să sugeraţi că ar trebui să merg cu dumneavoastră în Mexic, bănuiesc, spuse Celina. Vă spun în faţă că este imposibil.

— Absolut deloc, spuse el, mergând spre fereastră şi uitându-se afară, probabil ca să vadă dacă mulatra îi urma ordinele. Ne vom căsători pe mare şi apoi vom trimite din Tampico vorbă tatălui dumneavoastră să îi spunem unde să expedieze cele hotărâte ca zestre. Veniturile ce vor proveni din vânzarea proprietăţilor incluse pot fi luate

— Trebuie să fiţi nebun dacă credeţi că tata va face

El îi aruncă o privire scurtă peste umăr.

— O va face, şi cu mare recunoştinţă, după timpul pe care îl vom petrece împreună.

Ea se uită în altă parte, muşcându-şi buza, încercând să gândească. Era posibil să aibă dreptate. Cum ar fi putut şti? Ceva

trebuia făcut. Ce anume nu putea spune, dar se pare că rămăsese să acţioneze singură.

Observă o cană şi o farfurie lăsate pe o masă mică, în faţa focului. Ridicându-se în picioare, îşi scoase boneta şi mantia pe care le purta şi le lăsă alături.

— Camerista mea şi cu mine am plecat de acasă de dimineaţă, înainte de a ne bea cafeaua, spuse ea cu ton înţepat. Ne-ar putea fi aduse câte o ceaşcă *de café au lait* şi o felie de pâine cu unt?

— Bucătăria este în spate. Femeia dumneavoastră ar putea să se ocupe de asta pentru toţi trei, dacă tot este

— O vizită la baie ar fi de apreciat. După cum spuneam, am plecat de acasă devreme.

— Puteţi să vă relaxaţi, atâta timp cât rămâneţi în raza mea vizuală.

Celina sperase să obţină un moment de intimitate cu Suzette, dar era limpede că nu se va întâmpla.

— Poate că, în fond, problema nu este aşa urgentă.

— Aşa am crezut şi eu, spuse el.

L-ar fi pălmuit. Ţinând cont de împrejurări, îşi folosi impulsul furios pentru a se întoarce, în timp ce îi veni o idee. Tatăl ei era acasă cu Denys. Ar putea ajunge aici în câteva minute. Poate că nu ar împiedica mariajul, dar prezenţa lui ar contracara orice asalt fizic al contelui.

Întorcându-se cu faţa spre Suzette şi cu spatele spre conte, şopti:

— Papa. Adu-l pe papa. Apoi spuse tare. M-ai auzit, cred?

Suzette era inteligentă.

— Da, don'şoară, *cafe au lait* pentru dumneavoastră şi pentru domnul. Nu am nicio îndoială că va trebui să fierb un ibric proaspăt, aşa că s-ar putea să ia ceva timp.

Ieşi în grabă din cameră, fără să mai aştepte o altă încuviinţare. După o clipă, uşa din spate se închise în urma ei, la ieşirea din bucătăria separată. Sau cel puţin Celina spera că asta va crede contele.

Nu îşi putea permite să îl lase să analizeze prea amănunţit problema. Pentru a-l distrage, se grăbi să spună primul gând care îi trecu prin minte.

— Deci vreţi să părăsiţi oraşul. Îmi pot da seama de ce este necesar.

— Chiar puteţi.

Cuvintele lui caustice nu erau adresate ca o întrebare, dar ea aşa o consideră.

— Am auzit provocarea domnului Pasquale şi refuzul dumneavoastră. După ziua de astăzi, nu veţi mai fi primit nicăieri. Doamnele se vor îndepărta de dumneavoastră pe stradă. Bărbaţii vă vor evita în cafenele şi în alte localuri. Va fi destul de neplăcut.

El schiţă un gest tăios.

— Ca şi cum ostilitatea unor asemenea provinciali ar conta pentru mine.

— Poate că elita din Tampico va fi suficient de cosmopolită pentru a trece cu vederea un asemenea comportament. Sper să fie aşa, altfel nici acolo nu va fi mai bine. Poate că aţi terminat ţările în care să puteţi juca rolul nobilului conte.

— Juca?

Mersese puţin cam departe.

— Vreau să spun, că sunt reale cele rostite de maestrul italian.

— Un maestru al mincinoşilor, asta este Pasquale.

— Dar dacă toată lumea îl crede…

— Dacă va fi aşa, atunci va trebui să îmi împărtăşiţi ruşinea.

— Adevărat? spuse ea, cu o ridicare provocatoare a bărbiei. Poate că prefer să fiu în dizgraţie aici. Societatea este o chestiune plicticoasă, şi să nasc la nesfârşit copii în timp ce soţul meu se amuză singur prin oraşe străine nu este o recomandare bună pentru o căsătorie. Uite, aş putea oricând să locuiesc cu Denys sau să devin călugăriţă.

— Nu v-ar plăcea să fiţi la cheremul Domnului, cu atât mai puţin la cel al unui frate.

— Ştiţi foarte puţine lucruri despre mine, dacă asta credeţi.

— Ştiu că sunteţi hotărâtă. Ăsta este unul dintre multele lucruri care mă atrag. Nu pot să suport o femeie care plânge şi renunţă, fără luptă.

— Şi cu toate astea doriţi să mă îmblânziţi. Nu este o contradicţie?

— Îmi place provocarea. Credeţi-mă.

— Găsiţi plăcerea în impunerea controlului dumneavoastră. Abia dacă îşi dădea seama ce spunea, în încercarea ei de a-l face să vorbească.

— Exact. Îşi trecu limba peste buzele groase, în timp ce o privea.

— Atunci am dreptate mai mult decât oricând când spun că nu ne vom potrivi foarte bine. Sunt forţată să fiu amanta propriului meu destin.

— Puteţi fi amanta mea, dacă alegeţi, înainte de a-mi fi soţie.

— Este intolerabil. Mă întreb cum de puteţi vorbi într-o asemenea manieră.

— Aţi prefera să fiţi ţiitoarea unui spadasin umil ca de Silva?

Singurul bărbat care avea acea ocupaţie era Rio de Silva. Adevărul era atât de evident încât rămase amuţită.

Luându-i tăcerea drept nesiguranţă, el spuse:

— Bineînţeles că nu vă pot îngădui o asemenea alegere. Trebuie să veniţi cu mine.

— De ce? Nu vă pasă deloc de mine.

— Nu fiţi naivă. În afară de plăcerea de a vă supune voinţei mele şi a utilităţii dumneavoastră ca purtătoare de urmaşi, mai sunt şi banii. Miile de dolari din zestre sunt la fel de apetisante şi necesare.

— Nu puteţi crede că tata vi-i va da, după ce descoperă… descoperă că m-aţi răpit, m-aţi silit?

— Este un om rezonabil. Va înţelege că nu am avut de ales.

Furia ţâşni în corpul Celinei ca un val.

— Chiar credeţi că îi pasă atât de puţin de mine sau de ceea ce se întâmplă cu viaţa mea? Este tatăl meu!

— Iar dumneavoastră sunteţi o fată nerecunoscătoare, care i-a nesocotit dorinţele şi îi sfidează autoritatea. De ce nu şi-ar dori să scape de dumneavoastră cu orice preţ?

— Până la a ajunge să mă mărite cu un trişor şi un parior care plăteşte pentru a se lupta altcineva pentru el? Niciodată! Deşi nu accepta, teama că cel care ar putea avea dreptate era contele o simţea ca pe o durere rece înăuntrul ei.

— Bunăstarea dumneavoastră este ultimul lucru pe care îl are în minte, acum când fratele dumneavoastră a fost rănit. Un bărbat îşi preţuieşte fiii.

— Îndrăzniţi să vorbiţi despre Denys? Tatăl meu va dori să discute cu dumneavoastră despre sănătatea lui Denys, înainte de a trece la aranjamentele căsătoriei. Va fi uimit să afle despre vizita fratelui meu la hotel şi ceea ce s-a întâmplat după asta.

— Bietul băiat nu i-a spus totul? Sau este prea bolnav ca să

vorbească?

— Aţi şti, dacă aţi fi venit să îl vedeţi, aşa cum ar fi făcut cei mai mulţi logodnici în asemenea circumstanţe.

— Am fost foarte ocupat. În plus, situaţia a fost puţin forţată. Îi aruncă un zâmbet fals. Nu voiam să mă implic într-un moment care este considerat delicat.

— Acest sentiment ar trebui să vă favorizeze, dacă l-aş crede.

— Vă îndoiţi de mine? Sunt profund rănit.

— Dacă aţi fi fost cât de cât sensibil, nu aţi face presiuni cu rugăminţile dumneavoastră acum.

— Să îl eliberez pe tatăl dumneavoastră de povara responsabilităţii trebuie să fie scopul meu. Cât despre întrebările lui, sunt sigur că le pot răspunde. Să nu aveţi teamă, chere. Vom fi căsătoriţi, şi atunci această zi nefericită va fi dată uitării.

— De către dumneavoastră, poate, dar nu şi de mine. Sublima lui încredere în abilitatea de a-l determina pe tatăl ei să accepte orice minciuni i-ar fi servit o făcea să se simtă bolnavă de furie. Nevoia de a zdruncina acea încredere arogantă îi stăruia în cap, aruncând-o spre final şi spre ultima apărare.

— La fel şi de dumneavoastră, spuse el cu un gest de respingere. Voi avea grijă de asta. Asta, desigur, dacă nu cumva noutatea de a fi condensa nu îţi ocupă suficient mintea pentru a exclude orice altceva.

Estimarea cinică a personalităţii ei era picătura care umplu paharul.

— Ciudat că sunteţi atât de hotărât să copleşiţi cu asemenea onoruri o biată provincială. Mă gândeam că vă veţi îndrepta spre cele mai distinse doamne din Europa, sau măcar spre o fiică a unui grande din Spania. Cu siguranţă, mă aştept să respingeţi o mireasă pângărită.

— Pângărită?

Părea şocat. I-ar fi fost suficient, dacă nu ar fi văzut linia subţire a gurii lui.

— Impură, spuse ea cu precizie. O schimbare recentă, dar una importantă, nu credeţi?

— De ce nu am fost informat?

— Tatăl meu nu ştie, desigur.

Părea să se umfle ca o broască, cu care îl compara în imaginaţia ei.

— Şi cum s-a produs această pângărire? Cine este ticălosul care

v-a avut?

— Mai contează? întrebă ea, cu un aer nonşalant. Rezultatul este acelaşi.

— A fost de Silva, nu? A venit după dumneavoastră, v-a avut, poate v-a lăsat şi însărcinată, pentru a-mi necinsti viitoarea mireasă. A făcut-o din răzbunare, nimic mai mult. Iar dumneavoastră, ca o fetiţă fără minte ce sunteţi, v-aţi desfăcut picioarele pentru el, de ciudă şi din vanitatea de a atrage atenţia unui frumos maestru spadasin. V-aş putea ucide.

Nu era nicio exagerare în ceea ce spunea, ci doar o ură rece. Îi dejucase planurile şi acest lucru nu putea fi uitat. Cuvintele pe care le folosise erau menite să o jignească. Şi o făcură, oh, chiar foarte tare.

Ştiuse că Rio venise după ea dintr-un anumit motiv care avea foarte puţină legătură cu dragostea sau dorinţa, dar nu-şi închipuise că era ceva atât de calculat, cum era răzbunarea. Cu siguranţă blândeţea atingerii lui, felul magic în care făcuse dragoste cu ea, nu putea să izvorască din ceva atât de urât, nu? Cu toate astea, când se gândi, fu convinsă.

— Nu v-aţi dat seama, nu? Ce prostie. Poate chiar aţi ţinut la el, poate chiar a ţinut puţin la dumneavoastră, în schimb? Ce noţiune prostească. De Silva este un bărbat posedat. S-a ridicat din morţi ca să mă bântuie, m-a urmărit peste continente şi oceane cu un singur scop, şi acesta este răzbunarea. Nimic altceva nu contează pentru el, nu poate permite niciunui lucru să îi stea în cale. Va folosi orice, mai ales orice femeie care îi va servi scopului său. Şi când va termina, vă va părăsi şi nu se va mai uita în urmă, nu se va mai gândi niciodată la dumneavoastră.

Fiecare cuvânt era ca o lovitură. Ea tremură uşor sub povara lor, dar refuză să îl lase să vadă. Simţea că nu mai poate respira. Ochii îi ardeau şi gâtul o durea. Simţea nevoia să plângă. Nu o va face. Uitându-se drept în ochii lui, spuse:

— Dacă tot ceea ce contează este răzbunarea, de ce nu v-a ucis? Nu ar fi fost nimic mai simplu. În fond, este un maestru al spadei.

— Moartea nu este suficientă. Preferă să mă distrugă, ruinându-mă din punct de vedere financiar şi făcându-mă să par ridicol în public.

— Aş spune că l-aţi încurajat să facă acest lucru.

— Oh, se acceptă! Ştie foarte bine cum să se joace cu slăbiciunile

unui bărbat sau ale unei femei. Dar dumneavoastră ştiţi asta, nu?

— Nu a fost aşa!

— Atunci cum a fost? V-a declarat sentimentele lui? V-a făcut vreo promisiune? Nu cred. Totuşi, poate că a simţit ceva, cine ştie? Şi dacă a făcut-o, ce mijloc mai bun să îi arătaţi inutilitatea faptului că v-a folosit pentru a-şi atinge scopurile decât făcând ceea ce a încercat atât de mult să împiedice? Căsătoriţi-vă cu mine, iar intenţiile lui nu vor mai conta.

— Nu pot.

— Preferaţi să vă păstraţi pentru el? Asta mă jigneşte. Sunt gata să vă am ca mireasă batjocorită, decât să per

— Nu a fost făcută niciodată o promisiune, spuse ea pe un ton rece.

El îşi strânse buzele.

— Nu, nu s-a făcut. Nu ar face-o, ştiind cât de nepotrivit ar fi pentru tatăl dumneavoastră un simplu maestru spadasin. Cu toate astea, tânjiţi după ceea ce vă este interzis.

Aşa era? Oare era doar în imaginaţia ei că ar putea trăi cu Rio ca iubită sau soţie, împărţind cu el camera şi nesiguranţa întâlnirilor, purtându-i copiii? Era imposibil, dar cu toate astea, imaginea era suficient de strălucitoare, o promisiune care îi spunea că doar visase. Ce rău era să visezi?

— Cât de nesăbuit din partea dumneavoastră, spuse contele cu un râs grosolan, în timp ce se apropie de ea. Dacă ar afla că aţi fost a mea ar fi o altă cale de a-l distruge? Pare posibil, aşa că haideţi să terminăm cu vorbitul şi să ne preocupăm de motivul pentru care suntem

Urma să fie pedepsită pentru că încercase să scape de el, ştia, şi pentru că îl preferase pe Rio. Restul era o simplă scuză. Retrăgându-se din calea avansului său ţanţoş, ea spuse:

— Chiar vă va ucide.

— Puţin probabil. Refuz să mă supun unei uciderи onorabile, iar el este mult prea nobil ca să acţioneze altfel. Este un handicap.

— Vă va urmări oriunde vă veţi duce, indiferent unde vă veţi ascunde.

— De dragul dumneavoastră? Sunteţi sigură?

— Are destule motive şi fără asta, spuse ea cu dispreţ. Şi mai este şi Pasquale. Italianul vă va urmări şi el, sunt sigură. Nu veţi putea

niciodată să fugiţi suficient de departe pentru a scăpa de amândoi.

El blestemă, apropiindu-se de ea. Ea se eschivă ferindu-se de el, dar degetele lui îi prinseră o bucată din fustă. Ea se smuci să se elibereze, rupând copcile de la talie, în timp ce se dădea înapoi pentru a scăpa de el.

— De ce? întrebă ea cu respiraţia tăiată, într-o încercare de a întârzia deznodământul. De ce îl urâţi atât de mult pe Rio?

— Nu îl urăsc sau cel puţin nu l-am urât până acum. Pe tatăl lui, da, nu şi pe fiu. Riordan era o simplă ameninţare care trebuia înlăturată.

— Riordan?

— Numele englezesc al mamei sale, ştiţi. Sau şi asta a omis să vă spună?

— Ştiam doar de Rio, dar dumneavoastră…

— Oh, da. Am fost de faţă la botezul lui. I s-a dat numele după mine, unchiul său iubit care i-a fost şi naş, dar vrăjitoarei aceleia, mamei sale, nu i-a păsat niciodată de mine, aşa că îl striga cum voia ea.

— Unchiul lui!

— Oh, voi nega asta pentru restul lumii, dar dumneavoastră meritaţi să ştiţi cum aţi fost folosită, şi de ce. Este o chestiune de familie dintre cele mai urâte.

— Tatăl lui era fratele care a murit, lăsându-vă titlul, spuse ea, în timp ce şirul cuvintelor pe care le spunea prindeau formă în mintea ei. Dar nu, nu putea avea dreptate. Fiul său ar fi trebuit să moştenească totul.

— Din păcate, nu era disponibil.

— Aţi avut dumneavoastră grijă, nu-i aşa? I-aţi ucis familia, pe urmă…

— Tânărul Riordan trebuia să moară, dar ticăloşii lacomi care au fost tocmiţi l-au vândut unui căpitan de navă arab, care mergea spre Alger.

— Şi de soarta asta a scăpat şi a devenit duşmanul dumneavoastră.

— Aşa spune, dar poate dovedi? Totul s-a întâmplat cu atât de multă vreme în urmă. Nepotul meu abia dacă avea optsprezece ani, un tânăr puternic ca un taur, dar este puţin probabil să fi scăpat din ghearele deylor din Algeria.

— I-aţi ucis familia. Le-aţi dat foc de vii.

— Nu, nu. Muriseră înainte.

Vorbea ca şi cum ar fi fost o binefacere. Vocea lui suna puţin mai tare decât o şoaptă, îşi spuse ea.

— Şi surorile lui?

— O asemenea pierdere, aproape la fel cu soarta ta, spuse el, cu duritate. Nu mi-am dat seama că îi eraţi atât de apropiată, ştiţi, deşi ar fi trebuit. V-a spus prea multe.

El înaintă şi o apucă de braţ. Uimită de lucrurile pe care le auzise ea reacţionă cu întârziere. O trase spre trupul lui greoi, încercuindu-i talia cu un braţ dur. Ridicând-o alături de el, o târî, lovind-o şi luptându-se, spre dormitorul

Patul ocupa cea mai mare parte a camerei. O aruncă pe el şi s-ar fi aruncat deasupra ei, dacă ea nu ar fi sărit, răsucindu-se într-o parte, rostogolindu-se. Blestemând, el îi prinse fusta, folosindu-se de bucata de pânză pentru a o trage din nou spre el. Ea îl muşcă atât de tare, încât bărbia îi trosni. Unghiile ei îi zgâriau încheietura, şi se îndreptară spre ochi, făcându-l să îşi întoarcă brusc capul într-o parte. Cu toate acestea, el o trase din nou pe saltea, reuşind să se arunce peste pieptul ei. Ea simţea ceva dur lipindu-i-se de corset, în timp ce se ridică şi se agita, înfigând un cot sub ea, într-o încercare de a-l împinge la o parte. Era pistolul din buzunarul lui, îşi spuse. Dacă ar reuşi să îl ia.

Dintr-odată el înţepeni, lăsând să îi scape un sunet între cârâit şi mormăit.

— Este un comportament de porc, chiar şi pentru tine, dragă unchiule, se auzi o voce dură de deasupra lor. Propun să o eliberezi pe doamna – doar dacă nu cumva doreşti să ai gâtlejul spintecat ca un purcel de lapte.

Rio!

Vocea îi era egală şi liniştită, răsunând în cadenţa de neconfundat. Era aici, conturându-se deasupra lor, cu un genunchi aşezat pe saltea şi cu spada în mână. Aşeză tăişul de oţel în mijlocul pieptului contelui, în aşa fel încât apăru o singură picătură de sânge. Rio se uita spre el, cu o privire implacabilă.

Strânsoarea contelui slăbi. Celina alunecă de sub el, împingându-l revoltată, tremurând de furie, până când ajunse la distanţă. O lăsă să plece, întorcându-se cu grijă, când ea se mişcă, luptându-se să se ridice într-o poziţie cu o mână apăsată pe abdomen şi cu ochii bulbucaţi deschizându-se spre lungimea albastră a spadei

de lângă pieptul lui.

— Rio, începu ea, când îl văzu masându-şi abdomenul, ca şi cum i-ar fi fost rău. Are…

— Exact asta, spuse contele, ridicând mâna în care ţinea pistolul pe care îl avusese în buzunarul hainei, îndreptând ţeava neagră, mortală, în direcţia Celinei. Acum să vedem care dintre noi va muri ca un porc. Sau să spunem ca o purcea?

20

Nu! exclamă Rio. Apoi spuse mai încet: Nu o face. Eu sunt cel pe care îl vrei. Nu este necesar să o ameninţi pe doamna.

— Pledezi pentru ea, la naiba. Asta va face ca uciderea amândurora să fie şi mai amuzantă. Acum dă sabia la o parte sau îi voi decora minunatul gât cu arma. De la distanţa asta, cu greu voi rata.

Celina văzu tresărirea rapidă a unui raţionament nesigur în ochii lui Rio. Dacă îşi retrăgea arma, însemna că îşi pierdea avantajul, îi lăsa pe amândoi la dispoziţia îndoielnică a contelui. Mai văzu şi momentul în care privirea lui alunecă rapid spre mâna contelui, după câte se părea evaluând şansa de a reuşi să îl dezarmeze.

Gura lui se strânse şi privirea îi deveni la fel de dură

— Aş putea să te spintec înainte să apuci să apeşi pe trăgaci.

— Încearcă, dacă eşti dispus să îţi asumi riscul.

Contele transpira, picăturile de sudoare îi alunecau pe faţa zgâriată, amestecate cu pomada pe care o folosise pentru păr. Cu toate astea, vorbi de pe poziţia cuiva care a ajuns să se simtă invincibil şi superior. Nu credea că Rio l-ar putea ucide. Deşi el ucisese mulţi alţii şi era pe cale să o facă din nou, refuza să accepte faptul că ar

Rio se uită spre ea, cu ochii întunecaţi, măsurând-o îndelung. Apoi genele îi coborâră şi îi mascară expresia. Cu o mişcare bruscă, îşi retrase sabia. Aceasta luci în lumina soarelui care pătrundea prin fereastră când o lăsă în jos, într-o parte.

— Foarte înţelept, spuse contele, răsucindu-şi buzele, în timp ce părăsea patul şi îşi îndrepta haina cu o smucitură. Acum este mult mai bine, deşi mă întreb cum de ne-ai găsit atât de repede.

— O chestiune de deducţie, spuse Rio. Nu ai putea duce o doamnă împotriva voinţei sale la St. Charles Hotel, de unde ai plecat după incendiu, iar a face un alt aranjament într-un timp atât de scurt ar fi fost dificil. Acest loc are avantajul de a fi ascuns şi deja pe gustul tău. Era evident.

Rămăsese relaxat, după toate aparenţele, cu spada atingându-i podeaua. Celina îşi spuse că era o încercare. Reflexele lui erau treze, gata pentru o eventuală şovăială în apărare a contelui.

— Şi ţi-ai făcut o intrare tăinuită, spuse contele cu un hohot răguşit. După toată flecăreala asta legată de onoare.

Rio dădu din cap.

— Trebuie să mă ierţi. A devenit un obicei. Şi uşa din spate era deschisă.

— Camerista aia a ta a ieşit pe uşa din spate. Ce o reţine? Contele de Lérida se încruntă suspicios, uitându-se spre Celina.

— Nu cunoaşte bucătăria, încercă ea, aruncând cuvintele, sau poate a fugit. Oricine ar fi fost speriat.

— Sau ai trimis-o tu. Strânse pistolul mai puternic. Unde s-a dus?

— Sunt aici, *monsieur*, spuse Suzette din cadrul uşii.

— La fel şi eu, spuse tatăl Celinei, când camerista se dădu într-o parte. Năvălind în cameră, îşi scoase pălăria şi rămase locului lovind-o de piciorul drept. Nu era singur. La braţul său, cu faţa atât de albă încât părea gata să leşine, era mătuşa Marie Rose, care venise să îşi îndeplinească îndatoririle de însoţitoare.

Rio scoase un hohot scurt. Celina, care rămăsese nemişcată sub ameninţarea armei ţinute de conte, nu vedea nimic amuzant în această situaţie, mai ales când acesta începu să înjure cu voce tare.

— Care este sensul acestui lucru, domnule conte? întrebă tatăl ei. Mi s-a spus că aţi fugit cu fiica mea.

Contele îşi umezi buzele.

— Era o necesitate, *monsieur*. Regret să vă spun că fiica dumneavoastră s-a implicat într-o legătură imorală cu acest… acest *maître d'armes*. M-am gândit să îi redau bunul renume, căsătorindu-mă cu ea de îndată.

— Nu-l asculta, papa! strigă Celina. Intenţiona să mă ducă în Mexic, doar pentru zestrea mea.

— Intenţia era să o compromită mai întâi pe Celina, adăugă Rio.

— Mai bine decât să fie în puterea ta, spuse contele pufnind. Ai dezvirginat-o ca să o faci nepotrivită pentru a fi *condensa* mea.

— Absolut deloc, declară Celina răspicat. A fost la cererea mea.

— Tăcere! tună tatăl ei.

— Oh, biata mea *chére*, strigă mătuşa Marie Rose, pornind spre

ea, cu lacrimi în ochi. Fără să ia în seamă pistolul care era îndreptat spre Celina, ocoli patul şi o prinse în îmbrăţişarea ei parfumată.

Celina îşi spuse, fără nicio legătură, că nervii ei erau mai întinşi decât credea, pentru că era bucuroasă să fie ţinută în braţe. În acelaşi timp, încercă tot ce îi sta în putinţă să o pună la adăpost în faţa armei pe mătuşa ei cea lipsită de griji.

— Mi se pare un lucru excelent că Celina a trimis după mine, spuse tatăl ei încruntat. Domnule conte, aveţi un pistol îndreptat spre fiica mea. Înlăturaţi-l de îndată.

— Acest bărbat a avut sabia la gâtul meu cu câteva minte în urmă şi este pregătit să o facă din nou.

— Părerea mea este oarecum personală, însă cred că ţinta corectă ar trebui să fie acel bărbat care vă ameninţă.

— Ea îi ţine partea, declară contele, cu un gest violent al pistolului spre Celina. Este o târfă.

— Şi pentru această presupusă crimă împotriva dumneavoastră, ca logodnic al ei, credeţi că merită să fie ucisă? Credeaţi că nu îmi va păsa? Este fiica mea, a mea, un membru al familiei. Dacă i s-ar întâmpla asta, nu ştiu ce aş face.

Un nod se formă în gâtul Celinei, în timp ce asculta. Tatălui ei îi păsa de situaţia în care se află.

— Îţi mulţumesc, papa, spuse ea cu dificultate. Dar contele nu poate concepe dragostea pentru cei de acelaşi sânge. A plătit să fie ucis fratele lui mai mare, împreună cu întreaga familie. Rio este nepotul lui şi cu toate astea a încercat să îl ucidă prin intermediul altora, a mai încercat încă o dată, după ce nu a reuşit, şi încă o dată astăzi, pe câmpul de luptă, plătind un om care să îl provoace la duel, deşi era rănit. L-ar elimina fără nicio remuşcare chiar în acest moment, dacă nu ar fi fost şi alţii de faţă.

— Minciuni, toate sunt numai minciuni, strigă contele şi se întoarse îndreptând pistolul spre Rio. Acest bărbat, acest de Silva, nu este nepotul meu. Este un impostor!

Mătuşa Marie Rose, încă strângând-o pe Celina, se încordă de atenţie.

— Vă înşelaţi, *monsieur*.

— Nu l-am auzit să emită asemenea pretenţii, o întrerupse tatăl Celinei, cu voce aspră. Chiar dacă ar face-o, nu este o ofensă care să necesite moartea. Puneţi-vă arma jos, înainte de a trage din greşeală.

— Mă va ucide.

— În faţa martorilor? Cu greu pot să cred acest lucru. Domnule de Silva?

Rio ridică din umăr.

— Mi-am stăpânit acest impuls de multe săptămâni, de când am venit în New Orleans. Cred că pot să o mai fac pentru puţin timp.

— Vezi, spuse contele. Recunoaşte că a avut un plan.

Tatăl Celinei îi aruncă lui Rio o privire aspră.

— Aţi venit aici cu acest scop? Să vă răzbunaţi?

— A fost o căutare lungă, *monsieur*. Acest lucru m-a ţinut în viaţă când am aflat că întreaga mea familie a murit. M-a susţinut când am fost bătut şi înfometat, ca sclav la bordul unei nave ce mergea spre Alger, apoi în timpul scurtei mele şederi în palatul unui dey, înainte ca francezii să captureze locul şi să mă trimită pe o corabie spre Paris.

— Alte minciuni!

— Bărbaţii care au fost plătiţi să mă ucidă aveau slabe motive să creadă că voi scăpa din sclavie, aşa că nu s-au sfiit să îmi dezvăluie adevărul. Mi-au spus că unchiul meu le promisese o avere în aur, ca să îmi ucidă familia, în timp ce dormea, că li s-a dat o cheie de la intrare, ca să le fie mai uşor. Unchiul meu era furios că scăpasem, un detaliu despre care a aflat când au fost descrişi cei care muriseră de mâna lor, aşa că i-a trimis asupra mea, când mă întorceam acasă, în zori. Hotărâse să fiu îngropat într-un loc izolat, ca toată lumea să creadă că am murit în incendiu. Dar acestor oameni nu li s-a plătit ceea ce li se cuvenea, aşa că s-au decis să mă vândă, în schimbul banilor pe care ar fi trebuit să îi primească. Prin urmare, îl cunoşteam pe autorul nefericirii mele şi îl uram. Nevoia de a mă răzbuna m-a călăuzit, în timp ce am studiat cu *maître* al unei faimoase *salle d'armes* din Paris. Mi-a îndrumat mâna, în timp ce exersam floreta şi spada, permiţându-mi să văd în fiecare adversar pe unchiul meu. Mi-am strunit furia, şlefuind-o într-o armă potrivită să ucidă un singur bărbat, doar unul.

— O poveste fantastică, spuse contele plin de sarcasm, sau ar fi, dacă ar exista vreun strop de adevăr în ea.

— Oh, dar eu ştiu… încercă din nou mătuşa Marie

Domnul Vallier ridică o mână.

— Permite-i să termine, dacă eşti bună.

Rio îşi plecă fruntea.

— Restul este uşor de înţeles. Când eram pregătit să îl întâlnesc pe unchiul meu, un bărbat cu experienţă de viaţă şi plin de şiretenie, l-am căutat în Spania. Acolo am aflat că pariase sumele enorme pe care le moştenise când am fost declarat mort şi că ar fi pierdut şi averea pe care o dobândise, dacă i-ar fi fost la îndemână. A fugit din ţară de teama creditorilor, sperând să îşi reîntregească în altă parte averea. L-am urmat la Roma, pe urmă în Havana, dar peste tot proceda la fel. Rămânea până nu mai era tolerant. Fusese descoperit ca fiind Căpitanul Sharp care îi atrăgea pe bărbaţi spre pariuri şi alte vicii cu scopul de a-i jecmăni. Urmele lui duceau spre New Orleans, aşa că am venit aici.

— Aşa cum am făcut şi eu, având drept scop aceeaşi persoană.

Nicholas Pasquale spuse aceste cuvinte, lăsându-le să cadă în tăcerea care se aşternuse după ce Rio terminase de vorbit. Intrase în dormitor de parcă l-ar fi cunoscut. În urma lui sosi Caid, având-l alături pe Olivier. Ultimii doi se dădură într-o parte, aliniindu-se de-a lungul peretelui, ca o gardă de onoare, în timp ce Pasquale se îndreptă spre Rio, oprindu-se în timp ce îşi ridica mâna dreaptă, şi privindu-i pe ceilalţi.

— Imaginaţi-vă întristarea mea, adăugă el. Când în sfârşit urma să îl pun pe infamul conte la pământ, am descoperit că este unul dintre cei mai josnici laşi, unul care a plătit alţi bărbaţi ca să lupte în locul lui, pentru a nu-şi mânji mâinile cu sânge. Se pare că a devenit un obicei al său.

Mătuşa Marie Rose respiră scoţând o exclamaţie, deşi era imposibil să spui dacă din admiraţie sau oroare.

— Da, spuse Celina. Aşa cum a lăsat ca Denys să îmi apere reputaţia după ce Rio – vreau să spun domnul de Silva – a folosit acest şiretlic pentru a-l atrage pe câmpul de luptă.

— Un şiretlic la fel de josnic ca omul pe care îl urmăream, spuse Rio cu o voce slabă.

Celina i-ar fi răspuns, dar contele îi reteză cuvintele.

— Ce calomnie! Chiar trebuie să stau aici şi să ascult aceste prostii, în timp ce de Silva îşi adună prietenii pentru a mă copleşi numeric?

— Oh, nu Rio este cel care m-a adus aici, spuse Pasquale aruncând o scurtă privire în spatele său, spre Caid şi Olivier. Acela aţi fost dumneavoastră, *monsieur*, cu biletul pe care l-aţi adresat

căpitanului vasului Paul Emile. Tânăra femeie care îl ducea s-a speriat de intenţiile dumneavoastră faţă de domnişoara Vallier. Cunoscând interesul prietenului meu de Silva, a venit cu scrisoarea la atelierul lui. Ne-am întâlnit în uşă, în timp ce ne întorceam de pe câmpul de luptă. De Silva plecase, aşa că nu putea primi mesajul. Ceva trebuia făcut, pentru că putea fi o simplă capcană. Am venit să îi fim de ajutor în dejucarea ei.

— Da, şi sunteţi gata de a jura orice pentru unul de teapa voastră. Ar fi trebuit să ştiu…

— După ce m-aţi tocmit pentru a înfrunta pe câmpul de luptă un bărbat rănit? Aşa ar trebui. Dacă aţi fi înţeles ceva despre cei care trăiesc de pe urma spadei, aţi fi ştiut că cea mai riguroasă onoare stă la temelia ei, pentru că este singura cale în care doi bărbaţi se pot privi unul pe celălalt pe terenul de luptă, fără a se mutila la fiecare duel. Pentru bărbatul care îşi foloseşte spada spre a câştiga bani nu există noţiunea adecvată de nebunie. Am acceptat sarcina dumneavoastră din două motive. Pentru a preveni lichidarea unui camarad spadasin care ar fi putut avea loc dacă aţi fi ales un alt *maître d'armes* cu mai puţine scrupule, cum este Broyard, pe care l-ar fi tentat oferta dumneavoastră. Celălalt a fost din cauza fratelui domnişoarei Vallier.

— Denys? întrebă Celina, înainte ca ceilalţi să poată vorbi. Ce treabă aveţi dumneavoastră cu el?

Pasquale se uită spre Celina.

— L-am căutat acum câteva zile, din cauza legăturii contelui cu familia dumneavoastră. Fratele dumneavoastră are o comportare cuceritoare. Îmi aminteşte de fratele meu, Giovanni, care s-a sinucis. Am vorbit o vreme într-un bar, şi în timpul acestei conversaţii i-am spus mai multe lucruri despre conte, lucruri pe care le aflasem de la Giovanni. Când ne-am despărţit, urma să îl caute pe conte sau, dacă nu va reuşi, să meargă să ceară sfatul lui Rio.

Contele proferă blesteme, în timp ce saliva îi stropea buzele.

— Cum se aliază blestemaţii câini ai iadului, aceşti maeştri spadasini. Fii de târfe, cu talentul diavolului de a răstălmăci adevărul. Mincinoşi şi impostori, asta sunteţi cu toţii!

În acel moment, mătuşa Marie Rose vorbi cu o voce tremurătoare, dar clară;

— Asta este destul de incorect, *monsieur*, aşa cum am tot încercat să vă spun tuturora. Draga mea prietenă, madame Calve

aproape că a leşinat când l-a văzut pe domnul de Silva la serata muzicală, doar cu trei seri în urmă. Spunea că parcă ar fi fantoma unui cavaler galant care îi făcuse curte în Barcelona, când era doar o copilă. Este bucăţică ruptă din Don Antonio José de Vega, conte de Lérida, deşi puţin mai înalt şi cu ochii mai deschişi la culoare. O emoţiona atât de tare, pentru că odinioară se gândise să devină *condensa*. În amintirea trecutului, mi-a dat dovada acestei iubiri, în speranţa că va fi returnată cuiva care era mai îndreptăţit să o aibă. A mai cerut ca domnul de Silva să o viziteze, ca să îl poată privi mai de aproape, şi pentru a-i vorbi despre bărbatul care a fost bunicul său.

Obiectul pe care îl ţinea era o miniatură într-o ramă ovală din argint masiv, moarat. Ilustra, în culori luminoase şi clare în ulei, faţa şi umerii unui hidalgo îmbrăcat în stilul de acum mai bine de cincizeci de ani. Mândru, frumos într-o manieră austeră, imaginea lui Rio de Silva.

Contele scoase un strigăt de furie şi întinse spre portret mâna liberă. Celina ajunse înaintea lui, smulgându-i-l mătuşii sale şi ţinându-l strâns lângă inimă. El blestemă şi ridică din nou pistolul, îndreptându-l spre ea.

Ea văzu diametrul ţevii, mare şi întunecat şi degetul de pe trăgaci, şi îşi dădu seama când începu să apese.

Apoi lumina scânteie, o dungă argintie care se strecura printre jaluzele. Un sunet ca un tunet zgudui lumea. Ceva o lovi şi fu proiectată în spate, întorcând-o, aruncând-o în perete, în timp ce se prăbuşea.

Durerea o sfâşia. O auzea încet pe mătuşa ei, ţipând, strigând, cu vocea tremurândă, un amestec de sunete fără sens. Ochii împăienjeniţi erau aţintiţi pe o pată albă, strălucitoare. Curele solide o încercuiră, ţinând-o nemişcată. Ar fi trebuit să o deranjeze, dar nu era aşa. Se simţea în siguranţă, protejată, teafără. Închise ochii.

— Spune-mi unde ai fost lovită, querida, o întrebă Rio, respiraţia lui caldă mângâindu-i tâmpla. Te rog, spune-mi.

Curelele erau braţele lui Rio, iar pata albă era doar cămaşa sa. O împinsese cu umărul, dând-o la o parte din calea glonţului.

— Am portretul, şopti ea.

— La naiba cu portretul. Dacă te-a rănit, jur pe toţi sfinţii că am să…

— Nu, nu sunt rănită. Doar că… Cred că m-am lovit la cap.

— Îmi pare rău, dar nu am avut ce face. Trebuia să acţionez de îndată.

— Ştiu, spuse ea, odihnindu-şi fruntea pe umărul lui. Ştiu.

Un bărbat îşi făcu apariţia lângă ei, îngenunchind cu un foşnet al hainelor. Caid, îşi spuse ea, chiar înainte de a vorbi acesta.

— Contele este mort, şi imaginea nu-i una plăcută. Trebuie să o scoatem de aici pe *mademoiselle*.

Ea îşi ridică fruntea pentru a-l privi pe Caid.

— Mort? Dar cum…?

— Pasquale. A smuls sabia lui Rio. Era mai aproape, iar Rio avea o altă îndatorire mai importantă. Mergem?

Îndatorire. Suna tare neplăcut, deşi acum nu părea să fie vreme pentru întrebări. Se aşteptau să se mişte. Nu voia asta, nu era sigură că va reuşi, dar trebuia să facă un efort şi să încerce.

Nu era atât de dificil, de fapt. Rio se ridică şi îi luă mâinile pentru a o ridica, sprijinind-o o secundă, până când se îndreptă singură. Pe urmă, în timp ce ceilalţi spadasini formau un scut cu umerii lor largi ascunzând imaginea corpului scăldat în sânge, el o însoţi afară din dormitor către salonul mic, unde mătuşa Marie Rose, inhalând sărurile dintr-o sticluţă, ca şi cum ar fi fost un elixir vital, o aştepta împreună cu Suzette. Tatăl ei le luă în primire, scoţându-le din casă şi conducându-le la trăsura care aştepta afară. Câteva momente mai târziu, se îndepărtau, lăsând haosul şi moartea în urma lor.

Celina îşi sprijini capul de bancheta tare din piele şi închise ochii. Îl simţea tremurând de durere, îşi simţea pulsul alergând grăbit, îşi simţea inima bătând puternic. Era în viaţă şi totul se terminase. În sfârşit.

Încă mai ţinea pictura, chiar şi acum. Marginile ramei de argint îi intraseră în palmă. O durea, dar nu îi dădu drumul.

— *Mademoiselle*, a venit un vizitator.

Vocea lui Mortimer nu prevestea nimic bun. Era important şi faptul că închisese uşa în urma lui, înainte de a vorbi. Celina îşi ridică privirea de la broderie, conştientă de căldura care o invada de îndată, în ciuda faptului că era o zi răcoroasă.

— Pentru mine?

— Mais non, pentru tatăl dumneavoastră. Acum sunt împreună în birou. Trebuie să aduc vin.

Încruntându-se puţin cu nedumerire, întrebă:

— Numele lui?

— Un lucru foarte ciudat, don'şoară. Îşi spune…

Uşa se deschise din nou pentru o clipă şi Suzette se năpusti în salon.

— Domnul Rio este aici, don'şoară. Veniţi, trebuie să vă aranjaţi imediat. Privi spre valet. Tiens, de ce eşti aici? Adu imediat vinul. Haide, haide.

— Da. Mulţumesc, Mortimer, spuse Celina, lăsând ghergheful alături şi ridicându-se în picioare. Când bărbatul ieşi, ea continuă: Nu a trimis după mine?

— Nu încă, dar sigur o va face.

— Atunci voi aştepta până când se va întâmpla. Se aşeză din nou şi apucă acul.

— Ce se întâmplă, don'şoară? Trebuie să ştiţi de ce a

— Nu, nu trebuie, şi nu voi şti până când cineva nu îmi va spune. Au trecut două zile fără să primesc nicio veste. De ce aş presupune că aceasta este mai mult decât o simplă vizită de complezenţă?

— Oh, don'şoară!

Să fii în dizgraţie, aflase Celina, era un lucru ciudat, ca şi cum ar fi fost invalidă. Toţi aveau senzaţia că nu este interesată să iasă. I se vorbea cu ton liniştit, ca şi cum ar fi fost în doliu, ton folosit de tatăl ei, de mătuşă, până şi de Denys, care acum era aproape complet restabilit. Nu că cineva ar fi crezut cu adevărat că îl jelea pe conte, însă toţi recunoşteau înţelesul din spatele sfârşitului logodnei, dublat de pierderea reputaţiei sale. Adevărata tragedie, şi tocmai asta le stârnea simpatia, era improbabilitatea de a se mai căsători vreodată.

Celinei nu îi displăcea să fie în dizgraţie. Uşurarea pe care o simţea când ştia că nu va trebui să îl mai vadă niciodată pe conte părea să merite orice preţ. Înăuntrul ei nu simţea nicio diferenţă. Desigur, nu era bolnavă sau în pericol de a muri. Sentimentele ei nu erau implicate deloc sau aşa părea. Trecuse în ultimele două zile printr-o amorţeală voită, ţinând la distanţă cu mare grijă nefericirea pe care o putea simţi dându-i târcoale în ungherele minţii. Ştia că sursa acestei nelinişti era lipsa oricărui semn din partea lui Rio. Se aşteptase să îi trimită un bilet, să apară în camera ei sau poate să-i facă o vizită. Nu făcuse niciunul dintre aceste lucruri, în seara aceea, sau de atunci încoace. Nu îi datora această consideraţie. Nu avea niciun drept să se aştepte la asta. Totuşi, ceea ce fusese între ei era mai mult decât un simplu flirt monden. Crezuse că însemna ceva pentru el. O deranja să descopere că nu se obosise să îi spună ce intenţiona să facă acum, când obţinuse ceea ce

dorise venind în New Orleans, dacă voia să plece, pentru că terminase, sau când va pleca. Şi acum era aici. Suzette, întotdeauna o optimistă, văzuse o parte romantică în această vizită, dar Celina nu putea. Faptul că Rio ceruse să îl vadă pe tatăl ei arăta că scopul lui era poate o scuză politicoasă pentru că implicase familia Vallier în intrigile sale sau chiar un adio formal. Dacă acesta era motivul, atunci nu dorea să îl vadă, pentru că întâlnirea dintre ei ar fi fost atât de scurtă şi de publică, încât nu ar fi avut nicio importanţă. Prin urmare va sta aşa cum era, în rochia ei simplă de lână franţuzească, de culoare verde, fără nicio podoabă, cu părul dat pe spate, pe după urechi, într-un coc neted. Dacă arăta lipsită de strălucire, pe jumătate în doliu, ce mai conta?

— Dacă sunteţi sigură… spuse Suzette cu resemnare.

— Sunt.

— Atunci am să vă las, dacă îmi daţi voie. Olivier este jos şi eu…

— Da, sigur. Du-te, negreşit, spuse Celina cu o mişcare rapidă a mâinii.

Camerista nu aşteptă să i se spună de două ori. Celina, ascultându-i paşii pe scări, zâmbi cu tristeţe, întorcându-se din nou spre broderia ei.

Nu trebuia să rămână în salon. Ar putea să se ducă în birou, ca şi cum ar căuta ceva, sau să se implice în discuţia care avea loc acolo. Nevoia de a şti ce se întâmpla era imensă şi presupunea că tatăl ei nu ar alunga-o, dacă ţinea cont de extrema consideraţie pe care o arăta în ultima vreme sentimentelor ei. Ceea ce o reţinea era teama de ceea ce ar putea auzi. Era posibil să nu îşi dorească cu adevărat să ştie ceea ce se vorbea.

Veştile sosiră puţin mai târziu. Îşi trecu o mână peste păr, îşi scutură fustele, apoi părăsi salonul şi merse în josul galeriei, urmându-l pe Mortimer spre birou. El îi deschise uşa, iar ea păşi înăuntru.

— Intră, chere, spuse tatăl ei, ridicându-şi braţul pentru a o invita să li se alăture, lângă fereastra unde erau el şi Rio. Îl cunoşti pe acest domn, dar sub un alt nume. Dă-mi voie să ţi-l prezint, în cea mai oficială manieră, pe Don Dámian Francisco Adriano de Vega y Riordan, adevăratul conte de Lérida.

— Este omonimul meu…

Contele pronunţă aceste cuvinte, dar ea nu realiza ce însemnau, deşi erau pronunţate destul de răspicat: singura diferenţă era

adăugarea numelui mamei lui Rio în manieră spaniolă, pe care îl preluase, în parte, ca *nom de guerre*. Şi, desigur, mai era şi conte; uzurpatorul era mort acum, la fel şi tatăl lui Rio, ceea ce însemna că Rio îşi reclamase titlul de drept. Cu toate astea, totul i se părea o farsă, în timp ce îi întindea mâna.

— Domnule conte, spuse ea, pronunţând cu greu cuvintele.

— Domnişoară Vallier, îi răspunse Rio, cu o voce gravă, dar cu o privire luminoasă, luându-i degetele reci în strânsoarea lui caldă, aplecându-se peste ele. Ţinuta îi era în mod riguros corectă, de la cravata frumos înnodată şi hainele din postav negru până la panglica neagră care îi cobora pe pantaloni şi la carâmbii moi ai cizmelor sale din piele.

— Te vei bucura să ştii că este într-o vizită oficială, Celina, continuă tatăl ei. Contele a spus că este destul de îngrijorat despre întâlnirea voastră din trecut, şi a arătat în cel mai delicat mod că intenţiile sale sunt să onoreze înţelegerea de căsătorie care a fost făcută în numele familiei sale. Nu este el mirele avut în vedere, dar simte că este datoria sa de a lua locul unchiului său. Onoarea familiei sale a fost grav afectată şi primul pas în ştergerea principalelor urme va fi această substituire.

— Onoarea familiei sale. Ea repetă cuvintele fără nicio inflexiune a vocii.

— Este o mică recompensă pentru toată suferinţa provocată de manierele rudei mele, spuse Rio încet. Şi ale mele. Am jurat odată, dacă vă amintiţi, să am grijă de reputaţia dumneavoastră. Am dat greş în această privinţă, dar asta ar putea fi remediul.

Undeva în adâncul ei îşi putea simţi dezintegrându-se amorţeala binecuvântată. Înlăturând-o, găsi durerea pe care o aşteptase, dar şi ceva în plus, o furie lentă, arzătoare i se infiltră în voce când îi răspunse:

— Nu solicit nicio recompensă sau remediu.

— Acum, chere, începu tatăl ei.

— Am fost eliberată dintr-o logodnă care îmi era odioasă. Orice s-a întâmplat în afară de asta a fost din propria-mi voinţă şi am acceptat în mod conştient consecinţele. Nu mă voi căsători din cauza unui contract semnat sub constrângere şi cu siguranţă nu mă voi căsători din datorie.

— Nu fi prostuţă, spuse tatăl ei, ridicând vocea. Este o

binefacere la care nu ai dreptul să te aştepţi. Nu vei îndrăzni să o nesocoteşti!

— Monsieur, începu Rio, punându-şi o mână pe braţul lui.

— Nu vreau ca soţ o binefacere, spuse Celina cu dispreţ. Cât despre ceea ce merit, este ceva mai mult decât să fiu înmânată unui bărbat care spune că mă va accepta doar de dragul numelui familie sale.

— Celina, îţi interzic…

— Domnule Vallier! Tonul tăios din vocea lui Rio reteză cuvintele tatălui ei. Nu mai spuneţi niciun cuvânt în apărarea mea, vă implor. Îmi voi pleda singur cauza, dacă pot vorbi între patru ochi cu Celina.

Tatăl ei se uită de la el spre Celina şi înapoi spre el.

— Este destul de neobişnuit.

— Întregul context este neobişnuit şi deja aţi mai permis acest lucru o dată, logodnicului desemnat.

— Cu rezultate pe care este puţin probabil să le uit.

— Vă jur că nu se vor repeta.

Tatăl ei ezită, apoi făcu un semn de aprobare.

— Foarte bine. Numai cinci minute, după ceas.

Rio îi mulţumi. Tatăl ei plecă, lăsând uşa deschisă. Celina, cu mâinile împreunate în faţă, făcu câţiva paşi înapoi pentru a pune distanţă între ea şi noul conte. Apoi se întoarse ca o căprioară care înfruntă o panteră. Nodul pe care îl simţea în gât o împiedica să vorbească, cu toate astea se forţă să pronunţe cuvintele.

— De ce faci asta? Nu ai niciun motiv.

— Am toate motivele, spuse el, îndreptându-se spre ea cu o graţie de neconfundat. Dar, mai întâi, te simţi bine? Ce îţi mai face capul? Ai pielea albă, dar eşti atât de palidă. El îşi întinse cu blândeţe degetele să îi atingă locul dureros de la tâmplă, unde se lovise de perete când el o împinsese din calea glonţului.

— Nu. Se îndepărtă din nou, aproape să leşine din cauza gestului tandru.

— Regret că a trebuit să te lovesc şi îmi cer scuze pentru asta, în cel mai sincer mod.

— Mă simt perfect.

— Ei bine, eu nu, spuse el, în timp ce o nelinişte încordată îi înmuia vocea. Umărul mă doare ca dracu'.

Alături de titlu am moştenit de la unchiul meu o mulţime de datorii şi creditori care îmi mănâncă timpul, şi, încercând să aduc alinare durerii şi necazurilor pe care ţi le-am cauzat ţie şi familiei tale, se pare că am reuşit doar să te înfurii. De ce solicitarea mea este atât de nepotrivită?

Dacă nu îşi dădea seama nici după cele spuse de ea, atunci nu avea cum să fie mai explicită. Celina se mulţumi să dea din cap.

— Din cauză că am fost un *maître d'armes*? Este o profesie onorabilă, dar nu voi mai continua. Trebuie să mă întorc în Spania să îmi recuperez titlul şi moştenirea, şi să văd ce mai pot salva din proprietăţi. Îmi va lua ceva timp şi multă muncă înainte de a aduce pământul în starea potrivită pentru a da profit. Dar, odată făcut, aş putea fi cel mai leneş gentilom pe care ţi l-ai dori.

— Profesia ta nu are nicio legătură cu asta. Nu a avut niciodată.

El o cercetă pentru o clipă, cu privirea plină de atenţie.

— Poate că teama ta nu o constituie un soţ confortabil. Îţi jur că nimeni nu va fi mai respectabil decât intenţionez eu să fiu. Nu trebuie să îţi faci vreodată griji că te-aş putea stânjeni şi singura provocare pe care o voi mai accepta de astăzi înainte va fi doar cea pe care nu o voi putea evita în mod onorabil.

— Nici nu credeam că va fi altfel.

— Mă vezi ca pe Don Juan, aşa cum am fost descris, într-o permanentă căutare de noi cuceriri? Aceasta nu este adevărata mea natură. Vei fi singura femeie din inima şi din patul meu, de acum înainte. Pot să îţi jur asta.

Singura femeie din inima lui. Aceste cuvinte spuse de vocea lui profundă o făcură să simtă căldura lacrimilor

— Te rog, nu. Eu… nu poate să aibă importanţă.

— Atunci este din cauză că nu vrei să pleci din New

Orléans. Aş prefera să te iau cu mine în Catalonia, dar nu voi insista. Pot încerca să mă ocup de afacerile urgente şi pe urmă să mă întorc aici, şi să fac doar o vizită anuală pentru a fi sigur că totul este în ordine.

— Ai face asta? întrebă ea, cu ochii măriţi de surprindere.

— Dacă asta înseamnă fericirea ta. Ce pot să spun ca să te conving, Celina mea? Am nevoie de tine alături, ca păstrător al onoarei mele. Aproape că te-am pierdut, ştii, din cauza obsesiei mele de răzbunare. Tu ai fost cea care, în prima noapte, m-ai făcut să văd

pericolul, când m-ai acuzat de josnicia motivelor mele. Îmi erau evidenţiate atât de clar, încât am fost alertat de ceea ce era cât pe ce să devin, un bărbat nu departe de cel pe care îl urmăream, gata să sacrifice orice pentru a-şi atinge scopurile.

— Ştiai asta şi mai înainte, spuse Celina, scuturând uşor din cap. Dacă nu ar fi fost aşa, atunci ai fi acceptat imediat pariul pe care l-am oferit şi…

— Şi nimic din toate celelalte nu s-ar fi întâmplat? Poate că nu în acelaşi fel, ci în unul foarte asemănător. Te doream, voiam să te am, din momentul în care ai intrat în noaptea aceea în camera mea. Aş fi sacrificat totul ca să te am.

— Da, spuse ea, amintindu-şi momentul în care preferase să îşi lase spada, decât să fie împuşcată, şi, mai târziu, când alesese să o salveze, în loc să încerce să lovească cu sabia. Da, chiar şi răzbunarea ta.

— Nu mai avea importanţă, în comparaţie cu riscul de a te pierde. Tu reprezinţi tot ceea ce este luminos şi bun, ceea ce îmi lipsea în zilele de odinioară. M-ai învăţat nevoia de a-i apăra pe cei de lângă mine, mi-ai arătat ce înseamnă să aparţii cuiva, mă rog, nu unei societăţi, ci unui cerc intim, familial. Cu tine mi-aş putea recâştiga respectul, onoarea şi bucuria de a-mi trăi zilele. Fără tine sunt doar un profesor de scrimă, un maestru al nimicului.

— Cum poţi să spui aşa ceva? L-ai ajutat pe Denys şi m-ai ajutat pe mine.

— Îi datoram salvarea fratelui tău pentru că eu l-am pus în pericol de la început, închizându-l în pivniţa mea. Te-am protejat pe tine pentru că era singura cale de a-mi dobândi propria salvare.

— Îmi acorzi prea multă importanţă. Eşti conte de Lérida. Când te vei întoarce în Spania, îţi vei putea relua locul la curte, printre cei de rangul tău. Nimic nu îţi va rămâne neaccesibil, nici casele celor care au fiice de măritat şi nici inimile mireselor cele mai potrivite. Orice îţi doreşti poate fi al tău.

— Şi dacă nu îmi doresc nimic şi nicio altă mireasă în afară de tine?

— Vei dori, când va sosi momentul. Credea că acesta era adevărul, sau cel puţin se temea de asta.

— Niciodată.

— Nu ai cum să ştii, până când nu te vei obişnui din nou cu titlul

şi onorurile.

— La naiba cu titlul. Căsătoreşte-te cu mine, Celina. Vino cu mine.

Ce mai voia acum, în acest moment? Oare lucrurile pe care i le spunea erau suficiente, când nopţile vor fi lungi şi ea va fi la mare, mare distanţă de cei pe care îi iubea, într-o ţară care îi era străină?

— Nu pot.

— Ai putea, dar nu vrei.

— Precum spui. Efortul pe care îl făcu să spună aceste cuvinte o lăsă sleită de putere, abia reuşind să-şi ascundă tremurul mâinilor.

El se răsuci, făcu doi paşi înainte de a se opri cu spatele spre ea.

— Te-aş putea obliga. Tatăl tău mă va asculta, pentru propriul tău bine.

— Nu ai îndrăzni!

El se întoarse să se uite la ea având o cută adâncă între sprâncene. Apoi închise ochii, expirând cu un suspin uşor.

— Nu. Nu ţi-aş putea face asta. Eu nu sunt unchiul meu.

În tăcerea care se lăsă între ei ea aproape că auzea foşnetul hainelor lui, când se întoarse încă o dată şi merse spre biroul tatălui ei. Bucata de pergament care zăcea acolo se rupse când o ridică. Mergând spre suportul de argint pentru chibrituri aşezat lângă cutia cu ţigări, aprinse hârtia la un colţ.

Pergamentul se aprinse scoţând fum gri. Hârtia deveni maro, răsucindu-se în timp ce flăcări albastre şi portocalii o devorau. Focul se întinse mai sus, mâncând clauzele şi condiţiile, pecetea şi semnăturile.

Contractul de căsătorie era ars.

Ardea, distrugând toate speranţele ei nebuneşti şi toate visele, promisiunea viitorului ei şi al copiilor. Ardea, transformând în cenuşă familia pe care ar fi putut-o avea, lungile nopţi de pasiune pe care le-ar fi putut trăi, dragostea pe care ar fi putut să o împartă. Ardea, iar durerea îi copleşea inima.

Ardea, atingând cu cenuşă singurul trandafir roşu care era ataşat de el cu o pecete de ceară şi cu panglici răsucite.

— Opreşte-te!

Rio aruncă contractul, puse o cizmă pe flăcări şi le stinse. Când fu sigur că nu mai rămăsese urmă de foc, ridică bucata carbonizată care mai rămăsese şi i-o arătă.

— Este a ta, spuse el. Fă cu ea ce vrei.

— Mă voi căsători cu tine.

— Accepţi, şi încă cu bucurie, spuse el imediat. Dar de ce? Ce este atât de diferit acum?

— M-am răzgândit. Credeam că…

— Ce? Spune-mi.

Agăţându-se cu disperare de orice motiv, altul decât cel adevărat, îi spuse:

— Suzette. Tata a jurat să mi-o dea drept cadou în ziua nunţii mele şi i-am promis să îi acord libertatea ca să se poată căsători cu Olivier. Nu o pot dezamăgi.

— Un motiv excelent, dar nu unul care să solicite o asemenea panică. Vocea lui era gravă, dar ochii lui argintii sclipeau amuzaţi, când făcu un pas spre ea. Mai încearcă o dată.

— Îmi doresc să fiu o *condensa*!

— Şi vei fi, spuse el, întinzându-se spre ea şi luând-o în braţe. Şi ce altceva?

— Nu am călătorit niciodată mai mult de cincizeci de mile depărtare de New Orleans şi îmi doresc foarte mult să traversez oceanul pe un vapor cu abur. Acest lucru îl spuse pe înfundate prin cămaşa lui, în timp ce se lipea strâns de el.

— Şi?

— Curtea, şopti ea. Să fiu prezentată reginei ar fi…

— Ucigător de plicticos, completă el, dar o vom face, dacă doreşti. Şi dacă vei spune că mă iubeşti.

— Da, spuse ea, lacrimile înecându-i vocea. Am făcut-o din noaptea în care ai venit prima oară la mine în cameră. Şi o voi face, când vom avea copii şi nepoţi în jurul nostru şi când vom fi mult prea bătrâni pentru a face altceva decât să ne ţinem de mână.

— Asta, spuse el cu o hotărâte atât de mare încât trebuia crezută, nu se va întâmpla niciodată.

— Niciodată?

— Niciodată, adorata mea, nu atâta timp cât va fi suflare în trupul meu, spuse el, şi o împiedică de la un posibil protest cu solicitarea fierbinte a buzelor sale.

Celina îşi permise să se lipească de el, respirându-i parfumul, desfătându-se în puterea braţelor ce o înconjurau. Când îşi ridică mâinile pe spatele ei, contractul îi zbură din mâini.

Căzu pe podea şi rămase acolo, dar păstră trandafirul, ţinându-l

strâns în palmă.

Sfârşit

Colecţia Romantica

Celebra scriitoare americană JENNIFER BLAKE este autoare a 52 de cărţi, publicate în 18 limbi, în tiraje de peste 30 milioane de exemplare, fiind distinsă, printre alte premii, cu prestigiosul „Golden Treasure", acordat de *Societatea scriitorilor americani de romance*.

Acţiunea romanului de faţă se desfăşoară la începutul secolului al XIX-lea, în oraşul New Orleans, în timpul conflictului dintre Mexic şi Statul Texas. În acea perioadă, preţul onoarei era mult mai important decât cel al vieţii, dovadă numărul mare de decese produse în urma duelurilor.

Frumoasa Celina, o tânără aparţinând aristocraţiei oraşului, este pe punctul de a-şi pierde unicul frate, Denys, atunci când acesta îl provoacă la duel pe cel mai renumit spadasin – Rio de Silva. Cum Denys, lipsit de experienţă, nu are nici cea mai mică şansă de a învinge, sora sa recurge la un gest disperat, mergând la adversarul lui, căruia îi solicită clemenţa. Dar preţul cerut de Rio pare inacceptabil...Cum Celina a fost promisă pentru căsătorie celui mai mare duşman al său, contele de Lérida, ea pare garanţia perfectă pentru răzbunarea pe care demult o plănuieşte.

Numai că niciunul dintre ei nu poate anticipa scandalurile şi pericolele ce vor urma...

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-157-9

5 948390 004381

Preţ 29,9 LEI (26,91 + 2,46 TVA + 0,53 T.L.)